

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1830; Vol. 47

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

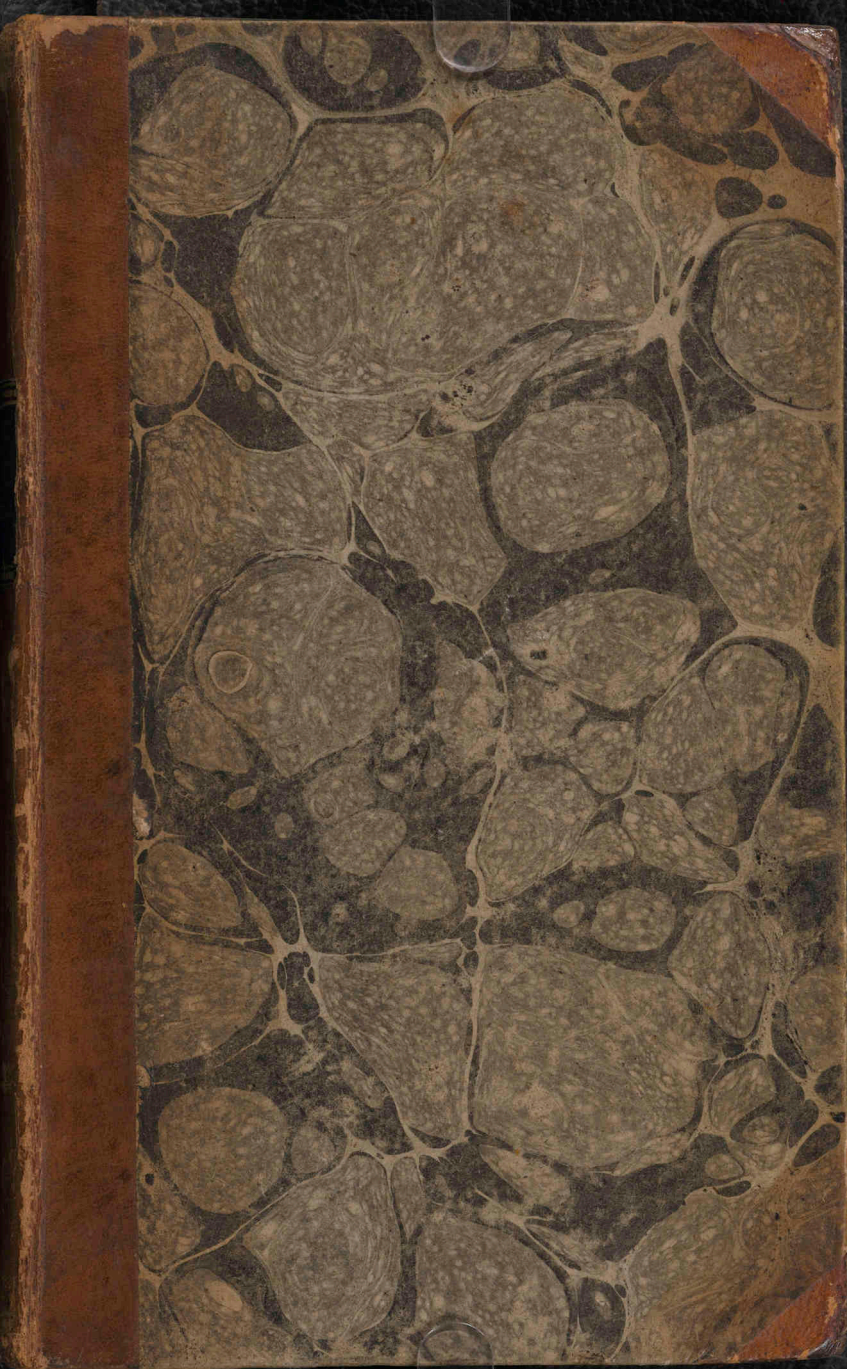
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

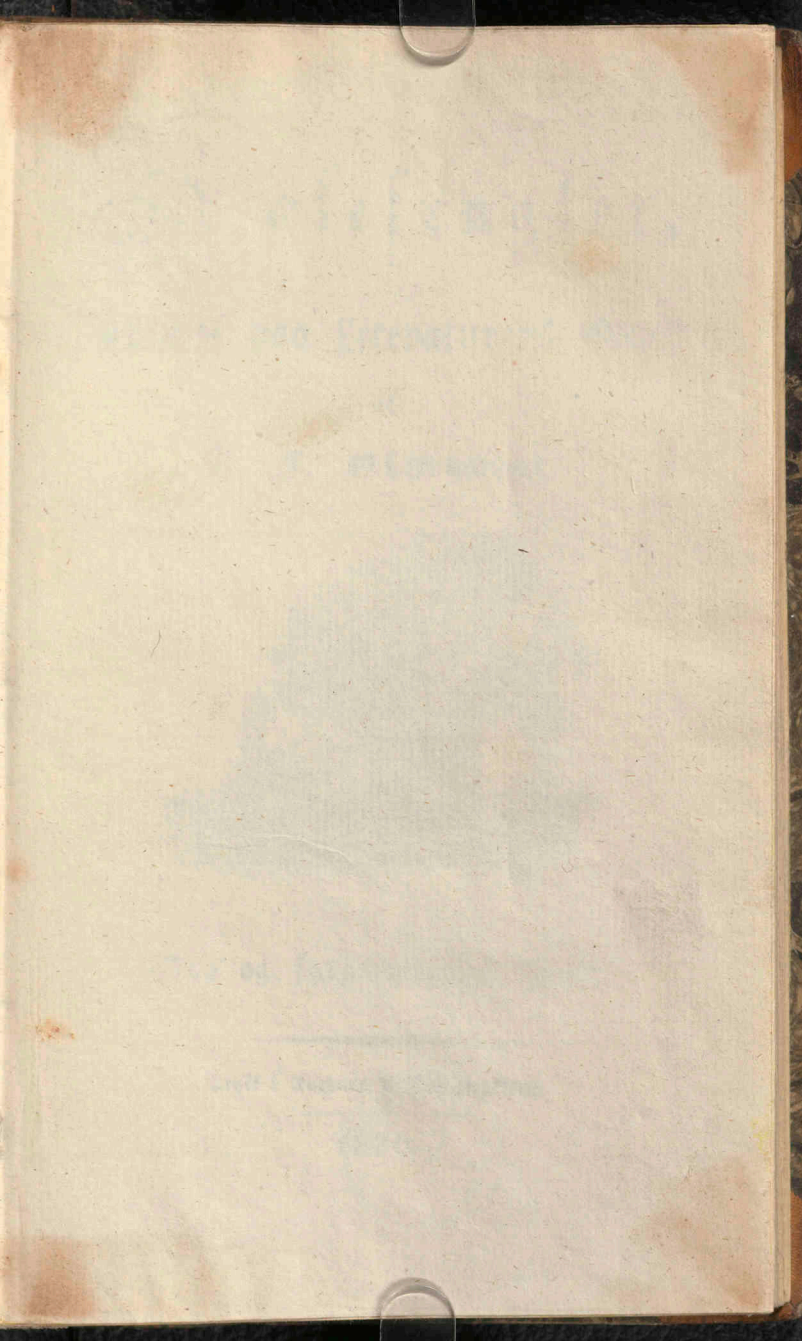
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00117 6

+ rex

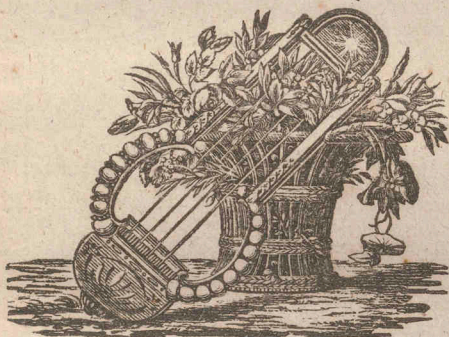

Bæsefrugter,

samlende paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Gyv og fyrgetyvende Bind.

Trykt i Aarhus. Stiftsbogtrykkerie.

1830.

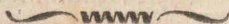

I n d h o l d.

Side

Min Gistermaalshistorie. En, original Meddelelse,....	1
Anna Møsen. Fortælling af Fr. Lohmann.....	58
Den Forældreløse fra Verona, eller : Eugen Beauharnois.....	112
Spøgeriet paa Ridderholmen.....	121
Besøg hos Romandigteren Lafontaine.....	128
Shakespeare's Storm.....	129
Goethe's Dobbeltgænger.....	130
Novelkredsen. Fortællinger af Präzel.....	131
Misceller.....	147
En Vinternat, af Fr. S. Birch.....	153
Epilog.....	160
 Catharina Gabrieli. En Fortælling fra Midten af det attende Aarhundrede, af Bertha van der Velde.....	 161
Eumenidernes Grotte. Af en i Tuffulum's Ruiner funden Pergamentrolle.....	208
Manden med Næsen, ved Fr. Sneedorff Birch...	243
Catharina Grey.....	253
Joachim Murat.....	258
Den kongelige Kabinetsbefaling.....	264
Lady Hamilton, Prinds Caraccioli's Morderste.....	266

Novelkredsen. Fortællinger af Prægel. (Slutning)..	274
Krone : Smykket. En Parabel	308
Misceller.....	312
Morten Luthers Brudegave.....	317
Solførmyrkelsen.....	318
Amor's Spillefort.....	319
Blomsterne til vor Grav.....	320
De tre Epoker. Fortælling fra det franske Felt: tog i Rusland	321
Henrik de la Tude, eller : En usædelig Handlings Følger.....	366
General Lasalle's Bagtmester.....	394
Trefoden. Et Sagn fra Oldtiden af Fr. Snee: dorff Birch.....	403
Dødningshovedet. En Novelle.....	418
Barsalet.....	449
En Anecdote af Th. Körners Digterliv.....	450
Synderligt Tilfælde under Svangerskab	452
En næsten utrolig Historie.....	454
Dyrenes Sprog.....	458
Dandssemesteren.....	459
En gammel Billedhugger : Regning.....	461
Sjælen	462
Charader.....	463

Min Giftermaalshistorie.

Det vil endnu være Enhver, som, for fjorten til sexten Aar siden, befandt sig i Jylland, i frisk Minde, hvilken Enthusiasme de kongelige Skuespillere, som i Sommermaanederne gjæstede det, bleve modtagne. Og virkeligen fortjente det muntre, godhjertige Folk den Hylding, som, ogsaa udenfor Scenen, blev det til Deel. Man saa her Historien om Thespis, som, for et Par Aartusinder siden, drog om i Utrika paa sin Karm, ikke blot fornyet, men ogsaa forædlet, idet Kunsten, der hist viste sig som et krybende Barn, her fremtraadte som en vinget Genius. Mange af Selskabets Fremstillinger finde endnu, i den cimbriske Halvøes Hovedstæder, den meest entusiastiske Omtale, og Mange af dets Medlemmer ville, ligesaameget for deres elskværdige Personligheds, som for deres fremragende Talents Skyld, leve i beslægtede Hjerter og undsættelige Erindring. Dette gjelder især om dem, paa hvis Grave Døds-Genien allerede staaer med sin ombendte Fakel. Og af, den staaer paa Manges! Charlotte Mannerup, Maria Zinck, Sack, Kind, Georg

Find Muld dækker de milde Hjerter
 Alle! I sit sorte Klædebon, med Staalet i Haan-
 den, traadte Døden i deres friske Liv, affjær deres
 Haar, og viede dem de underjordiske Guder. De
 ere bortgangne fra den dobbelte Scene, hvorpaa de
 engang høstede saameget Bisald, saamegen Kjærlig-
 hed, og saa ofte vi ihukomme dem, vide vi endnu
 ikke, hvad vi først skulde, beundre Kunstneren i dem,
 eller elske Mennesket.

Jeg kjendte dem Alle, og frit bekjender jeg, at
 jeg, hvergang jeg kom dem nærmere, var tilmode,
 som om jeg var fængslet inden en Tryllekreds.
 Denne aabne Hjertelighed, dette livsfriske Mod, denne
 henrivende Munterhed, denne frie, verdensfine An-
 stand afsnødte mig ideligt den Bekjendelse: „Det er
 dog et eget Slags Mennesker, dette Theaterfolk!“
 og det Ønske: „Gid Du altid kunde leve i dets
 Midte!“

„Hvor frydedes jeg derfor ved, i Aalborg,
 hvorhen en Forretningsreise havde kaldt mig, at
 gjenfinde mine gamle Venner! I deres Qvarteer
 ved Østeraa var jeg en daglig Gæst; i deres For-
 restillinger paa Compagnihuset fattedes jeg aldrig.
 Saadanne Timer, som jeg, efter Skuespillet, til-
 bragte i deres livsglade Samfund, vende vel al-
 drig tilbage i mit Liv. Men desto helligere beva-
 rer jeg deres Minde.

Nu boede der paa den Tid en Skomager i
 Aalborg, en Enkemand, som engang havde vundet
 10,000 Rdlr. i Lotteriet. Disse Penge fik Ende i
 en ubegribelig Hast. Manden havde meent, at kunne
 klare i Kane hele sin Levetid paa de glatfroсне
 Ulykkesbølger, som, i hans forrige Armod, havde

ombrust ham paa alle Kanter; men neppe var han kommen ret i Gang, neppe begyndte Bjelderne at klinge en Smule harmonist, før der indtraadte et pludseligt Løbrud, og Bølgerne atter tilbrøste ham deres tusindfoldige „Vee.“ Inden han saa sig om, var der kun ti Rigsdaler tilbage af ti Tusinde.

Det gjorde ham nu underlig i Hovedet, thi han havde sat sig saa fast i sin Drøm om uforgængelig Rigdom, at Armod i hans Liv forekom ham som et vanvirtigt Phantom. Imidlertid maatte han dog snart overbevise sig om, at han virkelig var rigger færdig, og neppe var det skeet, før han ogsaa begyndte, Nat og Dag, at grunde paa Midler til at vorde riig paany. Arbejde — dermed gik det for seent; paa hans Bærksted sad endnu kun een eneste Skomagersvend, og han var saa bleg og udtæret, at han neppe kunde bære Sylene gennem en Beenssaale. Den Rilde, han før havde øst Rigdom af, syntes Skjebnens Løne at have tilstoppet for ham for evigt, thi ingen Indsats vilde bringe ham nogen Gevinst mere. Han faldt i dyb Melankoli, og begyndte at ruge over sælsomme Planer.

Udendtvist mindes de fleste Aalborgensere endnu en Historie, som for nogle Decennier siden gjorde stor Opsigt i deres By, ja, i hele Landet. Tre Skomagersvende havde nemlig, i et uhyksaligt Dødsblik, besluttet, at forskrive sig til Dævelen, paa det eneste Vilkaar, at han, i et vist Tidsrum, skulde forsyne dem med saamange Penge, som de fandt for godt at bruge. De citerede ham, efter en Anvisning, som de skulde have fundet i Cyprianus, til at møde ved Budolphi Kirke i bølgmørk Nat;

men de røbedes, og overantvordedes til Kirkens Disciplin. Denne Historie var det, der løb rundt i Skomagerens Hoved, og aflede et besynderligt Forsæt i hans Sjæl.

„Penge maa jeg have, 10,000 Rd., 20,000 Rd. ! sagde han ved sig selv : Uden Penge er Mennesket uden Sjæl. Jeg er altsaa i dette Dieblif uden Sjæl, og kan Intet tabe ved at forskrive den bort. Derimod kan jeg vinde en ny, gediegen Sjæl, som atter kan oplive dette usle, hensfaldende Legeme. Det er en rimelig Indsats og en sikker Gevinst. Jeg vil forsøge det.“

Det var just paa den Tid, de omtalte Skuespillere kom til Byen, at Skomageren væltede disse Tanker i sit Hjerte. En mørk, regnsfuld Aften, sidst i Maimaaned, siger han til sin Datter, en deilig Pige paa sytten Aar, som burde have været ham Rigdom nok : „Jeg har et Grinde i Byen, Sophie — “

„Saa silde, kjære Fader ?“ tog hun Ordet, og saae forundret paa den Forunderlige.

„Silde ? gjentog han vredt : Klokken er først elleve, det er den bedste Tid paa Dagen ! Gaae strax iseng, og vent mig ikke. Jeg har Forretninger at gjøre, jeg har Penge at hæve !“

Med disse Ord slog han Døren heftigt i efter sig, og gik ned ad Gaden.

Men Datteren saae et Dieblif, med Taarer i Øinene, efter den Forvirrede. Derpaa fastede hun, som greben af en raast Beslutning, et Lorklæde om sig, og listede sig efter Faderen. Hun bemærkede, at han ofte stod stille, og saae sig om. Lysene vare allerede slukte i alle Vinduer, og hun trykte sig for:

sigtigt hen langs Muren, for ikke at røbes. Han tog Veien gjennem en Mængde Gader paa kryds og tværs. Nu stod han stille paa Gammestov, og syntes at see op ad St. Budolphs Kirkes Taarn. Derpaa gik han, sagte og forvarligt, ind paa Kirkegaarden. Alt var dødsstille. Datteren saae, hvorledes han gik tregange rundt om Kirken. Nu standsede han udenfor den store Dør paa Nordsiden, og sløitede tregange i Nøglehullet.

Datteren troede neppe, hvad hun saae og hørte; den pibende Lyd bævede gjennem hendes Hjerte med Helvedskræk. Men hendes Rædsel skulde stige endnu høiere.

Pludseligt seer hun nemlig en kæmpehøi Skifelse ligesom stige op af Jorden ved Siden af Gaarden. „Hvad gjør I der, Mester? tilraaber han Denne med hæs Røst: Hvad Forretning har I der? I sløiter vel i Nøglehullet? Vil I mane Djævelen, eller hvad vil I?“

I samme Dieblis slog Kirkeuhret Tolv, og Væggene trindtomkring begyndte at sjunge om Frelserens Fødsel ved Midnatstide.

Det var siensynligt, at den Spurgte følte sig dybt greben, thi han taug længe, og vaagnede først af sin Bedøvelse, da den Fremmede atter spurgte: „I staaer vel i Taaget, Mester? I har vel brændt Eders Læber paa det hede Jern der, og derfor nægte de Jer nu deres Tjeneste? Ih, saa fat Jer dog, og staae ikke der som en Mathue! Hvad vil I? Penge udentvivl?“

Med rystende Stemme svarte Hiin: „Ja, saa er det, Penge vil jeg, Penge, for enhver Priis!“

„Naar man nævner Penge, gjenmælte den Anden: som J der nævner dem, da hører der Noget til, som hedder Forfripning, Hypothek; har J det?“

„Hvad begjærer De? tog Mesteren Ordet; Min Sjel“

„Bah, Eders Sjel! haanløe den Ubekjendte: Hvad er det for en Uting? Hvo vil laane Eder en Daler derpaa? Der er gandske andre Sjæle tilfals, end Eders, maa J vide! En Sild, ja, en Gaase: fier har ligesaa fortræffelig en Sjel, som J. Har J ellers Intet at levere?“

Den Spurgte taug.

„Man siger, vedblev den Anden: man siger, J har en Datter — vel ingen udmærket Skjønhed, dog en net Smule Løs — jevngode, courante Vare — hvad holder J hende i?“

„Skulde det være muligt?“ udbrød den Ynk: værdige: De vilde“

„Forstrække Eder med en klæffelig Sum, naar J stiller mig hende som Hypothek!“ lod Svaret.

„Der har De min Haand, tog Hiin Ordet: at dersom De“ Men i samme Nu lukkede en medlidende Guddom den arme Datters Sandser, saa hun ikke hørte eller saae mere af det grænselige Optrin. Alsmægtig segnede hun om paa en Fligsteen.

Noget Diebliske efter begav det sig, at jeg, efter at have tilbragt en munter Aften hos Skuespillerne, vendte tilbage til mit Logis hos Brünnes ved Vesterport, ledsaget af Saaek og Rind. Den Sidste havde, i sit overgivne Lune, tændt en Lygte, som egentligt tilhørte Parykmager Klode, for at lyse mig hjem.

Vi kunde vel være midt paa Budolphi Kirkegaard, da den Ene af mine ledsagere pludseligt raabte: „Saasandt jeg hedder August Vilhelm Saack, der ligger et Liig paa en Liigsteen!“

Bestyrkede vege vi et Skridt tilbage. Paa en Gravsteen laae virkeligt et Bæsen, hvori vi troede, at see den døende Kjærlighed personificeret. Det var en ung Pige med et deiligt Ansigt, skjøndt kun hvide Roser blomstrede paa dens Kinder. En simpel, men nydelig Dragt tilhyslede de skjønneste Former.

„Her ere gode Raad dyre! raabte Kind, idet han, med den ham egne Travlsked, anvendte alle Midler, som stode til hans Tjeneste, for at vække den Ufmægtige. Snart slog hun Dinene op; deres første Blik faldt paa mig, og dette Blik tog mit Hjerte fangen for hele Livet.

Saaledes maa Ustyldigheden see ud, naar Domsbasunen fremkalder den af Graven til et evigt Livs Morgenrøde.

Længe talte den Arme vildt. Vi mærkede strax, at noget Græsseligt maatte være hændet hende. Dog antog vi den Skræk, der havde røvet hende Bevidstheden, for en Virkning af indbildte Syner.

Kystende bad hun os, vi maatte dog for Himlens Skyld lede hende hjem. Hun tog mig under den ene Arm, Saack under den anden, og Kind lyste foran. Neppe var hun istand til at betegne os Veien. Den Bevægelse, hvori hun var, meddeelte sig mig sympathetisk, og da hun standsede udenfor et lidet mørkt Huus, hvori hun, efter at have bevidnet os sin Taknemmelighed paa en rørende Maade, gif

ind, blev jeg staaende, som om noget særdeles Dyrebart havde løsbrevet sig fra mig.

„Gaack! begyndte Rind: Mærker Du Noget?“

„At vor Ven her, tog Denne Ordet: har begravet den Ligegyldighed, han hidtil har viist mod Kjønnets, under den Liggsteen, hvorpaa han fandt den smukke Pige — o, det behøver jeg ikke Din Lygte, for at see!“

„Godt! gjenmælte Hiin: Men hvad gøre vi nu ved ham? Staaer han ikke der, ligesom Du, naar Du, til Alles Forførdelse, spiller Kommandanten i Don Juan? Nu gloer han op ad Huset, og vridder sine Hænder, den beklagelsesværdige, i Elfskovs Tryllegarn hovedfulds hildede Yngling. Hvad seer han der?“

Han lyfte op ad Huset, og vedblev derpaa: „En Støble! Et Skomagerstilt! See, hvor stærkt den vifter der i Nattens Mulm og Slud! Hør, hvor den flåiter, som en Nattergal, paa sin Etang!“

„Hvem er Han, min Ven?“ spurgte Bægteren, som uventet nærmede sig.

„Han siger jo, jeg er Hans Ven! svarte Rind: Han kjender mig altsaa bedre, end jeg mig selv.“

Med disse Ord slukte han Lyset i sin Lygte, og trak hurtigt Gaack og mig afsted med sig. Alt var stille trindtomkring os. Men snart skulde den ne Stilhed afbrydes paa en sælsom Maade.

Vi hørte nemlig et Par Stemmer nærme sig: en bredmundet Bas og en hæs Diskant, der tog sig ud omtrent som naar Italienerne forsøge at tale Dansk.

„Tys! sagde Saaft: Denne Nats Eventyr ere ikke forbi endnu. Lader os trykke os op mod Muren her, for at see, hvad der kommer.“

Vi vare just ved de gamle Slagterboder, ikke langt fra den saakaldte Murebro.

„Jeg vil raade Dig, sagde Rind: at Du tager Hatten under Armen, og, notabene, lader Hovedet blive deri, inden Du forsøger, at trykke Dig ind under det udhængende Tag, Du umaneerligslange Menneſte! Vi andre Smaaſolk kunne ſagtens putte os derind.“

Neppe havde vi ſkjult os, før to Skikkelser nærmede ſig, af hvilke kun de yderſte Omrids vare kjendelige i Mørket. Den Ene af dem var meget høi; den Anden underſætsig. „Veed Du hvad, Saaft! sagde Rind hviſtende: Mig ſynes, det er os To, der ſpøge derude i Regnveiret; vi ſkulde dog vel aldrig være blevne Dobbeltgængere?“

„Saa tie dog, Du Dobbeltſnacker! gjenmælte Saaft: Hav Medynk med min bøiede Situation, og lad mig dog idetmindſte, til et Slags Opriſning, til rimelig Gjengjeld, fordi jeg ſtaaer her og ſanker Ledeband i de krummede Knæe, høre lidt af Dialogen der.“

„Nu velan! hviſtede Hiin ſukkende: Saa lad dem da være Skueſpillere mod deres Biſſie!“

„Men jeg vilde dog gjerne, De ſkulde lægge lidt til! udlod Baſſen ſig: Og ſaa tænkte jeg, at aldenſtund De jo dog er et Menneſte med Kjød og Blod, ſom jeg eller en Anden kan være, kom det Dem paa Eet ud, om De, ved formeligt at ægte Pigen, fritog mig, deels for adſkilligt Samvittighedſnag, deels ogſaa for den Dmtale, det vilde volde

i Rabolaget, ja, i hele Byen, om jeg lod min Datter saadan uden videre sans faa'ens reise bort med en fremmed Professor!"

„Brøbler I nu igjen, Mester? snøs den Anden: Har I da saa gandske forloret al menneskelig Sands og Samling? Lad Eder sige! Lad mig forholde Eder et Speil! Staae stille et Dieblif, og hør! I var fattig, og blev riig uden Noie, og blev fattig igjen med Glid. Nu vil I opføre Eders Livs sidste Optrin da capo. Det vil længe ikke lykkes Jer, og nu falder I i Desperation. I vil kogle Fanden frem ved den gamle Kirke hist, og forskrive Jer Sjæl til ham, mod en klæffelig Kjendelse i rede Penge. I fløiter i Nøglehullet, og mumler en gammel dum Formular mellem Tænderne. Nu burde han jo være kommen, hvis det havde været ham om en Handel med Eder at gjøre. Men han kommer ikke; han foragter Eder; Helvede udspyer Eder. I har saa aldeles tabt Eders Credit, at ingen Djævel vil have det mindste med Eder at gjøre i Pengesager. Jeg veed, hvad I vil sige: I har ikke citeret ham ret! Men det er Præk! Thi Enhver, som blot i sit Hjerter ønsker, at have med ham at gjøre, har allerede dermed citeret ham, og citeret ham ret! De udvortes Formularer, som foreskrives her og der, ere blot opfundne, for at blønde den Eensfoldige. „Kjender han da mit Hjerter Tanke?" vil I spørge. Ja, han kjender alle Tanker, som intet due, altsaa ogsaa Eders. Ergo: Den, I vil fremmane, kommer ikke. Men jeg, en lærd og honet Mand, som kan gjøre Penge formødelst adskillige Kræfter, hvorover jeg kan byde, jeg

staaer pludseligt hos Eder. Nu kan I ikke nægte, at I, da jeg spurgte, om det var Penge, I begjerte, strax foer graadigt til, og raabte: „Ja, for enhver Priis!“ Men neppe har I haat en Prøve paa min bonhomie, neppe har jeg sat Prisen saa lavt, som muligt, for I bliver Kjøphoi, og begynder at slud: dre om Egteskab, Samvittighedsnag og Bysnak. Velan, saa bliv da ved Eders Læst, og see til, om I kan gjøre Guldbarer af Bærgtraade!“

Den Lange vilde gaae; men den Anden løb efter ham, greb ham i Kjøleskjødene, og raabte la: menterende: „Bedste Hr. Professor! Tilgiv mig! For: lad mig ikke! Jeg vil jo være rimelig. Kom til mig imorgen, og see at vinde Pigen paa en skikkelig Maas: de. Jeg vil jo frasige mig alle Rettigheder, naar jeg blot igjen kan komme til at flankere en Smule.“

„Vel! tog den Anden Ordet: saa lad os træffe en ordentlig Aftale, som det sommer sig fornuftige Mænd. Men denne Mainat er kold og sludfuld. Mit Kal: bekryds, mine Manstjætter jafte mig paa Kroppen som vaade, aldrig stivede Klude. Lad os træde ind under det fremragende Tag her tilvenstre. Der er dog Læ mod det fjendtlige Element.“

De traadte nærmere, men neppe havde den Lange bukket sig ind under Taget, før en arrig Qvin: destemme lod ham hylende imøde: „O min Liigtorn, min Liigtorn! Hvilken Dævel har traadt op derpaa med sin Hestefod! Jeg skal klage derover imorgen, og jeg skal faae Hævn, Hævn skal jeg faae, for jeg har Meget at sige, for jeg er Rakkerens Kone!“

Det var Kind. — —

Neppe taug han, for Haack's mesterligt forstillet Stemme lod: „Trolde, Helvedes Trolde! Hvo har sagt Jer, at vi overnatte i Bourifken her? Skal jeg fare af mit Skind, for at lade Jer fare af Eders? Saa hold dog op at klynke, Agnete! Jeg leder blot efter min lange Kniv — hei, hei, her er den! Nu skulle vi strax faae Fred, for Fred ville vi have, Huusfred, Slagterbodsfred, for vi have Cancellieraadens Tilladelse, og jeg er Rakkeren her paa Stedet!”

Slagne af panisk Skræk, toge Begge Flugten. Var det nu Exemplet, som henrev mig, eller var det min Harm, som sporede mig: nok, jeg styrtede efter dem, og greb den Lange i Kjoleskjødet, idet jeg skreeg: „Den Anden kan løbe, thi han er dog hendes Fader, skøndt han har druffet Bevissheden bort i Kjeldberg's Kjelder; men Du skal blive, Du lange Saton, blive skal Du, til jeg har tegnet Dig med mit Jern, at jeg kan kjende Dig imorgen, for jeg kan mesterligt tegne slige Slyngler, som Du, for jeg er Rakkerens Knekt, jeg er Mestermændens Mestersvend!”

Med fiftulerende Jammerstyd sled han sig fra mig, med Tabet af sit ene Kjoleskjød, og ilste, som jaget af alle onde Vænder, ned ad Skolegaden. Pludseligt var jeg bleven ædru, og begreb ikke selv, hvor jeg, stille og bly som jeg af Naturen er, havde faaet Driftighed fra til saa uhorste Excesser. Havde jeg ikke staaet der med Kjoleskjødet i Haanden, da havde jeg anseet det Hele for en tumultuarisk Drøm. Stemmer begyndte at lade sig høre her og der; man tændte Lys, og i eet og andet Vindue kom en hvild Nathue tilsyne. Jeg rullede mit Bytte sammen, stak det under Armen, forenede mig med mine Ven-

ner, og vandrede hjemad, bestormet af de sølsomme Sølelser.

Disse Sølelser maa jeg tilskrive, at jeg Intet hørte af den Samtale, mine ledsagere førte. undervejs. Først da vi kom op paa mit Kammer, vaktes jeg af mine dybe Tanker ved Haack's Stemme, som spurgte: „Kan Du nu sove?“

„O! raabte jeg, idet jeg fastede mig paa en Stol: Gid jeg kunde! Men disse Dine ville aldrig blunde, saalænge dette Hjerter banker saa haabløst, som nu. Nei, jeg er og bliver ullykkelig! Derfor har jeg altsaa væbnet mit Hjerter mod alle Kjønners Tilloftelser, for i denne ulyksalige By at see det givet til Priis for en Lidenskab, som selve Helved besejler og bespottet! Thi af Helved maa han være oprunden, den lange Forsører, som vil kjøbe hende, min Sjæls Afgud, kjøbe hende af Den, der har givet hende Livet!“

Kind havde imidlertid løsnet sit Halsstørklæde og gjort sig en Nathue deraf, som han nu trak ned over Ørerne, idet han gabende sagde: „Her er godt at være, naar man trygt vil sove! Bliv ved at declamere, bedste Secretair! Saalænge Declamatoriet varer, staaer jeg ikke Fare for at vaagne!“

Men Haack tog en stumpe Pibe op af sin Lomme, tændte den, og sagde smilende: „Lor jeg nu bede om Fortsættelsen af denne rørende Jeremiade! Et Glas af den bedste Volney Bourgogne vilde ikke smage mig bedre til min Tobak.“

„O, hvor er det muligt, at J saaledes kunne spotte og latterliggjøre de helligste Sølelser! udbrød jeg saaret: J, der ere kaldede til at trøste dem; J, der paa Bræderne kunne udtale dem saa mægtigt, at alle Dine løbe i Band derved! Og om jeg end ingen

Kjærlighed sølte for det arme Bæsen, maatte jo dog min Medlidenhed, min Retsfølelse, bevæge mig til, at udrive hende af de Kløer, der udstrække sig efter hende."

"Var han ikke bleven forgjort undervejs, saa opvartede han nok med en Kop Kaffe! sagde Kind, ligesom isøvne: Det maa jo nu lakke stærkt ad Dag, og Sengero er ei at tænke paa i denne forstyrrede Nat."

Derpaa tog han atter paa at snørke, saa det drøgnede i Vinduerne. Men disse hans Ord gjorde samme Virkning paa mig, som om man havde overflaget mig med en Spand koldt Vand. Jeg ihukom pludseligt, hvad jeg, som Bert skyldte dem, hvis Gjæstfrihed havde skænket mig saa uforlignelige Dreblikke, og det varede ikke længe, inden Maskinen snurrede paa Bordet, og det kogende Vand rislede i Tragtefanden.

Da soer Kind op, rev Huen af Hovedet, skød mig bort fra Stolen, jeg havde sat mig paa, for at skænke, og raabte: „Bort der! Det er Noget, som Du ikke duer til! Forstaaer Du at skænke Kaffe? Jeg seer allerede hvilket barbenet Siapperads det vilde blive! En Secretair tragte Kaffe! O Gud, hvilken uhort Anmasselse! Seida! Lad mig komme til, Du! Det er Noget, som jeg forstaaer fra de første Fundamenter af!"

Jeg indrømmede ham gjerne Pladsen; Saad sklyttede hen til Bordet med sin Pibe, og Geisten i den klare Drik meddeelte sig vore slappede Livsaaner. Det var ordentlig, som om jeg drak mig noget Mod til deri; ikke uden Lune fremtog jeg Kjøleskjædet, som jeg havde revet af den Lange, bredte det ud

paa Bordet, og sagde: „Denne Trophæ har jeg dog bragt ind i min Vres Tempel! Men det er forlidet, at gælde et Tedeum for, thi jeg kan ikke engang faae mig en Vest deraf.“

„Ja! tog Haack Ordet med den alvorligste Skolemestermine: Det er Følgerne af, at vore unge Enthusiaster af Skrædere henstære Livsjolerne saa spidst, gandske imod de Principier, Amtsmester Wich udviklede saa grundigt fra Kathedret! Iøvrigt er det godt, solid Klæde!“ tilføiede han, idet han lod Haanden glide hen derover. „Hvad Fanden! raabte han pludseligt: Hvad er det, min Haand støder paa der? Sid jeg aldrig maa betræde Bræderne mere, om der ikke er en Lomme i Skjødets, og en Brevtaske i Lommen!“

Vi samlede allevegne, men vare ikke istand til at finde nogen Abning.

Da greb jeg min Pennenkniv, og skjar Skjødets midt over. Nu opdagede vi en Lomme, der var anbragt saa hemmeligt, at ingen Uindviet vilde kunnet finde Veien dertil. I den laae en lille rød Brevtaske med Sølblaas. Jeg trykte paa Sjeren, og Indholdet laae for vore Næse. Først kom en mesterligt eftergjort Hundredrigsbankbalerseddel, der var særdegs paa Numeret og Underskrifterne nær; dernæst nogle, med hemmelige Characterer skrevne Recepter, hvis Overskrifter vare særdeles tillokkende; endeligen tre Breve, af hvilke det Ene var undertegnet: „Julchen Blasius,“ det Andet: „Madame Chevalier,“ det Tredie „Sink Rothbart.“ Alle Tre vare skrevne paa Tydsk, skjøndt i forskjellige Mundarter, og det Andet var rigt krydret med franske Sententser. Det Første lod, efter Indholdet saaledes:

„Jeg har intet Haab mere, uden det jeg bygger paa Eder. I har saa ofte beilet til min Gunst; nu kan I vinde den, om I vil. En frie Mand kan gjøre Underværker, især naar Kjærlighed besjeler ham. Bückler*) var Eders Medbeiler fra forbums Tid, jeg veed det. Men nu er hans Liv i Fare, og hans Ulykke bør afsvæbne Eders Iversyge. Ihukom, at ogsaa I har været betyngtet med Lænker, som han nu, og at I kun har Eders større Lykke at takke for, at I endnu lever. Bückler og nittent af hans Svende ere dømte til Døden af Tribunalet i Mainz, og om 10 Dage skal hans Hoved falde under Guillotinen, hvis Ingen frelser ham. Han har aldrig besmittet de Hænder med Blod, hvormed han har kjærtegnet mig; han har ikke fortjent Døden. Mig har han elsket over Alt, og de Sange, hans Kjærlighed til mig har indgivet ham, lyde endnu fra utallige Munde paa den høire Rhinbred. Jeg er rede, at bringe ham det største Offer. Jeg deler min Gunst mellem Eder og ham, hvis I redder ham. Over tyve Svende ere villige til at bryde hans Lænker; kun en Anfører fattes dem, og den maa I være. Jeg sidder i en Kulsvierhytte, og tilskriver Eder dette. En Jøde, som veed at finde Eder, er Overbringeren; med ham venter jeg Svar tilbage. Lad mig nu see, om I elsker mig!“

Brevet var dateret den 11te November 1803, og nedenunder stod, tilføiet af en anden Haand: „For tilde.“

Saaledes lod omtrent det andet Brev, der var dateret: St. Petersborg, den 2den April 1801, og adresseret: „A Monsieur, Monsieur Pierre Pistocci. Hambourg. Bohnenstrasse No. 151.“

*) Mere bekjendt under Navnet Schinderhannes.

„Da Du forlod denne Stad, min Elskede, havde jeg ikke ventet, at jeg skulde følge Dig, før den Plan, vi havde lagt, var modnet til Udførelse. Men — *L'homme propose, Dieu dispose!* Keiser Paul er død, og det Haab, vi havde bygget paa mit uindskrænkede Herredømme over ham, er strandet paa en Sammensværgelses blinde Skjær. *Je marche sur des épines, sur des précipices, sur des oeufs.* En Hob Forrædere, med Prinds Plato Sûbow i Spidsen, har myrdet ham, qvælt ham i et Skjær den 23de Marts. O, denne Prinds Sûbow! *il est malicieux comme un vieux singe.* Sid jeg aldrig havde forladt Theatret i Lyon! Hellere vilde jeg være Skuespillerinde paa halv Gage, end en Keisers Veninde, naar Keiseren er ombragt. *Un chien vivant vaut mieux, qu' un lion mort.* Hvorfor man har taget ham af Dage? *Les morts ne mordent plus.* Touren er allerede ogsaa kommen til mig. Man siger, jeg har Skyld i alle den salig Herres ravgale Forordninger, og at jeg, i de tre Aar jeg har behersket ham, har forledt ham til de Haardheder, som betegne hans Regjering. Nu, en Aarsag var let at finde! *Quand on veut noyer son chien, on l'accuse de la rage.* Storfyrst Alexander har tiltraadt Regjeringen, og en af hans første Foranstaltninger har været, at forvise mig for evigt fra Petersborg og det russiske Rige. *Je suis pis, qu'excommuniée.* Jeg har forsøgt, at flye med en Skipper, og havde allerede bragt mine Prædiosa og mine Penge ombord, men det blev opdaget, og om et Par Dage skal jeg transporteres over Grændsen som en Forbryderfæ. *Tout cela va, comme il plaët à Dieu.* Men jeg skal vel reise mig igen; jeg veed bestemt, at der endnu forestaaer

mig en stor Lykke i Verden — mon petit doigt me l'a dit. For det Første har jeg ingen anden Tilflugt, end Dig. On connoît les amis en besoin. Tal med Directeuren for det franske Theater i Hamborg, og beed ham tage mod mig igjen. Jeg haaber ikke, at tre Mars Gravørelse skulle have ladet de unge Hamborgere glemme den Sangerinde, der engang var deres Afgud. Adieu! Vort Forhold bliver det Gamle. Adieu jusqu'au revoir.“

Indholdet af Sinf Rothbart's Brev var følgende:

„Din sidste Skrivelse rigtig mig tilhøndekommen. Hvorfor Du vedbliver, at slække om paa alle Markeder, mig ubegribeligt. For Dit Liv er intet at frygte. En ærlig Røver bedre end en omvankede Pomadekrammer. Julchen Blasius er død. Kom snart til os. Mange af de gamle Geseller længes efter deres forlums Chef, og naar jeg hilser dem fra Sortepeter, lue deres Pine, og de raabe: Det var en Karl! — Vange for Bücklers Stjæbne? Jeg ikke. Stjæle, mit Liv. Ragne, min Lyst. Vanden henved hundrede Mand stærk. Paa smukke Piger ingen Mangel. Med Overbringeren de 30 Gylben, Du laante mig ifjor. Ærlighed varer længst. Paa Fredag have vi en stor Expedition fore. Da' behøve vi Dig. Kom. Du kan en anden Gang trænge til os. Vi altid villige.

I et andet Rum af Portefeuillen laae adskillige Brevskaber fra nyere Tid, af hvilke Intet egner sig til Offentliggjørelse.

I et Tredie fandtes følgende Pas:

Bezeichnung:

Alter: 51 Jahr.

Statur: sehr hoch und schlank.

Haar: schwarz.

Stirn: frey.

Augenbraunen: schwarz.

Nase: lang und frumm.

Mund: klein.

Bart: schwarz.

Kinn: hager.

Gesicht: oval.

Gesichtsfarbe: braunt.

Besondere Kennzeichen: Schielt ein wenig mit dem rechten Auge.

Unterschrift des Vorzeigers: c.

Vorzeiger dieses, Hr. Pierre Pistochi, gebürtig aus Lyon in Frankreich, wohnhaft in Milano, in Italien, sich nährend durch seine Wissenschaft, als Professor der Chemie, Kommend von hier, gehend nach Alburg, in Jütland, passirt frey und ungehindert mit seinen bei sich habenden Effecten.

Wer diesen Paß bey einem längeren Aufenthalte nicht vor der Ablaufszeit erneuert, oder wenn er die Reiseroute verändert, solches nicht anzeigen läßt, wird nach Vorschrift der Gesetze bestraft.

Niemand darf diesen Paß an einen Andern leihen, bey Vermeidung der gesetzlichen Strafe; auch wird der, welcher ihn gebraucht, ohne dazu berechtigt zu seyn, oder ihn verfälscht, mit der in der Verordnung vom 17 April 1811 bestimmten Strafe belegt.

Königl. Polizey-Amt zu Altona, den 10. 10.

„Jeg indseer ikke rettere, tog Saack Ordet, idet han udbankede sin Pibe, og stak den iommen: end at Du, som Sagerne staae, har gjort et kosteligt Fund!“ — Smilende rystede jeg paa Hovedet. „Ikke? vedblev han: Saa var Du heller aldrig værd, at Du skulde komme nogen Professor i Chemien saa nær, som Du er kommen denne værdige Videnskabsmand, hvis Kjøleskjød vi her have anatomeret. Jeg vil fortælle fremsætte Speciem facti i klar Orden, thi“

„Thi klar Orden har altid været Din Hovedsag i Livet!“ kaldt Rind ham supplerende i Ordet, idet han satte Haanden under Kinden, og saae sin Kunstbroder stivt i Øinene.

„Det var et Ord, talt til rette Tid! gjenmælede Denne: Ja, saaledes er det, klar, logisk Orden har altid været min Hovedsag paa Livets Bane. Ergo, ad rem: Vor Ven, Secretairen der, lader sig i Aftes følge hjem af os. Undervejs, nemlig paa St. Budolphs Kirkegaard, finde vi en ung Pige besvimer paa en Liigsteen. Nu see vi atter her, som saatidt i Verdens og det enkelte Menneskes Historie“

„Bravo! applauderede Rind: Den gamle Schoubo har Vre af sin Discipel. Her er mere, end salomonisk Visdom. Tillad, at jeg sætter mig ved Dine Fødder, min Gamaliel!“

Med disse Ord satte han sig, paa et Stolesæde, ved sin Vens Fødder. Men Denne vedblev, uden at lade sig forstyrre: „Vi see, siger jeg, at de mindste Aarsager kunne frembringe de største Virkninger. Thi Klode's Lygte, som vor Ven Rind, der i nærværende Dieblis har fornødret sig saa dybt, at han ikke

egentligen kan komme dybere, uden at falde igjennem Gulvet —"

„Træk iland, min Ven! lød det op under Borden: Du drukner i denne Periode."

„Holder Du nu ikke Din giftige Mund, raabte Haack, opfarende i komisk Brede: saa drukner jeg Dig, vær' en evig i denne Thekop, Du flette Ord: fører! — Parykmager Klode's Lygte, vil jeg sige, som Nyssnævnte har laant til sine spidsborgerlige Aftenvandringer, er unægteligen en liden Aarsag, og Lyset deri en endnu mindre, eftersom det ellers ikke kunde staae opret deri. Imidlertid har dog denne ringe Aarsag den betydelige Effekt, at Secretairen faaer den unge Piges Ansigt at see, og forelsker sig dødeligt deri. Vi følge hende hjem, og Skildtet over Døren siger os, at hun identviol er en Skomagerdatter. Hvorfor hun er besvimet paa Kirkegaarden, kunne vi imidlertid ikke forklare os, før vi hændelsesviis hører en Samtale, hvoraf vi erfare, at hendes Fader har været sammesteds i et Velsærdsanliggende, nemlig for at give sig til Fanden. Denne moder, paa Ansfordring, ikke selv, men sender et Slags Vicarius, som lover at forstrække Skomageren med en klæffelig Sum Penge, naar han vil stille, ikke sig selv, men sin Datter, som haandsaaet Pant derfor. Den forrygte Fader er ikke villig. Samtalen afbrydes, ved os, paa en tumultuarisk Maade, og den unge Elsker river, i lidenskabelig Hede, det ene Kjølestjød af den farlige Medbeiler. Hvad vi finde i dets Lomme, overbeviser os om, at han er intet mindre end farlig. Hvo af os kjender ikke denne Signor Pistocchi, som udgiver sig for Professor i Chemien, og paanøder Folk sine physiske Arcana for

svære Penge? Hvo kommer ham nær, og føler sig ikke ubyggeligt tilmode i hans Nærhed? Dette skælende Blik, dette lumske Smil om den sammenknæbne Mund, sige de ikke aabenbart; „Vogter Jer for mig!“ Og vide vi ikke nu, at han er Lys, Falsk, møntner, og hvad jeg ikke vil nævne?”

„Om jeg end ikke havde siddet mig træt, tog Rind Ordet, idet han reiste sig: saa maatte jeg dog nu staae op, fordi Dit Foredrag, Ben Saack, virkelig tiltrækker mig. Det kommer mig fore, som jeg, i Schinderhannes's Historie, har læst baade om Sortepeter og Sink Rothbart, men dengang tænkte jeg freilich ikke paa, at jeg nogensinde kunde vordende indblandet i deres virkelige, faktiske Levnetsløb.“

„Men hvad nytter det mig, spurgte jeg: hvad nytter det mig, at min Medbeiler er en Forbryder? Maa jeg ikke frygte ham desmere, jo større Forbryder han er? Eller skal jeg gaae til Øvrigheden som hans Angiver?“

Leende svarte Saack: „Mener Du da for Alvor, at saa flog en Herre, som Signor Pistocchi, trods alle sine Lyder, dog maa være, kan komme haltende hjem uden det Kjoleskjød, hvori hans Hemmeligheder besinde sig, mener Du, han kan det, uden strax at rømme Byen?“

„Det Sidste er jo umuligt, saalænge hans Pas, der jo, ifølge Paategningen paa Ryggen, skal forevises her ved hans Afreise, er i mit Bærg!“ indvendte jeg.

„Apropos! gjenmælede Saack: Laan mig Paset.“ — Jeg gav ham det.

„Hvis han ikke, vedblev han derpaa: hvis han ikke har rømt Byen forinden, da lover jeg Dig, at det skal være skeet inden fireogtyve Timer.“

„Vous promettez plus de beurre, que de pain! smilte Rind: Loven er ærlig, Holden besværlig.“ — Vi adskiltes, for at gjensees om Aftenen.

Op paa Formiddagen bragte man mig Nøisen. Flygtigt kastede jeg Blikene deri. Men de sængsledes til Bladet, da de stødte paa følgende Annonce:

„En fremmed Herre, som for Tiden privatiserer her i Staden, har i Aftes havt et Uheld af sælsom og saare ubehagelig Art, idet nemlig et Menneſke, som udgav sig for Rakkerens Adjunkt, og syntes at høre til en under Taget af de gamle Slagterboder overnattende Zigeunerfamilie, voldelig afrev hans ene Kjøleſkjød. Da nu dette indeholder diverse Effekter, som have megen Affektionsværdie for Eieren, men ikke kunne være Andre til mindste Nytte, udloves herved en raisonable Douceur for Den der ſkaffer det bortrøvede Mobile tilveie. Det er af flafkegrønt nederlandſt Klæde, foret med ligefarvet Chalons, og kjendeligt fra det venſtre Kjøleſkjød herved, at det er det Høire. Man henvender ſig o. ſ. v.“

Med hvilken Tilfærdighed havde Forbryderen bekendtgjort ſit Tab! — Selv den dumme Slutning, der ſaae juſteret Brøvl temmelig liig, vidnede om den ængſtelige, fatningsløſe Uro, der havde betaget ham.

Jeg lagde Hænderne paa Ryggen, og maalte Gulvet med ſtore Skridt, grublende frem og tilbage, hvorledes jeg bedſt ſkulde benytte mig af de unægtelig ſtore Fordele, et lykkeligt Træf havde givet mig

lhænde. At jeg, med eet Slag, kunde sonderknuse ham, indsaae jeg klart, og i denne Følelse af min Overvægt besluttede jeg at træde Nidingen under Dine.

Kjolestjødet, med dets samtlige Indhold, stulte jeg paa mit Bryst, knappede Frakken høit op i Halsen, og begav mig paa Veien.

Hvorfor jeg lagde Veien forbi det Huus, hvortil jeg i Aftes havde fulgt den arme Pige, behøver jeg ikke at forklare den indsigtsfulde Læser. Nu havde jeg naaet det. „Gaae ind!“ bød mig en indvortes Røst.

Belan! tænkte jeg: Hvad vover jeg derved? Et Paaaskud er let at finde. — I Forstuen mødte jeg den ovenomtalte eneste Svend, som endnu sad paa Mesterens Værksted — en ynkværdig, neppe sammensvængende Skikkelse.

„Gaa! raabte han: Nu er jeg færdig! Nu er jeg fyrig!“ — „Fyrig? tog jeg smilende Ordet: Det skulde vist ikke selv det skarpeste Øie opdage.“

„Ja, just fyrig! raabte han arrig: fyrig, saa det soier mig høit op for Hjertet, fyrig, ledig, uden Arbeid, uden Udkomme, jaget paa Døren af Mester, af den forrygte Mester, som hader mig og alle Dyrdige, fordi Satan har besat ham paany!“ Med disse Ord stormede han ud. Jeg bankede paa. En smuk Qvindestemme raabte: „Kom ind!“

Ved et Sybord sad den skønne Pige. Da jeg traadte ind, løstede hun de forgrædte Dine op, slog dem hurtigt ned igjen, og en let Rødme fløi over de blege Kinder. Jeg saae, at hun gjenkjendte mig. Min Hilsen var hjertelig, men forlegen. Jeg undsaae mig ved at fremtræde for hende med et opdigtet Grunde, og stammede ret ynkeligt.

„Al! sagde hun: Hvorfor vil De betage mig, eller dog fordunkle mig den skønne Ero, at Himlen sender Dem til mig, atter til mig, forat opklare min mørke, frydløse Vej?“

Disse Ord loffede Hjertet frem paa min Tunge, og jeg udøste det i en glødende Erklæring, som hun just vilde besvare, da det kom buldrende ned ad en Trappe. Hun iilte til sit Arbejde, idet hun, med en Gysen, som det kun slet lykkedes hende at bekæmpe, sukkede: „Min Fader!“

Denne traadte ind, og maalte mig, med store Dine, fra Fødder til Fod. Stammende bad jeg ham tage Maal af mig til et Par Kapstøvler.

Da fortrak hans brede Ansigt sig til den dybeste Haan, og i spodst Tone gjenmælede han: „Kapstøvler? Nei, hverken Kapper, eller Støvler, eller Kapstøvler syer man her! De maa være misviiist, min Herre!“

„Misviiist? gjentog jeg vredt: Saa er det ogsaa Dem selv, jeg kan takke derfor, eller dog Deres Skildt, der endnu hænger over Døren, og fremviser just saadan gulkravet Kapstøvle, som jeg begjærer et Par af!“

„Det er eenfoldig Snak, nærgaaende Snak!“ udbrød han. „Imidlertid, vedblev han, efter nogen Betænkning — siden det nu har føiet sig saa, at mit Skildt har viist Dem herind, og at dette fremviser just saadan gulkravet Kapstøvle, som De begjærer et Par af, saa — behag at tøve et Dierblik! Jeg vil tjene Dem!“

Han gik, og jeg var atter alene med den Elskede. Vi vekslede mange søde, trøstefulde Ord, og da jeg nu spurgte hende, om hun ogsaa, trods alle Helvede

aander, vilde tilhøre mig for evigt, sank hun høit rødmende til mit Bryst, og vægrede sig ikke, da jeg trykte min Mund paa hendes.

J vor Henrykkelses Ruus bemærkede vi ikke Faderen. Pludseligt stod han for os, med vredeluen: de Mine, holdende i Armen sit Skildt, som han havde nedtaget.

„See her! raabte han, og ved hans Stemmes første Lyd fore vi forfærdede fra hinanden: See her den ene Kapstøvle, og det in originalibus; Mage til den kan Herren bestille hos hvilken Blikkenslager han vil. Denne hersens er jo just saadan En, som Han begjærer et Par af. Jeg offererer Ham den gratis. Og nu holla! Skildtet er nedtaget, jeg er en riig Mand igjen, en fornem Mand, jeg er ingen Schuster mere! For sidste Gang vil nu min noble, høimodige Haand berøre Spandremmen — vedblev han, idet han bukkede sig derefter — for at prygle den unge Æsel paa Døren, som har stjaalet sig ind i mit Huus, for, under Paaskud af, at bestille Støvler, der slet ikke syes her mere, at forføre min Datter, hvis Haand er bortlovet, bortgivet, siden igaar!“

Med den ondskabsfuldeste Mine begyndte han at hugge løs paa min Ryg, og inden jeg vidste, hvorledes det gik til, var jeg kastet paa Døren af hans vanhellige Hænder. Skulende snæeg jeg mig op ad Gaden; jeg frygtede, at Enhver, som mødte mig, kunde see paa mig, at jeg havde faaet Hug.

„Nu, trøstede jeg mig selv: Datterens Kjærlighed holder Dig jo meer end rigeligt skadesløs for Faderens Uartighed! Og desuden — paa den Vej, Du nu har fore, grønnes Seirens Laurbær.“

Nu stod jeg udenfor Hr. Pistocchi's Dør. Næpe aabnede jeg den, før han kom mig imøde med et Ansigt, hvori det Spørgsmaal stod skrevet gandske læseligt: „Bringer Du mig Kjöleskjødet?“ Han bar en rød; og guldblommet Sloprok, sammenholdt om Livet med et sort Skjærf, og smøgede stærkt af en lang hollandsk Kridtpibe. Mangehaande Krukker, Phioler o. s. v. vare opstillede i lange Rækker trindt omkring i Stuen. Paa en Chiffoniere stod et stort Glas, som strax faldt mig i Øinene. Var det tomt, eller var det fyldt med et klart Fluidum — jeg veed det ikke; men en underlig Skabning, et lidet, laadent, hurtigbenet Væsen bevægede sig op og ned deri, og syntes stundom med al Magt at stemme sig mod Proppen, som spærrede det Udgangen. Jeg maatte tænke paa hine tiltrækkende Eventyr om Elementaraander, som, paa en eller anden Maade komne i et Menneſkes Bold, maae tjene det med slavisk Lydighed.

„Hvad staaer til Tjeneste, min Herre?“ spurgte han, idet han, uvis og forventningsfuld, stirrede paa mig med sit skelende Blik. — „De har, svarte jeg: i Dagsavisen — — —“

„Hvad siger De? raabte han, og Næse og Hage syntes mindre spidse; det var, som om de afrundede sig, for at vise det glade Budſkabs Bringer et ret venligt Ansigt: Hvad siger De? Bedste, høifæredede Herre, hvad nævner De der for et Ord? De har læst Dagsavisen? De har mærket Dem min Annonce deri? De har, ved et synderligt Spil af Skæbnen, fundet, hvad jeg savner, hvad jeg søger, hvad jeg opofrer Alt for at gjenvinde? O, De er mig en Edangelist, en Engel, en Gud! Siig mig, hvor har De

det Gjenfundne? Hvor? Alt, sæt Dem dog, Høifragt! Hare! Hvor?"

Tonen var hjertelig, Høfligheden i Professorens Bæsen uimodstaaelig. Jeg maatte sætte mig. Han gik til Døren, lukkede den af, kom tilbage til mig, lagde Piben bort, greb mine Hænder, og vedblev: „Deres Redelighed er exemplarisk; den er endnu lige som et skjønt Aftenglimt af den gamle, ærlige Berden, der stikker skjærende af mod Nutidens Selviskhed, som ikke aflader at blære sig i sin Udselhedskjær! — See, jeg er Eier af Meget og Mangehaanget; men med Glæde opoffer jeg Alt, for at vinde tilbage, hvad jeg ved en uhorst Banfskjebne, har forloret! — De tier — — Skulde det være et skuffende Haab, som bedaarer mig? Skulde De ikke vide, hvor“

„Jeg veed, hvor det er! De efterlyser! sagde jeg: Jeg er ogsaa istand til, at skaffe Dem det igjen — —“

„O, saa vær mig venligt hilset, sjældne Mand!“ vedblev han, stod op, hentede sød Bûin og en betydelig Mængde Confect, gjorde Honneurs, som for en udmærket Gæst, og udlod sig videre: „Det kommer mig fore, som jeg har seet Dem før; Deres hulde Ansigt, Deres elskværdige Skikkelse, har, jeg mindes det grant, ofte blandet sig i mine behageligste Drømme. De er et trøsteligt Phænomen i mit anfægtede Liv, et skinnende Meteor i min Kammersnat. See, her er Kjolen med det ene Skjød! Har De det Andet, saa lad os passe det i Risten der — —“

„Lillad mig, afbrød jeg hans Svada's Strøm: Lillad mig, at tale! En af mine Venner har fundet det afrevne Kjoleskjød, og opstjaaret det, for at — —“

„Hvad siger De? udbroød den Bestyrkede: Op!
 fkaaret? Slagtet, saa at sige? Taget Indvoldene,
 Hjertet ud? Og nu vil man vel slagte det egentlige
 Liv bagefter? Ikke sandt?“ tilføiede han med et Blik,
 som bragte mit Indersite til at gysse.

Jeg fattede mig, og sagde: „Min Ven har De
 fredeligste Hensigter med Dem. Vel har han, af
 det Forefundne, overbevist sig om, at Deres forgang-
 ne Liv, Hr. Pistocchi, har været bevæget paa mange
 Maader — —“

„Saa? gjenmælede han: Derom har man over-
 bevist sig? Og hvad saa videre?“

— — „Men dog, vedblev jeg: er han saa langt
 fra, at ville gjøre anden Brug af de Hemmeligheder,
 hvori han saaledes er bleven indviet, end den aller-
 uskylbigste — —“

Professorens Ansigt opklaredes mærkeligt. Han
 greb atter mine Hænder med det venligste Minespil,
 og sagde: „Den allerskylbigste? O, hvor det er skjønt
 og opløstende, i vor dybtfaaldne Slægt at opdage et
 Spor af den himmelske Uskyld, et usaligt Æblebid
 bibragte et saa dødeligt Saar! Den allerskylbigste
 Brug vil Deres Ven gjøre deraf? Altsaa dog en
 Brug?“ tilføiede han med betænkelig Mine.

„Ja! erklærede jeg: Forholdene ville det.“ — Alt-
 saa Forholdene! sukede han, og saae smægtende mod
 Loftet: Ja, Forholdenes Magt er stor! Mange røren-
 de Noveller og Dramaer ere skrevne derom. Dog
 indseer jeg ikke, i hvilken Rapport — —“

„De har her i Staden en Kjærlighedsforstaa-
 else, Hr. Pistocchi! tog jeg Ordet: Eller rettere, De
 agter at indlede en saadan, og det just med den Pi-

ge, min Ven har faaret til Gjenstand for sin hedsse Lidenſkab."

„Behag dog at drikke, Allerhøiſtærede! bad Chemikeren: De nyder jo Intet! Et Glas endnu lader Rum nok tilbage for den Udruelighed, hvormed vi Begge maa onſke at ſee vort Mellemværende forhandlet, drøftet og klarer. Behag, Udleſte, Bedſte! De vil erfare denne gode Viins velgjørende Indflydſe paa Nervesystemet!"

Jeg kunde ikke nægte, at Spidsbubens Viin var god; ſom Ild løb den flygtige Geiſt gjennem mine Arter. Der fattedes ikke meget i, at jeg jo følte mig exalteret. „Men hvi drikker De da ikke et Glas med?" ſpurgte jeg.

„Jeg har gjort Guds Moder et Løfte! ſagde han: Og mine Løfter ere Klipper, ſaa faſte og ubevægelige! — Men — for at komme til Sagen — jeg gjætter Deres Vens Fordring. Jeg ſkal træde tilbage, jeg ſkal ikke mere gjøre Hanebeen, ſom man kalder det, ad den ſmukke Skomagerdatter, ſom, jeg tilſtaaer det, over en tiltrækkende Magt over mit Hjerte. — Nu, ja! — Reſignation, Selvfornægtelſe er mig ikke fremmed, ſkjøndt det jo rigtignok maa ſmigre min Forfængelighed, at det endnu, i min Alder, ſtaaer mig aabent, at være mere end Statiſt i de behagelige Dramer, Amor lader ſine Dyrkere opføre herved."

Medens han talte ſaaledes, bemærkede jeg, at hans Dine hvilte paa mit Bryſt, ſom om de vilde gjennemføre det. Uvilkaarlig lod jeg mit Blik glide ned ad min Brak — en Knap var afrevent — jeg mindedes nu, at den grove, for al Levende bemaade blottede Skomager havde grebet mig voldsomt i Bryſtet med den ene Haand, medens han,

med den Anden, brugte Spandremmen i de Svingninger, hans Kaserie agtede fornødne — nok, en Knap var afreven, og Enden af det grønne Kjøleskjød stak frem gjennem Abningen.

Denne Opdagelse overraskede mig; dog følte jeg Mod nok til, at træde dens Følger imøde.

„De er synlig echaufferet, min Bedste! tog han atter Ordet: Gjør Dem det mageligt, betragt mit Bærelse som Deres eget, løsn Deres Halsklud, luft Deres Frak!“

Og med en Nærværighed, der stak grelt nok af mod den næsten frybende Høflighed, han hidtil havde konverseret mig med, greb han mig i Frakken, og aabnede den, med eet Rist, fra øverst til nederst.

Kjøleskjødet, min Kjærligheds Palladium, faldt paa Gulvet. Jeg foer op, og bukkede mig derefter; men nu mærkede jeg, at den, ved Vinen fremkaldte Exaltation, jeg nys havde bemærket i mit hele Væsen, kun havde været Forløberen for en skjændig Sløvhed og Dorskhed, som nu holdt mig fangen i den Grad, at jeg hurtigt maatte opløste Hovedet igjen, for ei at drages ned til Jorden af det Bly, hvormed det syntes fyldt.

Han derimod var rast ved Haanden. Klædet lod han, for det første ligge, men Portefeuilleen, som var trillet lidt bort derfra, greb han med gridst Hast. Endnu engang kom det mig fore, som jeg dog burde sætte en Grændse for Skurkens Egenraadighed; jeg foer efter ham, skjøndt jeg vel mærkede, at Venerne havde sluttet en Pagt med mit Hoved, en forræderst Pagt, som var mig hinderlig i enhver fri og dristig Bevægelse. Men han kastede mig fra sig lom en Halmvift, idet han, med en djævelst Lat-

ter, raabte: „Oho! Vil I Dreng prøve Kræfter med en moden Mand? Væk der! I er jo fuld, sprøitefuld er I! I har der siddet og snøvlet over min gode Viin, til den er gledet Jer gjennem Halsen indtil sidste Draabe, og til Tak for min gjæstmilde Behandling vil I nu yppe Klammeri med mig, vælte Jer ind paa mig, og begynde et Slagsmaal, som I slet ikke er voksen! Sy, hvor I raver! Jeg oprøres ved at see Jer i denne umoralske Forsatning! Vort fra mine Dine!“

Idet han skjulte Vorteseuillen i sin Barm, aabnede han Døren, og vedblev nu, med skjærende Haan: „Adieu, Adieu, min Kjære! hils Eders Client, hvis Grinde I har udrettet saa beundringsværdigt! Jeg beklager hans uheldige Elskov ligesaameget, som Eders hjælpeløse Forsatning. Nu, hvi nøler I? I er jo tilpakkert - gaae, Esel!“

„Djævel, I!“ skreg jeg rasende, og foer ham som en Tiger i Ansigtet, idet jeg klamrede mig fast ved ham. Men han rystede mig af sig, som en Banderer ryfter Sneen af sin Kjole, og kastede mig ned ad Trappen, saa det knagede i alle mine Been. Jeg hørte endnu, hvorlunde han med en Skoggerlatter slog Døren ilaas efter mig.

„Skal jeg reise mig, eller blive liggende?“ Denne Tanke var jeg mig, efter Faldet, endnu bevidst; men næste Dieblisk forlod al Bevidsthed mig, og der paa kom mig en Dødsighed som ikke tillod mig, at holde Dinene oppe. Jeg sov virkelig ind.

Af denne unaturlige Slummer vaagnede jeg ikke, før En af Chemikerens Kunder snublede over mig paa den mørke Trappe; bandende og skjældende fortsatte han sin Vej, men jeg gned mine Dine, rystede

mig, stod op og vaskede ud paa Gaden, hjem til mit Logis.

Her fastede jeg mig paa en Stol, overtænkte min græsselige Ufsjebne, og udbrod derpaa i de meest hjertefjærende Klager:

„O, jeg Ulyksalige! Hvilken Ufsjerne svæver over min Kjærlighed! — Nei, ingen Ufsjerne, men min egen Taabelighed, min Mangel paa Mennefskundskab, min ringe Brugbarhed for det praktiske Liv er det, som har fremført en saa forsmædelig Ende paa et Unliggende, jeg meente at have saa gandske i min Magt! Havde jeg ikke, i formastelig Selvtilid, givet mig i Kamp med den mørke Afgrunds lumskstærke Aander; havde jeg overladt mine Venner af den kongelige Theateretat at bearbejde mine Sjender med de Baarben, deres Genialitet, deres Kjendskab til Mennefslivet og Mennefskaraktererne giver dem ihænde, da havde jeg ikke forløbet mig saa nedrigt! — Togan:ge Hug paa een Dag, og det af de fletteste Mennefsker, Solen nogensinde har beskinnet! Kastet ud af to Dørre! Sovet, som en gemeen Drukkenboldt paa en Trappe, til Anstød for de Forbigaaende! O, jeg har exponeret mig skrækkeligt, kompromitteret mig mageløst! — Jeg har tabt en Dag af mit Liv! — Vorder Aftenen ikke bedre, saa . . . Men jeg vil stole paa Gaack; jeg vil haabe, at han ikke, som Kind befrygtede, har lovet mig mere Smør, end Brød! —“

Det var Aften. Jeg flødte mig om med megen Omhyggelighed, og begav mig paa Veien til Skuespilhuset. Jeg skammede mig som en Hund

Hvergang Nogen hilste mig undervejs. Var jeg da en Hilsen værd?

Mine Venner maatte lee ret hjerteligt, da jeg fortalte dem de Eventyr, jeg havde hørt om Dagen. De morede sig saa kosteligt, at han omfavnede mig, kyskede mig, og kaldte mig sin Velgjører, fordi jeg, som han sagde, havde ladet ham see Menneskelivet fra ganske nye Synspunkter. Men Saaft sagde: „Jeg har søgt Hr. Pistocchi paa hans Bopæl, for at holde mit givne Ord, men han var ikke at træffe. Maaskee har jeg i Aften bedre Lykke. Han har taget Billetter til Skuespillet. Jeg spiller ikke i det sidste Stykke, og har forberedt mig paa en Dialog med ham.“

Jeg blandede mig, besjelet af nyt Haab, mellem Tilskuerne, og lod mit Blik forstjænde sig omkring i Forsamlingen. Min Gjænde var endnu ikke kommen. Nu bevogtede mit Blik Indgangen, og en Gysen rystede mig, da jeg omsider saa Dævelen Pistocchi træde ind med sin Elskede, som han mere trak, end ledte ind. Han var meget gentil klædt; et Par Guldbrikker skinnede paa det med guldt Skind overtrukne Næsebeen; en fremmed Orden glimrede paa hans Bryst. Mod sin Dame viste han en tilslappet Courtoisie grændsende Artighed, idet han under de Forsamledes betydningsfulde Blikke, drog hende op til en af de bedste Pladser, og strax begyndte at præsentere hende Appelsiner, Pebermøntekager, Brynsukker o. s. v., som hun dog, til min inderlige Glæde, stedse forsmæadede. Jeg valgte mig en Plads, hvor jeg kunde see Begge, uden let at falde dem i Dinene.

Det første Stykke var spillet tilende; Kunstnerne havde indhøstet det rigeste Bifald, og Signor Vistocchi var, ved hver betydelig Replik, den Første, som klappede i de visne, med straalende Ringe besatte Hænder; især syntes et sandt Raseri at gribe ham, hvergang den elskværdige Charlotte Mannerup traadte op. Han reiste sig paa Læerne, satte Brillerne tilrette, tog dem af, tørrede dem omhyggeligt i det hvide Kammerdugstørklæde, holdt dem for Lyset, for at prøve Glarrets Klarhed, aandede paa dem, og afviskede dem paany, inden han igjen prýdede sin lange Næse dermed. Og nu stirrede han efter den yndige Pige, som om han, ved sit skarptfixerende Blik, vilde sætte sig i en hemmelig Rapport til hende, liig den, hvorom den dyriske Magnetismes Forsøgtere tale saameget. Engang syntes det virkelig, som om Mannerup, for et Dieblis, følte sig berørt af den Ild, der udgik fra hans Dine; hun standsede i sin Bevægelse, og der indtraadte en Pause i hendes Monolog. Vistocchi mærkede det, og traadte, ligesom i Seiersfølelse, et Skridt fremad; men i samme Nu var det, som om hun, med inderlig Affky, løsrev sig af en fjendelig Magts hildende Baand, og atter, beskyrmet af sin gode Genius, tilegnede sig hiin Klarhed og Frihed, der saa skjønt betegnede hendes Præstationer i Thalia's Tjeneste.

Kort før Tæppet rullede op for Forestillingens Slutning, — et Treaktsstykke — saae jeg Rind træde ind i Parterret, seende sig om, som om han søgte Noget med hemmelig Angst. Det lod, som om det ikke vilde lykkes ham, at finde Gjenstanden for sin Sorgen, thi han fjernede sig igjen, uden at tale med

noget Menneske. Men kort efter pikkede En mig paa Skuldrene. Jeg vendte mig, og saae et mig gandske ubekjendt Ansigt. „Hvad staaer til Tjeneste, min Herre?“ spurgte jeg, noget stødt.

„Udenfor Compagniehuset staaer en Mand, som begjærer Hr. Secretairen sieblikkelig i Tale!“ svarte han.

En ond Anelse greb mig strax, og skjøndt jeg ikke var mig noget Ondt bevidst, var jeg dog ingenlunde veltilmode, idet jeg gik ud.

Paa Trappen stod en Kæmpe af en Mand. Han var vel sine tre Qvarteer høiere end jeg, derhos af kolossalst Legemsbygning, og, saavidt jeg kunde se skønne, af stærkt markerede Ansigtstræk. Han var iført en mørk Frak, og støttede sig paa en stærk Knippel.

„Har jeg den Ære, at see Hr. Secretair **** for mig?“ spurgte han i modbydeligt snøvlede Tone.

— „Til Tjeneste! svarte jeg beklemt: De har et Ærinde til mig?“ — „Desværre! beklagede han: Men først maa jeg bede Deres Velbyrdighed undskylde, at jeg opsøger Dem paa et offentligt Forlystelsessted, hvor De egentligt burde være fritagen for Ubehageligheder af enhver Art.“ — „O, jeg beder! sagde jeg ikke uden Beængstelse: Paalæg Dem ingen Tvang!“

— „Men jeg er uskyldig! forsikkrede han: Thi jeg har søgt Dem i Deres Logis hos Brünnes, og da man der viste mig hid, saae jeg mig i den ubehagelige Nødvendighed, at følge Anvisningen usfortøvet, da mit Hverv ingen Opsættelse taaler!“

Velvillige Læser! Jeg beder Dig ret indstændigt, Du ville ikke forarges paa mig, eller, formedelst en forhadet Consequens, drage nogen ufordeelagtig Slut-

ning om min Charakter, fordi jeg maa bekjende, trods min gode Samvittighed, i dette Dieblig at have følt en til Mistrøiel grændsende Angst. En lignende Frygt: somhed overrasker mig hvergang der træder noget Uhyggeligt, eller blot noget Uventet i mit Liv. Ofte kan jeg, naar en Ubekjendt tilsaler mig, naar et Postbud præsenterer mig et Brev, naar min Chef kalder mig til sig, og i utallige lignende Tilfælde, gribes af en saa trykkende, besklemmende Anelse, som om den græsseligste Ulykke hang over mit Hoved, og dog er denne Anelse kun yderst sjelden bleven retfærdiggjort. Jeg har, af yderste Formue, kæmpet, for at hæve mig over saadan nedværdigende Svaghed, men den er for dybtgrundet i mit Væsen til at det hidtil har villet lykkes mig. Og deri ligger dens Grund, at jeg, medens jeg gik i Latinskolen, maatte udstaae Meget af en gammel Hører, som fandt Fornøielse i, ved alle mulige Leiligheder at pine og ængste de Børn, hos hvilke han opdagede en bly og frygtsom Charakter. Medens han ideligt forepræfede os, hvorlunde en god Samvittighed er en Kobbermuur, et Dannevirke, mod alle fjendtlige Anders Ansald, og aldrig kunde trættes ved, at kommentere over hiint Horatsiske:

Integer vitæ scelerisque purus
Non eget Mauri jaculis neque arcu,
Nec venenatis gravis sagittis,
Fusce, pharetra!

gik al hans Digten og Tragten ud paa, at ængste og quæle os med Straf, naar vi ingen havde forskyldt, og med djevlelste Haan at gjøre vor gode Samvittigheds Vidnesbyrd til en Chimære. Med beundringsværdig Enlidhed vidste han at udforske

Disciplenes svage Side, for at stille sine Vaaben der: efter. Snart havde han udfundet, at jeg havde ret en Helvedes Frygt for Niis, og nu var jeg forloren. Ofte skete det, naar jeg havde skilt mig meest glimrende ved mit Pensum, at han tog Nøglen til sit under Skolen beliggende Kammer op af Lommen, rakte mig den og sagde: „Paul, gaae ned i min Stue, og vent mig der, til Timen er ude!“ Naar jeg da havde oppebiet ham, sonderreven af tusinde Angster, sagde han: „Vi ville gennemgaae Dit Pensum endnu engang, min Søn, til desfaastere Indlemmelse i Hukommelsen.“ Men naar jeg nu skulde gjøre Rede for det, jeg nys saa hæderligt havde præsteret, var det, som om Alt var blæst mig ud af Hovedet, og jeg kunde ikke svare ret paa noget Spørgsmaal. „Ei, ei! begyndte han nu med et skadefro Smil: Han kan jo fast Intet! Deroppe har Han vel betjent sig af utilladelige Hjælpemidler! Ei ei! Han vil vel gjøre Nar ad mine graae Haar! Kjender Han dette hersens?“ Han fremtog et stort Birkeriis, holdt mig det under Næsen, og vedblev: „Jeg vil give Ham Raade til at undflye Breden! Jeg vil gaae ind i mit Sovestuekammer, mens Han læser over — men kan Han ikke sin Lektion, naar jeg kommer tilbage, saa —“ — Han baskede med Riiset paa Bordet, gik ind i Kammeret, og jeg hørte ham rasle derinde med Glaske og Glas, Kniv og Gaffel — formodentligt tog han sig en styrkende Frokost, medens jeg spedte i Helvedes Fjergaard, og, med al min Studeren, tilsidst kom saavidt, at jeg ikke kunde kjende Bogstaverne mere. Kom han da tilbage, og fandt mig endnu mere uvidende end før, maatte jeg underkaste mig en Exekution, hvorpaa jeg endnu ikke kan tænke uden inderlig Rædsel. Og naar den var forbi, pryglede han mig ud

i Forstuen med sin Spanstrørssstok, fordi jeg, som han sagde, ruinerede ham saamange kostelige Riis, som det faldt ham yderst svært at bekomme, da der ingen Skov var ved Byen!

„Tilgiv, kjære Læser, denne Udsvævelse! Den syntes mig fornøden, for at gjøre Dig den Ængstelse begribelig, som plinte mig, da jeg stod paa Compagnihusets Trappe i Aalborg, ligeoverfor en Mand, som af Naturen syntes bestemt til, allerede ved sit kæmpemæssige Legeme, at indjage Folk Skræk, og nu ydermere talte til mig om „en ubehagelig Nødvendighed — et Hverv,“ o. s. v.

„De viser mig en sand Belgjerning, tog jeg Ordet: om De, uden Umsvøb, vil nævne mig det Hverv, hvorefter De taler.“ — „Jeg skal nævne det! snøblede han videre: Men da jeg altid har bestræbt mig for, saavidt muligt, at forene Mennefskelighedens Fordringer med Retsfærdighedens Bud, saa tillad mig først at spørge Dem, om De ogsaa er forberedt?“

Jeg kunde ikke udholde det længere. „Den Uvisshed, hvormed De, i den bedste Hensigt, martrer mig, sagde jeg: er mig skræffeligere, end den værste Lidende. Jeg beder Dem derfor gaae lige til Sagen.“

„Velan! gjenmælede han: De er min Arrestant!“ — „Deres — Ar—re—stant? gjentog jeg forfærdet: Deres? Hvo er da De, min Herre?“

Han aabnede sin Frak; jeg saae, i det svage Lys, en rød Kjole derunder, og et Politiskildt paa Mandens Bryst.

„De er altsaa en Retsbetjent?“ spurgte jeg. — Han bukkede. — „Og De veed, hvorfor jeg beskyl-des?“ vedblev jeg. — „Liden vil ikke tillade os, at

gjennemgaae disse Besskyldninger her! sagde han: Kun saameget kan jeg sige Dem, at de ere græsselige nok. En fornem Fremmed, som for Tiden opholder sig her i Staden, har anklaget Dem for Strastensoveri og Stimandsværk!"

"Nu! udbrod jeg klagende: Saa maa der ikke være nogen Retsfærdighed over eller under Stjernerne mere, naar Ufskyldigheden skal vandre i Fængsel, medens Misgjerningen uanfægtet gaaer med Guldbiller paa Næsen! — Viid, min Herre, den fornemme Fremmede, hvormed De taler, er ingen Anden, end den af Schinderhannes's Historie bekendte Sorte-Peter; han har, paa en vis Maade, været indviklet i Mordet paa Keiser Paul. Og nu ligger han her og gjør falske Bankosedler, og forfører uskyldige Piger, og besværer Øvrigheden med falske Angivelser! — Men, vedblev jeg, idet jeg trykte en frembrydende Taare itu i mit Øie — Uhyret har mig i sin Magt nu, det indseer jeg vel, og saa vil jeg da i Herrens Navn vandre i Arresten, som en Martyr for Sandhed og Ret, som et Offer for den vildledte Retsfærdighed, ja, som den sørgelige, dog altid beklagelsesværdige Gjenstand for et venteligt Justitsmord! Kom, min Herre, jeg er beredt!"

Jeg styrtede, med en Fortvivlendes Resignation, ned ad Trappen. Men Retsbetjenten blev staaende, holdt sig med den Benstre, paa sin tykke Nave, og loe ret modbydeligt.

"De leer? raabte jeg nedenfor: De spotter mig i min Elendighed? Og De blues ikke ved at tale om Deres Stræben efter at bringe Menneskelighedens Fordringer i Samklang med Retsfærdighedens Bud? O, Deres hele Stikkelse, Deres Stemme, fort, Alt hos Dem, var mig

strax ubehageligt og viderværdigt! De egner Dem ret for slige Grinder, thi De har ikke mere Følelse, end Deres Stof!"

„Saack, Saack, hvormeget kan Du endnu lære af dette unge Menneske! Han spiller med en Sandhed, som om hans Rolle hørte til hans Liv!" lod det oppe paa Trappen, og jeg blev staaende som forstenet, thi det var Saack's Røst. Maaløs stirrede jeg op paa den kolossalste Figur.

„Vil Du ikke komme til mig, faaer jeg vel spadserere ned til Dig!" sagde han. Og da han nu atter stod ligeoverfor mig, og jeg vilde udøse min Harm over den Raadhed, hvormed han, som jeg meente, havde havt mig til Bedste, istedetfor at be- arbejde min Fjende, tog han Ordet: „Jeg troer, Gud forlade mig, Du ordentlig er værfelig og gnaven, fordi jeg ikke traf Dig paa Raadstuen? See, saa opsat kan man blive paa at døe! — Hei! vedblev han, idet han ruskede mig i Skulderen: Du er vel allerede død i Haabet, naar man seer ret paa Dig? Du er vel allerede salig ved i Anden at see Bøddeløren rød af Dit uskyldige Blod? Velan, saa lad mig raabe det sidste Farvel efter Dig! Farvel, Sanct Nepomuk! Ora pro me!"

Han lod, som han vilde gaae. Da holdt jeg ham tilbage, og sagde skamfuld: „Men saa siig mig dog, hvad Hensigt Du har med dette Gøglespil? Lovede Du da ikke, at bekrige min Fjende, den sataniske Drage, som hisinde ruger over mit Hjertes Skat?"

„Saalænge Du ikke kjendte mig, gjenmælede Saack: kunde jeg tilgive Dig; men nu, Du kjen- der mig, kan jeg ikke tilgive Dig, at Du ikke kjen-

der mig! Med andre Ord: Da Du nu veed, at det er mig, kongelig Skuespiller August Vilhelm Zaack, som staaer for Dig i dette dobbelte Legeme, saa burde Du ogsaa vide, at mit Venskab for Dig ikke tillod mig, med Drengekaadhed at opføre et Skuespil, som ei havde anden Hensigt end den, at lade Dig figurere deri til min Moerskab. Nu først, da jeg, ved dette Forspil, har overbevist mig om, og ligesom har Din Selvfrylndnerkaution for, at min Maske er paalidelig, vil jeg give mig i Kæst med Din Fjende, og jeg tiltroer Dig Skarpsindighed nok til at gjette, med hvilke Baaben jeg vil bekrige ham. Ligesom jeg nys indbildte Dig, at han var Din Anklager, saaledes vil jeg nu faae ham til at troe, at Du er hans. Og har den gode Samvittighed været saa lettroende, hvormeget mere vil da den onde være det!"

Jeg faldt ham om Halsen, men han sagde: „Lad være! Det hører ikke til Stykket. Sørg blot for, at Theaterbudet kalder Synderen herud!"

Dette Hvervs Udførelse opsatte jeg intet Pies blik. Jeg saae, hvorledes Theaterbudet piffede Hr. Pistocchi paa Skulderen. Med en Bevægelse, hvorefter jeg ikke vidste, hvad enten jeg skulde tage den for en Virkning af Skræk, eller af Fortrædelighed, vendte han sig om, tog Brillerne af, maalte Budet fra Føse til Fod, og det kom mig fore, som han spurgte: „Hvad vil man? Hvad er der?"

Men neppe havde Budet udrettet sit Grinde, før han tilhvijsede sin Dame nogle Ord, og gik ud, med saa overmodige Fagter, som om han gik en Erobring imøde. Han kom ikke igjen.

Da Teppet gik ned, stod Saaek ved min Side.
 „Til Lykke! hvistede han: Marken er Din!”

„Al, kjæreste, bedste Ven, min Hjælper i No-
 den, min ædle Belgjører — ” begyndte jeg.

„Ja! sagde han: Din Ven kan Du kalde mig;
 men forresten er jeg kun August Wilhelm Saaek,
 uværdigt Medlem af den kongelige Theater: Etat.
 Du synes at være paa Veie til at henflyde i Blod-
 agtigheder, som ikke egne sig for Mandens praktiske
 Liv. Og Du maatte dog, om jeg ikke feiler, i dette
 Dieblis føle Dig kaldet til, at følge Din Kjæreste
 hjem, istedetfor at staae her, og, i en sygelig senti-
 mentalist Tone, foresnakke mig noget om et Bærd,
 som jeg slet ikke har!”

„O, Dit Menneskeværd er stort, som Dit Kunst-
 nerværd! udbrød jeg dybtbevæget: Men Du har
 Ret — Kjærligheden kalder mig, og i dens Arme
 skal jeg aldrig glemme Venskabets hellige For-
 dringer!”

Idet jeg nu, ved den Elskedes Side, vandrede
 ned ad Gaden i den maanelyse Aften, følte jeg mit
 Bryst udvidet og min Aand opløstet paa en udmær-
 ket Maade. Jeg fornam, hvor umuligt det var mig,
 at vide mig lykkelig i Elskov, uden tillige at lade noget
 Sværmerisk indflyde i min Tale til den Elskede.
 Men hun vidste at holde mig ædrue. I barnlig-
 from, besindig Tone sagde hun: „Al, lader os ikke
 vorde overmodige, fordi Lykken har vendt sit milde
 Ansigt til os; lader os hellere udruste os, ved inder-
 lig Bøn, mod de mørke Tilfiskelser, der endnu
 kunne vente os.”

„Mørke Tilfiskelser? gentog jeg: Hvor kan
 Du, min elskte Pige, i et Dieblis som dette, tale

om mørke Tilskikkelser? Er den da ikke nu bortma-
net, den mørke Aand, som havde trængt sig fjendt-
ligt ind i vort Liv? Er den ikke nu søndertraadt,
den Slange, som havde sat sig paa Rundskabstræet
i vor Kjærligheds Eden, for at lokke Dig til at af-
falde fra Dyden og fra mig? Hvad frygter Du,
hvad kan Du frygte nu?"

„O! sukede hun: Min Fader —!“ — „Din
Fader? indvendte jeg: Maa ikke nu hans Pine op-
lades, naar han seer sig saa stændigt ladt i Stikken
af Bedrageren?"

„Fader os bede!“ gjentog hun, idet hun trykte
sin Haand til Godnat.

Næste Morgen saae man Skomageren, meget
aarle, forlade sit Hjem. Hans Ansigt var paa en
vis Maade forklaret. Et venligt Haab syntes at
sysselsætte ham og at gjøre ham usigeligt vel. Ofte
blev han staaende, og hans Læber bevægede sig, som
i en behagelig Monolog. Han tog Veien lige til
Pistocchi's Quarteer. Med langsomme, vægtige
Trin steg han op ad Trappen, rømmede sig, og
bankede paa. Alting stille.

Han bankede atter, og da ingen indbydende
Røst vilde lade sig høre, greb han, med kraftig
Haand, i Klinken. Døren var tillaaet. „Hm,
hm! sagde han ved sig selv: Ingen Audients?
Det var artig!“

En Pige kom ned fra Terreloftet. „Kan Hun
ikke sige mig, Barn, om Professorens alt skulde være
ude paa Garten saa tidligt?“ spurgte Mesteren. —
„O, han har været paa Garten siden i Nat!“

svarte Pigen. — „Paa Farten siden i Nat, siger Hun? udraabte han forundret: Og han har ikke taget mig med!“ — „Ja, det er underligt nok!“ bemærkede Pigen sarkastisk.

„Paa Farten siden i Nat! mumlede han høvedrystende: Veed Hun da ikke, gode Pige, hvorhen han er faren?“

„Til Helvede, tænker jeg!“ svarte hun, og fjernede sig, idet hun betegnede sig med det hellige Kors.

„Til Helvede! brummede han efter hende: Dumt, eenfoldigt Snak! Intet fornuftigt Menneske farer saa hovedfulds til Helvede! — Borten i Stuen maa kunne give mig Underretning.“

I Stuen overrakte man ham en Billet af følgende Indhold:

„Uforudseete Omstændigheder nøde mig til, usfortøvet at forlade Staden. Vil I, med Eders Datter, møde mig i Hôtel de Saxe i Hamborg om fjorten Dage, skal jeg opfylde Eders dristigste Forventninger. Indlagte Banknote vil dække Reisens Omkostninger.“

I Brevet laae en Banknote paa 100 Rigsdaler.

Brevet selv rev han i to Stykker, som han lod blive et Klov for Vinden. Men Hundreddalerssedlen trykkede han frampagtigt mellem Fingrene, som om han frygtede, at den skulde slippe ham afhænde, og løb langt ud paa Gaden, hvor Solen skinnede klarst. Her holdt han den mod Dagslyset, knugede den mod sit Hjerte, mod sine Læber, og stak den derpaa omhyggeligt i Buxelommen, dog saaledes, at han stedse beholdt den mellem Fingrene, for vedvarende at overbevise sig om dens Tilværelse.

„En vakker, paalidelig Mand! smaasnakkede han, altsom han gik: En værdig Svigersøn! — Kjosne

Haandpenge! Jeg vil slaae den istykker paa staaende Fod. Saadan en heel Seddel er saa uhandelig. — Jeg vil fragte mig og min Datter med en Skipper til Lübeck; det koster ikke meget. — Fanden skulde reise med Ugeposten. — Hvad blev der da tilovers for et flot Levnet? — Ih, sikken Mængde Ansigter der gloer ned paa mig fra Galen der! — Men hvo boer da der! — Aha, det er Rask's Gaard, og hos ham er det jo, Comoedianterne fra Kjøbenhavn logere. — Jeg vil gaae derop, og tage mig en Billet til i Aften. — Det skal være artig nok at see for engang. Sedlen faaer jeg byttet med det samme — — og skulde jeg kjede mig, er der jo ikke saa langt til Schünemann's Kjelder! —"

Han gik op. Saack traadte ham imøde, og rakte ham, efter hans Ønske, en Billet.

„Hav den Godhed, at veksle . . .“ sagde Skomageren, idet han viste Hundredrigsdalersedlen frem.

Saack tog den, gik hen til Vinduet med den, betragtede den nøie, vendte derpaa, med gravitætiske Skridt, tilbage til den Fremmede, og sagde, i sønderknusende Tone: „Denne Seddel er falsk, min Herre!“

„Falsk — min — Herre?“ lød det, et sørgeligt Ekko, fra den Bedragnes Læber, og en Liigfarve overtraf hans Ansigt.

„Falsk! forsikrede Saack: Jeg er en Kjender, vil jeg sige Dem, og det er just det Fine af Spillet, naar man kjender Musikanterne! Behag at henvende Dem til Amtsforvalteren. Han vil strax sige Dem, at denne Seddel slet ikke har det Costume, som udfordres til en lovmæssig Circulation. Men — De synes at være et høiet Medlem af den agtværdige Mid-

delsstand, og jeg tager ikke i Betænkning, at byde Dem en Fribillet til Forestillingen i Aften."

Han gav ham Sedlen tilbage, stak ham Billetten i Haanden, og dermed listede den Unkværdige sig bort, hartad grædefærdig af Harme.

Middag var neppe forbi, før der bragtes mig følgende Linier, de første jeg havde modtaget fra Sophies elskede Haand:

"Hvad jeg i Aftes frygtede, er allerede gaaet i Opfyldelse; vi have Intet vundet ved min Esterstrabers Flugt — min Fader vil reise efter ham, og taler allerede om en Skipper, med hvem vi skulle afgaae til Lübeck. Han er bedragen, men saa forblindet er han, den Ulykkelige, at han ikke vil troe paa Bedragets Forsærlighed. I Aften vil han besøge Skuespillet. Tal med Dine Venner. De have viist, hvad de formaae, og ville ikke blive staaende paa Halvveien."

Uandeløs bragte jeg Kinde denne Billet — Haack var ude. Men Hiin rystede udeeltagende paa Hovedet, og sagde: „Vil Du have et Omhæng, eller nogle Gardiner ophængte, da er jeg til Tjeneste! — Item: Vil Du have et Kalbafryds lagt i fine Læg, det forstaaer jeg! — Item: Skal jeg lave Dig en vandtæt Støvlesmørrelse, ogsaa dermed kan jeg tjene! — Men vil Din Kjærestes Fader, i ubegrændset Tillid til Sortepeter, eller af andre Grunde, gaae som Passeneer med en Skipper til Lübeck, og medtage sit eller sin afdøde Kones Livsfrugt, da kan, saavidt jeg skjønner, ingen Satan eller Satanskarl forhindre ham deri. Du har derved intet videre at gjøre, end at staae ved Toldboden, og tilvinke hende Dit Farvel med Din taarevædede Næsedug! — Med mindre Du vil lade Dig indskrive som Passeneer med

samme Skipper — saa var det vel tænkeligt, at Du kunde foretage Dig Noget undervejs. Jeg vil ikke sige, at Du skulde springe overbord med Din gode Kjæreste, i det Haab, at somme med hende til et eller andet Eiland i Liimsfjorden eller Rategattet — — —

„Er det al den Trøst, Du veed for mig?“ spurgte jeg, idet jeg fortrædelig afbrød ham. — Han trak paa Skuldrene, smilte ynksomt, og taug.

Da jeg om Aftenen indtraadte i Skuespilhuset, ret trøstesløs og raadvild, lod jeg mine Dine flyve speidende omkring, og snart opdagede jeg Skomageren, som havde valgt sig et eensomt Sæde omtrent midt paa Tilskuerpladsen. Skulende satte jeg mig lige bagved ham, lod Panden hvile i den hule Haand, og for førstegang mærkede jeg at Kunstens Tryllestav ikke er istand til at bortmane alle Sorger. Uimodtagelig for Forestillingen, fornam jeg Intet af Alt, hvad der foregik omkring mig. Teppet rullede ned, efter det første Optog, uden at jeg havde seet eller hørt Noget deraf. Jeg følte mig meget ullykkelig. Pludseligt vakttes min Opmærksomhed ved en Samtale, som begyndte at knytte sig mellem min Formand og en ved ham siddende Dame med et meget velklingende Organ. Jeg saae op. Hun bar dybt Sorg, og var temmelig rigt klædt. Idet jeg fra Siden skottede til hende, saae jeg et gandske kjønt, fedt og trindt Ansigt, hvis Biser omtrent pegede paa 50. Af Samtalen mærkede jeg mig Følgende:

Sun. Unægteligt er det, de spille deilig!

San. Ja, jeg tilsaaer, at de have — saadant noget Bist — ved sig! Denne Madam Zinck er et

kjönt lille Fruentimmer, hun taler godt og synger bedre. Hendes Mand lever vel endnu?

Sun. Al ja, hendes Mand lever, indtil videre. Men min — min — — (hun tørrer sine Øine).

Han. Stakkels Kone! Deres Mand er maaskee død — indtil videre?

Sun. Condolence frabedes, som ikkun forøger min billige Sorg. Ja, han er død. Min sørgelige Dragt bærer Vidne derom. Men mit Hjerte — o, mit arme Hjerte!

Han. (græder).

Sun. De sælder Taarer, min Herre? O, hvilken ædel Sjæl! Denne Medfølelse er et venligt Glimt i min Kammersnat. Al! Maaskee en lignende Skjebne ogsaa Deres Blif fandt jeg strax ved første Diekast omfloret De er heller ikke lykkelig?

Han. Tilgiv min Rørelse! Nei, jeg er ikke lykkelig — jeg var det engang — men De maa undskyld mig, jeg er det ikke mere! Min Kone er begravet, og — død! Jeg er som en eenlig Fugl paa forstyrrede Steder.

Sun. Som en Rørdrumme, kan jeg tænke! — Og De agter at forblive i eenlig Stand?

Han. Maa jeg spørge, med hvem jeg har den Ære, at — —

Sun: Mit Navn er Madam Savrebay.

Han. De er her fra Egnen?

Sun. Ikke saa gandske! Jeg boer ved Aarhuus. Maaskee har De hørt tale om Graa-Mølle?

San. En smuk Eiendom, har jeg hørt! Ligger højt, har gode Jorder, nye Bygninger, overflødig Søgning — —

Sun. Ja, og Qværnene, min Herre, Qværnene! — Jeg siger ikke Mere. Men Saameget er vist: Qværnene male, og jeg maler — Hine Kornet, jeg Fremtidsdagene! — Men min Eenlighed, o, min Eenlighed! — Lær jeg spørge, min Herre, hvad er Deres Metier?

San. Jeg har været — jeg skammer mig næsten ved at sige det — jeg har været — o, forstaa mig, Madame!

Sun. Ingen falsk Undseelse! Og om De havde været Skræder

Sun. Ikke Skræder, Skomager, min Bedste! — Men det er forbi. Mit Skildt er nedtaget, og min Spanrem har jeg igaar for sidste Gang — — —

Dækket gik op, og afbrudt var Samtalen, som gav mig Stof til de interessanteste Betragtninger. Mens, jeg paa den ene Side, frydede mig ved, at see en Forstaaelse knytte sig mellem en gistesyg Enke og en forfalden Mand, som ved hendes Formue vilde reise sig af sin Udselighed, gennemrislede det mig, paa den anden Side, at høre tale om den Spanrem, under hvis Fugtel min Ryg endnu syntes at svie. Dog beholdt Haabet en betydelig Overvægt, og jeg længtes hjerteligt efter Fortsættelsen af en Samtale, hvori jeg følte mig saa forunderligt indviklet.

Under Optøget taug Begge. Men neppe rullede Tæppet ned, før Dialogen fortsattes:

San. Den Lange deroppe gjør da sine Sager excellent. Han har noget vist Dirrende i sin Stemmen. —

Sun. Ja vist er Saack en fortræffelig Akteur. Men hvad siger De da om den lille tykke Birkedommer?

San. O, han er eenzig! Men er det virkelig en Birkedommer?

Sun. Jh, bedares! Det er en Akteur, som hedder Rind! Han har givet Doctoren meget at forstjene i sine Dage.

San. Hvi saa?

Sun. Mange Mæder ere brustne af Latter over hans Løier, og De indseer selv, min Herre, at naar først Mæden er istykket paa et Menneske, saa — —

San. Saa er det flotte Levet forbi — indtil videre! Man lever vel godt paa Graa-Nølle? Fra Marhuus kan vel Vinen faaes nogenlunde uforsalfket, og Nølleedammen leverer vel Vænder i svære Mængde?

Sun. Jeg forsikkrer Dem, min Herre, man kunde leve som i Paradisets Urtegaard, naar ikke den Eenlighed — af, tilgiv mig! Men jeg føler, at jeg taler til et beslægtet Hjerte, som veed at vurdere og at dele Livets sømmere Følelser — og i Deres Ansigt fandt jeg strax ligesom et Gjenskin af Sympathiens Almagt — tænker De ikke at forandre Dem?

San. Tor jeg være saa fri, har De Børn, Madame?

Sun. Nei, jeg har ikke været saa heldig! Og det er et sandt Held, thi nu vilde jo Faderen være borte. (grædende.) Og De? har De Livsarvinger?

San. Een eneste Datter.

Sun. O, mit Hjerte!

San. Undskyld mig, men jeg indseer ikke, hvad Indflydelse min Datter kan have paa Deres Hjerte.

Sun. Jeg har svoret — o, jeg Arme! — Jeg har svoret, aldrig at vorde Stedmoder. Og jeg søger dog, ikke at kunne løsrive mig fra Dem.

San. Jeg — jeg har ogsaa Sølesser, som ere svære og mærkværdige! (tørre sine Øine.) Jeg ynker, jeg elsker Dem! Men den Datter har jeg nu engang; vel skylder hun et sværmerisk Dieblisk sin Tilbøerelse — men

Sun. Al, mit fagre Haab om Fremtidsheld — jeg maa altsaa sige dig Farvel!

San. De kan vel sælge en betydelig Mængde Toldsæd mellem Aar og Dag?

Sun. Fem — sex Hundrede Tønder, per faa et nefas, som min salig Mand sagde.

San. Hør, min Datter kan jeg faae bortgiftet hvad Dag jeg vil; hun er Dem altsaa en ganske ubedkommende Person. Hun har den Lykke, at stikke alle Mandfolk i Øinene. En fremmed Professor, som nu er reist, vilde endelig havt hende paa Slæbetouget. Men hun elsker en ung Sprade, et Slags Sekretair, som tager hende med Ryshaand. Jeg vil opsoge ham i Morgen. Men hvor træffer jeg Dem, min Bedste?

Sun. Hos Brünnes — — —

Aliter rullede Leppet op; men havde Sorgen før formeent mig, at nyde Fremstillingen, saa havde Glæden nu samme Virkning. Det blev mig for trangt og hedt i Huset, skjøndt det denne Aften kun var tyndt besat. Jeg maatte ud i det Frie. Himlen var mørk og sludsfuld. Jeg aabnede min Vest, at den soale Aftenvind kunde spille kjolende paa mit hede Bryst. Jeg tog min Hat af, og badede min brændende Pande i Aftentaagen. Ja, jeg som ikke

har en Tone i mit Liv, begyndte endogsaa, i faad
Selvforglemmelse, at qvinkele:re:

Es sind zahme Enten,
Es sind wilde Enten,
Es sind Lock-Enten ;
Aber Studenten,
Das sind seltsame Enten !

Jeg tog Beien lige til min Elskede, og var i hendes
Favn salig som en Konge.

Da jeg kom hjem, aabnede man just et Bærel-
se, ved Siden af mit, for en Dame, som jeg strax
troede at gjenkjende. Og jeg feilede ikke ! Thi da
Tjeneren bragte mig Lys, og jeg spurgte ham, hoo
den fremmede Dame var, svarte han: „En Madam
Savrebay fra Warhuuskanten.“

Altsaa — min tilkommende Svigermoder, paa
en Maade. Jeg sov ind med mangehaande Betragt-
ninger over de Daarligheder, hvortil et giftesygt Qvind-
folk kan forfalde, og med Tak til Himlen, der, i saa
beseiligt en Stund, havde hidsendt denne gode Kone.
Gorsynet havde, paa en forunderlig Maade, grebet
ind i mit Livs Hjul, og jeg beklagede ingenlunde,
at Kind havde ladet min Sag passe sig selv, thi
aldrig havde den vel taget saa fordeelagtig en Ven-
ding, om han, med sit overgivne Lune, havde blan-
det sig deri.

Neppe var jeg, næste Morgen, opstaaet, før
Skomageren besøgte mig. Idet han gjorde mangfol-
dige Undskyldninger for den uværdige Maade, hvor-
paa han tilforn havde behandlet mig, og beraabte sig
paa en ond Aands Indvirkning, som det først i Af-
tes var lykkedes ham, at befrie sig fra, erklærede

han, at der nu slet ikke stod Noget iveien mere for en Forbindelse mellem hans Datter og mig.

Men nu paatog jeg mig en overmodig Mine, og yttrede, jeg var slet ikke forlegen, jeg kunde faae Ti for Een o. s. v. Først da han, næsten grædende, bad mig ægte Pigen, der slet ikke kunde leve uden mig, lod jeg mit haarde Gemyt bevæge, og lovede, at have hende i venlig Erindring.

Fra mig gik han ind til min Naboeffe, og jeg hørte det vel et Par Timer fladre, lee og fiasse der inde. Da traadte han atter ind til mig, og sagde med glædeluende Ansigt: „Der forestaaer mig en vigtig Reise, et Slags Embedsreise, egentligen en Møllereise, som ingen Opsættelse taaler.“

Studsende saae jeg paa ham med store Mine. Han forekom mig som et Menneffe, der, i Glædens Overmaal, snakker over sig.

„Jeg er bleven forlovet, skal jeg sige os! tog han atter Ordet: forlovet med den rige Enke fra Graa-Mølle. Min Personlighed har indtaget hende, og jeg kommer, ved dette Giftermaal, til en stor Formue paa en ærlig Maade. Hun maa opholde sig her i Byen en Tidlang, af Grunde, som jeg maa agte. At der nu ikke skal gaae Formeget i Skuddermod; der derhjemme paa Møllen, har hun bedt mig, ufortøvet reise derud, og tage den i Besiddelse. Synes Dem derfor, ville vi nu tage en anden god Mand med os, og gaae til Præsten. Mens De sørger for Kongebrev, vil jeg opsigge mit Borgerskab. Jeg veed en Hattemager, som i Aften reiser fra Pindsemarkedet tilbage til Aarhus; med ham kan jeg tage, og medens De holder Bryllup her, iler jeg min nye Bestemmelse imøde.“

Efter nogle forstilte Jndvendinger lod jeg mig finde villig. Jeg bad Brünnes forberede sig paa et Stuebryllup samme Aften, og gik nu den gladeste Gang i mit Liv. Snart var Alt berigtiget. Den Vre havde jeg ikke villet lade mig berøve, at følge min Svigersfader tilbogns. Afsteden var let og taarefri. Han rullede med Hattemageren ud ad Vesterport, og jeg har aldrig seet ham siden. Kun til Aarhus formaade jeg at spore ham. Et Rygte sagde, at han herfra havde indfibt sig til Kjøbenhavn med en Skipper ved Navn Salslev; men videre har jeg ikke kunnet trænge med mine Forskninger.

Da jeg nu, med min simpelt, dog festligt klædte Brud, nærmede mig mit Kammer, svævede en sort klædt, tilsløret Skikkelse os forbi paa Trappen.

„Det var Din tilkommende Stedmoder!“ hviskede jeg til den Elskte.

Da jeg kom op, tænkte jeg: Du skulde dog have bedet hende overvære Vielsen. — „Mon Madam Savrebay kommer snart tilbage?“ spurgte jeg Tjeneren. — „Neppe! snart van: Hun har meldt sin Afreise, og hendes Bærelse er ledigt.“

Det undrede mig; dog meente jeg strax, hun var flyttet til et Familielogis, og min Sophie var af samme Mening. — Medens jeg nu, i Forening med Brünnes, vilde træffe de nødvendige Forberedelser til Festen, affærdigede jeg et Bud til Saack med følgende Linier:

„Vil Du, min trofaste Hjertensven, være Vidne til mit Livs saligste Øieblik, da kom snart! I næste Time staaer jeg for Brudekammelen, og et convivium lætum skal ende den uforglemmelige Fest. Maatte jeg savne Dig derved, vilde min Glæde kun være halv. Du ha-

bidraget væsentligt til min Lykke. Hvorledes Alt vibere er tilgaaet, skal Du erfare ved et Glas Volney Bourgogne, Din Livdrik. Tag, om Du vil, Mind med, at han kan overbevise sig om, at jeg, ogsaa uden hans Bistand, har kunnet naae Lykkens stormfrie Havn."

Begge indtraadte, just som Bielsen skulde begynde. Men da der, nogle Timer tidligere, ved Bordet udbragtes adskillige Skaaler, vilde ogsaa jeg være med, og i den lykkeligste Humor sang jeg, maaske deligt nok:

Lasset die feurigen Bomben erschallen,
 Pip, pas, puffum, salalalalla!
 Madame Havre bay, sie soll leben,
 's lebe das ganze Havre bay'sche Haus!
 Mit ihrem Männchen auch daneben,
 Darum trinken wir unser Gläschen aus —
 Heraus — heraus — heraus — heraus — heraus —
 Heraus!
 Nöhret die Trommel, und schenket wieder ein,
 Lasset uns Alle lustig seyn! —

"Ich dancke! Ich dancke gehorsamst, Hochzuverehrender!" sagde Rind, flinkende med mig.

"Ingen Marsag, slet ingen Marsag! svarte jeg: Hvad kommer det Dig ved, at jeg drikker Madame Havre bay's Skaal?"

"Jo! gjenmælede han, med en mig velbekjendt Gruentimmerrobt: Det kommer just mig ved, thi jeg var Madame Havre bay, og ingen Anden! Fred med min Afse!"

„Fred være med Eders Aske!“ ønskede jeg, da jeg, i nybåfvigte Sommer, ledsaget af min hulde Dø og en Flok muntre Børn, gjorde en Balfart til Saack's og Rind's Grave, for her, saa nær deres Støv som muligt, at takke og velsigne de venlige Aander, der engang havde besjelet det. Det var en Høihelligdag, men vi meente, det vilde være den bedste Guds-tjeneste, om vi med Blomster smykkede og med Laarer vædede de Mænds Grave, der i Livet have villet os saa vel. Det gjorde vi da med kjærlige Hjerter. Laarer hendampe snart og Blomster henvisne fage; men hvad der er det egentlige Element i sligt et Kjærligheds-Offer, det bliver evigt!

(Judasbilledets Sorfatter.)

Anna Musen.
(Af hendes Broders Dagbog.)
Fortælling af Fr. Lohmann.

Jeg er ei Rosen, men jeg blomstred' ved dens Side,
Jeg er ei Solen, men dens Glands omstraaled' mig!

Hvad jeg her vil betroë Papi-ret, er ikke saameget mit eget Livs Hændelser, som min smukke Søsters forunderlige Skjæbne. Født i ringe Raar bød Tilfældets Lune hende en Throne, og kun ved hende blev min Ungdom stillet i den glimrende Lysskeds, som omgav En af min Tids største Mænd. Forlængst er den svunden hen, den unge Paul Musen er bleven Olding, og seer med roligt Blik ud i en fremmed Verden. Men I, mine Erindringer, skulle træde frem af Eders Skjul, lig en Strøm, som udsprang i den eensomme Fjeldklost, og i hvis Skjød, Stad og Slot, Træ og Plante, og Menneskets bevægelige Afsyn afspeiler sig, medens den ruller hen i friere Løb.

Mine Forældre nedstammede fra Tydskland, og havde for mange Aar siden valgt deres Bopæl i Moskvas tydske Forstad. Min Moder har jeg neppe kjendt, min Fader blev betagen af en ulægelig Sygdom, da min Søster talte sytten og jeg tretten Aar. Velstand og Rolighed ledsagede min første Ungdom, siden maatte vi kjæmpe med fattigdom, hvilken jeg kun lidet følte, men de trykkende Næringsforger blegede min Faders Kinder og undergrov hans Legems og Sjelskræfter. Ved en uretfærdig Renselse, ved Meneed og Rænker, havde vi tabt Alt.

Min Faders Modstander var en fornem og anseet Mand, og min stakkels Fader svag og modløs. Jeg forstod Intet af det Hele, men ofte hørte jeg min kloge Søster tale derom, og naar hun med Laarer bad min Fader at søge Beskyttelse, forenede jeg min barnlige Bøn med hendes, indtil den dybtboiede Mand bød os Begge at tie. Min Søster elskede jeg med ubeskrivelig Inderlighed; hun var mig Alt, thi jo mere min Fader fortæredes af Sorger og Bekymringer, desto klarere saae jeg i hende min Skyttsaand og Lærerinde. Hendes Skjønhed, som allerede tidlig var en Gjenstand for Beundring i vor huuslige Kreds, sængslede mit Blik, og hendes Fasthed og Klogskab stillede hende paa et langt høiere Standpunkt end mig, som dog kun var faa Aar yngre. Jeg troer, at hendes Tilbøielighed drog hende hen til en høiere Aandsdannelse, thi hun anvendte ofte Nætterne til at læse tydske Bøger og i Særdeleshed de forsvundne Tiders Historie. Desuden forstod hun med stor Indsigt at bedømme vor Retsfags forviklede Gang, ikke desto mindre unddrog hun sig ikke de huuslige Forretninger, og arbeidede for os Alle, idet hun malte Helgenbilleder og solgte dem. Kun da forlod hun Hjemmet, naar hun gik i Kirken, og paa disse Vandringere pleiede jeg som oftest at ledsage hende. En ung Mand var mig i Særdeleshed paafaldende, som aldrig undlod at følge min Søsters tættiflørede Skikkelse, indtil hun løftede Sløret ved Guds Moders Billede, hvor han gandske syntes hensjunken i hendes Beskuelse, skjøndt i ærbødig Afstand. Naar vi stode op, fulgte han os ligeledes, og lod os ikke slippe af Dinene før vi betraadte vor Baaning; jeg forlangte Oplysning om denne sælsomme Udsærd af min Sø-

ster, thi den Fremmedes tykke sorte Lokker, hans tung-
 findige Blik, og hans spøgelseagtige Allestedsnærvæ-
 relse, vakte snart en overtroisk Frygt i min barnlige
 Indbildningskraft. „Hvorfor følger den fremmede
 Mand os ideligt? spurgte jeg: Jeg er bange for
 ham.“ — „Tænk ikke paa ham! svarte hun meget
 alvorlig: Og tal aldrig om ham. Forstaaer Du mig,
 Paul! Ved Din Kjærlighed til Din Søster beder jeg
 Dig, ikke at nævne hans Nærværelse for noget Men-
 neske.“ — Er det en Aand? spurgte jeg med hem-
 melig Gysen: Og kan Du lade være at tænke paa
 ham?“ — „Jeg haaber det!“ svarte hun sukkende,
 uden at besvare mit første Spørgsmaal. Hendes
 alvorlige Blik bød mig at tie, men desto mere leven-
 de beskæftigede min Phantasie sig med dens brogede
 Billeder. Min Tantes Fortællinger om Hexe og Trol-
 de havde tidlig gjort mig fortrolig med Aander af
 enhver Slags, i den Grad, at jeg kun frygtede dem
 lidet mere end de vilde Strelizer og andre skjæggede
 Krigere. Barnagtig Nysgjerrighed gjorde mig endnu
 mere begjærlig efter at gaae i Kirken, men snart
 turde jeg ikke mere ledsage Anna, da min Fader blev
 betænkkelig syg og ikke kunde være noget Dieblif al-
 ene uden Pleie. Allerede længe havde hans Aand
 fjæmpet med Legemsfvagthed og Næringsforger, efter-
 haanden tiltog hans Tungfindighed og udartede næsten
 til en Slags Vanvid; kun saa lyse Dieblikke afbrød
 hans sørgelige Forfatning. Min Tante yndede han
 ikke; en ubeskrivelig Angst piinte ham, naar han sav-
 nede os Begge, og Anna bød mig desaaarsag at
 blive hjemme, naar hun gik i Kirke. Min muntre
 Snaksomhed morede ham ofte, og medens han skab-
 te sig tusinde sælsomme Befymringer for min fravæ-

rende Gøster, forstod jeg altid at trøste ham. Jeg erkjendte langt fra ikke vor Ulykke i dens hele Omfang, Barndoms Munterhed og Lætsind omhyllede min Faders Forsætning med et velgjørende Slør, og saaledes var jeg i mørke Tider den Eneste, som var i Stand til at opmuntre ham. Denne Tvang blev mig mindre følelig ved de Fritimer, i hvilke det var mig tilladt at lege med andre Drenge paa min Alder uden for Husets Dør. Her saae jeg snart igjen den Fremmede, og blev nu uenig med mig selv angaaende hans Natur. I en pilsnart flyvende Slæde, med fire muntre Heste for, kjørte han daglig forbi os; den gamle Mand med det lange graae Skjæg, som styrede Hestene, lod dem altid gaae langsommere, naar Slæden naaede vor Bolig, saa at jeg havde tilstrækkelig Tid til at betragte den unge smukke Mand i den prægtige Pels ngiere, og til at overtøye mig om, at han hverken var en Mand eller Gjenganger, men et menneskeligt Væsen, liig mig selv. Han smilte ofte ad mig med ubeskrivelig Venlighed; een Gang vilde han endogsaa tiltale mig, men min Frygt havde endnu ikke gandske forladt mig, og jeg flyede ind i Huset, medens mine Kammerater toge imod den Gæst, som var mig tiltænkt. Anna skuede eftertænksom gjennem de mørke Ruder; min Fader sad føleløs i sin Lænestol, og Tanten bøiede sig langt ud af Vinduet, for at følge Slæden saalangt som muligt med Øinene.

„Anna! udbrød hun: Saa Du den fremmede Herre, som kjørte forbi? Han kunde være Manden, som hjalp Eder i de nærværende forviklede Omstændigheder. Slåaæ kun Eders Øid til ham og mig. Jeg kjender ham; han baade kan og vil handle for Eder.“

„Bland Dig ikke i Ting som ikke vedkomme Dig! svarte Anna: Og vogt Dig vel for at sige noget i mit Navn, thi det kunde let hænde sig at jeg var af anden Mening end Du. Ingen skal staae os bi, han allermindst, kun Retfærdigheden skal være vort Skjold.“ — „Er det muligt! udbød Tanten forundret: Er Du istand til at hade den smukke unge Herre?“ — „Naar Dit Hjerter ingen anden Grund kjender til min Bægning end Had, sagde Anna: da vil Du heller ikke være istand til at forstaae mig, endog da, naar jeg vilde aabenbare Dig mine Følelser. Endnu engang, tal aldrig mere om ham og om hans Hjælp. Nei, gandske andre Tanker fylde min Sjæl. Jeg føler Mod hos mig selv til at fremtræde for Czaren, vor Herre, ved min umyndige Broders Side. For længesiden vilde jeg have vovet dette Skridt, men min Faders Forbud affrækkede mig.“

„Nei, Du skal aldrig gjøre det! gjentog min Fader, med huul, bævende Stemme: Menneffene, saar vel de Hvie som de Lave, ere vore Fjender; opir dem ikke, lad dem ikke vide, at den gamle Mand endnu lever, hvem de have røvet Alt.“ — „Al, hvo giver mig Raad i min tvivlsomme Forsatning? sukkede Anna sagte: Skal jeg lade min Fader vansmægte af Mangel, eller skal jeg for første Gang i mit Liv være ham ulydig?“

„Fader, lad os gaae til Czaren! sagde jeg smigrende: Den store mægtige Mand vil ikke vise to Børn fra sig, som bede for deres Fader.“ — „Som bede for deres Fader! gjentog den Syge: Ja Himmeriges Rige er deres; den Mægtige vil ikke støde dem fra sig.“

Anna var staaet op, hun trykte mig i sine Arme, Taarer glindsede i hendes mørke Blik. Hun talte ikke mere om denne Gjenstand, ikke destomindre troer jeg at hendes Beslutning var fattet, og hun kun ventede paa Leilighed til at udføre den. Ogsaa Tanren nævnede den fremmede Mand ikke oftere. Anna, hvor ung hun end var, havde et saadant Alvor i sit Blik og sin Stemme, at den gamle eenfoldige Kone betragtede hende med et Slags Uerfrygt. Den stakfæls gamle Mand blev bestandig svagere, og savnede os ikke mere naar vi ei vare nærværende, men jeg fandt intet Behag mere i den raa Ungdoms Lege, og blev hellere i den mørke Stue ved Siden af min Søster. Saaledes mærkede jeg ikke længe noget til Elæden, ja jeg skulde forlængst have glemt den Ubekjendte, naar jeg ikke engang havde fundet hans Billede mellem Anna's Tegninger. Hun tog det ud af min Haand og skjulte det omhyggeligen; jeg vovede ikke at gjøre noget Spørgsmaal, men hun lagde Fingren paa min Mund med de Ord: „Paul er ikke mere noget Barn, han holder af sin Søster, og vil være taus som Graven.“

En Morgen blev jeg kaldet op i Anna's Kammer. Hun traadte mig meget simpelt klædt imøde, men var saa smuk, at jeg forundret betragtede hende. Hendes Ansigtssfarve, den rene og meest blomstrende man kunde see, syntes i Dag endnu at være for høiet, hendes aandfulde Dine sunklede af Mod og Begjæring, medens de med om Kjærlighed hvilede paa mig. Hendes lange sorte Haar slyngede sig i Fletninger omkring hendes ranke Væxt. Saaledes staaer hun endnu i Erindringen for mig, og saaledes mæler jeg hende, skjøndt jeg dengang kun dunkelt følte

den Allmagt som Skønheden udøver over ethvert Hjerte.

„Paul! udbød hun: Du skal nu isøre Dig Dine bedste Klæder, for med mig at udføre et vigtigt Erinde. Men forinden anraabe Du Gud og den hellige Nicolaus om sin Beskjærmelse. Czaren er atter kommen tilbage til Moskau, vi ville gaae til Krem^l lin, hvor en gammel redelig Mand vil føre os for hans Afsyn. Det store Skridt maa gøres, er det end tungt for en Pige, dog hvi skulde det quindelige Hjerte have mindre Mod end Manden, hvor det gjælder Pligt og Retfærdighed. Vor Fader vil snart forlade os, hans sidste Timer maae gøres blidere for ham, hans Navn maae befries fra enhver Plet, og Sandheden af hans Udsagn maae komme for Dagen. Hans døende Nie skal, min kjære Broder, finde Dig i Besiddelse af de Midler som kunne danne Din opvakte Aand, og for at Alt kan skee, hvad der bør, vil jeg med Guds Bistand, skøndt uden min Faders Tilladelse, fremsille mig for Czaren. Din Nær^værelse vil styrke mig; vær kun ikke bange, glæd Dig snarere til det Nieblif, da Du skal see den store Mand, som gjør sit Folk lykkeligt. Vil han tale til Dig, da svar ham med Frimodighed, Sandheden lyder og saa skjønt i Palladser fra barnlige Læber. See kun paa ham, han fortjener at præges heel i Din Sjæl; i hvad Du for øvrigt seer, da fald ikke i Forundring derover. Skulde et bekjendt Ansigt møde Dig, da lad, som Du ikke kjender det. — Har Du forstaaet mig?“

Jeg bekræftede hendes Spørgsmaal med Ja; hun kyssede mig, og jeg ilte efter hendes Befaling bort, for at klæde mig om. En Slæde holdt ikke

langt fra vor Baaning, vi steg ind og kjørteause
 affted. Anna var meget alvorlig; det lod til at hun
 i Tankerne overveiede hvorledes hun ret skulde benyt-
 te det kommende Dieblif. Jeg vilde gjerne have talt,
 men vovede ikke at forstyrre hende. I Czarens Pallads
 ventede en gammel Pope paa os, han hilsede min Sø-
 ster og mig med Korsets Tegn, hvilket han malede
 paa vor Pande, og bød os at følge med. Mine Blif-
 tilte videbegjærlige fra en Gjenstand til en anden;
 jeg havde endnu aldrig seet saa pragtfulde Værelser
 eller en saadan Mængde af forskjellige Stikfeller; thi
 skjøndt Peter Czars Hof udmærkede sig ved stor Sim-
 pelhed, mødte mit uvante Die dog tusinde nye Gjen-
 stande. Popen aabnede et stort Forgemak, vi traadte
 ind; ved Binduet stod den unge Ubekjendte, hvis Bil-
 lede min Søster havde malet.

„Constantin Jarislav! spurgte Popen: Ven-
 ter Din Herre de Anmeldte?“ — „Jeg har Befal-
 ling, at bringe dem til ham!“ svarte Constantin, idet
 han bukkede sig dybt for min Søster. Mit Die fæ-
 stede sig paa ham som fortryllet, men Anna's al-
 vorlige Diekast mindede mig om hendes Advarsel.
 „Herren være med Eder, og gjøre Eders Gjender til
 Skamme!“ sagde Præsten høitideligt, og vi bleve af
 Jarislav førte ind i Czarens Gemak.

Skjøndt Palladset udenfor var nyt og præge-
 tigt smykket, saae man dog i Peters nærmeste Om-
 givelser intet Kongeligt uden ham selv. Ingen ydre
 Glæds drog Diet bort fra ham; hans Klædedragt
 var mere end simpel, hans Figur høj og kraftig, hans
 Ansigtssfarve brunet af Solen, og hans fyrige Die

havde et saa gjennnemtrængende Blik, at Ingen uden Frygt kunde møde det, naar ikke et venligt Smil dæmpede dets Jld. Hans Brede var frygtelig, hurtig Opbrusen forvandlede hans skarpe Blik til et vildt flammende, en frampagtig Trækning fordreiede hans Ansigt, en sørgelig Folge af Gift, som man i hans Barndom havde givet ham. Men ligesaa fortryllende var hans nedsladende Munterhed; hans Skiemt, hans hjertelige Smil adspredte Skyerne paa enhver Vande. Da jeg saae ham for første Gang bar han en simpel Tørfjole og et bredt Belte, i hvilket hans Sabel hang, en rund upudret Paryk dækkede hans Hoved. Med skarptlynende Øine betragtede han os; vi kastede os ned for hans Fod, Jarislav forlod os med sagte Trin.

„Hvad vil J?“ spurgte Czaren med barsk Stemme. Mit Hjerte bankede saa voldsomt, at det truede med at sprænge mit Bryst. Anna begyndte at tale, og var end hendes Stemme i Begyndelsen usikker, blev den dog efterhaanden stedse mere fast og tillidsfuld. Hun forklarede Alt tydeligt uden at bruge mange Ord, og lod sig ikke forvirre, endog da Czaren flere Gange afbrød hende med heftige og barske Spørgsmaal. Ved den første Lyd af hendes Stemme blev min Angst grændseløs, jeg sæstede mit Blik paa Gulvet, og bad i mit Hjerte en Bøn til den hellige Nicolaus; lidt efter lidt vandt min ungdommelige Nyssgjerrighed Overhaand; jeg saae frygtfom i Veiret, og min Søster forekom mig at være et overjordisk Væsen, som ved sin Nærhed maatte skjærme mig. Desuagtet gjennembævede Czarens Stemme mig stedse med ny Frygt; Anna's Mod syntes derimod at tiltage, jo længere hun

talte; hun udholdt rolig Czarens mørke Blik, og endte sin Tale med Bøn om at forundes en rets færdig Dom.

Vilde Flamme lyste i hans Dine, imedens han hørte paa hende, og forelagde hende Spørgsmaal. „Taler Du Sandhed, sagde han med tordnende Røst: da skal den i Mørket omvæltende Skurk lære at kjende mig! Ondskaben hersker kun der, hvo. Peters Die ikke naaer den; seer han den, da skal den tilintetgjøres. Stephan Musen er Din Faders Navn? Han er af tydsk Herkomst? Jeg ynder Tydskerne! Og Dit Navn?“

„Anna Musen, stormægtige Czar! svarte hun: Og her seer Du min umyndige Broder Paul; vend Dit naadige Blik paa ham og paa hans Fremtid, thi hans Fader vil snart hvile i Graven.“

„Du har Mod som en Mand, Anna Musen! svarte Czaren: Jeg kjender ikke Mange, som med saamegen Frimodighed have talt med Czaren.“

„Herre! gjentog Anna: Gud har ikke udelukkende forundt eet Køn den Aandskraft, som Du tilskriver mig. Vi kunne ikke kjæmpe og stride, men det Mod, som Bevidstheden om Uskyld vækker i Kvin- dens Bryst, tør vel maale sig med Mandens Heltkraft. Din Tidssalders Mænd, Herre, staae Dig kun lidet nærmere end mig. Du rager frem over Alle, og Vigen seer med Beundring op til Din Størhed. Var jeg Mand, da vilde jeg misunde Dig.“

„Vi sees igjen, Pige! svarte han: Din Sag er nu tillige Czarens. Du skal erfare, at jeg ingensteds taaler Mørkets Seier over Lyset. Du, Paul Musen, maa engang blive en heel Mand,

eller Din Søster vil beffjæmme Dig. Min Blisstand lover jeg Dig; jeg søger Menneſker, ſom ſkulle gjøre Ruſland liig det Billede, ſom foreſvæver mig. Vil Du vælge Krigerens Bane eller Videnskabernes for at gavne Dit Fædreland, eller vil Du prøve Din Lykke paa Havet? Nu — hvad er Din Agt? Siig et Ord, ſaaſreimt Du ellers er den uforfærde: de Piges Broder; Den ſom ſkjælver for mig, naar jeg ikke er vred, han duer ikke til at være blandt mine Folk."

"Stormægtige Czar! ſagde jeg med ſtigende Mod: Jeg tier ikke af Frygt, men kun fordi jeg betænker mig. Tør jeg vælge, da onſkede jeg hellere at blive en lærd Mand end en Kriger; jeg lytter gjerne paa min Søster, naar hun taler om fremmede Landes Kunſt og Videnskab, men jeg gyſer, naar jeg hører fortælle om Krig og Blod."

"Sandelig, jeg vilde i Dit Sted tænke ſom Du! ſvarte Peter ſmilende: Og ſkjøndt Fienden altid ſkal finde mig ruſtet, elſker jeg dog Freden og Videnskaberne mere end Kampen. Men, Pige! Er Du virkelig ſaa lærd ſom Din Broder ſiger?"

"J Bøger, Herre, have floge Folk efterladt os deres Aand! ſvarte hun: Enhver øſe af denne Kilde, ſom han vil og kan. Mig fængſler den Tid, ſom ikke mere er til; gjerne faſter jeg et Blik i Mørket, ſom efterhaanden forvandledeſ til Lys. Nogle tydſke Hiſtoriebøger har en Beſlægtet af min Moder efterladt os, fra dem ſtammer min Kundſkab."

Czaren bød os at ſtaa op; vi kyſſede hans Haand og bortſjernede os, jeg halvt drømmende, men lykkeligere end jeg nogenſinde havde været.

Ved Døren mødte Jarislav os, han ledsagede os til den ventende Slæde, og talte meget med min Søster, dog saa sagte, at jeg Intet forstod deraf, kun blev jeg med Forundring vaer, at Anna viste mindre Frimodighed mod ham, end i Samtalen med Czaren. Bly slog hun Diet til Jorden, og blev længe Svar skyldig, og naar hun svarte, var hendes Stemme usikker og hendes Tale forvirret, aldeles blottet for hiin Klarhed, som før udmærkede den; denne Forvandling var mig usforklarlig, og det saameget mere, som hun før med Rolighed og Frimodighed havde udholdt Czarens ildfulde Blik. Jarislav, hvem jeg uafsladeligt betragtede, sængslede min hele Opmærksomhed; alt Spøgelseagtigt var vejet fra ham, da han talte med Popen og bøiede sig for Dennes ærværdige Skikkelse, jeg elskede ham med den flygtige Tilbøielighed som unge Mennesker saa let fatte til en Anden. Da vi endelig skiltes ad, kyssede han mig paa Panden og spurgte: „Lær jeg engang see Eder igjen?“ Jeg svarte rast og overilet: „O Herre, hvor vil det glæde mig! Kom kun med Din klingende Slæde og den gamle Graasfjæg, jeg skal vist ikke flygte for Dig mere.“

„Det kan ikke skee, Constantin Jarislav! sagde Anna med dæmpet Røst, uden at ændse mine Ord: Tænk efter hvad jeg sagde, og Du vil finde, at jeg har Ret. Vær Mand, og understøt den svagere Piges Beslutning.“ — Vi sad nu i Slæden, den stoi affted, Jarislav stod længe ubevægelig paa samme Plet og fulgte os med Dinene. Anna talte Intet, og lod til at være hængsunket i dybe Betragtninger, men da vi naaede Hjemmet, og sandt vor Fader vaagen og temmelig fattet, blev hun paa en

gang ligesom besjælet af en ny Aand. Hun satte sig ved hans Side, tog hans skjælvende Hænder i sine og forkyndte ham Hjælp, Redning og Understøttelse. Hendes glade Tillidsfuldhed hævede stedse mere og mere hendes Mod, og med begejstret Vies skuede hun ind i Fremtiden, hvor Haabet, at min Fader skulde leve og atter vinde sit tabte Helbred, dæmrede hende imøde. Oldingen stirrede med vemodigt Smil paa hende, som et Barn, hvem man lover en Gave. Jeg selv tvivlede ikke mere; jeg kjendte endnu ikke Døden, thi først da frygte vi for den, naar dens kolde Haand har røvet os En af vore Elskte.

Efter kort Tids Forløb kom et Sendebud fra Czaren; det var Jarislav. Monarkens klare Blik og strenge Retfærdighedsfølelse havde afgjort vor Sag. Mangeaarig Nød var i eet Dieblisk afhjulpet, og Takken for vor Lykke høstede Jarislav i Anna's Glædestaarer og i min Henrykkelse. Vor Fader folte sin halvt, hvad vi meddeelte ham, ikke destomindre hvilede hans Dø med rørende Venlighed paa Jarislav, som om det i ham erkjendte Frelsens Engel, og medens han høit og bevæget ønskede Himlens Velsignelse ned over Czaren, trykte han den unge Mand's Hænder mod sit Bryst og sine Læber.

Fra denne Dag kom Jarislav ofte i vort Huus; Anna modtog ham bly, jeg med glødende Tilbøielighed, og min Fader, som ellers pleiede at være ligegyldig ved Fremmedes Nærværelse, viste bestandig den samme Glæde naar han kom, sandsynligviis ledet af den dunkle Følelse og Erindring af det glade Dieblisk, som Jarislav havde beredt ham. Forbedringen i vor Stilling mærkede han næsten aldeles ikke, ja han glemte endog ofte den Forandring som var foregaaet

i vor Tilstand, og klagede som forhen over Mangel, over Forfølgelse og Elendighed, indtil Jarislav's Besøg vakte Erindringen om det som var foregaaet, og atter lod den svage Glædesstraale falde i den Bedrøvedes Sjæl. Denne Jagttagelse gjorde mig den smukke Mand endnu kjærrere end forhen, og Anna modsatte sig ikke oftere hans Bøn, at torde komme igjen; jeg glædede mig derved, og søgte Aarsagen til denne hendes forandrede Udfærd i min Faders Tilboielighed og Yndest for den Fremmede. Min Søster havde imidlertid endnu engang besøgt Czarens Pallads, for at takke for den modtagne Velgjerning, før Peter reiste bort til sin nybyggede Stad, hvor han gjerne med prøvende Blik vaagede over Arbeidets Fremgang. Petersborg var dengang kun en ubetydelig Flække, bestaaende af flette Træhuse, og en udsel Hytte tjente den store Keiser til Opholdssted, men tusinde Slavehænder arbeidede paa dens Fuldendelse. Peters Villie ændrede ingen Hindring. Han kjæmpede med Mennesker som med Elementerne, for at grunde den nye Stad, thi i de første Aar truedes den ikke mindre af Ild og Vand end af de fjendtlige Svenske. Neppe var den moradsige Jordbund bleven beboelig, før mange af Moskvas Indvaanere maatte tage derhen og befolke den, kun tvungne af Frygt for den Mægtiges Villie, og saaledes fremssteeg en Hovedstad, opkaldt efter Den, som grundlagde den, og med ubeskrivelig Glæde saae han det første Skib løbe ind i Neva's floden.

Da Jarislav denne Gang ledsagede Czaren, saae vi ham ikke i lang Tid; i vort Huus blev Alt efterhaanden mere eensomt og sørgeligt. Min Fader svandt langsomt hen, Anna's Skønneste Forhaabning

ger døde hen, og Tanten prøvede daglig paa at rive mig ud af det Blændværk som skuffede mig. En Dag da vi sad sammen, hver beskæftiget med sit Arbejde, loffede en pludselig Larm mig hen til Vinduet. Et Tog af Ryttere kom ansættende i fuldt Trav, Folkene paa Gaden bleve staaende stille for at betragte dem, kastede sig ned paa Jorden, med Ansigtet vendt nedad; jeg gjenkjendte Czaren i Spidsen, og bag ham den elskede Jarislav. Jublende kaldte jeg paa min Søster; dahun traadte nærmere, faldt Czarens Nie paa os. Han standsede sin Hest et Dieblif, nikkede to Gange venligt ad os, og fæi afsted i Galop ned ad Gaden. Man trak efter ham, Andre traadte sammen i Grupper, for at tale om det Foresaldne. „Han rider ud, sagde en gammel Russer: for at bese den nye Papiirmølle, som ogsaa er udtænkt af en Tydsker. Tydskere ere Jernstøberne, Bøssesmedene lader han komme fra Tydskland, Tydskerne grave den store Kanal, og polske Hyrder bringe Saar ind i Landet. Lutter nye Ting, som vare fremmede for vore Fædre. Mon vore Børn ville blive lykkeligere derved!“ Saadanne Ord og Udtryk hørte man dengang ofte iblandt Russerne, som ugjerne boiede sig efter de nye Former; med Knurren saae de de Fremmede begunstigede, og endnu altid sørgende over den afkaffede Nationaldragt, den lange Kappe og det ærværdige Skjæg. Men de bleve kun hvissede i al Stilhed, og glemtes naar Czaren viste sig. Frygt og Beundring underkastede ham Folkets Villie, og de som lydeligst badlede ham, raabte, henrevne af hans ærefrygtbydende Bæsen, med de Andre et jublende Hurra naar han viste sig. Saaledes gik det ogsaa i Dag, da han endnu før Aftenstid kom tilbage.

Denne gang holdt han endnu længere udenfor vort Huus, affshedigede hele Folget, paa nogle Tjenere nær, steg ned af Hesten og traadte ind med Jarislav. Han gik hen til min Faders Seng og talte til ham i hulsalige Udtryk, men den stakkels Syge laae bedøvet, og syntes ikke at vide hvad der foregik omkring ham. Forgjæves sagde Anna til ham, hvo der var nærværende; han stirrede paa hende og lukkede Dine: ne paany. Den stærke Pige blev overvældet af Smerten, hendes Taarer brøde frem, medlidende søgte Czaren at indgyde hende Trøst. „I Morgen skal min Læge besøge Din Fader! sagde han: Han er en lærd Græker, som bestandig gaaer til Helts mod Døden; lad ham vise sin Kunst, om den ellers duer noget. Ved Gud, Dine Taarer smerte mig, thi Du er ikke svag saaledes som andre Qvinder; Du er udrustet med Mod og Kraft!“

Jarislav stod imidlertid ved Døren, kold og fremmed, liig en Billedstøtte; jeg saae frygtsom hen til ham, vovede i Begyndelsen at vinke venligt ad ham, men da han ikke gjengjeldte mit Vink, tænkte jeg paa min Søsters tidligere Advarsel, og forholdt mig rolig. Min Lydighed mod Anna var saa stor, at jeg ikke videre grublede over hendes sælsomme Forbud, men nøiedes med, i Graastand at betragte den mørke Jarislav, da omsider Czaren med lydelig Røst kaldte mig til sig. Han fortalte, at han vilde tage mig i sin Tjeneste, give mig Lærere, og engang gjøre min Lykke. Jeg vendte mig ved denne Tilstale uvilkaarligt til Anna, hun var mig jo i Moders Sted, og gjaldt mere i Barnets Dine, end alle Jordens Herrer. Med Taarer lagde hun smilende Haanden paa mit Hoved, bød mig at takke Gud for min Lykke, og

at hellige Czaren, min Trost og mit Liv. Hun knælede ned med mig, og udbød i begejstret Betsignelse over hans Godhed. Vor Fader fornam Intet til denne rørende Scene, ogsaa Jarislav vedblev at være kold og indsluttet i sig selv.

Allerede den næste Dag tog jeg Afsked med min Fædrenebolig; jeg klyngede mig, opløst af Lærer, til Anna's Bryst, skjøndt min Lod tyktes mig misundelsesværdig, og tusinde brogede Fremtidsbilleder omsvævede mig. Min Søster gav mig guldne Levegæller med paa Beien. Alt hvad hun sagde til mig var kort, simpelt og indholdsrigt; først senere lærte jeg ret at skatte den høie Aand, som besjælede hende, men fra min første Tilværelse af sølte jeg dens Herredomme over mig. Morgen-Timerne vare henrundne under smertelige Afskedstaarer, Czarens Folk stode udenfor Døren, for at afhente mig. „Farvel, min Paul! Min elskte Broder! sagde Anna, da jeg klyngede mig til hendes Bryst: Ak! Du er endnu et Barn, og gaaer allerede ud i den vide Verden, hvor saamangen Fare truer Dig. Dog, vær ved godt Mod! Just Barndommen har en Engel ved sin Side, som fører den forbi Klipper, hvorpaa den fineste Klogskab lider Skibbrud. Vær sanddru og uskyldig, besteden og taus! Læghed er ofte Kjendetegn paa større Blisdom end den meest kunstfulde Tale. Ansee Taknemmelighed mod Din Herre som en stor Gjæld, hvilken Du daglig med Genter bør afbetale; Syrsier have mange Emigrere, sjelden en trofast Ven. Vor Czar vil i Dig finde en Ven, som er tro i Liv og Død, eller Anna Musen har taget Feil af sin Broder!“

Jeg blev nu anvist til de lette Forretninger man havde bestemt mig til, og var den Nærmeste om

min Herres Person. Ved Taftet opvartede jeg ham; om Natten sov jeg i hans Sorgemak; hvor han opholdt sig, havde han mig gjerne i sin Nærhed. Med sjelden Naade nedlod han sig til min Ungdom, skjæmte med mig, fandt Behag i mine smaae Talenter, og meddeelte mig Underviisning om nye Gjenstande, som jeg lærte at kjende ved ham. Til bestemte Tider blev jeg underviist i forskjellige Videnskaber, i øvrigt stod jeg under min kjære Jarislav. Hans Fader, en ærværdig Gubbe, blev min første Lærer; en ung Franskmænd, ved Navn Pascal, som opholdt sig i hans Huus, underviste mig i sit Modersmaal. Alt dette førte mig i Nærheden af Jarislav; enhver Time som min Tjeneste lod mig fri, tilbragte jeg hos ham, og Alt hvad han foretog sig, var af dobbelt Værd og Interesse for mig. Han var Officeer i Czarens Livvagt, og skjøndt jeg havde erklæret mig mod Krigsstanden, henrev mig dog hans Underviisning i at føre Vaaben og ved hans Side at bestige en Hest. For at see ham, for at høre hans Stemme, offrede jeg gjerne Alt, ja selv da jeg ikke mere kunde drage i Tvivl at baade Czaren og Jarislav yndede mig, sølte jeg mig hendraget med en ubervingelig Tryllemagt til den Sidste, thi skjøndt jeg agtede og elskede Czaren, blandede sig dog i mine Følelser for ham en hemmelig Rædsel og Frygt. Ofte var jeg nemlig Vidne til hans Brede's voldsomme Udbrud, som bragte mit Hjerter til at gysse. Jeg selv sølte vel ikke Virkningen deraf, thi naar jeg havde forseet mig, og hans Ansigts frampagtige Fordreielse forkyndte hans indre Bevægelse, var en ydmyg Bøn tilstrækkelig til at dæmpe hans Fortørnelse; han betragtede mig da en Stund, uden at sige eet eneste Ord, og betvang Stormen i sit Bryst

faa mægtigt, at ofte et Smil afløste den. Med æng-
 stelig Blyhed vovede jeg nu ogsaa at tale i frem-
 mede Ansiggender, og det lykkedes mig mere end een-
 gang at skaffe Andre, som havde opbragt ham, Til-
 givelse. Vel gaves der Dieblikke, da enhver Bøn
 gled af som fra en haard Klippe, da kun haarde
 Nødselsler tilfredsstillede hans Brede, og Lidenskabens
 var en Ruus, ikke sjelden forhoiet til blussende Flam-
 mer ved umaadelig Nydelse af Brændevin og andre
 berusende Drikke, thi dette var, desto værre, Czarens
 Skjodesynd. Paa en saadan Aften var Dommen fæl-
 det over en ung Soldat; han skulde næste Dag, ef-
 ter at have udstaaet en grusom Straf, ombytte sit
 Fædreland med Siberiens Ørkener. Jeg havde seet
 ham, hans dødblege Ansigt, Forstyrrelsen i hans Mi-
 ner, rystede mig, jeg kjæmpede med mig selv for at
 faae Mod til at bede for ham. Ved Tasset vare
 fremmede Gesandter nærværende; der blev druffet tæt,
 Glæden var vild og overgiven, den sammensnørte mit
 Hjerte, som var fyldt af Medlidenhed over den ble-
 ge Synder. Da Gjæsterne havde bortfjernet sig, nær-
 mede jeg mig Czaren; han begyndte at skjemte med
 mig, jeg skulde tomme en stor Pokal; min Vægring
 morede ham, han gjorde sig lystig over mig med ly-
 delig Latter. Barnagtig eenfoldig, miskjendte jeg den-
 ne Munterheds Natur, og vovede, at erindre ham om
 den Domte. Men hvor forstræffet blev jeg ved at
 see Czarens hele Udsærd paa eengang forandret. Hans
 Dine rullede i affindigt Raserie, Skummet traadte
 frem paa hans Læber, og Bredens Kulglød farvede
 hans hele Ansigt mørkebrunt; han sparkede efter
 mig, traadte paa mig, efter at have kastet mig ned
 paa Gulvet, og bandede mig med rædselsfulde Eder.

Bedøvet sneg jeg mig til mit Sovegemak. Ingen Hvile nærmede sig mine Dine. Ogsaa Czaren, som laae ved Siden af mit Værelse, lod til at være urolig, han kastede sig frem og tilbage og mumlede enkelte uforstaaelige Ord. Da det gryede ad Morgen, sneeg jeg mig ind til ham, og bemærkede i Dæmringen hans fortrukne, blege Ansigt, som arbeidede i frygtelig Kamp. Jeg troede, ubekjendt med Rusens Virkninger, at see Forbudet til en haard Sygdom; jeg glemte gandske hans forrige Haardhed, og vred grædende mine Hænder, længe uvis om jeg skulde vække ham eller ei. En heftig Krampe i hans hele Legeme, en sælsom Mumlen og Stønnen bestemte mig endelig dertil. Jeg greb hans Arm, kaldte med lydelig Hulken paa ham, og spurgte, om jeg skulde kalde Jarislaw hid. Keiseren foer forfærdet op. „Hvad vil Du, Satan! Hvad er skeet?“ tordnede han.

„Herre! svarte jeg: Du er meget syg, og vaanedede Dig i Sovne.“ — „Tosfede Dreng! svarte han, med Røie reisende sig i Beiret: Har Du endnu aldrig seet en Drømmende! Maa Du skrige mig vaagen, som om hele Staden var i Oprør? Jeg var just paa et strandende Skib, og vuggedes frem og tilbage af Bølgerne. Saa sandt jeg lever, jeg troer ordentlig Du græder?“

„Jeg græder ikke mere! gjentog jeg: O Herre! Tilgiv mig min Angst, jeg troede, at Du var meget syg.“

„Du er en Nar, min Ven! sagde han: men en ellsbærdig Nar. Har jeg i Gaar gjorde Dig noget Ondt? Svar mig, Paul! Mig tyktes, at Talen var om den forfløine Karl, den Jankowitsch; nu — for den Gang maa han slippe, men læg Mærke til mine Ord:

Bælg en anden Gang Tiden bedre, naar Du vil bede mig om Noget."

Czaren glemte ikke mine Taarer, han blev fra denne Dag af bestandig mere naadig og faderlig sinde mod mig, ogsaa for min Familie sørgede han; han havde ei blot sendt en Læge til min Fader, men han besøgte endogsaa selv jævnlig vor ringe Bøllig, for at erkundige sig om den Syges Befindende. Jeg maatte da ledsage ham, og sølte mig aldrig mere lykkelig, end naar jeg ved hans Side besøgte Hjemmet. Imidlertid blev det ikke bedre med min Fader, efter at Czarens Livlæge Contostephanos havde taget ham i Cuur. Jeg søgte i hans Sygdom Grunden til min Søsters vemodige Stemning, men snart erfarede jeg en anden Årsag dertil, som jeg her vil fortælle.

Min smukke, aandfulde Søster havde vundet Keiserens Hjerter; allerede hendes første Besøg havde fortryllet ham, og enhver ny Sammenkomst forstærkede endmere det Indtryk hun havde gjort paa ham. I hine mørke Tider, da Lyset kæmpede med Matten i vort Fædreland, maatte to aandfulde Væsener nødvendigvis føle sig dragne til hinanden; dog hvad der hos Anna var Vrefrygt og Beundring, blev i Peters Sjel til heftig Kjærlighed, og han overgav sig aldeles til denne Følelse, eftersom enhver Lidenskab hos ham gik til Udsvævelse. Skjælvende erkjendte Anna, hvad der truede hende; skjælvende læste hun det i den gamle Tantes triumpherende Miner, og saae det i den Ydmyghed hvormed hun af Denne blev begejnet. Hendes Opførsel blev nu afmaalt, med sin Klogskab holdt hun sig i Afstand fra sin høie Elsker; ja, hun vidste endog ved lette Hentydninger, at aabenbare sine

Jøleffer og at vise en qvindelig Stoltthed, hvem Eren gjaldt mere end Livet. Hun bemærkede med Fornyring, hvor stor hendes Magt var over ham, og nu opstod i hendes modige Hjerte det Ønske, at anvende den til Fordeel for Eudoxia, Czarens forskudte Gemalinde. Aldrig havde nogensinde en Anden end hun tordet foretage sig dette Bovestykke. At Peter, uden at fortørnes, laante hende et villigt Øre, var det største Beviis paa den Kjærlighed, han bar til hende, men istedet for at gavne Eudoxia, opflammede det endnu mere hans Lidenskab; hans Besøg bleve bestandigt mere hyppige, og medens jeg sad stille i en Krog ved Anna's Bøger, stod den herlige Mand, Millioners Behersker, lyttende ved min Søsters Side, meddeelte hende sine Planer, og haabede forgjæves, ved alle Kjærlighedens Kunstgreb, at bøie hendes Standhaftighed og krafftige Villie.

Naar Czaren gik til Petersborg, var jeg hans bestandige Ledfager, undertiden med Jarislav, undertiden uden ham. Det virksomme Liv som der herskede, henrev mig, og den Glæde jeg følte ved Bygningens Fremme, befæstede mig endmere i Czarens Gunst. Just var en ny Reise bestemt til Petersborg, da Contostephanos forkyndte Czaren, at hans Kunst var spildt paa min Fader, som endnu kun vilde leve nogle faa Dage. Jeg stod som tilintetgjort. Ingen havde ahnet, at denne Tanke var mig saa fremmed. Czaren bød mig at blive i Moskva; han vilde ikke hindre Sønnen i at klage ved Faderens Baare. Jeg vendte desaaarsag hjem, og levede der de mærkeste Timer i mit Liv. Gaalidet min Nærværelse kunde synes at være min Søster til nogen Lindering i hendes Smerte, var den hende dog til Trøst,

fordi hun maatte opbyde sin hele Standhaftighed, for at dæmpe den uhyre Smerte, som sønderrev mit Indre; thi den smmeste qvindelige Sjæl viste ogsaa nu en Kraft, som holdt ud til Enden, og opfyldte den sidste barnlige Pligt uden at synke eet eneste Dødblik under Vægten af sine Lidelser. Hun veege ikke fra min Faders Leie førend hun havde lukket hans Dø. Da han udaandede det sidste Suk, dalede just Solen mellem dunkle Skyer; min Tante sneeg sig hen til Vinduet for, efter gammel Skik, at aabne det som Udvei for den flygtende Sjæl. En skarpt lynende Solstraale glimtede paa den Dødes blege Træk, og gjød sit fulde Lys over Anna, som laae nedsinken i stille Bøn ved Sengen. Hun syntes at være forklaret, hendes Ansigt var blegt, og hendes herlige Dine sættede sig med ubeskriveligt Udtryk paa den Afslædedes Træk. Jeg stod taus kjæmpende med Smerten, og mine Taarer vævede en Taage omkring det herlige Billede.

Tanten var imidlertid gaaet ud, for at bringe Sørgebudskabet til Naboerne. Snart fyldtes Bærelset med Mænd og Qvinder, lydelige Klager sønderreve mit Hjerte; Anna drog mig ind i et Siderærelse, hvor hun lod mig sætte mig ned og skjule mit Ansigt i hendes Skjød. Matten sænkede sig ned trindt om os, udenfor lod de flagende Sange i dybe Molltoner; mine Tanker forvirrede sig, og jeg slumrede ind. Da jeg vaagnede, laae mit Hoved paa en lav Stol, en mat Lampe oplyste Bærelset, ved Anna's Side sad Jarislav, og jeg horte dem sagte hviske i Skumringen. Alt forekom mig som en Drem, dog sprang jeg op og kastede mig i Jarislav's Arme: „Alt, Con-

stantin! raabte jeg smertelig: Min Fader er død! Du Lykkelige! Din lever endnu!"

"Og gid Du maae forstaae hans graae Hoved for enhver mørk Time! sagde Anna under Taarer: Vi maae see vore Forældre synke ned i Graven, for os, saa er Naturens Bud, men troe mig, Jarislav, naar Tiden kommer, da bliver deres Kjærlighed og Omhu, som en Gjæld tilbage hos os, og hvad vi kunde gjøre for Dem, tykkes os Intet. Jarislav! Gud bevare ethvert sølende Hjerter for den mindste Selvbebreidelse i et saadant Dieblif!"

"Men naar Du frygter for min Fader, Anna, hvad haaber Du da for Dig selv? spurgte Jarislav: Du har endnu ikke seet ham vred, Du kjender ei den opbragte Løves Raserie."

"Kjærligheden er en Hemmelighed, Jarislav! gjentog hun: Den gjør Underværker, som vi studse de see uden at kunne begribe dem. Alt er den underdanig, den mægtige Løve, tørstende efter Blod, grusom og vild, lagde sig kjælen ved en vaabenløs Ridders Fod, fordi en sælsom Tilhøielighed dæmpede dens naturlige Vildhed. Jeg skjælver ikke for ham, saalænge Ret og Ære ere paa min Side. I dette Anliggende har jeg Mod. Lad mig kun handle, og nu gaae, min Ven! Gaae og tag denne Dreng med Dig, han finder saa alligevel ingen Rolighed her i Sorgens Bolig."

Jarislav stod op, jeg klyngede mig til Anna's Bryst. "Gaae, mit Barn! udbrod hun: Gaae med Jarislav, og siig intet Menneske, at han har været her. Ved ham om, ikke oftere at komme her,

thi jeg tør ikke modtage ham. God Nat, Paul!
 God Nat, Jarislav!"

Vi gik gjennem de øde Gader, Begge tause og bedrøvede; Tanken, at min Fader ikke mere var paa denne Jord, snørte mit Bryst sammen, jeg overtænkte den store Gaade, som selv den Viseste ei mægter at løse. Ved Jarislav's Side sov jeg ind, henad Morgenstunden; han og hans Fader formildede min Sorg. Efter nogle Ugers Forløb kom Czaren hjem. Hans Besøg hos Anna bleve efter min Faders Død endnu hyppigere, han gjorde hende mangt et Forslag til at forbedre hendes Stilling, beskeden undslog hun sig derfor, og erklærede: at hendes Beslutninger med Hensyn til Fremtiden endnu ikke vare modne, men før hun udførte dem, vilde hun anraabe sin naadige Herre om Bistand og Indvilligelse. Dernæst var der Intet som interesserede ham, uden at han meddeelte hende det; selv Statsagerne, de forskjellige Anstalter til at forbedre det vidtløftige Riges Forsatning, Indretningen af Skoler og Seminarier, Handelsens Udbredelse, Flaadens Forøgelse, Alt tog han i Forening med hende i Overveielse, glædede sig over hendes Indsigter, og saae med inderlig Fryd hvorlunde hun bedre forstod ham end hans øvrige Omgivelser. „Din Søster besidder en Statsmands Kløgt og en Helgens Hjerter! sagde han engang til mig: Hun fortjener en lykkeligere og blidere Skjæbne.“ Stolt over disse Lovpriesninger, betragtede jeg Jarislav, som stod ved Døren, men intet deeltagende Blik mødte mig, overhovedet var han i den senere Tid syg og mørk, hans blege Ansigt undgik ikke Czarens Opmærksomhed; forgjæves søgte jeg at afstøffe ham et

Smil, han blev bestandig mere sørgmodig og nedslaaet, og Intet var istand til at adsprede ham.

En Dag, da jeg havde faaet Tilladelse til at besøge min Søster, fandt jeg hende ikke i vort daglige Bærelse; Tanten sad alene, festsligere paaflædt end ellers, og stirrede hen for sig med triumpherende Blik. „Veed Du allerede den store, den underfulde, næsten utrolige Raade som vederfares vort ringe Huis?“ spurgte hun, da jeg, uden at ahne det mindste, traadte ind: „Nei, jeg kan see paa Dig, at Du endnu er uvidende derom. Naar blot Din Fader havde levet endnu og deelt vor Lykke! Jeg har bestandig ahnet det, jeg saae Tegn, som endnu aldrig bedroge mig. Ofte drømte jeg, at en Krone svævede om Anna; jeg udtalte mig selv, og det endog da en Zigeunerinde engang i Preobaschenskoe spaaede hende en høj Elsker og en heel sølsom Livsbane. Nu gaaer Alt i Opfyldelse! Nu bliver hun Czarens Gemalinde! Ja — er det dog ikke forunderligt, hvorledes Skjæbnen leger med Menneskene?“

„Hvem mener Du? udraabte jeg, fuld af Forundring: — Min Søster?“ „Jeg Gaar har den gamle Jarislav forkyndt hende den uventede Lykke! blev Tanten ved: Tre Dage skulle endnu forløbe, da vil den store Czar selv hente hende til de russiske Herskeres Palads. Men troer Du, at hun er glad derved? Nei, intet mindre! Hun gaaer stille omkring, og siger ikke eet eneste Ord, kun jeg alene jubler i mit stille Sind. Tal kun til hende, viis hende Din Glæde, det vil opmuntre hende. Herre Gud! Det maae dog ogsaa være tungt nok, at bære saamegen Lykke paa eens gang!“

Anna traadte ind, bleg og alvorlig; jeg fløi hende med en Ekonskning imøde. „Det vilde jeg ogsaa have gjort i Czarens Sted! jublede jeg: Men det er et skjønt, et herligt Træk af ham; jeg kan tænke at ikke enhver Fyrste op søger Fortjenesten selv i Armodens Hytter. Troer Du ikke, at hele hans Folf maae tilbede ham, og Du Anna, Du glæder Dig ikke?“

Anna fastede et misfornøiet Blik paa Tanten og betragtede mig med et vemodigt Smil. „Gode Barn! udbrød hun: Dit varme Hjerter erkjender det Rette; Du tænker ikke paa Glands og Ære, Du søler kun det Sjeldne, det Store i Czarens Handlemaa- de. Ja, han er en stor Mand! Hans Beslutning har overrasket, rørt, skjøndt ikke glædet mig. — Lad os nu tie derom, jeg maae afgjøre med mig selv, hvad der arbejder og gjærer i mit Indre. Jeg har ventet Dig i Dag, kjære Paul, thi Du skal opfylde mig et Ønske. Jeg vil i Morgen gjøre en Balfart til Treenighedsklosteret, ledsag mig didhen, see til at faae Tilladelse, Din ædle Herre vil ikke nægte Dig den. Fra det hellige Sted vil jeg gaae min Skjæbne imøde, dette Huus finder os samlede i Dag for sidste Gang.“

Hendes Døie faldt uvilkaarligt paa det Sted, hvor min Fader saalænge havde lidet, hvor Klagerne engang tonede over hans Liig; jeg fulgte hendes Tankegang; vi sadde Haand i Haand tause og alvorlige, thi Tantens Nærværelse syntes at lægge et Vaand paa min Søster, og mit Hjerter var deelt mellem Vemod og Glæde.

Jeg vilde begive mig hjem, da en lydelig Bjældeklang, blandet med lystig Musik, lod sig høre, og

en lang Række af Slæder foer ned ad Gaden. For-
 riderne galoperede foran; den første Slæde var tom,
 men prægtig smykket; den fulgtes af en anden med
 Musikantere, en tredje og en fjerde med fornemme Her-
 er, blandt hvilke jeg gjenkjendte Jarislav og hans
 Fader. Længere tilbage jublede de glade Tjenere i
 Slæder eller til Hest, deels af Glæde, deels beruse-
 de af Viin og andre Drikke. Hele Toget holdt uden-
 for vort Huus, Anna blegnede, Lanten streg høit
 og sank tilbage i en Stol, men med faste Skridt
 traadte Jarislav, hans Fader og flere fornemme
 Herrer, ind i Bærelset. „Vi komme for at afhente
 Dig til Kremlin, vor høie Hersterinde! begyndte
 den gamle Jarislav: Et hastigt Budskab fra Hæren
 kalder Czaren bort til Kurland, hvor Schereme-
 tovs Tropper kampere. Derfor vil han allerede i
 Morgen feire sin Formæling. Palladset er smykket og
 Popen beredt. Tillad derfor, Du Udvalgte, hvem
 Gud tildeelte Monarkens Hjerter, at vi ere de Første
 som bringe Dig vor Hylдинг!“

Oldingen sank ned paa det ene Knæ, alle de
 Andre fulgte hans Exempel. Anna stod bedøvet og
 blegnende for dem. „Følg os, om Dig saa behager!
 vedblev Jarislav: Indhyl Dig i de varme Klæde-
 bon, som Dine Tjenere ville række Dig, og bestig Slæ-
 den. Din høie Brudgom venter paa Dig!“ — „Cza-
 rens Bud maa være mig en Lov! svarte Anna: Jeg
 gaaer hvorhen han vil have det, dog jeg troede først
 i hellig Eensomhed at torde gaae paa Raad med mig
 selv. Du selv, ædle Bojar, overbragte ham mit On-
 ske, og kun nødigt slipper jeg det.“

„Din Balsart, Hersterinde, vil ikke blive for-
 hindret! afbrød Constantin Jarislav hurtigt: Du

tiltræder den kun paa en anden Tid end Du før havde i Sind. Nødvendigheden er tilstrækkelig Undskyldning. Til derfor, Kjærligheden venter paa Dig, og Trostid er Din ledsager." Efter at have talt disse Ord, tog han af de knælende Tjeneres Hænder en kostbar Pels, og hang den om min Søster. Hendes skjodesløst opheftede Lokker bleve dækkede med en Gløiels Hue, som prydedes med en funkende Brillant; hun stod for os med en Dronnings Anstand, jeg saa hvorlunde et krampagtigt Smil spillede om hendes Læber, og hastigt tog hun Afsked med Tanten, som bød sig ndmyg for hende.

Anna greb min Haand, og gik ud i Døren, hvor Slæden ventede paa hende. Et jublende Hurra lod hende imøde, Constantin hjalp hende ind i Slæden, jeg sprang bag efter hende, og i susende Galop foer Toget hen over den glatfroсне Sne.

Palladset, som modtog den fyrstelige Brud, var prægtigere end Czarens; jeg havde endnu ikke seet det. Næppe vare vi komne ind i Forgemakket før Czaren kom os imøde, og vore ledsagere forsvandt.

„Nu, Anna! udbød han: Du seer hvad min Villie formaaer. Hvor ere nu de Hindringer, som Du før saa veltalende forstod at udvikle? Jeg gad ikke været Czar, naar slige Kjæder sængslede min Villie. I det jeg ophøier Dig, bliver Du min skjærmende Engel og Russernes Moder. Jeg har ikke glemt, at Du engang sagde: Du elskede Blikket ind i Mørket, som efterhaanden blev til Lys. Nu skal Du hjælpe mig at udbrede Lys, thi Handling er dog bedre end Betragtning!"

„Naadigste Czar! gjentog Anna: Lad mig for Din Fod yttre min Taknemmeligheds Følelser. Du

har æret mig fremfor hele Dit Folk. Men tilstaae mig en Begjæring: lad mig rolig leve under Dit Scepter, og om det er Din Villie, skjule mig i et Kloster. Den Plads, Du har bestemt mig til, er en svimlende Høide; jeg bestiger den mod Verdens Løb, mod Folkets Villie; jeg blev ikke født til at leve ved Din Side. Herre, jeg besværges Dig, lad mig drage hen med Fred! Hav Medynk med den Angst, som sønderslider mig. Den Dodeliges svage Blik formaaer kun at taale Solens Glands i dens Gjen-
skin, i dens Straalers Nærhed vil det tabe sin Synskraft."

Skjælvende lyttede jeg til Anna's Tale, thi Czarens Afsyn blev med hvert Dieblis mørkere, hans Træk fordreiede sig, Lyn funklede i hans Nie, og for hans heftigt opblussende Brede bøiede mit modige Søster sit Ansigt til Jorden. Mistanken om, at en hemmelig Tilbøielighed havde slaaet Rod i hendes Hjerter, æggede hans Raseri til den højeste Grad; han soer Gjenstanden for samme øieblikkelig Død; han fordrede med truende Stemme en Tilstaaelse. Anna svarte ikke, hun laae ved hans Fod, lig en Død, og jeg græd høit. Med raske Skridt gik Czaren imidlertid op ned i Værelset; han syntes at kæmpe med sin Forbittrelse, hans Ansigts Ildfarve tog af, som et Nordlys, hans Træk bleve roligere, han blev staaende foran Anna og greb hendes Arm. „Staae op, Anna! sagde han mildt: Jeg troede, at Du var mere end andre Qvinder, dog Ingen af Eder fornægter sit Køn. Unyttig Modstand gjør J altid, og jeg taaler den neppe hos det døde Element. Staae op, og forklar Dig nøiere; jeg havde i det mindste gjort Regning paa Taknemmelighed, viis

mig dog i det ringeste Lydighed!" — „Byd over mig! gjentog hun koldt: Jeg strider ikke længere imod."

„I Morgen Middag vil Popen være beredt! vedblev Czaren: Indtil den Tid skal Ingen forstyrre Dig. Lad ei Din Fatning, Anna! Jeg stolede for meget paa Din Kraft, det Usædvanlige har forvirret Dig, men Tensomhed vil atter opfriske Dit Mod og styrke Dig."

„Herre! udbrød Anna: Lad min Broder blive hos mig, jeg vil ikke gaae til Hvile denne Nat, lad mig beholde ham! O tilgiv mig, høimodige Czar! Vær ikke vred paa mig! Tænk ikke med bitter Følelse tilbage paa Anna Musen; for den hellige Jomfrues Skyld, til hvem jeg opsender min Bøn!"

Hendes Arme slyngede sig tæt om mig, jeg græd stærkere: „Paul følger mig! gjentog Czaren: See til at hvile ud, for at jeg i Morgen kan gjenstue Dit modige Blik. Den forkjælede Dreng vil være Dig en slet Selskabsbroder."

Forgjæves snoede jeg min Arm omkring Anna's Hals, forgjæves holdt hun mig fast; jeg var vant til at lyde Czarens Bud uden at tøve. „I Morgen seer jeg Dig igjen! raabte jeg mere end engang: O min Anna, vær rolig, vi sees igjen!"

Jeg sov meget uroligt, og var tidlig vaagen; i Palladset var Alt paa Benene, Czarens forestaaende Reise til Scheremetow's Hær udkrævede mange Forberedelser; Jarislaw var hos ham ved det første Daggry, mange Tjenere afhentede Befalinger, og Forretningerne optog al hans Tid lige til Middagstaflet. Det var forbudt mig at for-

urolige min Søster; jeg skulde først 'gaae til hendes Kammerpiger, som vare beskæftigede med hendes Brudestads. Neppe tvang jeg min Utaalmodighed; af, jeg skulde ikke see hende igjen! I Gaaraftes hviilte jeg sidste Gang i hendes Arme. Anna var forbunden, hendes Seng stod urørt; en Dør førte fra hendes Vaaning ud paa en lav Terrasse, denne havde formodentlig begunstiget hendes Flugt; desuden blev hun ikke bevogtet, thi Ingen kunde have nogen Ahnelse om, at hun vilde unddrage sig den Lykke, som ventede paa hende. Ingen vovede at bringe Czaren Efterretningen, jeg alene tænkte ikke paa hans Brede, og min oprigtige Smerte blev rimeligviis min Beskjærmer i dette farlige Dieblif. Dog vilde han ikke see mig mere for sine Dine. Jarislaw fik Befaling at bringe mig til sin Fader; ham blev ogsaa Forfølgelsen af min Søster overdraget. Hvor skjælvende jeg ikke for hende. Man søgte imidlertid forgjæves efter hende, hun var sporløs forbunden.

I det første Udbrud af min Smerte var Jarislaw min Trøster, jeg sov denne Nat hos ham, han beklagede min Skjebne, og søgte at berolige mig; men da jeg hemmelighedsfuld lod mig mærke med, at han vel kunde være vidende om Anna's Flugt, da jeg lovede ham Tausshed, og bad ham om Efterretning angaaende hendes Opholdssted, overtydede han mig saa fuldkomment om det Modsatte, at jeg ikke tænkte mere paa Muligheden deraf. Desværre maatte han ledsage Czaren paa Reisen, og jeg blev nu ene og forladt tilbage. Berøvet min Søsters venlige Omgang, fuld af Kummer over hendes Skjebne, ængstet af foruroligende Drømme, havde jeg in-

gen anden Udspredelse end mine Studeringer, og hvad jeg tabte i Landsmunterhed vandt jeg igjen i Dannelse. Undertiden drev Længslen mig hjem til min Tante, men hun skjændte paa Anna, afmalte hendes nuværende Skæbne med sorte Farver, skildrede hendes Anger og Fortrydelse saa levende, at jeg reent tabte Lysten til at besøge Hjemmet, hvor enhver Gjenstand smertelig erindrede mig om den tabte Søster.

Kun enkelte Begivenheder af de følgende Aare ere prægede i min Hukommelse. Min Herres Skridt følger Historiens Muse, mit eget Liv var fattigt paa Begivenheder, skjøndt Overgangen fra Barndomsalderen til Ynglingsaarene forvandlede mit Indre. Alt for længe siden havde Czaren atter tilvendt mig sin Naade; Catharina, den skønne, kloge Kvinde, indtog den Plads, som engang var bestemt for Anna Musen; men med hævnjerrig Forbittrelse og letopirrelig Mistænksomhed tænkte Peter endnu bestandig paa den Ulykkelige. En svag Erindring, vakt ved Tid eller Omstændigheder, og ofte kun forstaaet af mig, fordi den berørte mit Hjerte, var istand til at opflamme hans Naseri paany; undertiden faldt hans Mistanke paa mig, som om jeg havde været medvidende i Anna's Flugt, eller i det mindste nu vidste hendes Opholdssted. Han søgte i en saadan Sindstemning, snart med det Gode, snart med Trudser, at udforske mig; jeg kunde ikke sige noget, og min oprigtige, uforfälskede Smerte, naar jeg blev mindet om den Tabte, var det bedste Vidne om min Uskyldighed. Min aabne Caracteer, som han nøie kjendte, min fuldkomne Uvidenhed i Forskillelseskunsten, overtydede ham

bestandig paany, og aldrig var han mere naadig mod mig, end naar haarde Vebreidelser over Anna's Utafnemmelighed, eller bitter Mistanke havde frænklet mit Hjerte. Jeg torde da endnu dristigere bede for mine Clienter, thi endnu bestandig var jeg i Besiddelsen af denne Forrettighed, hvilken jeg kun deelte med Czarinden. Denne floge Kvinde, langt ophøiet over alle Samtidige og den Stand, hun før tilhørte, forstod med sjelden Værdighed at hævde sig den Mads, Skjæbnen havde anvist hende, og at møde sin Gemals opbrusende Eldenskab, ligesom Skipperen, der fører Fartøiet over det oprørte Hav, afmægtig mod Bølgernes Kraft, men overlegen ved flog Forsigtighed.

Efter at mit Hjerte havde mistet sit kjæreste Klenodie paa Jorden, var jeg nu kun i Besiddelse af Jarislav's Venkab, og dette erstattede mig Tabet meer og mere, alt eftersom Forskjellen ved Alderen jævnedes med Aarene. Hvor vi kunde være samlet, der var Intet istand til at skille os fra hinanden; hans gamle Fader troede at have to Sønner, og jeg havde igjen en Fader i ham. Men ogsaa fra denne Side skulde Smerte true mig; jeg var bestemt til at see Livet mere fra det mørke end fra det lyse Standpunkt, indtil min Vandsbretning udelukkende fæstede sig til rolig Betragtning og stille huuslig Lykke.

Jarislav havde i Slaget ved Pultawa ved sin Troskab reddet Czarens Liv; allerede saaret og ude af Stand til at forsvare sig, fæstede han sig mod Gjenderne og opfangede de Saar, som truede Hiin. Længe svævede han mellem Liv og Død, jeg ilte hen til ham, han kjendte mig ikke, jeg var

trøstesløs, endogsaa Czaren græd ved Synet af ham. Endelig seirede Lægerne's Kunst og hans Ungdomskraft; han blev frelst fra Døden, dog laae han til sengs over et heelt Aar, som en Følge af et Saar, Fjenderne havde tilføiet ham. Aldrig glemmer jeg det Dieblik, da den gamle Jarislav i Petersborg modtog mig og den syge Son, aldrig glemmer jeg Czarens Hørelse, da han besøgte ham paa Sygeleiet. Jeg fik Tilladelse til at henbringe al min Tid hos ham, derfor forlod jeg ham ikke, og levede salige Timer i den lille mørke Stue, idet jeg søgte at skaffe den syge Ven al den Lettelse, som stod i min Magt. Saaledes var jeg gandske fængslet til den samme, stille, eensformige Levemaade, og næsten udelukt fra alt Samqvem med Verden, jeg vidste derfor neppe, om jeg skulde glæde mig eller bedrøves ved det Budskab: at jeg skulde ledsage Czaren og hans Gemalinde paa en stor Reise gjennem Europa. Hvilken Tanke for en videbegjerlig Yngling, at see Lande, som forhen kun svævede for ham i Indbildningskraftens dæmrende Halvmørke. Men hvilken Smerte, at løsrive sig fra den elskte Ven, fra Oldingen, som allerede syntes mere at høre en anden, end denne Verden til. Dog her gaves intet Valg, Jarislav's blege Kind rødmede ved den horte Efterretning om hvad der forestod mig; han priste mig lykkelig, ja han misundte mig, og jeg sørgede fordi jeg ikke kunde offere ham min Fornøielse. „Mig holder jo Sygdommen fængslet i folde Jernbaand! sagde han: Dog, min Aand skal følge Dig. Det var altid mit Ønske, at sende Dig ud i Verden, og allerede længe tænkte jeg paa, at bevæge Czaren dertil. Nu er det saameget bedre.

Naar Du seer Paris, da tænk paa mig, der boer min Sjæl. Jeg skal give Dig en Skrivelse med, begiv Dig hemmelig med den ned til Gaden St. Honerée, til det i Brevet betegnede Huis, hist vil Du finde vor gamle Ben Pascal. O, Paul! Gid jeg da kunde ledsage Dig!"

„Den lykkelige Pascal! udbød jeg mismodig: Hvor misunder jeg ham, Constantin! Franskmanden er langt finere og klogere end jeg, dog han kan ikke elske Dig saa varmt, saa inderligt som jeg gjør!"

Constantin smilte og omfavnede mig taus. „Selv om Du ikke længes efter at see ham igjen, Musen, gjør dog, hvad jeg beder Dig om. Og hold mit Budskab hemmeligt! Lad Ingen af Rejsefællerne erfare, at Du veed Pascals Opholdssted; jeg troer, at Du ikke er istand til at lyve, dog her kommer det ikke an paa Evgn eller Forstillelse, men kun paa Taushed."

Vi skiltes ad. Jarislav's Fader gav mig sin Velsignelse; han var saa svag at han ikke mere kunde forlade sin Lænestoel, men hans ungdommelige Livlighed lod ham tage varm Deel i vor Rejse; han anbefalte mig Trost til min Herre, en Trost liig den, hans Søn havde viist i enhver Nød og Farlighed; hans Die sunklede af Stoltthed og hans Skjelvend Haand strakte sig ud efter Constantin, i det han talte disse Ord. Sorgmodig tiltraadte jeg Rejsen, taus og vemodigstemt tilbagelagde jeg de første Meil, da omsider lutter fremmede Gjenstande tildrog sig min Opmærksomhed, og Glæden efterhaanden begyndte at udøve sit vante Herredømme over min Sjæl. Over Danzig, Stettin og Hamborg gik vi til Pyrmont, hvor Foraaret fandt os, vendte derpaa tilba-

ge til Schwerin, og vare midt i Sommeren i Kjøbenhavn; i October naaede vi Holland, et Land, saa gandske forskjelligt fra alle andre, at det nødvendig maatte tiltrække sig den Fremmedes Opmærksomhed; det smukke Amsterdam, Czarens Yndlingsby, behagede mig særdeles meget; derfra ledsagede jeg ham til Zaardam, til en riig Stibssbygmester, ved hvis Tafel han nedladende spiste, glad ved Erindringen om tidligere Aar, som han her havde tilbragt. I Amsterdam blev Czaren tilbage, medens vi over Brüssel, Gent, Brügge og Dünkerken droge til Paris. Czarens Følge var kun ringe, Alt var simpelt og fordringsløst i hans Omgivelser, men i Dünkerken bleve vi afhentede i den prægtige kongelige Equipage, mange franske fornemme Herrer hilsende her paa ham, og Marschallen af Tessé mødte ham med en glimrende Livvagt. Mit Hjerter bankede med fordøblede Slag da vi kjørte ind i den prægtige Stad, og selv mine dristigste Forventninger bleve overtrufne af dens Størrelse og Skjønhed.

Man førte Czaren til Louvre, hvor et Palais var indrettet for ham, men neppe havde han taget det i Besyn, før han med lydelige Uttringer af Misfag forlangte en mindre prægtig Baaning. Den Luxus og Pragt, som her omgav ham, stod i alt for skarp en Modfætning med hans tidligere Sædvane, og han besteg Bognen strax, før at begive sig hen til et andet Sted. Fuld af Forundring adlød hans franske Ledsagere; vi droge hen til Hotellet Leddiguieres, et Opholdssted, som forekom de høflige Franskmænd alt for simpelt til at tage mod en Keiser, hvorfor de under tusinde Undskyldninger gjorde opmærksom paa dets Mangler. Ifkedestomindre fandt

Czaren Hotellet alt for pragtfuldt og smykket; han udvalgte sig et Bærelse, og lod sin simple Feltseng bære hen i Stedet for de pragtfulde Møbler, og var ikke tilfreds før han saa sig omgivet af sine vante Fornødenheder. Mit Bærelse stodte tæt op til hans, og jeg maatte være hos ham til Hviletimen slog; han meddeelte mig de nye Indtryk, han havde følt, paa en levende og original Maade, og sandelig, de fremmede Omgivelser virkede ikke stort anderledes paa den store Mand end paa den uerfarne Yngling. Hans hele Sjæl hengav sig til de nye Indtryk; Velbehag, Misfornøielse og Beundring strede i hans glødende Sjæl om Herredømmet. Men ikke skarper var Modføringen mellem den vordende Stad Petersborg og det hyppige Paris, end Czarens utvungne Bæsen i Sammenligning med de afflebne og polerede Franskmænd. Hans Underligheder havde i Rusland aldrig været mig paafaldende, her stod han ligesom ene, en fremmed Natur, og hans Tale og Udsærd fik et uvant Præg og Anstrøg af Cælsomhed. Hans simple Tøjkjole blev ved at være hans sædvanlige Paaklædning, en nymodens, loffet Paryk, som en fransk Haarstjærrer havde forfærdiget, skar han, uden stor Forsigtighed, rundt af med egen Haand; de franske Herrers stive og afmaalte Complimenter besvarede han trohjertig med Nix, og naar deres ceremoniose Bæsen blev ham besværlig, affædigede han dem med et bydende Vink. Alt dette var imidlertid ingenlunde en Følge af Foragt for det Sømmelige og Passende, men kun hans Bane, aldrig at binde sig til Hensyn, som et fremmed Land vilde paaønde ham. Ved Besøget, som den syvaarige Konge afslagde hos ham, viste han Alt hvad Etiketten fordrede, og derhos en hjertelig, næsten

faderlig Omhed, idet han hævdede Forrangen for Regenten, sølende sin egen Værdighed. Han skulde sin overfladiske Kundskab til det franske Sprog, og underholdt sig paa Tydsk eller Latin med de Tilstedeværende. Fyrst Kurakin, hans Gesandt i Frankrig, var Tolk, hvor begge Sprogene ikke sloge til. Man fappedes om at underholde ham med muntre Gjæstebud og sjældne Skuespil af ethvert Slags, og Alt morede ham; han var utrættelig i at stræbe efter Kundskab om Folket, dets Væsen og Fortrin, thi Franskmændenes Livlighed, hurtige Begreb og Boielighed behagede ham særdeles meget. Ingen havde en vanskeligere Post at bestride end Marschal Tessé, som overalt fulgte ham med Livvagten, thi naar det faldt Czaren ind at see en eller anden Ting, tog han den første, den bedste Bogn som han traf paa, og lod den jage afsted, saa at den stakkels Marschal neppe mægtede at følge ham.

Først tredie Dagen efter vor Ankomst lykkedes det mig, at gaae hemmelig ud for at udføre Jarvis' Budskaab. Czaren var indbudet til en landlig Fest, og skulde først silde om Natten vende tilbage; Tiden var derfor gandske min Eiendom. I det betegnede Huus blev jeg modtaget af en smuk, ung Kone, Madam Pascal, som førte mig ind i det daglige Værelse, hvor to Born sad paa Gulvet og legede. Faderen traadte ind; forundret saae han paa mig, slog endelig forbauset Hænderne sammen, og trykte mig glad overrasket til sit Bryst. Jeg maatte blive der til Aften, vi talte om Paris og Moskwa, han bad sin Kone om at synge russiske Nationalsange, hvoraf hun vidste en stor Deel udenad, og ledsagede dem paa Guitarren. Jeg glemte næsten hvor

jeg var, jeg sølte mig saa levende hentryllet i mit Fædreegn, jeg fortalte om Jarislav, om hans Fader, om Alle som i Hjemmet vare Pascal dyrebare, vi drak de fraværende Venners Skaal, og vare indelrig glade og oprømte. Imidlertid havde Madame Pascal alt længe bortsiærnet sig, Børnene vare gangne tilsængs, Dæmringen gik over til Nat, og jeg lavede mig til at tage Afsked. Pascal vilde ledsage mig; hvis jeg endnu havde en Times Tid, sagde han: da ønskede han gjerne at føre mig til et Sted, hvor en stor Glæde ventede paa mig. Med ahnelssesfuld Skjælven bad jeg ham om at sige mig mere, men han bød mig være taalmodig.

Åh! Hvo nogensinde gif en Lykke imøde, som han dunkelt ahnede, men ikke vovede at haabe, han vil gjøre sig et Begreb om de Gølelser, som opstode i min Sjæl medens jeg ved Pascal's Side vandrede hen igjennem de lange ubekjendte Gader.

Veien forekom mig at være uendelig. Nu stode vi foran et mørkt Huus, steg op ad en Trappe, gjennevandrede øde Gange og Corridorer. En Dør aabnede sig, et høit Glædesffrig toned i mit Øre, jeg laae i min Søsters Arme. Jeg saae i hendes Øine, hun forekom mig kun lidet forandret, hun betragtede forstøende mit Ansigt, Trækkene vare ikke mere de samme, som hendes Hukommelse opbevarede. Da hun tilsidst omfavnede mig, udbrød hun med Indderlighed: „Ja! Du er dog endnu bestandig den gamle Paul, ingen Plet fordunkler Din Sjæls Speil! Gud, den Alvise, være evig priset!“ Pascal havde ladet os ene; vi sad atter ved hinandens Side, ligesom engang i Anna's Bærelse, efter saa Minuters

Forløb var den lange Adskillelse gandske forglemt. „Alt, Anna! udbrød jeg: Hvorledes kunde Du flye uden mig, og lade Din Broder ene tilbage, uden Efterretning om Dig?“ — „Miskjend mig ikke, Paul! gjentog hun: Da jeg fornam Czarens utrolige Beslutning, kom ingen Tanke i min Sjæl, at tiltræde Flugten uden Dig. Erindrer Du endnu, at jeg bad Dig om at ledsage mig til Treenighedsklostret? Hvad dengang stormede i mit Indre, kunde intet Menneske brynst fatte, allermindst Du som endnu var Barn. Jeg maatte flye, mit Hjerter var ikke skabt til at finde sig med Laalmod og Kollighed i en saadan Skjæbne. Jeg troer forvist, at Fornuft og Eftertanke vilde have advaret mig for et Ægteskab af saa sjelden Natur, selv da, om jeg havde elsket Czaren. Men jeg elskede ham ikke; Tanken om at tilhøre ham, ængstede mig skrækkeligt. Ægteskabet har Gud indstiftet, han har ogsaa paabudet Qvindens Afhængighed af Manden; men hvad Kjærlighed gjør naturligt og æresfuldt, bliver til nedværdigende Slaveri, hvor den fattes. Dobbelt, ja tredobbelt utaaleligt vilde mit Slaverie have været; foruden de gyldne Lænker, som en eensom sørgelig Storhed paalagde mig, vilde endnu den trykkende Følelse af Tak have piint mig, som forlangte Alt af mig, og som dog var mit Hjerter fremmed. At jeg allerede elskede Jarislav dengang da Du i Dine Drengenaar ansaae ham for en Gjenanger, dette lagde ingen Vægt i min Beslutnings Vægtstaa, thi jeg elskede uden Haab. Jeg saa i ham den rige Bojars Søn, og han stod paa et alt for høit Standpunkt til at den fattige Borgers Datter skulde vove at løfte Diet op til ham. Da han senere besøgte os i Selskab med Czaren, og jeg lærte

nsiere at kjende ham, tiltog min Kjærlighed, og jeg følte ikke længere Kraft til at vise ham tilbage. Som et Tordenflag fra klar Himmel, forfærdede mig Czarens Beslutning at ophøje mig til Ruslands Beherskerinde. Jeg aftalte Flugten med Jarislav, Pascal skulde ledsage mig til sit Fødeland; alle Anstalter bleve truffne til det afgjørende Skridt. Kun Et var jeg endnu i Tvivl om, og længe var jeg uvis med mig selv, om jeg skulde tage Dig med eller lade Dig blive tilbage. Jarislav raadte mig, ikke at forstyrre Din Lykke, og lovede, med sit Blod at ville bestjærme Dig, som en trofast Ven. Men alle disse Grunde veiede ikke op mod den Smerte, at skilles fra Dig. Jarislav gav derfor efter, og jeg forlangte Din ledsagelse ved den Valfart, som skulde befrie mig. — Skjæbnen vilde imidlertid skille os ad. Du veed, at Czarens Gesandtskab overraskede os, og at jeg maatte forlade min Fædrenebolig. Bedøvet, uden at kunne komme paa det Nene med mine egne Tanker, dog fast besluttet at befrie mig, og stedse mere styrket i min første Overbeviisning, at Mennesket ikke maae lade sig tvinge, saa jeg Bojarene knælende for mig, og modtog deres Hylдинг. Da vakte nogle Ord fra Constantin's Læber Ahnelsen hos mig, om at min Flugt endnu med Tryghed vilde lade sig iværksætte. Idet han kastede Raaben omkring mig, da jeg ved hans Arm besteg Stæden, hviskede han til mig: at jeg henved Midnat skulde holde mig særdig og trygt lide paa ham, da Alt var forberedt. Rolig gik jeg nu min Skjæbne imøde, dog, da Czaren stod for mig, saa ædel, saa tillidsfuld, da forekom min Beslutning mig at være en uværdig List; det smertede mig dybt,

at maatte bedrage ham; mit modige Hjerte, min aabne Charakter vakte det Ønske hos mig, at blive fri med hans Indvilligelse. Fra dette Dieblis af veed Du Alt, og jeg har kun dette at tilføie, at jeg her i Paris fandt en sikker Tilflugt hos Pascal."

"Og Jarislav kunde see min Smerte og trostede mig ikke!" udbrød jeg. — "Han troede Dig sikrest i Din uskyldige Uvidenhed! gjentog Anna: Den Befymring Du nærede for mig, var Dig til Nytte hos Czaren; Du vilde ikke have været istand til at frembykke den, og let kunde Du være blevet fangen i Dine egne Garn, Dig selv og ham til Fordærvelse. Nu er Hemmelighedens Glor ikke mere saa nødvendigt, og Du kan stundom ved Nattetid besøge mig, ledsaget af Pascal."

Min Søsters Fortælling, som jeg her har meddeelt i et kort Udtog, var endnu ikke bragt til Ende, da Pascal traadte ind med den Efterretning: at Midnattstimen var nær. Jeg maatte bort, og naaede snart, i Pascals Selskab, Czarens Hotel. Paa Veien fortalte Pascal mig, at det var Jarislav's Hensigt, at forlade Rusland med sin Fader, og i et fremmed Land at formæle sig med Anna. Tankerfuld naaede jeg mit Bærelse da Bognenes Rullen forkyndte Czarens Komme, og afbrød mine Betragtninger. Han var meget glad og oprømt, og talte med mig om den Fest, han nylig havde forladt. Natten var allerede langt fremrykket da han gik til Hvile. Ogsaa jeg tyede til mit Leie, men Sønnen flyede mig, thi mit Hoved var altfor fuldt af tusinde forskjellige Tanker.

Noget Dage efter hændte det sig, at Czarens Bogn ved et Tilfælde blev opholdt i en af Paris's

Smaagader. Czaren begyndte allerede at blive utaalsmodig, da et glimrende Guldsmedværksted ligeoverfor tildrog sig hans Opmærksomhed. Han sprang ud af Vognen, og i det næste Dieblisk stode vi i Kunstnerens Boutik, som ikke ahnede, at det var Czaren, der i denne simple Dragt besøgte ham.

En stor Glasdør førte ud af Salen, hvor vi befandt os, til et lille hyggeligt Værelse. Det var tomt da vi traadte ind, og Czaren stod just med et prægtigt Sølvbækken i Haanden og mønstrede det med prøvende Blik, da en lydelig Raaben bevægede ham til at see derhen. En ung Tjenestepige førte en halvafsmægtig gammel Kone ind, og i samme Dieblisk saae jeg min Søster kommende fra den modsatte Side. Vi vare i den gamle Pascal's Hus!

Jeg stod maalløs og stiv af Forbauselse. Skjælvende fastede jeg Diet paa Czaren. Anna var forandret efter saamange Aars Forløb, i gandske forskjellig Dragt, muligt at Czaren ikke gjenkjendte hende. Jeg stirrede hen paa Gruppen, men mit Blik vægrede sig ved at møde hans, da Guldsmeden traadte ind med nogle Undskyldninger; de franske Herrer nærmede sig Czaren, vi forlode Huset, uden at det lykkedes mig, at give min Søster noget Vink. Vognen rullede bort; jeg var som tilintetgjort.

Hele den følgende Dag saae jeg ikke Czaren uden Vidner; jeg var beskæftiget hele Dagen igjennem, og brændte af Utaalsmodighed efter at besøge min Søster, uden at kunne iværksætte min Beslutning. Da Aftenen brød frem, skulde imidlertid alle mine Tvivl løses. Jeg var allene med Czaren, hans gienemtrængende Blik hvilede paa mig, og mit Hjerte bævede, skjøndt det ikke var sig nogen Brøde bevidst.

Efter en lang frygtelig Pause udbød han: „Paul! Jeg forstaaer Dig ikke mere! Har Du vovet at bedrage mig i en Række af Aar, da skjæls! Giv mig tilfredsstillende Svar paa alle mine Spørgsmaal, thi Løgn vil kun gjøre Din Sag endnu flattere. Siig mig, om hiint Fruentimmer jeg saae i Sølvarbeiderens Huus, var Din Søster eller ikke?“

„Herre! gjentog jeg: Det var min Søster. Jeg har endnu aldrig bedraget Dig, men skulde en Broder forraade sin Søster? Mit Liv er i Dine Haand, men Gud og Naturen taler i mit Hjerte.“

„Vidste Du hendes Opholdssted? spurgte han heftigere: Jeg tænker, nei! Du selv førte mig jo ind i hiint Huus, og denne Betragtning har bestjærmet Dig for min Brede's Udbrud. Vidste Du noget om hendes Flugt? Hvo har begunstiget denne? Hvorledes kom hun til Paris? Hvilken ond Dæmon tilskyndte hende til dette daarlige halsbrækkende Bøvestykke?“ Disse tordnende Spørgsmaal fulgte lynsnart paa hverandre, hans Ansigt fordreiede sig, hans Dine glødede, og jeg stod bævende som en Forbryder. Men snart vendte min Befindelse igjen tilbage, og Tanken om at jeg var i Guds Haand, holdt mig opreist; temmelig fattet svarte jeg derfor: „Først efter at vi vare komne til Paris gjenfandt jeg den Tabte; en ung Franskmænd var hendes Hjelper, og førte mig til hende.“

„Hvad hedder han? Hvo er han? Tal Sandhed eller Din sidste Time er flaaet! Havde hun en anden Kjærlighed i Hertet medens jeg tillidsfuld overgav hende mit? Har hun giftet sig med Skurken? Ud med Sandheden!“

Jeg faldt ned for hans Fod: „Nei, Herre! Begge vare fremmede for hinanden og ere det end nu, kun Frihed var det Gode Anna Musen stræbte efter. Dog, mægtigste Czar, jeg nævner ikke hendes Befrier, Din Brede vilde offre ham; dræb mig, jeg døer gjerne i hans Sted! O Du har saa ofte laant min Forbøn et villigt Øre, hør mig ogsaa nu! Tilgiv min Søster!”

„Intet Ord mere om hende! Du selv trænger til Tilgivelse! Nævn ikke oftere hendes Navn. Hun er alt paa Veien til Rusland; paa Schlüsselburg skal hun lære at fortryde den Trods, hvormed hun har behandlet sin Behersker. Du kender mig. Det er nok!”

Jeg taug; selv den Modigste vilde have tiet i mit Sted; men jeg følte mere Harm end Frygt, thi hvor gjerne vilde jeg ikke have ofret Livet for hende! Czarens grusomme Hævnlyst dræbte min Kjærlighed til ham; en dyb Smerte sænkede sin Braad i mit unge Hjerte. Verdens Glæder hyllede sig ind i Skyer, og hvad der før henrykkede mig, mistede al Vnde i mine Dine. Vi forlode Paris; alle de Egne vi gjen-nemreiste, syntes mig øde og mørke; da jeg vidste, at et Fængsel var Opholdsstedet for min Søster, troede jeg at begaae en Synd i at glæde mig over Na-turens Skønhed. Imidlertid nærmede vi os Am-sterdam, hvor Catharina var, og jeg vovede at an-raabe hende om Forbøn hos Czaren. Taus og al-vorlig lyttede hun til min Tale; jeg maatte give hen-de en Beskrivelse af min Søster og fortælle Alt det jeg vidste. „Jeg lover gjerne mindre, end jeg pleier at holde, Musen! sagde hun efter en Pause: Des-uden vil min Forbøn i nærværende Tilfælde kun vir-

te faare lidet; imidlertid skal jeg ikke glemme Eder, og i det mindste skal Du see Din Søster igjen. Sid jeg dog selv kunde see hende, hvis det var muligt."

Anna var imidlertid kommen til Schlus-
selburg og sammesteds bleven anvist et stort og lyst
Bærelse, hvor Gitteret for Vinduerne var det Eneste
som røbede, at det var et Fængsel. Kommandanten
modtog hende med Agtelse, og da hun spurgte om han
havde Tilladelse til at forsyne hende med Bøger, Malerred-
skaber og qvindeligt Arbeid, lovede han at indhente
nærmere Befaling desangaaende.

Da Anna var ene, undersøgte hun Bærelset og
den nærliggende lille Hvælving nøiere. Gjennem
Vinduet viste sig en temmelig fri Udsigt over Lado-
gassen. Anna stod hensejnkent i Betragtningen, da Dø-
ren aabnede sig, og et sælsomt Bæsen, hendes frem-
tidige Opvarterisse, traadte ind. Det var en lille
Dværg, indskrumpet, liig et viscent Blad, bevægelig
som et Uhrværk, og over al Maade snaksom. Hen-
des gammelruddisse Dragts affækkende Farver og en
høi Hovedpynt af Guldstof gav hende et forunder-
ligt Udseende; desuagtet var den Overraskelse, som
hendes Komme forarsagede Anna, ikke at ligne med
den Nysgjerrighed, som den Gamle viste i at mon-
stre sin nye Herskerinde.

„Der har jeg da igjen, den hellige Joseph væ-
re evig priset, et Herstab! sagde hun med quækkende
Stemme: Og Du har en Kammerpige, med hvem
Du vistnok vil blive fornøiet i Din Eensomhed. Af,
hvor længe er det ikke siden at jeg var her, Bærel-
set stod tomt efter at min forrige Herskerinde, Tzar-
inde Eudoxia, var død. Ikke desto mindre forekom

mer det mig som om jeg først i Gaar forlod det; hist henne i Krogen udstødte hun det sidste Suk. Jeg holdt trofast ud til Enden, og skal med Guds Hjælp ogsaa holde ud til det Sidste i Dit Selskab."

Anna kunde ikke tilbageholde et Suk, en grusom Spaadom laae i den Gamles Ord, og hendes Bærelse blev hende langtsfra ikke tiltrækkende, efter at hun havde hørt at Eudoria her havde lidt. Tilmed følte hun smertelig Tabet af den Eensomhed, med hvilken hun her var bleven fortrolig, og besluttede, med Venlighed at afvise den Lilles Tjenester, da hun var vant til at sørge for sig selv.

„Ei! Det maa Czaren, vor Herre, bedre vide, og Kommandanten, hvad Være der tilkommer Dig! gjentog Dværginden: Jeg vilde ikke have været her, saafremt Du maatte klæde Dig selv af og paa, eller lægge Træ i Kaminen med egen Haand. Alt dette er Forretninger som ikke somme sig for Dig, høie Frue! Og at man sender mig for at skaane Dig for samme, er et Beviis paa Din høie Stand, thi jeg har endnu ikke opvartet nogen Ringere end en Prindsesse, og jeg tør sige at jeg, endog af Czarinde Eudoria modtog mangen Tjeneste, nemlig naar min Svimmelhed overfaldt mig. • Hellige Joseph! Det er et Onde. Det overfaldt mig første Gang da jeg tjente Czarens Søster, Prindsesse Sophia; den kjære gode Frøken sendte mig sin egen Læge. Det var en Jøde, ret en hæslig Skabning, som altid talte Latin; og hans Datter, o du evige Himmel, det var en Skjønhed! Hun havde udstaaet heel underlige Hændelser, hvoraf jeg dog maa meddele Eder nogle. Forlæffen Grefsalshy saae hende i Kirken, en iiskold Morgenfund; han gif med tre fornemme Herrer, som Alle

vare Prindsesse Sophias Tilhængere, thi I veed nok, hun havde store Tanker, og jeg skulde ingensinde været bleven indespærret mellem fire Vægge, naar jeg ikke havde været hende saa tro og hengiven. Valitka! sagde hun tit til mig: Hvilken næt lille Skabning er Du ikke!" og pegede paa min lille Figur, som altid har gjort megen Opsigt, thi det Sjeldne behager altid, og de største Mænd have med naadige Blikke seet paa den lille Valitka. Der var nu, for Exemples Skyld, en Befalingsmand over Strelizerne, hellige Nepomuk! — han har nu for længe siden hængt i Galgen for den naadige Prindsesses Vinduer, thi saaledes maatte hun see alle sine Tilhængere straffede, og Grevinde Mukow, som var fulgt med hende i Kloster, o du forbarmende Gud og Fader, o I himmelske Hærskarer, hende maa jeg dog ogsaa fortælle noget om!" I denne Tone blev min stakkels Søster underholdt af det lille Bæsen, indtil Natten brød frem. At denne Underholdning har været just ikke af den meest morende Betsæffenhed, vil Læseren af disse Blade let kunne forestille sig efter de Prøver her ere leverede.

De følgende Dage gik det ikke bedre. Anna blev paa det grusomste piint af den snakkesalige Dværgefskabning, og hun var alt for godmodig til at skjænde paa det underlige Bæsen. Imidlertid maatte hun næsten gaae samme ligesaameget tilhaande som Valitka opvartede hende, paa Grund af den Svimmelhed, som ofte overfaldt den Lille. En Nat hørte hun sin Plageaand snakkende høit med sig selv. „O milde Gud! sukkede Anna: begynder hun nu ogsaa at fortælle midt om Natten!" Hun gik ind til hende; Valitka sagde: „Naadige Frue! Svimlen har indfundet

sig, og vil vel blive ved hele Natten igjennem. Czarinde Eudoxia pleiede at vaske min Føse med Vin, derom beder jeg Dig da, at Du ogsaa vil gjøre mig denne Tjeneste. Og gnid ogsaa mine Fødder en Smule, den hellige Petrus vil gjengjælde Dig det. Vil Du ikke gjøre Fjeld i Raminen og fuge noget Band, hift henne staaer en Kasse med Urter, som ofte har hjulpen mig. En Kone fra Archangel har samlet Urterne; hun havde kun eet Die, det Andet mistede hun, da — af, den skræffelige Svimmel! For Guds Skyld, skynd Dig endelig, ellers døer jeg mellem Dine Hænder!”

Anna havde fuldt op at bestille hele Natten igjennem med at opvarte Døerginden. Dette Tilfælde indfandt sig ofte siden, og min Søster maatte da ei allene fuldende det Arbejde den Lille blev hindret i at udføre, men tillige pleie og opvarte den Liddende. Hun gjorde det med stor Taalmodighed, uden at trættes; langt tungere blev imidlertid Valitka's Underholdning og evige Passiar hende at udholde. Tre Dage efter kom endelig Officieren tilbage med den Tilfaldelse, at Anna maatte erholde Bøger og Malerredskaber. Czarinden Catharina, hed det i Befalingen, havde udvirket dette for den Fængslede; hvilken Glæde var dette ikke for Anna, som nu hele Dagen igjennem sad fordybet i sit Malerie, uden at ændse Valitka's kjedsommelige Snak, som gled betydningsløs og uforstaaet, liig en Veirmølles Klappren, forbi hendes Dre.

Saaledes forløb tre Uger; da forkyndte Czarinden mig en Aftenstund, jeg var hos hende, Tilfaldelsen at besøge min Søster. Min Taknemmelighed stod i Forhold til den levende Glæde jeg søgte

ved dette Budskab; knælende modtog jeg Skrivelsen som skulde forskaffe mig fri Indgang i Fæstningen, og vædede den velgjørende Haand, som rakte den, med hede Taarer. Ingen større Lykke kunde tænkes for mig, kun den Tanke krænkede mig: hvor salig vilde ikke Jarislav være i mit Sted!

Efter at Anna var bleven fængslet havde en dyb Tungsindighed grebet ham. Intet glædede ham mere, han vedblev at være mørk og indsluttet i sig selv. Hvor gjerne vilde jeg ikke have ladet ham gaae i mit Sted til den Elskede, men dette lod sig ikke gjøre, da min Person nøie var signaliseret i den Skrivelse Catharina havde givet mig. Med hvilke Følelser saae jeg Fæstningen ligge for mig! Hvor slog mit Hjerter, da Portene aabnede sig for mig, og man traf Anstalter til at lade mig komme ind. Anna sad ivrig bestjæftiget foran et stort Maleri, den sælsomt udmaalede Dværgeskikkelse stod ved hendes Side og betragtede med stor Andagt og Forundring det halvfuldendte Billede.

Anna sprang op med et Glædesfrig, vi laae hverandre maalløse i Armene; Valitka betragtede mig med Forundring; Anna gav hende et Brev at udføre, og befriede for hendes Selskab sad vi nu lige over for hinanden og meddeelte os indbyrdes vore Følelser, Klager og Erfaringer. Anna søgte at trøste mig, men blev inderlig bedrøvet ved at høre min Fortælling om Jarislav's Tungsindighed. Valitka afbrød snart igjen vor Samtale; men skøndt vor Sammenkomst kun varede kort, var den dog en lindrende Trost for mit uroligtbankende Hjerter. Siden benyttede jeg ofte Tilladelsen til at besøge min Søster, Catharina interesserede sig stedse med Var-

me for hende, og modtog blandt Andet det store Malerie, som Anna havde forfærdiget.

Imidlertid døde Jarislav's Fader, og en ubesvingelig Melankolie greb Sønnen. Sorgjæves stræbte Contostephanos at udgrunde og hæve Kilden til hans Onde. Jarislav kæmpede en haard Strid i sit Indre, og vaklede mellem det Forsæt at befrie min Søster eller at aabenbare Czaren Alt. Anna, som jeg underrettede herom, billigede ingen af Delene, og haabede Alt af Tiden.

En Aftenstund, da et lystigt Banquet feiredes paa Slottet, og de fulde Pokaler udbredte Liv og Munterhed blandt de forsamlede Gjæster, skete det, at en gammel Russer, Michalowitsch, i Talens Løb nævnede Anna's Navn. Czaren var yderst oprømt, og Erindringen om den Fængslede gjorde intet ubehageligt Indtryk paa ham. Han brast endog i en høj Latter da den gamle Mand gandske alvorlig anholdt hos Czaren om Anna's Haand. Peter vendte nu Talen til mig, med de Ord: „Paul! Hvad tykkes Dig om dette fortræffelige Partie?“ — „O, Herre! afbrød jeg ham sørgmodig: Spot mig ikke! Du veed alt for vel, at min Søster aldrig vilde indlade sig i et saadant Forslag.“ — „Hm! gjentog Czaren: Dersom Michalowitsch ikke med Rusen sover sin Beslutning ud, da skal der snart feires Bryllup mellem Begge her paa Slottet!“

Jeg taug stille, og flere Uger gik hen, i hvilke intet Usædvanligt foregik. Jeg var reist i Forretninger til Petersshof, da et Bud kaldte mig tilbage til Petersborg. Det lakkede henad Aften, da jeg ankom der. Sulkow, modtog mig og førte mig ind i en prægtigophyst Sal, hvor han forlod mig. Af en

Nische traadte pludseligt en qvindelig Skikkelse hen imod mig, det var Anna! Forbauset hørte jeg, at Catharina havde ladet hende komme hid, og stod endnu hensjunken i tusinde forskjellige Betragtninger, da Glødsorene sprang op, og Czaren ved Catharina's Side traadte ind. Anna styrtede ned for Czarens Fod med de Ord: „O, Herre, tilgiv mig! Lad Din Brede ei længere forfølge mig! Lad mig vende tilbage i min forrige stille rolige Forfatning, og lad Forglemmelsens Slør dække det Forbigangne!“ Czaren løstede hende op i sine Arme med de Ord: „Alt værre forglemt og tilgivet, Du har lidt nok for Din Daarskab. Men nu har jeg ladet Dig komme, at formæles med en Mand, jeg har valgt til Dig. Kom! Popen venter paa os, Alt er beredt, og Catharina vil selv smykke Din Pande med Brudekrandsen.“

„Herre! Du vil prøve mig! udbrod Anna bleg som et Liig: Du har ikke aabnet mit Fængsel for at smede mig i endnu skammeligere Lænker. Nei, det er umuligt!“

„Bær Iydig, Anna! gjentog Catharina: Dette er den eneste Udvei for Dig til at vinde Forladelse og Tilgivelse!“

„Bredes ikke, høie Hersterinde! gjentog Anna: Mit Hjerter bløder, men i dette Tilfælde kan jeg ikke adlyde. Gud har sat Syrsterne over os, som vore Herskere; Liv og Blod kunne de fordre af os, men over vort Hjerter, over vore helligste Følelser har de ingen Ret til at tyrannisere. Gjerne gav jeg mit Hjerter hen til Den jeg elsker, men aldrig, aldrig vil jeg række min Haand til nogen Anden, selv om mit Liv derved stod paa Spil!“

„Det kunde være muligt! udbød Czaren med vild Stemme: Hvorledes! Du skulde vove andengang at trodse Din Beherskers Villie? Nei, det skal i Evighed aldrig skee! Afsted!“ I dette Dieblisk aabnede Døren sig. Jarislaw traadte ind. Czaren greb hans Haand, og trak ham hen til Anna. „Nu! tordede han: Vil Du adlyde?“

„Herre! gjentog Anna med foldede Hænder: Jeg vil ikke bedrage Dig! Idet jeg adlyder Din Befaling, følger jeg mit Hjerres Stemme. Ja, Jarislaw var min Elskede alt fra de tidlige Barndomsaar! Gerne adlyder jeg Din Villie, foren os, og vi ville signe Din Godhed saalænge vore Hjerter slaae!“

Peter betragtede dem Begge med store Dine. „Det være saa! udbød han omsider: Jarislaw har reddet mit Liv. Han være Din!“ I dette Dieblisk sprang Fløiddørrene op, og Gjæsterne strømmede ind, lykønskende det unge Brudepar. „Endnu Et! gjentog Czaren, idet han pegede paa Catharina: Der staaer Din Skysaand; hun har valgt Jarislaw for Dig; jeg havde en anden Brudgom i Tankerne!“

Anna sank maalløs ned for Catharina's Fod, vædende hendes Hænder med en Strøm af hede Taknemmeligheds Taarer. Et lystigt Gjæstebud fulgte paa denne Scene, og Festen varede til den klare Morgenstund. Den følgende Dag overraskede Catharina de Formælede med Foræringen af et skønt Gods i Curland, hvorhen de snart begave sig.

Ogsaa jeg drog ud i Verden, for at fuldende mine Studeringer. Anna og Jarislaw bleve ved at være mit Hjerres Yndlinge, deres Børn opslivede min eensomme Alderdom, thi begge Forældrene døde før

jeg. Liig en eensom Ruin staaer jeg endnu tilbage blandt
lutter nye Omgivelser; kun een Straale klarer mit
Livs Nat, og denne er: Haabet om en salig Gjens
forening med de Elskede i et bedre, himmelsk Fædres
land.

Den Forældreløse fra Verona,

eller:

Eugen Beauharnois.

Ved Begyndelsen af Eugen's Regjering opholdt
jeg mig en Tidlang i Mailand. Det var just den
gang, den unge og skønne Vicedronning havde til
kjendegivet sin lykkelige Egteherre, at hun havde
den Lykke at gjøre ham til Fader. Alt i Mailand
aandede Glæde og Haab; overalt fandt Fester og
Forlystelser Sted. De franske Skuespillere opførte
hver Fredag et Sørgeespil i Theatret della scala*),
og Hoffet bivaanede det uden Ceremoniel. Men nep
pe saae man Vicedronningen og hendes Gemal, før
der fra alle Sider i det uhyre Rum lød et eenstem
migt Jubelraab. Vicedronningen bøiede sig forover,
og takkede med megen Ynde; jeg stod næsten lige;
overfor hende og saae denne skønne, friske og unge
Skikkelse straalende i himmelsk Udtryk. Især frem

*) Stort Theater i Mailand.

traadte Modersfølelsens ædle Stoltshed, en tilbedet Husfrues rene Lykke og en elskværdig Fyrstindes søde Bærdighed. Ved disse Glædesudraab, som gjaldt hans forgudede Gemalinde, kunde Vicekongen ikke beherske sin Henrykkelse; i lidenskabelig Bevægelse omfattede han Vicedronningens endnu smækkre Taille, og trykte hende, siensynlig rørt, til sit Hjerter. Alle vegne lystes Folket ved, hos sine Overmænd at see Husbondens, Sønnens og Faderens Privathyder, da de fremstille et Slags ædel Liighed mellem Fyrsten og den simpleste Borger. Saaledes lod ogsaa her, fra alle Kanter, Kjærlighedens Bisald. Af hver Mund hørte man de Ord: Dio le benedice! come si amano! cari sposi! son buoni! son gentili!*) Larmen ophørte, men alle Dine saae op mod Logen.

Ved Siden af min befandt sig en Mand, der allerede var til Narene, men hvis ædle Skikkelse indgjød Agtelse. Han havde kun taget liden Deel i den larmende Enthusiasme, men af hans Blik lyste hans fyrige Gemyts Bisald, naar han vendte det mod det kongelige Pares Loge. En yngre Mand traadte til ham, og af enkelte Ord skjønnede jeg, at de talte om Vicekongen, thi den Ældre sagde til Den, der havde tildalt ham: „Nei, nei, min Ven, det er ikke formeget, det bliver nok varigt. Vidste hele Publikum, hvad jeg veed om Eugen's Skjønne, solesessfulde Hjerter, da vilde Bisaldsraabet stige til Tilbedelse. Ero De mig!—“

*) Gud velsigne Dem! Hvor de holde af hinanden! De kjære Agtefolk! De ere gode! De ere elskværdige! —

Den Anden syntes mig kun halvt overbevist. Derpaa fortalte ham den Første, som til seirende Beviis, en Historie, hvori Vicekongens Navn forekom. De faa Ord, der naaede mit Ore, spændte min Nysgjærighed. Min Loge var lige med Parkettet; de lænede sig op imod den. Frimodig henvendte jeg mig til den Ældste, tilstod, at have lyttet, undskyldte min Ubesejdenhed med den overordentlige Interesse, hans Fortælling havde indgydt mig, og bad ham vise mig den Brev, at træde ind i min Loge og gjentage Fortællingen for mig. Han samtykkede med den Tilfærdighed, som beviser, at man føler sig smigret af en Indbydelse, og at Egenfjærligheden er med i Spillet. Hvormegen Vnde vilde ikke ligge i den Historie, jeg hørte, hvis jeg kunde gjengive Læseren den i det skønne italienske Sprog; men — tvungen til en kold Oversættelse, vil jeg i det mindste aldrig forandre dens enkelte Træk. — Følgende fortalte Signor Albini mig:

Der var i Mailand en Familie, som, over hundrede Aar, havde beklædt et mere ærefuldt, end indbringende Embed i de lombardiske Fyrsters Pallads. Den, som, ved de seirende Franskmænds Komme, beklædte denne Post, havde overladt sig til sin smertelige Erindrings hele Hefstighed og yttret sin Mening med en Aabenhjertighed, som man havde burdet agte, da den havde sin Grund i Trostak, men som dog, formeddelt den Offentlighed og Opsigt, den gamle Gioraldi's Klager voldte, betragtedes som den største Uflogskab.

I alle Lande, hos alle Folkeskærd og under alle Regjeringer gives krybende Sjæle nok. Gioraldi blev angivet og affat. Hans Formue blev konfisket;

ret, men den var saa ubetydelig, at den maatte være ærligt erhvervet. Han blev fæstet i Fængsel, og det forbødes ham, at have mindste Samqvem med sin Familie. Han havde en Søn af udmærket Charakter, gandske Faderen værdig. Denne unge Mand stod just i Begreb at ægte Marietta Binelli, En af de skønneste Piger i Mailand; hun havde Formue, var af en god Familie, og udrustet med alle de Egenskaber, som kunde love en fremtidig Lykke. Da den gamle Gioraldi's Fængseling blev bekendt, frygtede Brudens Forældre, at vorde indviklede i Ubehagelige heder, og ophævede derfor den tilsigtede Forbindelse. Men de Elskende vare allerede for nøie forbundne. Medens den unge Gioraldi overalt beleirede de Storre med uforkastelige Vidnesbyrd om Faderens Uskyldighed, gjorde den troe Marietta Alt, for at lette hans Fængselsqval.

De Elskende havde fundet Midler til at see hinanden, og hver Aften bedrovede Gioraldi sin Veninde ved at fortælle, hvor uheldig han havde været i sine Bestræbelser for Faderens Befrielse. Kun af Underholdningen med hende øste han nyt Mod. Hun var lykkeligere, end han, i sine Forsøg paa at mildne den Fængnes Lidelser. Binelli's Forældre, som Frygtsomhed gjorde grusomme, nægtede den Anklagede al Deeltagelse, ja endogsaa al Medsynd. De Hjærter ere sjeldne, der slaae for den Undertrykte.

Den unge Gioraldi's Klager høretes omfider af Stordommeren Luosi. Et Vidnesbyrd, en Caution vilde været nok, for at befrie den Fængslede. Forgjæves fastede de Elskende sig for den gamle Binelli's Jodder. Hovmod bragte hver ædel Soelse

til Taushed, og den Ulykkelige's Sag var tabt. Dingen laae under for dette Beviis paa barbarisk Egennytte hos en Mand, hvis Ven han havde været i 60 Aar. Neppe havde de Elskende forkyndt ham Binelli's Svar, før han lod sin Søn sværge, at forlade Mailand, at tilgive Marietta's Fader, men at hade sit Fædrelands Erobrere og sine fjændige Landsmænd, som havde anlagt og forraadt ham, og aldrig at ville betle om deres Medynk eller modtage Noget af dem. Den unge Gioraldi svær, og modtog næsten paa samme Tid, sin Faders sidste Betsignelse. Oldingens Hjerter var knust. Rædselstimen fulgte paa Dødstimen. Man havde efterspejdet Marietta's Vandringer. Overrasket med den Mand, man havde forbudt hende at elske, blev hun revet fra hans Side, idet hun forlod dette Skrækkens og Taarernes Hjem, hvor deres sømme Kjærlighed var bleven helliget ved deres forenede Bestræbelser for at lindre en Faders Fangenskab. Marietta raabte, idet man førte hende bort: „Non disperarti, Gioraldi! pensi che il viver tuo è il mio bene, e mi serbo io pur per te solo.“*)

Man afskiltte dem; men otte Dage efter glemte Gioraldi, for Dieblikke, sin Faders Lidelse og Død, sin Fortvielse og Ulykke, idet han savnede sin elskede Pige, den modige Ledfagerinde i hans Landflygtighed, den troe Trøsterinde i hans Ulykke. Fra dette Dieblik af blev hun hans Kone. For stolt til at bede om Raade, da man var ham Opreisning skyl-

*) Fortviol ikke, Gioraldi! Tank, at Dit Liv er mit eneste Gode, og at jeg kun vil bevare min Afhyld for Dig.

dig, fulgte Gioraldi sin Smerte, sin retfærdige Klage, og levede tre Aar skjult, i Nødelsen af al den Lykke, en dydig, smuk og omtælsket Kones Kjærlighed er istand til at skjænke, ogsaa i tunge Skjæbner. Men Ulykken havde ikke ophørt at forfølge ham. Han var bleven Fader til en Datter; et nyt Svangerskab bebudede sig med sorgelige Symptomer, og Moderens Aand forlod Ulykkens mørke Tilflugtssted samme Dieblis, man bar deres Kjærligheds sidste Frugt til Daaben. Gioraldi kunde ikke bære dette Tab. Man fandt ham død, da man kom, at bære hans Hustru til Graven. Det yngste Barn udaandede Livet Dagen efter. Den lille Gioraldreløse, neppe fire Aar gammel, viste sin ulykkelige Moders himmelske Skønhed; en Tidlang interesserede hun en barmhertig Kone, som tog hende til sig, men hun havde fattige Slægtninge, som misundte Barnet denne Lykke. Da den arme Gioraldina under Savn og Lidelser, var bleven syv Aar gammel, havde hun mere den Kones kolde Snakssomhed, der en Tidlang havde understøttet hende, end en om Medfølelse, at takke for den Kundskab hun havde om sine Forældres Ulykke. Dog havde denne gjort et dybt Indtryk paa Gioraldina's unge Gemysk, og man saae hende meget ofte, i Nattens stille Timer, vandre til Kirkegaarden, hvor da de om Morgenen Forbigaaende enten saae hende bede, eller ogsaa, overrasket af Mødighed og Søvn sluge sine Smagearme om det simple Kors, som betegnede hendes Forældres Grav.

En Dag, da Vicekongen gjorde en Reise til Verona, gik den lille Gioraldina tværs over Veien i Amphitheatrets Ruiner. Skrækket ved Hestetrampen, vilde hun gribe Flugten, og faldt ned i Bygningen.

Det forældreløse Barns himmelske Stikkelse, dets sønderrevne Klæder, indgjøde strax et Slags Medlidenshed, som troer, ved en Almisse at kunne bringe alle Lidelser til at dulme. Men da man saae, hvorledes dette Barn tilbageskødte den Haand, som bød det Guld, da det kastede et klart Blik paa Gruppen, som omgav det, og, med sin solverrene Stemme, sagde: „De ere Franskmænd, og jeg er Gioraldi's forældreløse Barn — jeg kan ikke tage mod nogen Understøttelse af dem!“ da betragtede de Omstaaende hver andre med dyb Forundring. Pigen gik forbi dem, for at begive sig til sit sædvanlige Arbeide, hvormed hun tjente det Stykke Brød, som hun vædede med sine Taarer.

Blandt Vicekongens Følge befandt sig adskillige Italianere; En af dem kjendte Gioraldi's Historie. Han fortalte den med alle Omstændigheder. Vel var dette en frygtfuld Opfordring til Medlidenshed; men der var en Mand tilstede, som var flet nok til at bemærke, hvor farlig en Pige, som opvorte i slikt et Had, engang kunde blive — en afsthyelig Bemærkning, som lykkeligviis intet Indtryk gjorde paa Eugen's Hjerte. Synet af den Forældreløse havde indgydet ham en langt ædlere Klogskab. Han vilde redde hende, hjælpe hende, og gjenaabne hende alle Lyffens Rikder, medens han for stedse skjulte hendes Velgjørers Navn for hende.

I en simpel Solbaterkappe forlod Vicekongen Palladset, kun ledsaget af en tro Tjener, der havde fundet Gioraldina's sørgelige Opholdssted. En ung Kone sagde til dem: „Ligger hun ikke paa sit Straaenippe, saa tilbringer hun Natten paa Kirkegaarden.“

„Store Gud! raabte Eugen: Ulykkelige Barn!“ —

De fordobblede deres Skridt, og kom snart til al campo santo. Her saae de den unge Pige bede ved det Kors, som betegnede hendes Forældres Grav. Hun smykkede den med Sorgens og Smertens Blomster. — Visekongen nærmede sig hende alene, talte Italiensk med Barnet, og kaldte hende ved Navn. Den stakkels Forældreløses naturlige aabne Hjerter fattede strax Elskid; hun talte om sin Smerte, og kaldte sine Forældres Skygger til Vidner paa dens Oprigtighed. Eugen havde i sin Charakter, sin ædle Moders Velvillie, og, i sin Udsærd, Meget af hendes Ynde. Gioraldina fattede Mod, fastede sig for den ubekjendte Mands Fodder, bad om et Tilflugtssted og om Arbeide, som var mindre fornædrende, end det, hvormed hun nu maatte fortjene sit Brød.

Allerede samme Aften blev Gioraldina betroet til en paalidelig Kones Omhu; der gjordes Alt for hende. Samme Dag, Visekongen kom tilbage til Mailand, blev ogsaa hun bragt did. Hun gik i sit niende Aar. Man uddannede hendes lykkelige Anlæg, og medens man Intet forsømte, for at give hende en glimrende Opdragelse, vaagede Fyrsten over Fuldbgyrdelsen af de Befalinger, han havde givet i det Niemed, at Gioraldina med Være kunde optræde paany i den Stad, hvor hendes Bedstefader var falden som Offret for en uretsfærdig Anklage. Visekongen besøgte tidt sin unge, uskyldige Klientinde, men han iagttog altid et strengt Inkognito. Den forældreløse Piges Fremstridt og ædle Charakter var hans Omsorgs sødeste Løn. Omfider blev Gioraldins Uskyldighed retligt erkjendt, offentligt kundgjort, og Gioraldina indtraadte i Besiddelsen af sine Fædres Esterladenskab. Hele Verden har opløstet

denne Handling til Etyerne. Alle velsignede den Fyrste, der veed, at gjøre godt igjen, hvad Andre have forbrudt, og at oprette den Misbrug, Overmagten har tilladt sig. Men min Søster og jeg, kun vi vidde, at Vicekongen, med Herskerens glimrende Egenheder, forbinder alle et godt Menneskes og et ædelt Hjertes Dyder.

De har — vedblev han, idet han sluttede sin Fortælling — De har været Vidne til den Hylдинг, en almindelig Enthusiasme bringer Fyrsten. Hvor meget større vilde den være, naar man vidste, at den samme Fyrste var den ubekjendte Belgjører, som, fra et fattigt Barns stolte Svar, sluttede til en stor Banskjæbne, som unddrog sig sine Festers Glands, og blandt Gravene opsogte den Forladte, for at tage hende i sin Beskyttelse og gjengive hendes unge Aar Haab og Lykke. Torde jeg træde offentligt frem, Madame, og fortælle Alt, da vilde, jeg gjentager det, Enthusiasmen stige til Tilbedelse. — Min Fortælling har rørt Dem; besøg i Morgen Pigen selv, og overbeviis Dem om, at hun fortjener den høie Beskyttelse, Himlen har værdiget hende."

Næste Dag besøgte jeg hende, og Alt, hvad hun, med naturlig Aabenhjertighed, fortalte mig om den faderlige Omhue, quel uomo di enor divino*) havde viist hende, vidnede ligesaameget om hendes Værdighed, som om hendes Belgjørers beundringsværdige Menneskekjærlighed.

*) Manden med det guddommelige Hjerter.

Spögeriet paa Ridderholmen.

Carl XI af Sverrig, Fader til Jernhovedet Carl XII, var En af de strengeste men viseste Fyrster blandt Gustav Vasa's Efterkommere. Han styrkede Adelen's uhyre Privilegier, Rigstraadets Almagt, og skabte nye Love; en ny Forsatning var hans Værk; han tvang Raaderne til at opgive det oligarkiske System og overlade ham det absolute Herredømme. Iøvrigt var han oplyst, modig, den lutherske Religion af Hjertet hengiven, koldblodig, ubøielig af Character.

Kongen havde mistet sin Gemalinde Ulrike Eleonore. Skjøndt hans Haardhed havde ført denne Fyrstinde til Gravens Bred, syntes han dog mere rørt ved hendes Død, end man havde ventet det af den tørre, kolde Mand. Han blev mørkere, ordknappere, end før, og overlæssede sig saaledes med Arbejde, at man let kunde mærke, hvorlunde han derved søgte at undgaae pinlige Erindringer.

En sildig Efteraarsaften sad han, i Natdragt, for sin store Kamin, paa Stockholms Slot. Grev Brahe, hans Yndling, og hans Læge Baumgarten — i Forbigaaende sagt, en stor Gritænker og Skeptiker, vare hos ham. Doctoren var bleven hidkaldt paa Grund af en Upasselighed, som Kongen følte. Matten rykkede frem, og Kongen bød endnu ikke sit Selskab gaae — tværtimod sin Sædvane. Han sad taus, med sænket Hoved, og nærede, skjøndt han fjedede sig ved sit Selskab, en vis, uforklarlig Frygt for at blive allene. Brahe mærkede vel, at hans

Nærværelse ikke var Kongen behagelig, og havde allerede nogle gange slaget paa, at Kongen kunde trænge til Hvile, men Drottens Minespil bød ham tøve. Ogsaa Lægen talte om den Skade, lang Nattervaagen tilføier Sundheden, men Carl mumlede i Skjæget: „J skulle blive; jeg har endnu ingen Lyst til at sove.“

Samtalen fornyedes adskillige Gange, og gik altid istaa igjen ved den anden eller tredie Replik.

Hs. Majestæt var i mørk Lune, og Hofmændenes Stilling var betænkeligere, end nogensinde. Brahe, som formodede, at Monarkens Sørgmodighed hidrørte fra hans Gemalindes Død, betragtede det i Kabinettet hængende Portrait af Dronningen, og sagde med et Suk: „Hvor liigt er dette Billed! Den samme Majestæt og Sagtmodighed, som ilive udmærkede den Salige!“

„Ah!“ faldt Kongen ham haardt i Ordet — han troede altid, at høre en Vebredelse, naar man talte om Dronningen — : „Maleren har flatteret! Dronningen var styg.“

Herpaa, selv fortrædelig over sin Haardhed, stod Kongen op, og gik gjennem Bærelset, for at skjule sin Bevægelse. Han blev staaende for et Vindue, som vendte ud til Gaarden; Natten var mørk, uden Maanskin. Det gamle Kongeslot paa Ridderholmen, som Carl beboede, havde Udsigt til Målarboen, det er bygget i Hesteskoform, og Tyrsens Kabinet laae næsten ligeoverfor den store Sal, hvor Stænderne pleiede at forsamles, naar de havde en Meddelelse af Kronen at vente.

Pludseligt syntes hiin Sals Vinduer klart oplyste. Kongen studsede. Man troede først, at No-

gen gik gjennem Salen med Lys, men denne var forlængst luffet, og Ingen havde noget at gjøre der. Brand kunde det heller ikke være; det saae ligere en Pragtbelysning.

Carl saae en Stund did, uden at tale. Greven vilde ringe paa en Page; Kongen holdt ham tilbage. „Jeg vil selv ind i Salen!“ sagde han. Skjøndt han blev bleg, og Skrækken malte sig i hans Ansigt, gik han dog ud med faste Trin; han fulgte Kammerherren og Lægen med brændende Lys. Kastellanen, som havde Nøglen, var allerede iseng. Baumgarten vakte ham, og bød ham, i Kongens Navn, strax aabne Døren til Stændernes Forsamlingsaal. Manden undredest over denne Befaling; dog klædte han sig hurtigt paa, og viste sig med sit Nøglesnippe ved Døren til et Galleri, der var som Forgemaak til Stændernes Sal. Der aabnedes, Kongen traadte ind, og saae med Forundring Væggene sort betrukne.

„Hvo har givet Befaling til, at betrække Galleriet her?“ spurgte han vredt. — „Ingen, saavidt jeg veed, Deres Majestæt! svarte den bestyrkede Kastellan: Da jeg sidstegang lod gjøre reent her, var dette sorte Betræk her ikke. Sikker er det kommet fra Eders Majestæts Slotsmagazin.“

Kongen havde imidlertid gennemvandret over Totrediedele af Galleriet. Brahe og Kastellanen fulgte næstefter ham; Lægen var bleven noget tilbage. „Gaae ikke videre — Deres Majestæt!“ raabte Kastellanen: Det spøger, Gud hjælpe mig, her! Paa denne Tid . . . siden vor allernaadigste Dronnings Død . . . hedder det, hun gaaer igjen her i Galleriet. Gud være hos os!“

„Blis, min Konge! raabte Greven ligeledes: Hører De ikke den sølsomme Tumult i Stændernes Sal? Hvo veed, hvad Fare der truer Deres Majestæt!”

Baumgarten, hvis Lys et Vindstød havde slukket, tilbød at ville hente Drabanterne; men Kongen, som alt stod ved Døren til den store Sal, svarte med fast Stemme: „Blis der! Følg mig, jeg vil derind. Nahn hurtigt, Kastellan!”

Han stødte med Hoden mod Døren, og som et Kanonslag gjenlød det fra Hvælvingerne. Kastellannen rystede saa stærkt, at han ikke kunde bringe Nøglen i Laasen. „En gammel Soldat, og skjælver? sagde Carl, medlidende trækkende paa Skuldren: „Grev Brahe, luk De Døren op for Os.”

Greven traadte et Skridt tilbage, og forsikrede, at han vilde adlyde, om Hs. Majestæt bød ham marschere gandske allene mod et dansk eller tydsk Batteri, men at han ikke vovede, at træde Djævelen og hans Anhang under Dine. Da rev Kongen Kastellannen Nøglen af Haanden, idet han sagde med foragteligt Blik: „Jeg seer vel, at dette angaaer mig allene!” og inden man kunde holde ham tilbage, havde han aabnet Døren, og var traadt ind i Salen, med de Ord: „J Herrens Navn da!”

Drevne af Nysgjerrigheden, som er stærkere, end Frygten, eller beskjæmmede ved Kongens Mod, fulgte hans tre Ledsagere ham.

Den store Sal var oplyst af en stor Mængde Fakler. Et sort Tapete havde afløst det forrige kolorerede. Langs Murene hang, i sædvanlig Orden, Rigets Seierstrophæer: tydske, danske og moskovitiske Faner; hist og her skjelnede man et svenskt

Banner, omhyllet af sort Flor. En utallig Mængde Menneſker havde beſat alle Stole og Bænke. Rigets fire Stænder ſadde efter deres Rang. Alle Skikkelſerne vare ſortklædte, og den Mængde af menneſkelige Anfigter, der toge ſig ud ſom lyſe Punkter paa den ſorte Grund, forvirrede og blændede de fire Mænds Sine ſaaledes, at Ingen af dem var iſtand til, i Brimlen at udſinde noget bekiendt Anſigt. Paa den ophøiede Throne, fra hvis Trin Kongen pleiede at tiltale Forſamlingen, ſaae de et blodigt Liig, iſørt alle Kongeværdighedens Inſignier. Ved hans høire Side ſtod et kronet Barn, med Sceptret i Haanden; ved hans høire Side ſtøttede ſig en gammel Mand mod Thronen, iſørt de forrige Rigsforſtanderes Ceremonieſkaabe. Ligeoverfor det kongelige Sæde, omgave adſkillige gravitætiſke Skikkelſer i lange ſorte Dommerkapper et med Bøger og Pergamenter bedækket Bord. Mellem Thronen og det øvrige Salsrum ſtod en Blok, omhyllet af Sørgeſlor, og derpaa laae en Dø.

Ingen i denne vidunderlige Forſamling ſyntes at bemærke Kongens og hans Tjeneres Nærværelſe. En huul Mumlen lød gjennem de Liſtedeværendes Rækker; da ſtod den Ældſte af Dommerne op, og bankede med Haanden tregange paa Lovbogen, ſom laae for ham. Strax paafulgte den dybeſte Stilhed.

Noгле Perſoner, ſom vare i deres blomſtrende Alder og havde en raſk, beſtemt Mine, ſamt vare rigt klædte, traadte ind i Salen gjennem en Dør ligeoverfor Kongen. Deres Hænder vare bundne paa Ryggen, og bag dem gik en stærk, i brunt Skind klædt Mand, ſom holdt Enden af de Strikfer, hvormed de vare bundne. Den Forreſte og Vig-

tigste af de Gangne blev staaende midt i Salen, og betragtede Retterblokken med stolt Foragt. Liget paa Thronen begyndte derimod at skjælve, ligesom rystet af konvulsiske Bevægelser, og friske, røde Blodsdraaber flode af dets Bunde. Den Bundne knælte, lagde sit Hoved paa Blokken — Øren sunk: lede i Luften, og faldt klingrende ned. En Straale af Blod bestænkedes Thronens Trin, og blandede sig med Ligets; den Rettes Hoved sprang som en Bold over det rødfarvede Gulv, rullede hen for Carl's Fodder, og besmittede dem med Blod.

Indtil dette Dieblif havde Forsærdelsen bunn: det Kongens Tunge; men nu nærmede han sig Thronen, vaklende, dybtgreben, og idet han vendte sig til Skikkelsen i Rigsforstanderkaaben, udtalte han kjæft den bekjendte Formel: „Hører Du Gud til, saa tal; hører Du den Anden til, saa lad Os i Fred!“

Gjenfærdet svarte ham langsomt, i hoitidelig Tone: „Kong Carl! Dette Blod vil ikke worde udøst under Din Regjering, men under den Femte efter Dig. Vee, vee Basaernes Blod!“

Her blev Skikkelsens Stemme mindre tydelig, den hele Forsamling syntes, i sine Former, at svømme i Eet — snart var den kun ligesom en Hob farvede Skygger — nu forsvandt den aldeles, og Sakkelglandsen med den.

Lysene, som Kongens Følge havde, beffinnede kun de gamle Tapeter, som Trækvinden bevægede hid og did. En Tidlang hørte man endnu en Lyd, som En sammenlignede med Lovets Råslen, en Anden med sonderrevne Harpestrenges Klang. Men eenstemmigt paastode Alle, at Synet havde varet omtrent ti Minuter. Alle dets rædselsfulde Access:

forier vare forfæundne med det; dog blev der, paa Kongens Løffel, en rød Plet tilbage, som ikke forgik.

Carl lod strax en Relation opsætte derom; hans Fedsagere undertegnede den, og selv fæiede han sin Underskrift til. Indholdet deraf blev, som man let begriber, bekjendt allerede i Kongens levende Live. Documentet eksisterer endnu, og er autentisk. Dets mærkværdige Slutning lyder saaledes:

„Saafremt ikke det, som jeg, Kongen, hermed bekræfter, er den redeligste Sandhed, da frastiger jeg mig ethvert Haab om den evige Særlighed, som jeg maaskee kunde have fortjent ved nogle gode Gjerninger, ved min Iver for mit Folks Lykke og ved min Bestandighed i mine Forfædres Religion.“

Saavidt Fortællingen. De Troende finde maaskee en Commentar dertil i Gustav den Tredies Drab og Ankarstrøm's Henrettelse. Det kronede Barn vilde da være Gustav IV Adolph, og Odsingen i Rigsforstanderkaaben Dennes Døds, Hæretugen af Sødermanland.

C. Spindler.

Besøg hos Romandigteren Lafontaine.

Paa en Reise til Halle — fortæller Merkel i sine Skizzen 1stes Hest S. 96 ff. — besøgte jeg Lafontaine. Det første Blik paa ham indtog mig; aaben, jovial Godmodighed affpeilede sig i hans Nie og hele Bæsen. Jeg bevidnede ham min Forundring over hans store Frugtbarhed. Han svarte: „Romanskriveringen koster mig aldeles intet Arbeid. Planen til et Værk udkaster jeg paa et Kvarteerstid, og naar jeg sætter mig til Vulten, ligge et Par Urt færdig før jeg reiser mig igjen.“ — „Men Filen?“ afbrød jeg. Noget forvirret tilstod han, at han sjelden pleiede at gennemlæse det Skrevne; hvad Rigtigheden angik, stolede han gandske paa sin Ven Sander (en Boghandler) i Berlin. Jeg gjorde ham en Compliment over Følelsens Omhed og Dybde i mange af hans Arbeider; hans Røne forstikkede mig, at han ofte grød hjertelig ved Nedskrivningen. Siden fortalte En af hans Venner mig, at Lafontaine's Røne en Dag havde overrasket sin Mand i Laarer, og spurgt ham om Aarsagen. Han skildrede hende den rørende Stilling i hvilken han havde sat sine forelskede Helte. Ogsaa hun blev rørt og bristede i Graad. „O Gud! udbrød hun: Lad dem dog faae hinanden!“ „Ak! gjentog han bevæget: Ak, det gaaer ikke an, jeg er jo først kommen til Enden af det første Bind!“ Det er lettere, tilføier Merkel, at lee over det virkelig geniale Hoveds bevægelige Phantastie og Følsomhed, end at naae ham i hans ofte gribende og med psychologisk Sandhed skarpt fremstillede Skildringer.

Shakespear's Storm.

En engelsk Matros var kommen tilbage til sit Hjem. Han hørte, at Shakespear's Storm om Aftenen skulde opføres i en nærliggende lille By af et omreisende Skuespillerseelskab. Ordet Storm pirrede hans Nysgjerrighed. Han begav sig paa Veien, og gik ind i det af Bræder opbygte Skuespilhuus. Han tog sin Plads paa Galleriet. Dette var propfuldt af Mennesker, og just paa det Sted, hvor han stod, gik det istsykker. Han styrtede, med nogle andre Tilskueskere, ned i Parterret.

Matrosen troede, at alt dette hørte med til Stykket, og raabte: „Heisa! Kun munter styret mod Kysten!“ Alt løb meget heldigt af; Ingen kom til Skade derved.

Nogle Aar efter kom den samme Matros til London. Han hørte, at Shakespear's Storm ogsaa skulde opføres her. Stykket havde moret ham saa vel førstegang, at han fik Lyst til at see det igjen. Men for ei, som førstegang, at komme til at spille med i en Scene, gik han, istedetfor paa Galleriet, i Parterret.

Da det Optrin kom, hvori, efter hans Forventning, en Deel af Galleriet skulde styrte ned, raabte han overlydt: „Nu frisk Mod, Gutter! Der foreskæer Jer en haard Tour! Holder Jer godt! Hei, nu gaaer Skuden paa Grund!“

Dette Intermezzo frembragte en stor Forstyrrelse. Matrosen blev ved at skrige. Kun med Møie kunde

man faae ham til at angive Grunden, og det holdt meget haardt, at gjøre ham begribeligt, at Indstyrtningen af en Deel af Galleriet ikke udgjorde nogen væsentlig Deel af den theatralske Fremstilling.

Goethe's Dobbeltgænger.

Goethe fortæller i sin Autobiographie (Aus meinem Leben, Dichtung und Wahrheit III, S. 127) Følgende: Da han som ungt Menneske, i vemodig Stemning over Adskillelsen fra en Ungdomsveninde, reed henad Veien til Drusenheim, blev han overfaldet af de forunderligste Ahnelser. Han saae nemlig, ikke med Lægemets, men med Aandens Øie, sig selv komme sig imøde til Hest, i en Klædning, som han aldrig endnu havde båret: den var graae med noget Guld paa Kraven. Da han kom til sig selv igjen, var Phantomet forsvundet. Det Sælsomste ved det Hele var, at han efter otte Aars Forløb gandske af en Hændelse reed den samme Veie, i samme Klædning, som Skikkelsen havde paa. „Hvordan det end forholder sig med disse Ting — tilføier han — skjænkede dog dette forunderlige Blændværk mig nogen Beroligelse i Afstødstrimen, for saavidt nemlig jeg ansaae det som et Marsel for at jeg skulde engang komme tilbage.“

Novelkredsen.*)

Udsæsser Leubling sad ved sit Arbeidsbord, og bladede, med travl Opmærksomhed, i en tyk Kvartant, hvori han, i Løbet af de sidsthenrundne tyve Aar, efterhaands havde samlet en stor Mængde Historier og Anekdoter, som han, ved foresaldende Leilighed, vidste at anbringe saa snildt, at han derved var kommen i Ry for at være et meget vittigt og aandrigt Hoved. I dette Dieblif var det ham meget om at gjøre, at forsyne sig med tilstrækkelig Underholdningsstof for den af ham stiftede Novelkreds, en af tolv, størstedels giste Personer bestaaende Klub, som i Vintermaanederne samledes skifteviis hos Et af Medlemmerne hver Fredag, for at forlyste sig med muntre, spøgefulde Samtaler. Leubling havde ikke blot stiftet denne Cirkel, men var og blev ogsaa dens berolende Princip.

Denne gang voldte de forberedende Studier ham stort Bryderie. Deels maatte han, da det var sidstegang Medlemmerne samledes for denne Winter, være belabet paa en særdeles behagelig og tiltrækkende Underholdning; deels var det Rygte, som i nogle Dage, liigt en Løbeild, havde udbredt sig fra Huus til Huus, af saa sælsom og intrikat Natur, at han maatte bryde sit Hoved meget, for at udgrunde, hvorledes han, med vedbørlig Siinhed og Skaansel, skulde berøre og behandle de deri indviklede Personer. Hofraad Riesnitz og hans Svigersfader, Overforster

*) Frühlingsgaben von R. G. Prägel, Hamburg 1828.

Selmbach, havde nemlig ladet sig optage i Klubben. Sidstnævntes Søn befandt sig ved et tolv Målt borte garnisonerende Husarregiment. For kort siden var han bleven Ritmester, og nu ventede man, at han paa Længslens Binger skulde flyve hid, for at ægte den smukke Cecilie, en rig Pige, som levede i sin Formynders, Hofraadens, Huus. I dets Sted havde man, til sin store Forbauselse, for et Par Dage siden faaet den Efterretning, at den Ustadige pludseligt havde forelsket sig i en anden Pige, i — en Skarpretterdatter, som han om Natten havde bortført. Skrådermester Trickler havde faaet Brev fra sin Søn, som arbejdede i hiin Egn, og deri læstes det opbyggelige Budskab. Nu var det just Hofraadens Huus hvori Klubben denne gang skulde samles, og denne Omskændighed gav Absessoren Meget at tænke paa.

Endnu sad han der, uden at være kommen paa det Nene med sig selv, da der bragtes ham en Billede fra Registrator Pletzner, hvori han læste:

„Tillad mig, Høistærede, at forespørge, om De, efter de høistbetænkelige Optrin, som nys have fundet Sted i Hofraadens Huus, endnu føler Lust til, at komme der i Aften. Jeg for min Person vilde, ifølge Delikatesens Fordringer, uden Betænkning udeblive; men min Jakobine modsætter sig af al Magt denne Beslutning, og brænder af Nysgjerrighed efter at tage Skuepladsen for saa sælsomme Tildragelser nærmere i Diebyn. Jeg beder derfor, at De, som Selskabets Hoved, vil melde mig, hvad De beslutter, da jeg gjerne vil rette mig derefter.“

„Hvilke betænkelige Optrin? Hvilke sælsomme Tildragelser? Jeg veed af Intet at sige!“ raabte Absessoren. „For Diebliffet kan jeg ikke besvare denne

Tilskrift; men jeg skal lade siges Bæst, saasnart jeg har underrettet mig nøiere!" sagde han til Overbringeren.

Saa Dieblikke efter saae han sin Kone, der havde aflagt et Besøg i Rabolaget, komme tilbage. Den hasfulde Jver, hvormed den lille fede Kone skred op ad Gaden, og de betydningsfulde Blikke, hun kastede til sin Mand, som stod i Vinduet, bebudede, at hun havde noget Vigtigt at forkynde.

"Smukke Historier! raabte den Uandeløse, saasnart hun havde naaet Forstuen: Deilige Historier! gjentog hun, idet hun traadte ind i Stuen: Man kunde fristes til, reent at tilstoppe sine Øren — saa slap man dog for at høre Eligt. — Gud forlade mig min stemme Synd, man kunde ønske sig baade døv og blind, for ei at høre eller see noget til de Mænd mere! Bee den arme Tøsse, som bygger sin Livslykke paa Eders Trost og Bestandighed! Jere kun sammensatte af Evig og Falskhed, og man kan ikke troe Jer over en Dørtærskel!"

"Til Sagen kjære Therese!" bad Udsædøren. — "Den arme Charlotte! raabte hun: Neppe et Aar gift, og allerede slige skandaløse Opdagelser, som hun maa gjøre i sit eget Huus! Mig synes, hun kunde have Værgelse nok af Broderens gale Streger; hun behøvede ikke . . ."

"Barn, jeg beder Dig, forklar Dig tydeligere! udbrød den Utaalmodige: Hvad foranlediger Dig til, at ynke Hofraadinden paa en saa lamentabel Maa: de? Hvad er forefaldet? Hvilke Nyheder bringer Du hjem med fra Dit Morgenbesøg?"

"Al Gud, Hofraaden staaer i en hemmelig Elskovsforstaaelse med sin Myndling!" — "Hofraaden

med sin Myndling? Med Cecilie? Du drømmer uidentvivel."

"Siig, hvad Du vil — Tingen er rigtig! Efter at de, hvo veed hvorlænge, havde holdt sammen i Stilhed, har Hofraadinden i Morges overrasket dem i hinandens Arme, just som de kysfedes og slufedes allerbehageligst! Men det maa man lade hende, at hun har komporteret sig derved som en resolut Kone, og gjort kort Proces. Man har seet Hofraaden styrte ud af Huset som en anskudt Hjort; en halv Time efter holdt en Bogn for Døren, og den listige Medbeillerinde maatte rømme Marken."

"Vel! tog Udsessoren Ordet: Klubben skal finde mig fattet! Jovrigt er jeg ei istand til at begribe, hvorledes Hofraadinden, der dog ellers altid har vlist sig som en gandske fornuftig Kone, kan tage saaledes paa Bei for slige huuslige Lapperiers Skyld, som hun havde gjort meget bedre i, i Stilhed at jevne. I Aften skal jeg gjøre hende det ret anskueligt, hvor hensigtsstridigt hun har opført sig."

Therese saae paa ham med store Dine. Hendes Jnderste kom i krampagtig Bevægelse, og et svært Uveir trak sammen paa hendes Pande. Men inden det fik Tid til at bryde løs, bankede det paa Døren, og Loldkassererinde Wernich traadte ind.

"Jeg kommer, at spørge Dem tilraads! sagde hun, idet hun bøiede det blonde Loffehoved til flygtig Hilsen: Formodentligt veed ogsaa De allerede — —"

"Alt vide vi! faldt Therese hende raskfattet i Ordet: Alt vide vi, desværre! Hofraaden har seet sin smukke Myndling for dybt i Dinene, har forelsket sig en Smule i hende underhaanden, har, Gud forlade mig min slemme Synd, kysset hende, har ladet

fig gribe deri af sin Kone, har taget Flugten ud af Huset, og kort efter har ogsaa Cecilie fundet sig bevæget til, at rulle bort med Pik og Pak. Ih nu! det er smaae Forseelser mod den lovlige Orden, og Eligt kan vel hændes iblandt, selv i det lykkeligste Ægteskab! Iøvrigt kjender man jo ikke Sagens rette Sammenhæng saa nøie; man tør derfor ikke fordomme Hofraaden ubetinget. Vel muligt, at jeg, hvad dette Punkt angaaer, tænker noget for billigt. Men al Joren og Larmen gjør kun det Onde værre. Selv de bedste Mænd have en Skjelm bag Øret. Det er nu engang ikke anderledes!"

"Jeg maa i Sandhed beundre den Sagtmodighed, hvormed De bedømmer denne, efter mine Følelser, høist utilgivelige og forargelige Tildragelse! svarte Rassefærdigheden: Nei, jeg bekjender aabenhjertigt, at Forseelser af den Natur finde en streng Dommer i mig. Jeg vilde for stedse have tabt mit Livs Rolighed og Tilfredshed, hvis jeg havde den Ulykke, at overraske min Mand isaadan Troløshed! Og hvad siger De dertil, at Hofraaden, istedetfor skamfuld og angergiven at trække sig tilbage i den mørkeste Krog, med den øiensynligste Utaalmodighed har ventet Bogen ved Porten og her, frakt og frit, for alle Folks Øine, sat sig op hos Kjøresten, for i al Fortrolighed at gjøre hende Selskab et Stykke paa Veien!"

"Ih, hvad siger De! raabte Therese med et listigt Smil: Det havde jeg endnu ikke hørt. I Sandhed, det er dog en Smule — — jeg veed ikke selv, hvad jeg skal kalde det! Det synes mig rigtignok, som Sagen stedse faaer et betænkeligere Udseende."

„Over det Sidste undrer jeg mig slet ikke! tog Udsæssoren Ordet: Man kan aldrig drive Konsekvensen for vidt! Har Riesnitz virkelig underholdt en hemmelig Forstaaelse med sin Myndling, saa finder jeg det ogsaa meget begribeligt, at han passer hende op ved Porten, og sætter sig op til hende, for at trøste hende i hendes Bestyrtelse og Bekymring, da hun for hans Skyld saa pludseligt maa forlade sit hidtilværende Opholdssted. Havde jeg gjort mig skyldig i lignende Uforsigtighed, da vilde jeg, i hans Sted, ikke handlet anderledes!“

Hans Kone svarte ikke Ord paa denne letfindige Bemærkning. Imidlertid kom Vigen ind, og tilhøistede hende noget angaaende Huusholdningsanliggender. „De undskylder mig vel for nogle Dødsblikke!“ sagde hun til Kassererinden, og trippede med travl Jilsfærdighed ud af Døren.

„Mellem os sagt! vedblev Udsæssoren: Jeg beklager Hofraaden af gandske Hjerte, at han, for en Bagatel's Skyld, som i og for sig selv endnu slet Intet beviser mod hans ægteskabelige Trostkab, strax vorder dømt som den værste Forbryder, allerhelst, naar jeg betænker, hvor svært det er, ligeover for et smukt Ansigt, at modstaae saadan Gristelse! Som nu, for Exempel!“ Med disse Ord tog han, med en Røvsfugls Behændighed, den smukke Kone ved Hovedet, og inden hun kunde forsvare sig mod hans fjæffe Paatrængenhed, havde han trykt hende et Par Kys paa Læberne, saa fyrige, som han havde dem.

„Uforstammede! Hvor tør De tage Dem flige Friheder! raabte hun med vredesflammende Blik, idet hun vristede sig løs af hans Favn, og stødte ham fra sig med begge Hænder: Vie kun, til Deres Kone

kommer tilbage! Hun skal diebliffelig erfare, hvor uopdragen De har vliift Dem i hendes Graværelse."

Neppe havde hun endt denne truende Tale, før Therese kom tilbage. „De synes jo, sagde Denne, idet hun bemærkede den høiere Rødme paa Benin: dens Kinder: De synes jo at tage Dem Sagen saa nær, som om De frygtede, at det onde Exempel let kunde — Gud forlade mig min slemme Synd — ved forekommende Leilighed friste ogsaa vore Mænd til Efterlignelse."

„Gud bevares! raabte Kassererinden: I det mindste kan De være gandske rolig i saa Henseende! Hr. Assessoren har, som bekjendt, altfor reelle Grunde: sætninger, til at —"

„Meget forbunden for den gode Mening! sagde Assessoren gandske trostydlig: Der seer Du, kjære Kone, hvilket Rygte min prøvede Soliditet har forskaffet mig"

„Men jeg glemmer gandske Niemedet af mit Besøg, der allerede har varet forlænge! vedblev hun: Er De virkelig tilfands, at indfinde Dem hos Hof: raadens i Aften?"

„Jh, det forstaaer sig! sagde Assessoren: Det ligger i Sagens Natur, at vi foreløbigt ikke tage mindste Notits af det Foresaldne, men indfinde os gandske roligt paa sædvanlig Tid."

Neppe flumrede det, før samtlige til Nobelsfred: sen hørende Medlemmer begave sig paa Veien til Hofraadens Huus i den meest spændte Forventning. De fandt Altting her beredt til deres Modtagelse, gandske som sædvanligt. Charlotte, som, rigtignok mod

Sædovane, befandt sig allene i Stuen, modtog dem med en Rolighed og Mildhed, som de ikke vidste at forklare sig. Først da hendes Fader, Overforsteren, endelig indfandt sig, og, forundret over, ei at finde Hofraaden og Cecilie blandt de Tilstedeværende, begyndte at spørge efter dem, først da røbede hun, i sine Svar og Miner, en Forlegenhed, som hun siden ikke gandske var istand til at fornægte.

„De husker vel, begyndte Assessoren, da Alle havde leiret sig om Theebordet: De husker vel en Fortælling, som jeg, for nogle Uger siden, havde den Ære, at foredrage Dem! Den handlede om en fattig Skoflicker, som en Ubekjendt en Aften skjød en Veste under Armen —“

„Hvori der, tog Doctorinde Bendorff Ordet: befandt sig et nysfødt Barn —“

„Som han, vedblev Kassiererinden: opfostrede med største Omhu, indtil det, efter tre Aars Forløb, blev afhentet af en fornem Dame, som lønnede ham rundeligt for hans Mennefsfjærlighed —“

„Ja, tilføiede Registratoren: det var en, for faa Maaneder siden gift Grevinde, som med den huld- saligste Mine af Verden overrakte sin Mand, der aldrig drømte om, at hans hemmeligt begangne Ungdomssynd nogensinde skulde komme for Dagen, det nydelige Barn til Geburtsdagspresent, idet hun betydede ham, at hun vilde betragte Barnet gandske som sit eget og antage sig det med moderlig Omhu.“

„Gandske rigtigt! sagde Assessoren: Jeg har imidlertid maattet disputere meget med min Therese om denne Histories Troværdighed. Hun anseer det Hele for et af mig selv opdigtet Eventyr, og nægter ligefrem Muligheden af, at der, i den hele vide Ver-

den, kan findes en Kone, som er istand til en, efter hendes Mening, saa unaturlig Høimodighed!"

„Jeg er af samme Mening, om De tillader! bemærkede Kassererinden: Er en Kone ulykkelig nok til at erfare Eligt om sin Mand, saa viser hun, i mine Tanker, den høistmulige Grad af Selbovervindelse, naar hun, da nu gjort Gjerning ei staaer til at ændre, iagttager en skaansom Tausshed; men med Glid at drage det levende Bidne om Mandens Brøde frem af Mørket og at gjøre det til en Gjenstand for sine Kjærtegn — nei, Gud bevares! Det var Mere, end der lod sig vente selv af den tankeløseste Sægtmodighed."

„Skal den Fortrolighed, Ægtefæller ere hinanden skyldige, sagde Doctoren: ubetinget og uden Undtagelse udstrække sig til alle gjensidige Anliggender, saa har Grevinden handlet ikke blot med megen Delikatesse, men ogsaa med klog Beregning af sin egen Fordeel. Just fordi gjort Gjerning ei staaer til at ændre, vidner det ligesaavel om hendes Godmodighed, som om hendes Forstandighed, at hun, istedetfor at hengive sig til fainsyge Griller, og overøse sin Mand med unyttige Bebreidelser, besluttede sig til en Forholdsregel, som maatte sikke hende Mandens udelukkende Besiddelse for Fremtiden."

„I det mindste, raabte Overførsteren: i det mindste kan en Kone, i slike Tilfælde, bedst vise, om hun veed at skikke sig i Ting af mindre Vigtighed. Men de fleste tage, i deres Gemyts Forbittrelse, deres Tilflugt til Skjælden og Smælden, uden at betænke, at de derved kun hælde Olie i Ilden. Med temmelig Sikkerhed tør man dog vel antage, at blandt hun:

brede Mænd lade de 99 sig snarere bringe tilrette med det Gode, end med det Onde."

Alles Nine vogtede paa Hofraadinden; men hun syntes slet ikke at føle sig truffen. Temmelig rolig sagde hun: „Saameget bliver dog altid vist, at en Kone af Hjertet maa ønske, aldrig at see sig nødt til, i flige Tilfælde at give Beviser paa sin Klogskab."

„Den Gang, Samtalen har taget, raabte Absessforen, inderlig glad over, nu at befinde sig i det forønskede Farvand: minder mig om en Historie, som jeg umuligt kan forholde Dem ved denne Leilighed, aldenstund den staaer i nær Berørelse med vor Samtales Indhold. For dens Sandhed kan jeg indestaae."

K i n g e n.

J. N. levede Kammerherre von S., som Lykken havde begunstiget gandske uforfkyldt, idet den skjænkede ham en Kone som Aurelia, hvis Besiddelse Tusinde med Rette misundte ham, da hun i sin Person forenede alle de aandige og legemlige Fortrin, som udfordres til et Ideal af Ynde og Elskværdighed. Dog var og forblev Kammerherren den ubestandigste Sommerfugl. Men hans Ustadighed formindskede ikke hendes Godhed eller Omhed. Istædet for at lade sig forlede ved det flette Exempel til lignende Udskæielser, blev hun ham trohængiven; sølte hun stundom Trang til, ved Lærer at skaffe det beflemt Hjerter Lindring, saa trak hun sig tilbage i den dybeste Censomhed, hvor Ingen var Vidne til hendes Gvæmmelse.

Underligt var det ei, saa udsvævende som Kammerherren var, at Aurelia's Tilbedere begyndte at

indfinde sig og at forsøge alle Erobringskunster, for at aabne sig Udgang til den unge Skjønnes Hjerter og trøste hende i hendes forladte Tilstand. Blandt dem befandt sig Capitain von K., en smuk, kraftig Mand, der aldrig pleiede forjæves at beile til Qvins degunst. Og saa paa Aurelia's Hjerter syntes han at gjøre dybere Indtryk, end Noget af hans talrige Medbeilere. Det var umiskjendeligt, at hun fandt Behag i hans Omgang; hun underholdt sig gjerne med ham; traf hun ham i Selskab, udmærkede hun ham kjendeligt. Alt dette gav ham Mod, og han besluttede, at vove et bestemtes Angreb end hidtil. Men snart blev det ham, til hans store Misfornøielse, klart, hvorlidet Aurelia var tilbøielig til en nøiere Forbindelse og hvor skarpe Grændser hun havde draget for sin Velsøillie mod ham. Forjæves tog han sin Tilflugt til alle mulige Forsørelseskunster; de strandede Alle paa den Klippe, Aurelia's uovervindelige Dyd stillede imod ham. Forjæves opfyldte han Lusten med sine Klager og Eder; hun var uover-talelig.

Med den uroffelige Modstand, Capitainen havde fundet, var hans forelskede Længsel lidt efter lidt stegen til den højeste Lidenskab. Fastbesluttet, at vove Alt for sine Ønskers Opfyldelse, faldt han, i sin Fortvivlelse, paa et særeget Anslag. Den fortrolige Omgang, han, som det smukke Kjøns erklærede Favorit, havde med de Personer, man pleier at betegne som Damer af galant Tone, gav ham forønsket Leilighed til dets Udførelse.

Aurelia havde, i sin Forlovelsestid, givet sin Brudgom en kostbar Diamantring, som nu tilhørte Fru von B. For kort siden havde Kammerherren,

i sin Svaghed og Selsforglemmelse, gjort hende en Foræring dermed. Denne Ring vidste Capitainen, under det Paaskud, at han vilde lade en forfærdige derefter, at frasnakke den artige Eierinde paa nogle Dage, og forsynet med dette nye Angrebsvaaben, indstillede han sig en Eftermiddag, da han vidste Kammerherren fraværende, hos Aurelia, smigrende sig med det Haab, snart at see sig ved sine Dnsfers Maal.

Han syntes ei heller at have skuffet sig i denne Forventning. Det paa hans Finger blinkende Alenodie havde snart vakt Aurelia's Opmærksomhed. For nærmere at betragte Gjenstanden for den vakte Nysgjerrighed, greb hun fyrigt hans Haand; hendes Rinder brændte; hele hendes Væsen røbede den heftigste Bevægelse. Capitainen troede, at have naaet Phnten af sin Lykke, idet han hørte et dybt Suk og fornam et Haandtryk, som han ingenlunde forsømte, at give en gunstig Betydning.

„Betragt den nøiere! sagde han, idet han drog Ringen af Fingeren og gav den hulde Forvirrede den med det forbindeligste Minespil: Det glæder mig usigelig, at De finder saa viensynligt Velbehag i denne Bagatel, og med Fornøielse griber jeg derfor denne Leilighed til, ved Overrækkelsen af denne Ring, at give Dem et nyt, talende Beviis paa Storheden og Inderligheden af min Tilboielighed, idet jeg, uden mindste Betænkning, for Dem opoffrer den Elskværdige, af hvis Hænder jeg modtog dette Alenodie.“

„Jeg betænker mig ligesaa lidet paa, at modtage Ringen! svarte Aurelia fattet: Jeg kan gjøre det saameget roligere, som den tilhører mig.“

„De behager at spørge!“ raabte han flagen. — „Aldrig har jeg, svarte hun: talt alvorligere end nu!

Det er mig særdeles behageligt, saa uventet igjen at komme i Besiddelse af et Smykke, som jeg troede — tabt."

„Men jeg kan helligt forsikre Dem, sagde Capitainen: at jeg først i Gaar har faaet det af en Dame, hvis uomtvistelige Eiendom det var, og — tilføiede han stammende — paa en vis Maade er endnu. Deres sælsomme Indfald nøder mig til, at nævne Dem denne Dame, skjøndt det vel just ikke kan være Dem behageligt, at høre hendes Navn. — Det er Fru v. B."

„Vet! svarte hun med den koldblodigste Kollighed: Jeg mindes, at min Mand stundom har skjænk-
ket denne Dame nogen Opmærksomhed! Meget muligt derfor, at hun, umiddelbart ved ham selv, er kommen til Ringen. Men det forandrer Intet i Sagen! Jeg har allerede erklæret, at min Samvittighed saare vel tillader mig at tage mod det mig af Dem tilstillede Klenodie, og jeg bliver ved denne Forsikring, ogsaa nu, efter at jeg har erfaret, paa hvad Maade De er kommen dertil."

„Men jeg beder Dem! raabte den Overraskede: I hvilken Forlegenhed styrter De mig! Hvor kan De være saa grusom! Hvad skal jeg sige, hvormed skal jeg undskylde mig, naar Ringen fordres tilbage af mig!"

„Det maa være Deres Sag! var Svaret: Deri handle De gandske efter eget Behag! Men jeg giver ikke tilbage, hvad jeg føler mig besejret til at erkjende og beholde som min oprindelige Eiendom! —"

Capitainen vilde, for at bevæge den Egenfandiges Klippehjerter til Eftergivenhed, tage sin Tilflugt til nye Bønner og Forestillinger; men ulykkeligvis

aabnedes Døren, og et Par fortrolige Veninder kom, at besøge Aurelia. Derved afbrødes den hele Forhandling. Den Skuffede beed sig i Læberne af Vregelse, greb sin Hat, og anbefalte sig.

„Det kalder jeg, at tage ved Næsen!“ raabte Herredsskriver Griesel, idet han fornøiet lænede sig tilbage paa Stolen, og begyndte at bræge som et Gaar.

„Hvilken usømmelig Opførsel! Skændte hans Kone, som, en heel Contrast af Udsessorinden, aldrig irettesatte sin Mand, uden i Andres Nærværrelse, medens hun derimod hjemme iagttog den fredeligste Lydighed og den dybeste Underdanighed: Sy, lad dog være med den Brægen, og hør roligt til, som vi Andre!“

„Man kan, yttrede Doctorinden: ikke ynkes over den snedige Bedrager, hvor piinlig end hans Forlegenhed nu maa være. Iøvrigt længes jeg efter at vide, hvorledes det siden gik med Ringen!“

„Det kunde De allerede vidst for længe siden, hvis man havde behaget, ikke at afbryde mig! svarte Udsessoren: Ringen beholdt Aurelia. Men da hendes Mand, langt ud paa Natten, kom hjem — —“

„Aha! Nu bryder Uveiret løs! Nu vil hun læse ham Teksten!“ raabte et Par qvindelige Stemmer.

„— Da Kammerherren kom hjem, gjentog Udsessoren med mørk Mine: modtog Aurelia ham saa ømt og kjærligt, som om ikke den mindste Sky nogeninde havde mørknet hendes Egtestands Himmel. Og saasnart hun havde overbevist sig om, at han ved hendes Side var sunket i dyb og fast Slummer, stak hun ham, hemmeligt og forsigtigt, Ringen paa Fingeren, og først nu lukkede ogsaa hun sine

Dine. Da Kammerherren om Morgenens vaagne
nede, bemærkede han, at Aurelia allerede havde
forladt sit Leie. Men neppe vilde han tide sine
egne Dine, da han nu paa sin Haand saae Ringen,
som han, for saa Maaneder siden, havde skilt
sig ved paa en saa uværdig Maade. Blev det
ham end for Dieblikke en uforklarlig Hemmelighed,
paa hvad Maade den var vendt tilbage til ham, saa
kunde han dog i det mindste ikke omtvile, at det var
Aurelia, som havde stukket den paa hans Finger, og
denne hendes Fremfærd gjorde et uudslætteligt Ind-
tryk paa hans Hjerte. Han fastede sig for sin Ko-
nes Fødder, bekjendte uden Forbeholdenhed sin Brø-
de, tilsvor hende for Fremtiden ubrødelig Trost, og
— hvad der maaskee er det Mærkeligste ved den he-
le Historie — holdt ogsaa sin Eed med den største
Samvittighedsfuldhed."

„Det var et Boveslykke, et særdeles farligt Bo-
vestykke! dømte Raskererinden: At det fik et saa lyk-
keligt Udfald er at betragte som et sandt Underværk.
Tyve andre Mænd vilde gjort en gandske anden Brug
af en saa uhort Høimodighed. De vilde betragtet
Ringene som et Fribrev, der tillod dem, at fortsætte
deres lersindige Vandel, efter at de havde overbevist
sig om, at Konen, end ikke ved de oien synligste Bevis-
ser paa Troloshed, kunde rokkes i sin Engletaal-
modighed. Men bedste Doctorinde, hav dog den God-
hed at give min Mand et Puf — han sidder jo og
sover den hele Tid."

„Men, kjære Assessor! tog Herredsfriveren Ordet: De har endnu ikke fortalt, hvorledes det gik Capitanen, da han igjen skulde levere sin letfærdige Patronesse Ringen tilbage. Hvorledes har da den elskværdige Bindbeutel redet sig ud af denne høist mislige Forlegenhed?“

„Paa den simpleste Maade af Verden! svarte den Spurgte: Næste Morgen indfandt han sig, med fortvivlede Jagter, ved hendes Toilette, vred sine Hænder, lod, som om han vilde løbe Vandet mod Bæggen, og da den ængstede Dame, i de meest rørende Udtryk, bad ham aabenbare sine Lidelser, erklærede han, at aldrig var nogen Dodelig forfulgt af en græsseligere Banstjæbne, end han, at han aldrig vilde ophøre, at forbande sin trøstløse Tilværelse, at han, med eet Ord, havde tabt, tabt Ringen i Aftes paa en ubegribelig Maade! Naturligviis søgte den Høimodige, hvor tungt det end faldt hende, at trøste og berolige den Ulykkelige; naturligviis vilde hun ikke høre tale om den Erstatning, han, ved Hjælp af den dygtigste Juveleer i Staden, lovede at tilstille hende med det første; naturligviis fandt han sig da ogsaa deri, vendte tilbage til sin forrige Sindsmunterhed, og omtalte aldrig mere den af ham tilbudne Erstatning, men søgte, ved andre Midler, som gjorde Juvelerens Bistand overflødig, at afdrage sin Gjæld og bevise sin Taknemmelighed.“

„Men — vedblev Herredsfriveren, som gjerne vilde have Oplysning om enhver Biomstændighed: hvortænge monstroe Kammerherren og hans Kone havde været gift, da den Historie tildrog sig med Ringen?“

„Det veed jeg virkeligen ikke saa nøie! svarte
 Udsæssoren: Ei heller er det mig bekjendt, om deres
 Ægteskab allerede var velsignet med Børn. Apro-
 pos, siden vi just kommer paa Tale om Børn, fal-
 der der mig, fra mine Universitetsaar, en Historie
 ind, for hvis Sandhed jeg ligeledes kan indestaae.
 (fortsættes.)

M i s c e l l e r.

Paa Klubben i P. talte Accise, og Toldinspecteur S.
 meget selvbehageligt om de Forholdsregler, han havde
 truffet, for at forebygge al Indsmuglen. „Selv den
 Snedigste, lagde han: skal ikke undgaae os; thi alle un-
 der mig staaende Folk ere jaaledes afrettede, at det er
 en sand Umulighed.“

Den unge W., en riig Kjøbmands Søn, som nys
 var kommen tilbage fra Universitetet, ærgrede sig saa-
 meget mere over dette Pralerie, som Accise og Told-
 inspecteuren næsten umiddelbart syntes at henvende sig
 til ham dermed, og den unge Mand's Fader, strax ved
 Inspecteurens Embedsrådgivelse, var bleven greben af
 ham ved Indsmugling af Contrebande, hvorfor han havde
 de maattet betale svære Pengesbøder.

„Deres Ord i Vren, Hr. Inspecteur! sagde den
 unge W. til ham: Jeg træffer mig dog til, alle Deres
 Instruxer og Forholdsregler til Trods, ikke blot at ind-
 smugle Contrebande, men vilde jeg lægge an derpaa, skul-
 de De endog saa selv være mig behjælpelig derved.“

„Unge Herre, det lader sig let sige, men svært
 iværksætte!“ meente Inspecteuren, i en halvt alvorlig,
 halvt irettesættende Tone.

„Tag mig paa Ordet! Hvad skulle vi vedde?“ —
 „Om et Beddemaal kan her ikke være Tale, det vilde
 være mod Embed og Pligt. Men sømmede det sig, vilde
 jeg vedde mit Hoved derpaa, saa vis er jeg i min Sag.“

„Vil de ikke vedde, Hr. Inspecteur, saa maa jeg
 finde mig deri, men for min Væres Skyld maa jeg nu
 søge at retfærdiggjøre min Paastand.“ — Den unge
 W. afbrød Samtalen kort, idet han opfordrede en Bes-
 kjendt til et Partie Billard.

Denne Samtale førtes i Januarmaaned, og snart
 var den forglemt. Kun W. havde ikke glemt den; uaf-
 ladeligt tænkte han paa, hvorledes han skulde gjøre In-
 specteurs Præmie tilfælde.

I Forstaaelse med en Universitetsven begav han sig,
 mod Udgangen af Mai, til en Grændseby, og her lod
 han sin Overtjole udstoppe under Foret med luttet Con-
 trebande. Derpaa gik han, forsynet med en ladet Pi-
 stol, Klokken syv om Morgenens, til en liden, ikke langt
 fra Porten beliggende Skov, hvor, ifølge Afræle, hans
 Ven punktligt skulde indfinde sig paa samme Tid.

W. gik, som en Fortvivlende, ud af Skoven og
 ind igjen, og dette gjentog han saa ofte, at Portvæs-
 tøren maatte bemærke det. Kort efter kom hans Ven
 til Bistøren, og spurgte ham, i den største Uroligheds
 Tone, om han ikke havde seet en ung Mand, som
 havde været ganske forsvundet. — Han betegnede der-
 hos nrie hans Dragt og Stabning. „Jh, jo vist har
 jeg seet ham! svarte Bistøren: Han er flere gange kom-
 men ud af Skoven, og atter spadseret derind.“

„Ak! raabte W's. Ven: Det er Kjøbmand W's
 Kasserer; han har tabt en stor Sum i Spil, og end-
 ogsaa angrebet sin Herres Kasse. O, min Gud, jeg
 frygter, han afliver sig selv!“ — Med disse Ord styr-
 tede han ad Skoven til, men i det Dieblis, han be-
 traadte den, faldt et Pistolstød.

Bistøren saavelsom Soldaterne ved Portvagten
 traadte nysgjerrige frem. W. havde farvet Ansigt og
 Haar med Blod og Rødnæg, og derved givet sig et af-
 skrækkende Udseende. Hans Ven bandt ham sit Lom-

metørklæde om Hovedet, som om han vilde stille Blodet dermed; han vinkede, og raabte om Hjælp. En Soldat blev hidsende fra Bagten. W's Ven lod Visitøren bede, han vilde besørge en Vogn, at han kunde bringe den ulykkelige Selvmorder ind i Vnen. Det var et Menneskefjærlighedens Værk, og han skulde erkjende det med Taknemmelighed.

Visitøren opfyldte hans Bøn. Vognen blev hidkøbt. Imidlertid havde W's Ven, med et Menneskes Hjælp, som han havde givet en Drikkeskilling derfor, slæbt ham ligetil Porten. Her bad han Visitøren skaffe Selvmorderen ind i Vognen. Uden at ane noget Ondt, tjente han ham deri. Men istedetfor at kjøre hjem, lod W. holde udenfor Accise- og Toldinspectorens Huus, I sin afkrækkende Skikkelse steg han ud, gik op til Denne paa hans Bærelse, fortalte ham, hvorledes Visitøren selv havde bidraget til at bringe ham, med sin Contrebande, ind i Staden, og tilføiede: „Hvad de indsmuglede Vare angaaer, saa er jeg langt fra at vilje gjøre Brug deraf til Tab for Staten. Jeg overgiver dem til Deres Disposition. Det var mig kun om at gjøre, at vise Dem, hvorlidet Deres Paastand holder Stik.“

Skuespillerinde A. i Wien var her mere bekjendt for sine Galanterier, end for sin Kunstfærdighed.

En Conditør, ved Navn Rapisfory, havde derfor formet hende af Deig i en Rolles Kostume, og disse Dukker stode i hans Ventrivindue til Salg.

Hun gik forbi, saae sit Contrasei, traadte ind i Boutiken, og spurgte Conditøren: „Sig mig, hvad koster jeg hos Dem?“

Den Spurgte var i Begyndelsen forlegen, men fattede sig snart, og svarte: „Stykket koster sem Gylden.“

En ung, velklædt Mand, som, under denne Samtale, befandt sig i Boutiken, tog en Fingyldenseddelt af Lommen, rakte Conditøren den stiltiende, og ligesaa

stiltiende bød han nu Skuespillerinden sin Arm. Hun greb den ligeledes stum. Han førte hende ud, og saaledes opstod mellem Begge et Bekjendtskab, der kostede den unge Mand uendeligt mere end disse fem Gylde.

I forrige Alder pleiede i Spanien en til Døden Dømt at worde benaadet med Livet, naar han kunde bestemme sig til, at ægte et offentlig Fruentimmer.

En ung spansk Cavaleer, Alphonso Carillo, havde tilladt sig nogle saa overgivne Streger, at Kongen, fortørnet derover, befalte, at han skulde straffes med fireogtyve Timers Arrest.

Efter at Dommen var overstanden, sættes han i Frihed igjen, med Betydning, at han skulde takke Kongen for naadig Straf.

Carillo gjorde det. Kongen, som vilde ham vel, modtog ham meget naadigt, gav ham en mild Paamindeelse, og tilføiede: „Jeg haaber, at I vil lade dette tjene Jer til Advarsel, ei at drive Eders Spøg forvidt herefter. Et muntret Bæsen er mig ikke imod, men det maa blive inden Belansthedens Skranke.“

Carillo forlod Monarken meget oprømt; men da han kom ud i Forgemarket, blev han strax omringet af de derværende Herrer og Damer, og da de fleste tidt havde været Maalet for hans vittige Drillerier, vilde de ikke lade denne Leilighed til at drille ham igjen ubenyttet.

Børst var en Hofdame. Med forstilt Medlidenhed spurgte hun: „De har sikkert udstaaet stor Angst i i Deres Fængsel? Kongen var meget opbragt. Jeg har ikke kunnet sove i Nat for Deres Skyld. Jeg frygtede, han skulde lade Dem hænge.“

„O, derfor har jeg ikke frygtet et Dieblis! svarer Carillo: Jeg gjorde Regning paa Deres bløde Hjerte. De vilde sikkert, i dette Tilfælde, have rakt mig Deres Haand.“

I en Resource i H*** kom et Par Medlemmer i en saa heftig Strid, at de øvrige Tilstedeværende befrygtede, der skulde komme fra Ord til Haandgribelig heder. Directeurerne lagde sig derfor derimellem, stille de Stridende ad, og søgte, paa en god Maade, at skaffe den Ene, som havde drukkert lidt for meget, til hans Hjem.

Det lykkedes dem. Men selv efter at være kommen hjem, kunde dog den viins og vredeglødende Mand ikke glemme sin Modstander og hans nærgaaende Yttringer. Endnu i høieste Grad forbitret, satte han sig til sin Skrivepult, skrev et heftigt Brev fuldt af Uartigheder, og sluttede med de Ord:

„Kunde man meddele Stokkeprygl skriftligt, saa vilde jeg useilbarligt have nedskrevet en Mængde her. Tag Villien i Gjerningens Sted, og meld mig nærværende Billets rigtige Modtagelse.“

Modtageren af Brevet, en Tydsker, svarte:

„Zur Beantwortung Ihres Briefes und der verlangten Bescheinigung des Empfanges giebt es keinen andern Styl, als einen Bescheid; nehmen Sie daher an, daß ich Ihnen mit solchem geantwortet habe, so lassen Sie sich Gerechtigkeit widerfahren, und verpflichten überdies noch den Unterzeichneten.“

Ved en Prindsesses høitidelige Indtog i Residentens vare næsten alle dens Beboere paa Benene, for at tilfredsstille deres Nysgjerrighed.

Ved slige Leiligheder ere de Hidstrømmendes Trængsel meget stor, og Politiet undlader derfor ei, til Ulykkestilfælde Jorebygelse, at vise sig meget virksomt.

En Politiebetjent drev, med mangen Kjerne-Ced, de fremtrængende Tilskuere tilbage inden de for dem bestemte Stranker.

Det hjalp ikke altid. Thi neppe var han gaaet nogle Skridt fremad, før Massen atter rykkede frem efter ham.

Han saae det, vendte sig ærgerlig om, og gav en af de Andre fremskuppet Haandværkssvend et Par drøle Ørefigen.

„Hvorfor slaaer De mig? spurgte Denne, forskrækket og fornærmet tillige: Jeg er jo ganske uskyldig. De som staae bagved mig, skulpe mig frem.“

„Dumme Esel! svarte Politibetjenten: Det veed jeg ligesaagodt som Han; men kan jeg da naae saa langt?“

I Anledning af en fyrstelig Formæling i Tyndskland blev nylig givet en fri Forestilling i Operahuset. En Mand, der aldrig før havde været paa Comedie, sad særdeles andægtig og hørte til, og lod ret veltilfreds med det Hele, men da man i første Act af Operaen begyndte paa en Duet, reiste han sig fortrædelig, og sagde til sin Nabo: „Tænkte jeg det ikke nok! Naar man skal have det frit, saa bliver det Jassværk, og de gider ikke gjort sig Umage. Nu synge de gar To ad Gangen, bare for at faae snarere Hæs paa'et!“

Med en Parade traadte en ung Officeer, ganske ude af sig selv, med forstyrrede Blikke, til Keiser Napoleon, og besværede sig over, at man paa en uretfærdig Maade havde sat ham tilbage, og at han, i hele fem Aar, ikke var avanceret.

„Berolige Dem! sagde Napoleon til ham: Jeg har været Lieutenant i hele syv Aar, og er dog med Tiden bleven til noget.“

On V i n t e r n a t.

af

Fr. Sneedorff Birch.

— — I live not in myself, but i become
Portion of that around me — and to me
High mountains are a feeling.

Byron.

Barst over Marken Vinden stryger
Dg sukker huult i Ror og Krat,
Mens hvide Duun fra Skyen syger
I fugtigkolde Vinternat,
Paa Nuden sunke Nimens Blade —
Afsled! henover Isens Plade,
I Maaneglands, med drifligt Mob,
Paa letbevinget Fod!

Lad Vinden hyle! Skjaldens Hjerte
Ei frygter Vintrens Snee og Slud,
I Barmen flammer Modets Hjerte,
Som aldrig Stormen vifter ud;
Vær hilset, Vintrens barste Kæmpe!
Ei skal Du Kraftens Luer dæmpe,
Jeg smelter hen i salig Lyst
Med Vaaren i mit Bryst.

Afsled, afsled! hvor sødt at sove
Paa glatte Staal, med Lynets Jil,
Hvor Luna's matte Straaler bave
Dg væge mig med flygtigt Smil;
Paa spejlsklar Glade mildt de blinke
Dg mod det Fjerne hen mig vinke,

Hvor sagte hvisler Skovens Krat
I maanelyse Nat. —

Lys! Fjerne Toner jeg fornemmer,
Liig svag og dæmpet Valdhornklang
Blandt hule Skrig og vilde Stemmer,
Henover sneebeklædte Bång;
En lønlig Rædsel Hjertet griber —
Hvad glimter hist, liig Taagestriber,
Hvad farer frem med Stormens Magt? —
Det er den vilde Jagt!

Jeg seer at høie Skygger bruse
Henover Skovens nøgne Træer,
Affled de gennem Matten fuse
I Maanens blege Dæmringsfjær;
Hør Pidskeknald blandt Hornets Toner,
Og Hundeglam bag Skovens Kroner,
Og fjernt fra Skyen Hestetramp,
I Taagens hvide Damp!

Dog — falske Syner Diet gjække,
Og Phantasien's Drømme fly:
De hvide Euaner seer jeg trække
Igjennem Mattens Sølvversky,
Harmonisk lyder deres Klage,
Mens de paa lette Vinger drage,
Og skumme Taagens hvide Dust,
I Mattens kolde Luft.

Hvi sukker du, o hvide Evane!
Kan du ei fri og lykkelig
Dig Bei igjennem Skyen bane,
Mon nogen Kænte tynger dig?

Kan du ei raff din Vinge have
 Og bort til fjerne Steder svæve,
 Hvor Sydens friske Blomster staae,
 Mens her jeg blive maa?

Dog — jeg forstaaer Din Længselklage:
 Du ingen Tilflugt meer kan see;
 Deemodig stuer Du tilbage
 Og speider mellem Is og Snee,
 Forgjæves — ei Du meer kan svømme
 Henover Bølgens klare Strømme,
 Thi Vintrens Haand, o stakkels Fugl!
 Har lukt Dit sidste Skjul.

Flyv, Svane! flyv paa dristig Vinge
 Høit over Dalens lave Bugt!
 Du kan dog ei saa høit Dig svinge,
 Som jeg paa Tankens Himmelflugt;
 Afsted! Hvor Sølvstråalen glimter,
 Afsted! Jeg Maalet hisset flimter,
 Den kraftigfrie Digteraand
 Ei andser Støvet's Baand.

Hvorhen, hvorhen, Du fulbe Hjerter!
 Hvi slaaer Du voldsomt i mit Bryst?
 Hvor vil Du hen med al Din Smerte,
 Hvor vil Du hen med al Din Lyst?
 Siig, vil Din Længsel evig stige,
 Utrættet mod det Fjerne hige,
 Og stilles aldrig Dine Savn
 I Fredens milde Havn?

Jeg veed et luunt, et stille Kammer,
 Som flutter al min Længsel ind,

Hvor klar og rolig Lampen flammer,
 Mens ude stormer Nattens Vind;
 Mon hist den elskte Pige vaager
 Og stuer hen i Nattens Taager,
 Mon Ustylds trygge Slummer gled
 Paa hendes Døie ned?

Al! mulig løfter hun sit Døie
 Mod Solverskens lyse Glæde,
 Hvor Nattens Perlerader bøie
 Sig sunklende til venlig Krands;
 O Sky! o kunde jeg Dig følge
 Henover stjerne Land og Volge,
 Og blunded' hun i salig Lyst
 Ved Skjaldens hebe Bryst.

Ha, skulmer ei Dit Hjerte, Pige!
 Af Stolthed ved Din Digters Varm?
 Jeg hersker i et sølsomt Rige,
 Døib tye vi hen paa Vanders Karm;
 Hvor Isens Pandser aldrig dølger
 Kryсталne Flobers lette Bølger,
 Hvor gyldne Blomster spire frem
 I Alfes Straalehjem.

Hvor sagte Foraarsvinden vifter
 I Myrtheskovens lune Blad,
 Hvor mildt fra Purpurskens Rister
 Medstrømmer Solens Luebad,
 Hvor rene Harmonier flige,
 I Engles Chor, mod Æthrens Rige,
 Hvor Hesperidens gyldne Frugt
 Bag Lovet glimter smukt.

Men, at! Jeg sværmer, ingensinde
 Jeg naaer Dig her paa Verdens Ve,
 Og kun Dit bittersøde Minde
 Skal følge mig paa Livets Søe;
 Farvel, farvel! Paa Jorderige
 Lad alle søde Dromme vige!
 Hift spire de med dobbelt Glæds
 I Evighedens Krands.

O var det muligt kun at trykke
 Dig eengang til den hede Barm,
 Og stolt beruset af min Lykke
 At slynge tæt om Dig min Arm!
 Dog at! Forgjæves Anden taber
 Sig i et Held, som selv den flæber —
 Slut, vilde Storm! min Fakkels ud,
 Farvel, min Sjælebrud! —

Nu tier Stormen — roligmilde
 Henover Søens hvide Bryst
 De blege Maanestraaler spille
 Og Alt er øde trindt og tyft —
 Vær roligt, Hjerte! Stands o Klage!
 Kom hulde Fred igjen tilbage,
 Med Palmegreen i hvide Haand,
 Og fjøl den Trættes Aand!

Nu flyver Alfens over Engen
 I lette Dans, med Smil paa Kind,
 Melodisk bæver Harpestrengen
 Og sagte hvifter Mattens Vind —
 Hvad glimter hist? — En Ellevige
 Jeg seer bag glatte Rør fremstige,

Hun vinker mig i Maanens Glans
Med friske Blomsterkrands.

Åh, nei! — Kun Taagen Diet blænder,
Som bølger over Isens Bei,
Den gamle Piil jeg hisset kjender,
Og Ellepiger er det ei;
Den staaer sørgmodig hist og ene
Og rasler med de nøgne Grene —
Hvad vil Du, Piil! Hvad hvæller Du
Til Skjaldens Øre nu?

Saa skal jeg atter Dig gjenfinde,
O gamle Piil! Hvor sølverhvid
Du staaer, et venligt Barndomsminde,
Som vinker mig fra soundne Tid;
Du tryller atter mig tilbage
Blandt de henrundne, glade Dage,
Da Barnets Øie tit Dig saae
Ved Bredden eensom staae.

Åh! Nordenvinden Dine Blade
Med grusom Haand, i Sne og Slud,
Har hvirvlet over Isens Plade
Og Tiden hulet Stammen ud;
Saa rinde hastig mine Dage,
Snart staaer et bladløst Træ tilbage,
Og Gubben bøiet ved sin Stav
Nedsynker i sin Grav.

O Du, hvis milde Faderøie
Til Jorden skuer kjærligt ned,
O hør min Bøn, Du Evighøie!
Og skänk det hede Hjerte Fred!

Før Vintrens Snæ mit Hjerte Høler,
 Mens varmt jeg Glædens Lueføler,
 Før Livets Aften bryder frem,
 Hæv mig til Aanders Hjem !

O lad mig flue i Englands Arme
 Hen til den ubekjendte Kyst,
 Mens høi og reen Begeistrings Varme
 End gjennemluer dette Bryst !
 Mens klart end brænde Livets Flamme
 Lad Aanden, som fra Himlen stammer,
 Fri svinge sig af Støvet's Baand
 Til Dig, o Aanders Land !

Jeg skjælver ei for Dødens Bøger,
 Men tømmer freidig Kalken ud,
 Som alle Hjertets Wunder læger,
 Og følger glad Dit Faderbud ;
 Mens varmt end strømmer Purpurblodet,
 Mens kraftigt blusser Ungdomsmodet,
 Jeg synker i min Salighed
 I Dødens Bølger ned.

E p i l o g.

(Fremfagt den 28de October 1829 paa Theatret i Horsens
af Mad. Rosenbusch.)

Hvad blomstrer skønnest vel her i vort Danmark,
Naar Flora viger bort fra Urtegaarden?
Hvad vaager karest, naar Naturen lukker
Sit Øie i den lange Vintersøvn?
Dg hvad gjensedes herligt, hvergang Aaret
Derover sufer med sit Vingeslag?
Er det ei Kjærlighed, som ene kan
Modsigelserne løse almagtsfuld?
Ja vel! Net som en Flok af fromme Børn
Med Glædeshymner hilse Dagen, som
Har givet hende Liv, der gav dem deres:
Saaledes flokkes alle Danmarks Børn
I Dag med Frydefang om Danmarks Throne,
Dg Hjertets Blomster tæer den Vei beskrøe,
Hvorpaa vor Moder gaaer, en Gudsdom ligg,
Dg Trostfab vaager med sit Ørneblis,
Mens Bønner stige fra dens Duebryst,
Dg Kjærligheden lyser som en Baun
Høit over Land og Rige, saa det kan
Net worde vitterligt al Verden rundt,
At denne Jld maa være himmeltændt
Dg af den rette Art, da Tiden ei
Kan mægte Andet med sit Vingeslag,
Som slukker Alt, hvad der af Jorden er,
End at forstærke den til evig Flamme! —
Vor Moders Fødselsdag det er i Dag;
I mange Aar, i Sorgs og Glædes Grund,
Hun standed trofast ved vor Faders Side,
Dg hjalp ham kjærligt at lykfsaliggjøre
Det Folk, som stuer barnligt op til ham.
Til Løn af Himlen har i Dag hun seet
Sit Liv fordoblet i en elsket Datters,
Dg det fordobler jo vor Høitidsfryd.
Maria — Caroline — hulde Navne,
Hvor flamme herligt I i Hjertets Jld
Med Fredrik — Ferdinand — i hellig Krands
Paa denne Dag! Dg evigt skal I flamme.
Veubrede af hele Verdens Øe,
Ehi Eders Ættheds stedsse er den samme,
Dg Hjertets Kjærlighed kan aldrig døe!

A. S. Elmquist.

Catharina Gabrieli.

En Fortælling fra Midten af det attende
Aarhundrede,

af

Bertha van der Velde.*)

Det var en klar Sommeraften i Aaret 1765, da Valermos Indsaaanere henrykte og begejstrede strømmede ud af Operahuset, hvor Sydens fortryllende Philomele, Catharina Gabrieli, havde ladet sit Stemme høre. Gæbende omringede nu den lystige Mængde Sangerindens tomme Equipage, og med Skjældsord og Albuestød vilde Enhver gjerne kjøbe den Lykke, at see den Yndiges Ansigt eller blot hendes Dragt. Ved en Ville i Hovedportalen stod en ung Mand og betragtede Folkets urolige Trængsel, medens et spodsk Smil omsvævede hans ædle Træk, i hvilke Kraft forenede sig med ungdommelig Ynde. Nu bleve hastig begge Dørstolene aabnede, og Catharina, ledsaget af sine Kammerfruer, traadte venligt hilsende frem; dog, medens hendes Navn jublende blev gjentaget af tusinde Stemmer, flyede hun selv med et sagte Suk tilbage, thi den urolige Menneskesværmer ombølgede hende tættere og tættere, og spærrede Veien til Bognen, som ventede paa hende. Da

*) Den bekjendte Romanbiger van der Velde's ældste Datter.

traadte den unge Mand, som bemærkede hendes Forlegenhed, frem og bød hende med let Anstand Armen, som hun hastig, med fortrolig Opmærksomhed, tog imod. Unglingens pragtfulde Uniform og hans kongelige Anstand gjorde at Folket ærbødigt veeg til Side, og saaledes lykkedes det ham uden Hindring at ledsage den Skønne til Vognen. Sangerinden tilhørfede sin ubekjendte Ridder et Par forbindtlige Ord, og Vognen rullede nu, ledsaget af Folkeskimlen, ned ad Gaden.

Unglingen blev længe taus staaende paa samme Plet, omfider udbrød han i de Ord: „J Sandhed! Hun er henrivende skøn, og naar hun just er i det Lune, at ville være elskværdig, da er hun uimodstaaelig!“

„Gjent Eders forelskede Monologer i det mindste til J kommer hjem!“ afbrød en dyb Bassstemme den Begeistrede. Overrasket vendte han sig om, og saae i det klare Maanestien Greve della Scala staa bag ved sig, hyllet i en mørk Kappe, med forslagne Arme og harmfuldt lynnende Blik.

„Tilgiv, Hr. Oberst! gentog Unglingen hurtig fattet: Hele Valerino hylde den fjeldne Kvinde med Kjærlighed og Beundring, hvorfor vil J da just tage en Lydsker denne Følelse ilde op?“

„Dette var mere end Beundring! udbrød Greven med en Hefstighed, som farvede hans Kinder med glødende Rødme: Saa jeg ikke med mine egne Øjne, hvorledes J styrtede frem blandt Mængden til hende, hvor iilsomt og fortrolig hun lagde sin Haand i Eders, hvor ømt hun bøiede sig ned til Eder ud af Vognen?“ Ved de sidste Ord sukkede han dybt, og vedblev næsten vemodig: „Sugo! Du veed, at

jeg stedse var Din Ven; Dit trofaste, aabne Blik, den stille Tungsind i Dit hele Væsen drog mægtig mit Hjerter til Dig; og iblandt Tusinde valgte jeg Dig til min Broder; saa vær da ogsaa nu oprigtig mod mig: Catharina elsker Dig?"

Forbåuset traadte den Tilstalte tilbage og gjentog alvørlig: „Kun Eder's glødende Hjertes Skinsyge kan have vakt denne sælsomme Tanke hos Eder, min Antonio! Ikke desto mindre haaber jeg, at et Ord for stedse vil bortjage denne mørke Mistanke: I dette Bryst lever alt et helligt Billede; fjernet fra mit Fædreland, høit oppe i Norden, fremspirede min Kjærligheds Himmelblomst, og vilde allerede slynge sig som Krands om mit salige Hoved, da Skjebnens barske Haand sønderrev den, og om end Italien hilser og lokker mig med sine Trylleblomster: jeg bytter dem dog ikke bort mod denne visne Krands!"

„Saa tilgiv mig, min Broder! udbroød Greben; heftigt omfavnende Bennen: Og til et Bevlis paa min gjenvundne Fortrolighed nægt mig ikke en Bøn: Min Onkel, Vicekongen, indbyder Sangerinden til et Gjæstebud, mig har han valgt til at bede hende; vil Du ledsage mig?"

„Jeg maa vel — gjentog Hugo smilende: var det endog blot af den Grund, at jeg bør overtynde Dig om mine Forsikrings Oprigtighed!" Forsømede vandrede nu Begge hjem til deres fælles Baaning.

Den næste Morgen brød frem. I Sangerindens Forgemaak stode Bennerne længselfulde, og medens Antonio med brændende Blik stirrede hen mod

Døren som tillukkede hans Paradiis, underholdt Hugo sig med at betragte de mangfoldige Kunstværker og Malerier, som smykkede Væggene. Nu faldt hans Blik paa et høit Speil i forgyldt Ramme, og da den krystalklare Glade kastede hans Billed tilbage, sagde en Jølelse ham, som er ligesaa egen for det mandlige, som for det qvindelige Hjerter, at Antonio's Jagttagelser dog maaskee fra een Side ikke vare aldeles grundløse, og medens han søgte at overtøye sig om, at denne Tanke ikke var ham kjær, ordnede han endnu engang de brune Løkker, og Mindet om Catharina's venlige Blik overgjød hans Kinder med dunkel Karmin. Nu aabnede Kammertjeneren Fløiddørene og lod med dybe Bøkninger Vicekongens Afsendinge træde ind. I fortryllende Morgendragt, holdende en Mandolin i den hvide Haand, sad Sangerinden ved det aabne Vindue, og en sagte Vestens vind, som aandede derigjennem, legede med de fulde dunkle Løkker, som halvopløste bølgede ned til Fodtæppet. I det hun besvarte Unglingernes Hilsen med en let Bøining af Hovedet, vinkede hun ad sin Kammerpige, som gav sig ifærd med at fulde ende de kunstige Fletninger, lagde forsigtig Mandolinen til Side, og kastede et, vel fort, dog venligt Blik paa de Nyankomne. Forgjæves søgte Greven at faae et Ord frem; den Elskedes Nærhed havde røbet den modige Kriger al Fatning, og Hugo, som her aldeles ikke vilde komme sin Ven i Forkjøbet, havde nu en forønsket Leilighed til at betragte den sjeldne Vige nøiere, som endnu i Livets Sommer forstod at fængsle saamangt et Hjerter. Hendes venlige dunkle Øine blinkede liig Stjerner frem af det hulde Aasyns ægte romerske Dval, og den

fortærende sydlige Solstraale havde ikke bovet at angribe dettes Roser og Lillier; den ranke, stolte Bæxt, i simpel Dragt, mindede ham om den høie Juno i de gamle Mesters Malerier, og det søde, himmelske Smil som gyngede om de flintdannede Læber, den lette Gratie i alle Bevægelser viste, at Cytheres Belte ei heller manglede den anden Guderdronning. Catharina brød nu Taussheden, i det hun vendte sig til Hugo, og med hjertelige Ord hilsende ham som hendes ledsager fra i Gaaraftes. En mægtig Dlynke foldede Antonio's Pande, og spøgende, dog med slet dult og indædt Harm sagde han:

„J seer Signora, hvor ivrig jeg stræber at opfylde Eders Hjertes hemmeligste Ønsker, idet jeg, i min Ven Waldburg, selv bringer Eders høimodige Bemyndelse.“

„Det er ikke saamegen Tak værd, som J anseer det for, kjære Greve! gjentog Sangerinden smilende: J vidste vel, at desuagtet hans nærmere Bekjendtskab maatte blive mig til Deel, og Eders Beredvillighed udsprang kun af Eders priselige Gædvaner, at forstaaene mig for enhver eensom Samtale med Personer af det andet Køn; sandelig, det er Skade, at J ikke er bleven min Duenna, thi J vilde fortræffeligt have opfyldt Dennes Pligter.“

„Dersom min Nærværelse falder Eder til Besvær, gjentog Antonio, med saaret Følelse: da undskyldes den i Dag med det Orde, som min Onkel har overdraget mig, i det han indbyder Eder til sit Selskab. J behøver ikke at frygte min forhadte Nærhed der, jeg vil lade mig nøie med at beundre Eder i Operahuset.“

„J Sandhed! Han bliver vred! raabte Catharina, i det hun sprang op, og lagde sin lille hvide Haand paa den Fornærmedes Skulder, og med sine fortryllende Dine saalønge saae ind i hans, indtil han formildet sænkede sine til Jorden: J veed jo, at jeg mener det godt med Eder, men til Elskerinde duer jeg kun paa Theatret.“

„Signor! vedblyk hun, idet hun vendte sig mod Hugo: Jeg underkaster mig Eders Kjendelse. Denne unge Mand af fyrstelig Væ, er faldet paa den gamle Tanke, at ville ophøje mig til sin Gemalinde, mig, som, i det mindste, er ti Aar foran ham i Alder, og i aldeles ingen Henseende duer til at fremtræde i den Kreds hvor han har hjemme.“

„Det sande Skønne, gjentog Hugo, i det han rødmande bukkede sig: er vel ingen Tids Magt underkastet, og en ægte fyrstelig Tænkemaade ærer den guddommelige Kunsts Laurbær vist ligesaa høit som et Diadem; Vicekongen vil gjerne drage sin lykkelige Fætters Brud op til sig, og i det værste Tilfælde sikker jo et rigt Grevskab min Ven ubetinget Frihed.“

„Altsaa har han ogsaa bestukket Eder? afbrød Catharina ham, og gik med hastige Skridt op og ned i Værelset: Hvo har da sagt Eder, at jeg styer min unge Friers stolte Slægtninge? Jeg agter mig dem lige i Rigdom og Indflydelse, og naar i en lille Krog af Italien efter faa Menneskealdere deres Navn hændes, bliver mit, selv efter Aarhundreder, med Berømmelse nævnet i Europa; jeg ønsker og behøver ikke nogen fremmed Glands, og min Frihed ombytter jeg ikke med nogen jordist Tyrstetrone.“

„Selv ikke da, naar Kjærlighed omslynger den med Myrther?“ spurgte Antonio ømt, i det han trykkede begge hendes Hænder op til sit Hjerte.

Spottende rystede Catharina med Hovedet, og Hugo, som fuldtvel følte, hvor pijnlijk en Tredies Nær-værelse her maatte være for hans Ven, vilde sagte bortfjerne sig, da en Sidedør blev revet op, og en englesthjøn Pige iilsomt sprang ind, som ved Synet af de Fremmede foer sammen, og af Skræk tabte den ziirlige Sølvkurb hun, fyldt med Blomster, havde i Haanden.

„Gud være lovet, et Intermezzo!“ udbrød Catharina med saa hjertelig en Latter, at Greven fornærmet slap hendes Haand, medens Hugo knælede ned for at opsamle de faldne Blomster. Med yn-dig Rødme tog den Bestyrkede imod dem, og et ven-ligt Blik fra de klare brune Dine lønnede hans Umage.

„Men sig mig dog, mit Barn! spurgte Sangerinden med bestandig Latter: Hvorledes kunde Du saa silde vove Dig op paa mit Bærelse, som dog sædvanlig vrimler af Fremmede?“

„Zilgio, kjære Signora!“ stammede Pigen, uden at være istand til at frembringe eet eneste Ord, medens hun satte Kurven paa en Stol, og med en dyb Hilsen forlod Bærelset.

„Hvo var det sælsomme Væsen?“ spurgte Antonio, og Hugo's glødende Blik gjentog Spørgs-maalet.

„Jeg er selv ikke istand til at sige meget om hende! svarte Catharina, i det hun traadte for et Speil og fæstede Blomsterne i Haaret: Og dog er det Lidet jeg veed, hendes hele Livs Historie. Hun er en Datter af en fattig Adelsmand, mistede tidlig

sine Forældre, og blev af Slægtninge sat i et Kloster, hvor den Forældreløse, forladt af hele Verden, ogsaa snart troede at spore sit himmelske Kald; paa min Reise hertil besøgte jeg Priorinden i Klosteret, en Ungdomsveninde af mig, og da det hulde Barn hurtig fattede Tiltro til mig, overgave de fromme Søstre hende villige til min Pleie; thi de bekymrede sig kun lidet om at vinde en Brud for Himlen, naar hun intet Videre kunde offere end sig selv. Men desto værre synes mine gode Hensigter med Giovanna at forspildes ved hende selv. Engstelig søger hun at undgaae Selskab, ved ingen Overtalelse formaaede jeg at bringe hende til at lægge hendes sorte Dragt; Længslen efter hendes stille Tilflugtssted bliver stedse mere levende, og jeg frygter allerede for, at den elskelige Skabning vil være tabt for Verden."

"Lad ikke saadant skee, dyrebareste Veninde! Had Antonio ibrig: Skrækkelig vilde det hulde Væsens Opvaagnen blive i de mørke Klostermure, og Erindringen af det svundne Liv vilde med hvassse Torne saare hendes ømtfølsomme Hjerter!"

"Nu, saa kom mig til Hjælp! gjentog Catharina smilende: Ombyt den afblomstrende Rose med den spæde Knop, og vi ere Alle hjulpsne."

"Det var haardt, Signora!" svarte Greven saaret, og vendte sig med en dyb Bøining bort fra hende, for med sin Ven at forlade Værelset.

"Paa ingen Maade! gjentog Sangerinden smilende, idet hun ledsagede ham et Par Skridt: At den store vidtudstrakte Skabnings Herrer ogsaa blive begavede med et stort, megetomfattende Hjerter, er en alt for gammel Sandhed til at J kan tage mig den ilde op." — Derpaa lukkede hun Døren.

„Og en saa uværdig Behandling kan Du taale! spurgte Hugo utaalmodig, da de stige ned ad den brede Trappe: Jeg var dybtvdmmyget paa Dine Begjæ-
ne; hvorledes kan Du ødsle Din hede oprigtige Kjærlighed paa denne følesløse Skabning?“

„O, Du har Ret! klagede Antonio bevæget: Og Haabet om at vorde lykkelig river jeg ud af mit blodende Hjerte; men det herlige, forhadte Billed, mægter jeg ikke at banlyse derfra.“

„I Vicekongens Palais var Alt idel Uro og Bevægelse; Gaden var bedækket med en lang Række af Equipager, og de rigtflædte Tjenere stode beredte til at modtage de høie Gjæster. Snart vrimlede de pragtfulde Sale af Valermos høiere og lavere Adels, og Timen, da Middagstaflet skulde begynde, var forlængst brudt frem, men endnu bestandig tøvede Værten med at give Tegnet til at gaae tilbords, thi hvorhen han end kastede sit Blik i den glimrende Forsamling, var han ikke istand til at opdage Gjenstanden for sin Speiden. Da traadte Greve della Scala, som nattet sit faste Forsæt var kommen med Hugo, hen til ham og spurgte med fremtvungen Rolighed: „Har Gabrieli maaskee sendt Afbud, kjære Onkel?“ — „Ingenlunde! gjentog Vicekongen fortrædelig: Og jeg begriber ikke, hvad der holder hende tilbage.“

„Min Bogn holder nede! raabte hastig Antonio: Dersom I tillader mig det, da vil vil jeg melde hende, at vi vente paa hendes Komme.“ Reppe havde Vicekongen tilstaaet denne Begjæring, for

Antonio greb Hugo's Haand og stormede ned ad Trapperne med ham.

J Sangerindens Forsal stode pter Bennerne, oppebiende Kammertjenerens Komme; omsider viste Denne sig med et forlegent Ansigt, og ledsagede dem til Catharina's Sovestue.

J dybeste Negligee laae Sangerinden, støttende det løkkede Hoved i den hvide Haand, paa en pragtfuld Sopha og bemærkede først de Indtrædende, da Giovanna, som sad ved hendes Fodder, bestjæftiget med qvindeligt Arbeid, vinkede ad hende. Efter en Pause vendte hun sig til Ynglingene og spurgte, med neppe tilbageholdt Smil: „Men sig mig dog, hvad falder Eder ind, at J besøger mig paa denne Tid?“

„Bær Du saa god, Waldburg, at forebringe min Onkels gjentagne Indbydelse! udbrod Antonio med flammende Blik: Maaskee var det kun det forhadte Sendebud som tvang Signora til denne Glemfomhed, eller rettere til denne Tilseesættelse af Anstand.“

— „Hvormed har jeg forstyldt denne Uartighed?“ spurgte Sangerinden, med vel vedligeholdet Forundring, og saae dertil saa trohjertig ud, at den Fornærmedes Harm for en stor Deel tabte sig: „Ak! udbrod hun endelig med lydelig Latter: Hvad er her vel, som fordrede længere Betænkning; dette tragiskmørke Bæsen er vel ogsaa kun en Variation af det længstbekjendte Thema; spar Resten til en anden Gang! Liden for Operaen er mig i Dag alt for kostbar.“ Med disse Ord vendte hun sig om til den anden Side, tog en Bog, og begyndte at læse.

„Kan Du udholde denne Haan! hviskede Hugo forbitret til sin Ven: Jeg i det mindste er ikke istand

bertil!" I det han talte saaledes, trak han hastig Bennen med sig for at gaae, da Giovanna bønfaledende traadte mellem ham og Døren. Forlegen stod den hulde Skabning for ham og søgte forgjæves efter nogle passende Ord; kun et Par hede Taarer rullede ned over hendes af Smerte og Undseelse gløddende Kinder.

"Har I nogen Begjæring til mig?" udbrød Hugo, hastig formildet, og greb hendes skjælvende Haand; men hurtig unddrog hun ham den, og vendte sig mod Antonio, som mørk, indsluttet i sig selv, var bleven staaende midt i Dørelset. "Vær ei saa vred, ædle Herre! bønfaledt hun med uimodstaaelig Jnderlighed: Og undskyld Signora saa godt i formaader hos Eders høie Onkel! Al, hendes Luner fraregnede, med hvilke hun ofte plager sig selv og Andre, er hun en god og venlig Engel."

"Gjør Eder ingen forgjæves Umage!" raabte Antonio vildt opbrusende, og styrtede, med Hænderne for Ansigtet, ud af Døren.

"Al, nu er Alt tabt!" flagede Pigen, og valslende sukkende tilbage til Catharina's Sovestue. Men Hugo traadte hende i Veien og spurgte med bebreidende Tone: "Altsaa mig vil I ikke henvende Eder til, kjære Giovanna? Velan, I skal i det mindste see, at jeg ikke fortjener Eders Mistro; jeg vil formilde Vicekongens Brede, ikke for hiin Stoltes Skyld, som vel vil haane mine Bestræbelser, men for et venligt Blik af disse hulde Mine." Da greb Pigen, for han var istand til at forhindre det, hans Haand, trykte den taus til sine Læber, og forsvandt.

Aftenen var brudt frem, og Skinnets af tusinde Lamper forvandlede Natten til Dag i det fulde Dage;

rahus, hvis Loger begyndte at fylbes med riigtsmyk:
 fede Damer og Herrer. Under den gyldne Thron:
 Himmel, ligeoversfor Skuepladsen, sad Vicekongen, om:
 givet af den fyrstelige Familie, og det forventnings:
 fulde Smil om hans Læber gav tilkjende, at han
 havde tilgivet Sangerinden hendes Uartighed. Ikke
 langt fra Fyrstens Stol stod Hugo, hvem Rangen
 som Capitain over Livvagten, og de fyrstelige Slægt:
 ninges Venskab, gav det Fortrin, at torde nærme
 sig den høie Kreds; kun Antonio manglede. Nu
 rullede Forhængen op, og straalende, i sin tryllende
 Skønhed, traadte Catharina frem, hilset af den be:
 geistrede Mængdes lydelige Bisaldsraab, hvilke imid:
 lertid snart forvandlede sig til en dyb forventnings:
 fuld Tausshed. Men snart gik den tause Beundring
 over til Uvillie. Ingen gjenkjendte den udmærkede
 Kunstnerinde i hendes Sang og Spil. Skjodesløst
 og monotont sang hun sine Arier, og de kjendelige
 Mangler i hendes Memorering af Rollen udfyldte hun,
 selv ved de meest rørende Steder, med en lydelig Lat:
 ter. En mørk Sky havde længe trukket sig sammen
 paa Vicekongens Pande; vred Skjød han Stolen til:
 bage og sprang op, da faldt Forhængen, og istedet
 for den larmende Jubel løb en truende Rumlen gjen:
 nem Forsamlingen. Et Bink af Vicekongen kaldte
 Hugo hen til ham: „J gaaer strax i Diebliffet til
 Gabrieli, Capitain! bød han med en halvt af Bre:
 de qvalt Stemme: og siger til hende: at hun fra
 nu af skal synge som fordm, eller skjælv for min
 Unnaade!“

Taus, men med kjendelig Glæde, modtog Yng:
 lingen denne Befaling, thi hans Forbittrelse overgik,
 om muligt, Fyrstens, og først da han ledende søgte

at finde sig tilrette i Thalias Helligdom, hæmmede Tanken om Giovanna hans Skridt; men i samme Dieblis gik Døren ligeoversfor ham op, og Catharina, ledsaget af sine Venner, traadte frem. Med den meest henrivende Venlighed strakte hun den Overraskede sin af Diamanter funklende, sneehvide Haand imøde, og den fortrolige Hjertelighed i hendes Hilsen tillukkede en Stund hans Læber, da et halvt medlidende Smil omsider gav ham hans Fatning igjen.

„Tilgiv mig, Signora! Jeg er kommen i et ubehageligt Erinde! udbrod han med skjærende Kulde: Men formodentlig vil et saadant ikke komme Eder uventet i Dag. Vicekongen, som sølte sig tilbøielig til at undskylde Eders Uartighed fra i Middags med Eders Ukyndighed i den finere Verdens Sæder, da denne Fornærmelse kun angik ham selv, har dog ikke i Sinde at taale Eders Haan mod de forsamlede Tilskuere med samme Eftergivenesshed, og under sin Naades Fortabelse befaler han Eder — —“

„Hvilket? afbrød Sangerinden ham med høi Latter: Maaskee at spille bedre? — Mit gode Barn, sig Eders mægtige Hersker og hans høie Familie, at Tonernes underfulde Rige aabner sig ikke ved raare Trudser, og at han ved Magt vel kan tvinge mig til at skriige, men sandelig ikke til at synge.“ Med disse Ord kastede hun den skønne Nakke stolt tilbage, og vendte sig bort fra den Overraskede, som længe blev staaende taus med indædt Forbittrelse, indtil omsider Lyden af flere Kommendes Godtrin rev ham ud af hans Betragtninger og mindede ham, skjøndt noget sild, om hans Pligt: at bringe Catharinas trodsige Svar tilbage. Men allerede i

Døren ved Udgangen modte ham en Kammerherre, som overbragte ham Vicekongens Befaling, at fange fle den overmodige Sangerinde.

„Stakkels Giovanna! tænkte Ynglingen ved sig selv, og blev atter raadbild staaende: Jeg kunde da ikke holde Dig mit Ord!“ Da lagde en lille hvid-Haand sig paa hans Skulder, og Signora Gabrieli stod atter ved hans Side.

„Nu, hvi tøver I, Hr. Capitain? hvistede hun spottende: Forekommer det Eder saa sælsomt at indspærre en Sangfugl? Mig i det mindste undrer det aldeles ikke, og jeg er slet ikke bedrøvet derover; thi jeg tænker, Buret vil vel snart igjen blive aabnet, eller rettere sagt, jeg mener, at I snart vil blive nødt til at give den Fange løs. Nu, giv mig snuvt Eders Arm, thi i Dag trænger jeg vel mere til den og til Eders Beskyttelse end i Morgaars.“

Guld af stridende Følelser adlød Zugo mekanisk, og i livlig Samtale, med fyrstelig Unstand, gik den skjønne Fange foran de studsende Ledsagere.

Følv Dage vare forløbne, da Zugo, som kom tilbage fra en Forretningsreise til Girgenti, red ind ad Palermo's Porte. Det var en lummer, skjefuld Nat. De mat brændende Lygters Skin kastede et ustabigt, sparsomt Lys i de lange, øde Gader, hvis Stillehed kun blev afbrudt ved hans modige Gangers Hovslag. Ved Synet af den ham temmelig fremmede og mørke Stad, som han for kort siden havde udkaaret til sit Hjem, greb en stille Længsel Ynglingens Sjæl, og jo mindre klar denne Følelses Gjensstand var ham, destomere hengav han sig til

den. Med et sagte vemodigt Suk løftede han sit klare blaa Øie mod den dunkle Himmelbue, hvorfra end ikke den mindste Stjerne tilblinkede ham Velkommen, og da han Intet saae uden den skryfulde Høvelving, som kun sjeldent oplystes af et rødligt skylende Lynglimt, udbrød han smertelig: „Åh, Paola! Var Du kun bleven tilbage, da skulde den Forladte ei overalt paa Jorden vandre som en Fremmed; thi hvad behøver det stolteste, ærgjerrigste Hjerter mere end et Andet, i hvilket det hersker, lever og døer?“

En lydelig, munter Larm fra den ene Ende af Gaden, afbrød hans mørke Betragtninger, og da han mismodig kastede Øiet didhen, opdagede han en tæt Følgebrimmel, som trængte sig omkring et stort, festligt oplyst Huus, hvorfra en jublende Musik, ledsaget af Bøgerklang og Bivatraab, tonede. „Vor Belgjørerinde leve! Leve Catharina Gabrieli!“ lød det fra Tusindes Læber med døvende Jubel, da et Vindue i første Etage blev aabnet, og Sangerinden, ved Antonio's Side, venligt hilsende viste sig. Forbauset havde Hugo holdt sin Ganger tilbage, men før han endnu kunde komme paa det Rene med Betydningen af dette Skuespil, saae han sig omringet til alle Sider af de Begeistrede, hvoraf Enkelte faldt Hesten i Tøilen.

„Riv ham ned! Han er ogsaa En af Tyrannens Leiesvende!“ skreg flere vilde Stemmer paa eengang, og Dolke og Stokke hævede sig truende mod ham fra alle Sider.

„Hvad vil I, Rasende?“ spurgte Hugo med stærkt Rost, og hans Kaarde lignede ud af Skeden. De nærmeste Angribende vege tilbage, men trindt omkring lød det: „Catharina Gabrieli skal ud af

Fængslet! Lad Ingen slippe løs, for hun er fri!" og den truende Menneftesværin omspændte tættene og tættene den Betrængte.

"For Guds Skyld, hold inde!" tonede Catharina's Soløstemme gennem Larmen, og til samme Tid styrtede Grev della Scala, omgivet af en liden, men velbevæbnet Skare, Bommen til Hjælp. Da veeg Hoben, lydeligt knurrende, til Siden, og tabte sig efterhaanden, medens Antonio med hjertelig Latzer trykte den Frelstes Haand.

"Sig mig først, hvad har alt dette Uvæsen at betyde?" spurgte Hugo mismodig. — "Og Du kan ikke gætte det? gjentog smilende Greven: Dette Huns er min Catharina's Fængsel; hendes gavmilde Høimodighed bandt forlængst Folkets Hjerter, og dersom min Onkel ikke viselig havde besluttet at give hende fri, da vilde han uden al Tvivl have maattet døie den Ydmygelse, at see Fængslets Dørre sprængte."

"Du arme Antonio er altsaa endnu bestandig fangen, sukkede Hugo: og ingen Haand kan befrie Dig? Nu, Gud være med Dig!" Han tilvinkede ham endnu en venlig Hilsen og vilde ride videre; men Antonio traadte ham i Veien. "Jeg slipper Dig ikke! forsikrede han alvorlig: Du maae forandre Din Mening om Din Vens Elskede, og er denne Bevæggrund Dig ikke tilstrækkelig, nu, saa tænk paa den lille, nydelige Giovanna, som i Dag heel ængstelig og bedrøvet sidder ved vort Bord, og vistnok gjerne vil see en trofende Ven."

Da sprang Hugo lilsomt ned fra Hesten og fulgte Bommen ind i Huset, hvis tunge jernbeslagne Dør forsigtig tillaaedes efter ham. Over steile, snevre Steentrapper og en smal Gang, som det

klare Lampeffin ikke formaaede at røbe det fængselsignende Udvortes, naaede de Forgemaaket til den prægtige Episefal, hvor et talrigt Selskab lystig bølgede frem og tilbage. Tasset var allerede hævet og Gæsterne toge just Afsked fra den henrivende Bertinde, som, tilhvijsende Enhver et forbindeligt Ord, liig en Alt besjælende Guddom, svævede trindt om og fængslede mangt et Hjerter med venligt Blik eller Smil.

„Lad os tøve her, indtil Forsamlingen har skilt sig ad! hvilede Antonio, idet han trak den ilende Ben bag Forhængen i en Nische: Vor Fremtræden vilde kun forhale Afskeden, og jeg længes ret efter en Times uforstyrret fortrolig Samtale.“

Samtykkende trængte Hugo sig ind i det snevære Rum og mønstrede, forsigtigt speidende, de Forbigaaende, indtil omsider hans Blik faldt paa Catharina, som ene blev tilbage af det glimrende Tog. Trods sin længe nærrede Uvillie, dvælede hans Blik en Stund med Velbehag paa den underføjne Kvinde, og trak Hovedet først tilbage, da hun rask uilte hen mod hans Skul og smilende drog Forhængen tilside.

„Tilgivelse, Signora!“ raabte Begge, paa een gang fremspringende, og Antonio tilføiede endnu smilende Ord, saa at Hugo med Glæde bemærkede, at hans Nærberørelse her var gandske overflødig, hvisaarsag han sagte nærmede sig Døren til Episefalen.

Det første Blik han kastede i det vide, øde Rum lod ham finde hvad han søgte. Ved Enden af det lange Tassel, paa hvilket en stor Mængde Armslanger

dunkelt brændte, sad Giovanna, eftertænkksom hvilende det skønne Hoved i den venstre Haand, medens den Høire med Kniven grov et Ravn ind i den foranstaaende Sølvallerken. Hun havde afslagt den mørke Nonnekældning; kunstigt ordnede, gjennemflettede med Perlesnøre, rullede de fulde brune Loffer ned paa Silkejsolen, som i Hvidhed syntes at klappe med Halsens og Armenes blændende Snee. De yndige Former skulmede yppigt frem under den tætsluttende Dragt, men en let Blegghed dækkede det hvide Ansigt, som bar kjendelige Spor af Taarer. Med bevingede Skridt ilte Hugo hen mod den Ensomme, som hængsunket i dybe Tanker, ikke havde bemærket hans Komme, og nu, da hans Haand berørte hendes Arm, forfækket sprang op, hilsende med kold Ansigt, som imidlertid stod i en sælsom Modsatning til hendes bævende Stemme. „Nimeligviis sender Hs. Høihed Vicekongen Eder hid? spurgte hun, uden at løfte Dinene i Veiret: I maatte for nogen Tid siden bringe min Pleiemoder en sørgelig Efterretning, og I gjorde det saa beredvillig og glad, at vi vel ogsaa nu ikke have noget godt Budskab at vente af Eder; imidlertid hav den Godhed at dvæle et Døgn, jeg skal strax kalde paa Signora.“

Hun vilde ile bort, men Hugo greb atter hendes Haand og holdt hende, trods heftig Modstand, tilbage. — „Troer i virkelig, Giovanna, at jeg fortjener denne haarde Tiltale?“ spurgte han med en Jnderlighed, hvorover han selv blev forfækket, og stræbte at fængsle et af hendes urolige Døgn, men da Higen endnu bestandig uden at svare ham søgte at undgaa, traadte han, dybt saaret i sit Jnderste, tilbage med de Ord: „Saa gaae da, min Donna! Jeg

seer grant, at J stræber at ligne Eders ædle Forbilleder, og jeg er for stolt til at paatvinge Eder forgjæves, hvad jeg kunde sige til mit Forsvar." Da vendte Giovanna sig rask imod ham, og med vemdigt Udtryk fæstede hun det skjønne Die paa hans. — „Tilgiv mig, dersom jeg dennegang har gjort Eder Uret!" sagde hun iilsomt og forsvandt.

„Min Gud, hvad har frembragt denne sælsomme Forandring hos Pigen? tænkte den Tilbageblevne: Catharina nærer ingen Uvillie mod mig, hvi er da hun fortørnet, som dog kun fra Hiin kan have nogen Underretning?" En mørk Sky trak op paa hans Pande, og endelig udbrod han, glad over omsider at have funden en Gjenstand for sin Brede: „For demit være denne Catharina! Beständig drager og loffer Noget til hendes Tryllefreds, og naar man troer at have fundet Længslens Maal, da er det længere borte end nogensinde." Han havde under denne Monolog kasted sig paa Stolen, hvor Giovanna forhen sad, og speidende boiede han sig ud over Tallerkenen, paa hvis speilklare Glade han forgjæves søgte at opdage de Træk hun havde ridset. Endelig troede han at have fundet nogle forvirrede Linier paa den yderste Rand, og den Iver, med hvilken han søgte at deschiifrere dem, jog en mørk Rødme over hans skjønne Ansigt. Omsider blev han, efter lang frugtelsesløs Anstrængelse, skrækket ved en sagte Summel bag ved Stolen. Han sprang op, og stod temmelig forlegen for Catharina, som betragtede ham med det sædvanlige Udtryk af spottende Overgivenesshed.

„Saa eensom, Signora? spurgte Hugo omsider, da han en Stund forgjæves havde ventet paa

at hun skulde tiltale ham: Jeg meente, J var hos min Ven." — „Paa den Maade have vi Begge taget feil! svarte Sangerinden smilende: Jeg formoder de J var hos Giovanna, og ikke bestjæftiget med hendes Tallerken. At J saaledes benytter den skønne Tid, er ikke min Skyld; men hav nu den Godhed at bemærke, at Klokken allerede er elleve, og at Greven venter paa Eder." Hun trak et med Brillanter indfattet Uhr ud af Beltet, holdt det hen for den Bestyrkede, nede smilende for ham, og forsvandt.

Hurtig fløi Zugo ud i Forgemakket, hvor han fandt Antonio, som betragtede ham med nysgjerrigt forskende Blik; taus og med nedslagne Dine, gennemstrømmet af tusinde forskjellige Følelser, forlod han med Bennen den pragtfulde Forsal.

Klar brændte Solen den følgende Morgen fra den skyfrie Himmel, og speilede sig i de blanke Sølvplader, som smykkede en prægtig Equipage, der holdt ved Indgangen til Fængslet, for at bortføre den yndige Beboerske fra de skumle Mure. Med vild Glæde bølgede Menneskebrimlen frem og tilbage paa Gaden; men dennegang bestod Sværmen ei blot af Pøbel, men tillige af Palermos agtbare Borgere, til hvis Hjerter Sangerindens fyrstelige Gævmildhed havde banet sig Vej. Nu raslede bragende Floiddørrene op, og Catharina traadte frem, ledsaget af Giovanna. Hun var klædt i en tætsluttende Dragt af staalgrønt Fløiel, med rigt Guldbroderie; et guldent Baand slynge sig gennem de herlige, ravnsorte Lokker, som bestyggedes af hvide Strudsfjære. Med indtagende Venlighed, som endnu blev forhøiet ved Følelsen af

den nylig feirede Triumph, hilsede Sangerinden uaf-
ladeligt til alle Sider, medens hendes ledsagerinde,
trods det dølgende Slør, bly sænkede Diet mod Jor-
den. Omsider steg Damerne, under Folkets larmen-
de Jubel, ind i Vognen, og pilsnart fløi de vælige
Skimler ned ad Gaden.

Aftenen begyndte at udfolde sine dunkle Skyg-
ger over Palermo, og enkelte Lys tændtes hist og her
i de mørke Gader, da Hugo nærmede sig Cathari-
na's Baaning. Ingen Lysstraale trængte sig gjen-
nem Ruderne, og en øde Stilhed syntes at tyde hen
paa Sangerindens Fraværelse. Raadvild gik Yng-
lingen nogle Gange forbi Døren, greb endelig Klin-
ken, men lod den atter fare, da omsider et Lys fra
den venstre Side af første Etage vakte hans Op-
mærksomhed og gav hans Beslutning Fasthed. Den
unge Krigers øvede Øie opdagede nemlig, at den Skyg-
ge, som svævede hen i den oplyste Deel af Bygnin-
gen, var en qvindelig, og den glødende, af levende
Følelser ophidsede Phantasie, troede vieblikkelig deri at
gjenkjende Giovanna's Rympebæxt, og før han
endnu var istand til at anstille nogen rolig Over-
veielse om denne hans Formodning var grundet el-
ler ikke, var han allerede steget op ad den velbekjend-
te Trappe og stod i den øde Forsal. En enkelt Lam-
pe, som hang ned fra Loftet, oplyste kun sparsomt
Værelset med sit dunkle Skin; dog var det tilstræk-
keligt til at vise den Indtrædende de mange Dørre,
hvilke han fortrædelig betragtede, indtil han omsider,
overbeviist om Umuligheden af at finde Nede i dem,
paa Lykke og Fromme forsigtig aabnede den nærmes-
te. Det var et tomt, mørkt Kabinet, men desuag-
tet erkjendte han med inderlig Glæde, at han ikke

kunde have valgt bedre. En klar Solstemme i hans Nærhed overbeviste ham om, at han kun ved en Muur var adskilt fra Catharina, og saaledes saae han sig istand til rolig og ubemærket at kaste Blikket gennem en Glasdør paa den modsatte Side. Ved et lidet Bord, paa hvilket blinkende Edelstene laae adspredte, sad Giovanna, ivrig beskæftiget med at skrive. Lyttende, med tilbageholdt Aandedræt, blev han staaende og betragtede det sølsomme Bæsen. Hun begyndte imidlertid at samle Juvelerne i en ziirlig Æske, og besørgede Arbeidet med en saa ængstelig Tilfærdighed, at det snart var tilendebragt. Mørk og eftertænksum stirrede hendes skønne Dine hen paa Bordets Marmorplade, hvis speilglatte Flade kastede Gjenskinnet af hendes yndige Ansigt tilbage, og en dyb, inderlig Smerte prægede sig i hendes Træk. Nu trak hun en kostbar Guldnaal ud af de fulde brune Løkker, som opløste rullede ned over hendes hvide Skuldre, lagde den til de øvrige Smykker, lukkede Æsken i, og vendte sig mod Døren.

Hugo, som ugjerne ønskede at blive opdaget i en lyttende Speiders Stilling, traadte rask frem, og Bigen, forstøenet af Overraskelsen, mærkede neppe at den ubudne Gæst pressede hendes Haand til de brændende Læber, da omsider Lyden af hans Stemme vakte hende af Bedøvelsen. Med bævende Røst besvarte hun hans Hilsen; pludselig syntes en nye Tanke at gribe hendes Sjæl, en Feberrodne gjød sig over hendes Kinder, og hendes Stemme blev bestandig mere fast og lidenskabelig. „Jeg begriber ikke, begyndte hun: hvilket Tilfælde jeg skylder Eders Komme, men at det er mig særdeles kjær, vil jeg ikke dølge.“ Hugo's Dine straalte af Henrykkelse ved denne uvent-

tede Tilstaaelse, og han vilde besvare den med en smigrende Compliment, men et alvorligt, næsten fjendtligt Blik standsede hans Tale, og Giovanna vedblev: „Jeg vil i Morgen tiltræde Hjemreisen til mit elskte Kloster, og maae desto værre gjøre dette Skridt uden at tage Afsked fra min gode Pleiemoder, thi hendes omme Kjærlighed for mig seer i hiint eensomme Op- holdssted en Grav, og holder ikke op med at tilbyde mig en Lykke, som jeg ikke forstaaer at statte. Et Brev skulde bringe den ædle Qvinde min Velsignelse og et taknemmeligt Hjertes Afsked, men det døde Bogstav er saa koldt, saa stift — derfor beder jeg Eder at modtage det Hverv, at bringe Signora Budskabet. Siig hende, at jeg har udstaaet en haard Kamp, men at mit faste Forsæt desuagtet aldrig røfkes. Bed hende, at staae mig, og overlade mig til min Skjæbne.“ — En Taare rullede ned over den Talendes glødende Kind, hun vilde hurtig skjule den med Haanden, men Krystaldraaberne trængte sig ustandselige frem mellem de hvide Fingre. Længe vovede den bestyrkede Hugo ikke at forstyrre den hvide Piges Kummer; nu, da hendes Lab syntes ham uundgaaeligt, følte han først, hvormeget det vilde smerte ham; hendes kolde Blik havde her paa een gang nedslaaet alle hans dristige Forhaabninger, og Angst og Tvivl oppastede den længe dulgte Elskovs glød i hans Hjerte til en mægtig Flamme.

„Giovanna, dyrebare Giovanna! raabte han omsider heftig: Jeg besværges Eder, tag det skrækkelige Ord tilbage, stød ikke den Bønsaldende fra Eder, ham hvis Livs Lykke gaaer tabt for evigt ved Eders Bortgang. Hvad kan den mørke Fængselsmure byde Eder som Erstatning for den frie livsfulde Ver-

dens Glæder, for et Hjerte, som hænger ved Eders med uendelig Kjærlighed?" Han var traadt tæt hen til hende, og vovede nu at omslynge den henrivende Pige med sin Arm; men med et Blik, hvori den dybeste Foragt blandede sig med Skærende Kulde, rev hun sig løs, og udbrod bitter: „Hold op med Eders tomme Declamationer, Hr. von Waldburg! Jeg er ikke oplagt i Dag til at beundre Eders Talent som Skuespiller, eller dersom I virkelig troer, at jeg antager alle Eders Forsikringer for Alvor, saa maae I vide, at Eders Ben Antonio har sladdret af Skole. Jeg vil ikke røbe Eders Brud en saa trofast Elsker, og ønsker Eder en ligesaa varig Lykke, som Eders aabne redelige Hjerte fortjener."

„I vælger et haardt Middel for at banlyse mig fra Eders Nærhed, Donna! gjentog Hugo, dølgende sin hede Smerte: Hvormed har jeg forskyldt denne bittre Spot? Ikke kan jeg troe, at I skulde mis kjende mig i den Grad; I ønsker altsaa kun at finde en Retfærdiggjørelse for Eders haarde Nei paa denne Maade? Sligt havde I ikke behovet; gid I maae finde den attraaede Ro i det hellige Asyl; ja Gud gibe det! Mit brudte Hjertes Tilgivelse vil ledsage Eder did." Han bukkede sig dybt og gik hen mod Døren; men snart følte han sig draget tilbage af et Par hvide Hænder, og vaklende mellem Angst og Haab udbrod Giovanna: „Saaledes maae I ikke forlade mig! Sandelig, I forstaaer mesterligt at lægge Snarer for dette aabne Hjerte; mig stakkels Forraadte vil I gjøre til en Strafværdig og Eders Ben til en Bagvaster; men det skal ikke lykkes Eder; Greven er hos Catharina, følg mig til ham og overbeviis ham i min Nærværelse om at have talt Usand-

hed, og kan I det ikke, da flye for evigt mit Afsyn!" Hele den sydlige glødende Eidenstabelighed brændte paa Vigens Kinder, og medens hun stræbte at drage ham med sig, følte den Overraskede hendes iiskolde Haand skjælve i sin.

„Hør mig først, Du søde, elskelige Pige! udbrød han heftigt, idet han slyngede Armen tæt omkring hendes Liv: Vel har jeg elsket, med samme Jnderlighed som nu, da jeg elsker Dig, og aldrig vil jeg kunne glemme den dyrebare, tabte Brud; men forlængst har jeg mistet hende, kun det bittersøde Minde blev tilbage og slyngede, sig liig en tornesfuld Rose, tæt om mit Hjerte.“

„Allsaa er Eders Elskte død?" afbrød Giovanna ham bly. — „I det mindste for mig! svarte Hugo vemodig: Allerede som Barn frændeløs, forladt, er jeg i Fædrelandet, i hele Verden en Fremmed; den eneste klare Stjerne som blinkede i min Nat, forsvandt bag Skyen, og selv nu synes jeg at daares af gjøglenende Lygtemænd.“

En lang Pause fulgte paa dette Svar. Giovanna lod forlegen en af sine lange Lokker glide mellem Fingrene, medens Hugo ufravendt fæstede Blikket paa hende, indtil hun endelig brød Taussheden med de Ord: „Jeg reiser saa vel ikke til Klosteret i Morgen?"

„Deri vil Du gjøre meget vel!" raabte en venlig Stemme, og Catharina med Antonio sprang smilende frem af den halvaabne Glasdør. Taus, med forvirret Blik, blev den Overraskede staaende, medens Hugo hastig greb sin Vens Haand og drog ham hen til Giovanna.

„J er mig en Erklæring skyldig, Hr. Greve! udbød han alvorlig: J har fortalt det Videt, som var Eder bekendt om mine tidligere Forhold, saa usfuldstændigt, at jeg maae anmode Eder om at tilføie det Manglende.“ — „Skulde dette være fornødent? gjentog Antonio, noget skamfuld: Det er vel tilstrækkeligt, naar jeg siger, at jeg har været Bidne til den største Deel af denne Samtale, og at jeg maae overlade min Retfærdiggjørelse til min Vens overbærende Godhed.“

„Nu, Giovanna! spurgte Sugo triumpherende, og idet han rakte Greven sin ene Haand til Forsoning, vedblev han: J vil endnu intet Svar give mig, selv efter denne min Vens Erklæring. O Giovanna, fortjener jeg da denne pünslige Tausshed?“

Giovanna tøvede. „Hun maa svare, udbød Catharina hastig: thi hun har allerede gjort det, med Sort paa Hvidt.“ — Hun tog det aabne Brev, som laae paa Bordet, og sagde: „Lal, eller jeg læser høit, hvad Du har skrevet.“

Endnu taug den Ængstede; men da Catharina paany aabnede Læberne, skjulte hun det glødende Ansyn ved den henrykte Sugo's Bryst, og stammede sagte: „Du er retfærdiggjort!“ Med inderlig Glæde betragtede Catharina den yndige Gruppe, og en stille Bemod forklarede hendes ædle Træk.

Da traadte Antonio, henreven af den stolte Qvindes Mildhed, hen til hende, og hviskede sagte: „Saaledes udbreder J Held og Velsignelse trindt om Eder, Signora! Hvi skal jeg da ene være udelukket af den hulde Tryllekreds? Eders Hjerte er smeltet ved Følelsens Underkraft, dette råber Eders ven:

lige Blik. O lad mig ei længer hensmægte i haabløs Kjærligheds Længsel!"

„Ikke saaledes, min Ven! udbrod Catharina meget alvorlig: Jeg har i den senere Tid været Eder gunstig, derfor beder jeg Eder med Søsterkjærlighed, at opgive et frugtesløst Haab, og er kun Adskillelse istand til at give Eder den tabte Rolighed, da forlad mig, thi det er tilvisse mit Hjertes oprigtige Mening."

Antonio blegnede, dog med fremtvungen Eystighed svarte han: „Troe ikke, at J har banlyst en besværlig Veiler, Signora! En saa kostbar Priis til kjæmpes ikke foruden Noie. Drag kun hvorhen J vil, jeg følger Eder som en Træksugl trindt paa Jorderige."

Halv bevæget, halv fortrædelig, vendte Catharina sig til de Elskende, som stode fordybede i taus Samtale: „Kjære Hugo! udbrod hun med uimodstaaelig Venlighed: J nærer forlængst nogen Uvillie mod mig, J har ofte bedømt mig en Smule overilet; min Datter kjender mig bedre, og vil vel tillade mig at sikkre hendes Fremtid før min Afreise. Jeg maae inden den Tid føre hende selv til Alteret, thi først da er jeg rolig for at hun ei skal falde tilbage til sin forrige Tilboielighed til Klosterlivet."

„Min gode Moder!" hvistkede Giovanna i hendes Arme; og med aldeles forsonet og velvilligt Sindelag trykte den henrykte Elsker Catharina's velgjærende Haand til sine Læber.

Høsten, som i det lykkelige Italien først silde afløser Sommeren, begyndte at strække sit gyldne Scepter over de yndige Marker. Glødende mellem

dunkelt Løv blussede Drangerne, og de mørkeblaae Druer sænkede sig i fulde Klasser, omvundne af ziirlige Ranker, mod Jorden. Den søde Figen, den grønne saftige Oliven og rødligbrune Fersken blinkede lokkende mellem Laurbærbuskene, og overalt lød de glade Høstfolks Sang melodisk under den skyfrie Himmel. I sin Villa, ved Vinduet i det lille hyggelige Sovestue sad Giovanna Waldburg, og den lykkelige Bruds skjønne Blik stirrede med forventningsfuld Længsel hen mod det stolte Palermo, som, kun adskilt ved enkelte mellemliggende Haver, blinkede hende imøde med de luesforgyldte Rupler.

Men den dyrebare Gemal, hvem hendes sømme Blik gjaldt, kunde hun endnu ikke opdage, og med ofte skuffet Forventning forlod hun Vinduet, for at fuldende et kosteligt Slør, som hun havde tiltænkt den bortreisende Veninde.

Da aabnede Maria, den nydelige lille Kammerpige, sagte Døren, og rakte sin Herskerinde to Breve, medens hun selv blev staaende taus og ventende paa Tilfaldelse til at tale. Giovanna havde neppe seet Udskriften, før hun med stormende Utaalmodighed greb efter dem og aabnede Seglet.

„Abbedissen i Magdalenaklosteret sender Eder begge Skrivelsener! berettede Maria: de ere blevne et halvt Aar liggende, og Overbringeren sagde, at de vare fra Rusland.“

Giovanna havde imidlertid fordybet sig i Læsningen af Brevene og vinkede ad Maria, som hurtig bortsejrnede sig.

Med alle Kjendetegn paa levende Deeltagelse gjennemløb hun de lange, af en ziirlig qvindelig Haand skrevne Breve, og hendes Mine blev bestans-

dig mørkere og mørkere; endelig sank Brevene ud af hendes Haand, og med hede Taarer skjulte hun det hulde Ansyn mellem Hænderne. Døren stoi op, og Catharina stod med forskende og deeltagende Blik for den Bedrøvede, som hurtig reiste sig, og med vemodig Venlighed hilste den Indtrædende.

„Ei, ei, min Datter! begyndte Sangerinden: Hvedebrødsdagene synes at være svundne lidt vel hastig bort, hos Eder gjorde jeg i det mindste Regning paa to Maaneder; det er dog kun daarlig bevendt med den saakaldte Kjærlighed.“ — „Gjør mig ikke Uret, gode Moder! udbrød Giovanna: Og endnu mindre min Sugo; thi en gandske anden Sorg gjør mig bedrøvet.“

„Nu, i Sandhed, den gad jeg vide! gjentog Catharina forundret: Den er dog vel ingen Hemmelighed?“ — „For Dig i det mindste ikke! forsikrede Giovanna: Disse Breve angaae ikke mig men en Ungdomsveninde; men jeg veed, at hun ikke vil vredes fordi jeg tillidsfuld lægger dem i Dine Hænder. Muligt Du kan udfinde et eller andet Raad, i ethvert Tilfælde er Meddelelsen mig en Trøst.“

Nysgjerrig greb Catharina Papirerne, satte sig hen ved Vinduet og læste:

„Ak Giovanna, min Giovanna! Kunde jeg i dette Dieblik flyve hen til Dig, kunde jeg blot eet eneste saligt Dieblik føle Dit Hjerte bankende ved mit, hvor lykkelig vilde jeg da være! Da den tunge Afskedstime slog, da Din Paola med Taarer hang ved Din Hals, og Du ved det skræffelige Ord: „Livegen!“ bevidstløs sank til Jorden, dengang ahnede Du vel ikke, at den stakkels forældreløse Slavinde i det fjerne Nord skulde see Kjærlighedens og Glædens frembrydende Morgenrøde. Vent

ingen sammenhængende Fortælling af mig, dyrebarest
ste Wige! Et Chaos af Tølelser og Tanker stormer
i mit Bryst, og gjør mig det umuligt, at bringe Ord
den og Plan i mit Foredrag. — Kun een Tanke er
klar og uforanderlig i min Sjæl, og denne er min
uendelige Kjærlighed; men Alt hvad jeg kan sige
Dig derom, vil synes saa koldt, saa intetsigende paa
Papiret! Et Ord fra mine Læber vilde sige Dig me-
re i eet Minut, end den døde Pen i en heel Dag. Jeg
vil gaae tilbage til den Tid, da jeg førstegang saae
ham, den Elskede, hvis Billed svæver for mit Øie,
forklaret af Erindringens stille Maaneglands; thi
Alt, hvad der fortryllede eller bedrovede mig for hiint
Nieblik, har jeg glemt."

„Det var en kold, stjerneklar Vinteraften, da
jeg naaede min Herres, Fyrst Wolkonsky's, Slot.
Min gamle vrantne Fører nævnede det som min
Reises Maal, og den Liigbleghed, som dækkede mit
Ansigt, afløskede ham et Par trøstende Ord, som
imidlertid gandske forseilede deres Hensigt. Jeg ka-
stede et Blik ud i den umaadelige Sneørk, som
laae foran mig, og det forekom mig som om det
unge, varme Liv her maatte for evigt gaae under i
den iisnende Winterfulde. Slæden holdt udenfor de
mørke Steenmasser, og en navnløs Smerte foer
gjennem mine Arter; nu først tog jeg for bestan-
dig Afsked med mit blomstrende Hiem, og de graae
Mure syntes at optaarne sig til en uhyre rædsel-
fuld Rjæmpegrav. Min Ledsager løstede mig ud;
jeg vaskede, en iisnende Kulde stivnede hvert Ledes-
mod, og jeg begyndte alt at haabe, at Døden med-
tidende vilde rive mig ud af en Tilværelse, som al-
deles havde tabt sit Værd for mig. Men, det var

det sidste mørke Dieblif i mit Liv, en ny Fremtid aabnede sig for mit Die. En stærk Arm omslyngede mig, da min Bevidsthed vendte tilbage, og en Ynglings Afsyn boiede sig deeltagende ned over mig; min ophidsede Phantasie troede at see en Engel, jeg faldt paa Knæ og strakte de foldede Hænder tillidsfuld imod ham. „Hvo er Du, stakkels Barn?“ spurgte han blidt, og løftede mig op. Jeg indsaar snart min Bildfarelse, og følte mine Kinder blusse af glødende Rødme. „Det er En af vore Livegne, Hr. Officeer! svarte min Fører: Hun har havt en lang Vej at reise, og kun liden Tid til at opfriske Kræfterne; vilde I ikke have den Godhed at melde mig hos Herren, jeg skal strax forestille hende for ham.“

„Det behøves ikke, Gamle; her er jeg!“ talte en dyb Basstemme bagved mig. Jeg vendte mig bestyrtet om, og saae en høi Mand paa omtrent halvt hundrede Aar, som med sølsomt Diekast stirrede paa mig. Var det den venlige Ynglings Nærhed, eller den Følelse, at jeg ikke var født til saa ringe en Stand, nok sagt, jeg følte Mod til at udholde hans prøvende Blik, uden at lade mig bringe ud af min Fatning, ja, jeg løftede mit Hoved endnu stolt i Beiret end forhen, og var endog ikke istand til at bøie mig for ham. Fyrsten har vistnok ventet større Ydmyghed hos mig, ikke destomindre blev hans Diekast mere venligt. „Bed Gud, det er hende!“ udbrød han omsider heftig, og gjorde en Bøggelse, som om han vilde trykke mig til sit Bryst; men paa eengang forvandlede hele hans Bæsen, han stødte mig koldt fra sig, sukkede dybt, og iilte bort. Nu omringede mig en larmende Skare af

hine Ulykkelige, som ere fødte til Lænker og Slaveri, og jeg indsaae, at jeg snart skulde indlemmes i deres Tal. Men jeg fælte mig styrket paa en forunderlig Maade, jeg klyngede mig fast til den fremmede Ynglings Arm med tillidsfuld Hengivenhed, og talte med ham af mit Hjertes Fylde; hvad jeg sagde, veed jeg ikke mere, men han var kjendelig bevæget, og lovede mig Beskjærmelse og Hjælp. Og han holdt Ord. Jeg kaldtes kun Livegen, og en navnløs Lykke opblomstrede for mig i min tilsyneladende Trællestand. Fyrsten lod til gandske at have glemt mig, idet mindste bekymrede han sig ikke videre om mig; jeg levede som Opvarterske hos en gammelagtig Kone, som forestod Huusholdningen, og som ved sin inderlige Godmodighed formildede Følelsen af min underordnede Stilling. Min Beskjærmer saae jeg daglig; han dannede i ledige Timer min Aand, og udviklede meer og mere mine smaae Talenter. Du kan ikke forestille Dig, hvor hurtigt og let jeg begreb enhver Lærdom af hans Mund. Han kaldte mig altid sin kjære Søster, men det vemodige, glødende Blik, han stundom fæstede paa mig, sagde mig, at jeg var ham uendelig mere. Saaledes levede jeg uden Haab, men tillige uden Vængsel efter en større Lykke, da min Benpludseligt styrtede ind i mit Værelse og glædedruffen klyngede sin Arm omkring mig. Jeg var ikke i stand til at begribe, hvad der foranledigede hans Henrykkelse, kun et Par hede Taarer perlede i mine Øine, og først efter nogen Tids Forløb vovede jeg at see op til ham. Nu begyndte han at tale til mig om min Frihed og om hans Kjærlighed til mig. Til Slutning fortalte han, at min Her-

komst hidtil havde været omhyllet af Mørke, men at Fyrsten, hvem han for nogle Dage siden havde funden gandske forandret, med ubestemte Ytringer havde udladt sig om min endnu levende Fader, og med en hellig Eed havde givet Løfte om min Befrielse. Jeg lyttede frygtsom til hans Ord, thi ofte forekom det mig, som om det Hele kun var en sød Drøm. Nu traadte Huushovmesteren ind til os og forestilte mig nogle prægtigklædte Piger som mine Undergioner. Jeg var bedøvet, og erindrer kun Gaameget, at jeg fulgte ham ind i en Række af pragtfulde Værelser, ved hvis Indgang den Gamle og min Elskte forlod mig. Aldrig forhen seete Herligheder laae udbredte for mig, og der som mine Kammerpiger ikke havde været nærværende, frygter jeg for, at jeg paa en ret barnagtig Maade vilde have yttret min Glæde. Jeg stod just ved et Bord, hvor kunstige Blomster, friske og duftende, som om de kom fra Naturens Haand, vare opstillede, da Døren aabnedes, og Fyrsten med et venligt Smil traadte ind. Jeg var altfor lykkelig, jeg følte alt formeget Trangen til at meddele ham min Taknemmeligheds Bønløst, til at jeg ikke skulde flyve ham imøde og kaste mig for hans Fødder. Han løftede mig med et huldtsaligt Smil i Beiret, strøg blidt mine Løkker tilside, og saae mig kjendelig bevæget i Diet. Dette gjorde et dybt Indtryk paa mig, jeg følte, at jeg i dette Dieblif glad vilde have offret ham mit Hjerteblod, og hulkende bad jeg: „O, naadige Herre, behold mig stedse hos Eder! Jeg har vel tilforn været mere stolt, men nu vil jeg lyde Eder som en Fader!“

„Er det Dit Alvor, Paulowna?“ spurgte Fyrsten ømt, og slyngede Armen omkring mig; han vilde tale mere, men besindede sig hastigt, vendte sig til Pigerne, befalede dem at klæde mig om, og iulte bort. Efter en Times Forløb kom han tilbage; jeg var saa brillant og herligt smykket, at jeg ikke kjendte mig selv igjen i Speilet, det samme syntes at være Tilfældet med ham. Snart opklaredes hans Ansigt, og han bød mig Armen, for at ledsage mig ud af Bærelset. Det var allerede mørkt, overalt blussede Lamperne, og endelig strømmede et glimrende Lyshav mig imøde fra en Sal, som var opfyldt med et talrigt og fornemt Selskab. Alles Øjne fæstede sig paa mig, og havde Fyrsten ikke holdt paa mig, var jeg sikkert falden om. Nu begyndte han at tale; han fortalte om sin Gemalinde, en italiensk Fyrstinde, med hvem han hemmeligt, uden sine Forældres Vidende og Billie, havde giftet sig, og som, efter at have født ham en Datter, var flygtet ud af det Kloster, hvor hun forhen havde levet skjult. Hans Stemme begyndte at blive usikker, da han erklærede Forsamlingen, hvorledes han havde næret Mistanke om sin Gemalindes Trostæb og desaaarsag ladet sit Barn opdrage i Ringhed og Uselhed. Nu tilføiede han, at hans Stephanies Død og Ufskyldighed var bleven ham uden for al Tvivl, kaldte mig sin Datter, og sluttede mig i sine Arme. Af, Gud! Da forlod min Bevidsthed mig, selv min Kjærlighed forsvandt i den Tanke: jeg har en Fader, og blegnende sank jeg ned for hans Fod. Da jeg vaagnede, sad jeg under en Baldachin ved min Faders Side; alle de høie Gjæster stoffedes lykønskende omkring mig, men, jeg saae

kun ham alene. Tilfældigvis traf mit Blik den Elskte, som i lang Graastand stod blandt de Andre og betragtede mig med vemodigt Diefast; da han saa, at jeg bemærkede ham, dækkede en let Bleghed hans mandigstjønne Træk, og han tabte sig i Mængden.

Kan Du forklare Dig denne sælsomme Udførd? Jeg i det mindste er ikke istand dertil; at han nærer Tvivl om min Kjærlighed, nu, da Lykken har hævet mig over ham, kan jeg ikke troe; eller frygter han min Fader? Al, han er jo saa god, saa inderlig god."

„Morgenen bryder frem, jeg vil snart gjensee ham, og da vil jeg selv spørge ham derom. Ikke sandt, Giovanna! Da vil jeg fuldkomment beroliges. Al, nu falder det mig først ind, at Du ikke kan svare mig; det er ret kjedeligt, thi just nu er Du mig saa uundværkelig! Mine Kinder brænde, og mit Hjerte banker igjen, som dengang jeg laae syg af en hidsig Feber, da Du pleiede og passede mig. O, havde jeg kun Dig hos mig, Du vilde da sikkert trøste Din stakkels, urolige Paola!"

„Jeg havde i Sinde, slet ikke at skrive Dig til, min Giovanna! Jeg vilde først ret sænke mig ned i min dybe, ulægelige Smerte, og jeg bildte mig ind, at et Saar, som Ingen kjender, Ingen ahner, vilde desto snarere dræbe mig; men dette er ikke Tilfældet, jeg føler grant, at jeg endnu vil leve længe. Leve? — Al nei! Dette Udtryk kan jeg ikke bruge, men, at jeg endnu en Stund

ikke vil døe, tør jeg kun sige; og derfor flygter jeg til Dig med min Klage, og søger ingen Trøst, kun deeltagende Taarer!"

"Jeg har mistet ham, mistet ham for evigt! Dagen, da jeg gjenfandt min Fader, røbede mig den Elskte; uden Afsked forlod han mig. Ak, havde han elsket mig saa høit, som jeg elsker ham, da vilde han ikke have baaret det over sit Hjerte; nogle saa Ord fandt jeg skrevne med hans Haand mellem Blomsterne, som Gartneren stillede udenfor mit Vindue. Han siger deri, at ved min Ophvielse var selv det fjerneste Glimt af Haab forbundet, at han ikke følte Kraft nok til at udholde mit Tab i min Nærhed, og at han i sit Fædreland, maaskee ogsaa i længere Frastand, vilde søge at gjenvinde den tabte Rolighed.

En lang Maaned er henrunden; han har kun det Trøst, og er maaskee igjen ret lykkelig, thi Mændene skulde jo være istand til at elske mere end eengang; og er det saa, ikke sandt, min Giovanna, da kunne de heller ikke ret levende føle noget Tab? Hvor gandske anderledes er det ikke med mig, hvor aldeles er ikke min hele Sjel ham hengiven; ikke fordi jeg ønskede hans Nærværelse, men fordi jeg vilde see ham ret lykkelig, selv om det var i en Andens Arme."

"See, jeg skjælver atter, og er ikke istand til at skrive; jeg troer virkelig, at jeg bliver alvorlig syg, og det gjør mig ondt for min Faders Skyld. Jeg Utaaknemmelige sønner desuden kun saa lidet hans Kjærlighed; at jeg lider, ahner han vel ikke, men jeg er ikke istand til ved en paatagen Masse at skjule min vemodige Stemning. Er det ikke forunder-

ligt, hvorledes eet eneste Menneskes Nærværelse kan bringe Liv eller Dødhed i et heelt Slot? Alle Ansigtter trindtomkring mig ere mig saa fremmede, saa ligegyldige, at jeg ofte bilder mig ind at drømme, og ængstes ved Forestillingen om, aldrig at vaagne mere. Tidt har jeg meent, at det var Hjemvee, som tyngede mit Hjerte, thi naar jeg staaer ved Binduet i mit Værelse og stirrer ud i de mørke Taageskyer og de raae Fismasser, da vil Bømd sprænge mit Bryst; af, kunde jeg kun een gang see Solens gyldne Glæde, saaledes som i mit Italien; kunde jeg kun een gang indaande hiine lykkelige Egnes Balsomduft, jeg vilde da vistnok blive mere rolig stemt. — Et Ønske nærer jeg endnu, som bestandig vaagner paany, maaskee just fordi jeg veed, at det ikke kan opfyldes. Min Fader viste mig nylig vor store Familiebegravelse, og det er der saa mørkt og skummelt. Ak, kunde jeg blot stådes til Hvile mellem mit Fædrelands Blomster! Der vilde Rattergalen fløite mig sin melodiske Buggesang, og den varme dustende Græstovs hvælve sig til et Fredens Tempel over mit Hoved. — Bliv ikke vred over min Barnagtighed, men jeg har tabt mit indre Liv, og klæber derfor saa ængstelig ved Smaating, for dog at have Noget at hælde mig til. Skriv mig ret snart nogle Linier til Gjensvar, for at jeg deraf kan see, at Du ikke har glemt Din stakkels

Paola."

„J. Sandhed, det er et ret bedrøveligt Brev! udbød Catharina, idet hun foldede Papiret sammen: Og jeg kan ikke Andet end billige Din Deeltagelse, skøndt Erfaringen lærer, at en saadan Hjertesorg forsvinder hastigere end Sneen paa vore Fjelde."

„I denne Henseende kjender jeg min Veninde bedre! gjentog Giovanna, sorgmodig rystende med Hovedet, og hendes Lagrer brøde frem med fornøjet Hefstighed: Al, kunde jeg kun een eneste Gang see hende igjen; thi er der Noget som kan lindre hendes Smerte, da er det min søsterlige Deeltagelse.“

„See kun, gjentog Catharina oprømt: hvor gunstig Skjæbnen kommer ethvert af Dine Ønsker imøde. Just i Dag erholdt jeg en Indbydelse fra Ruslands Beherskerinde; stor Lyst har jeg just ikke til den lange, vidtløftige Reise, men for Din Skyld vil jeg ikke afflaae min Indvilligelse i det gjorte Tilbud.“

„Min gode Moder! jubledes Giovanna henrykt, og drog Sangerindens Haand til sine Læber: Men vil min Gemal ogsaa give mig sin Tilladelse?“

„Derfor, vedblev Catharina: behøver Du ikke at være bange! Hvorledes, skulde en ung Egtemand i Hvedebrødsdagene nægte sin Gemalinde det første Ønske, hun ytrer for ham.“

I dette Diehlik traadte Waldburg ind; Catharina aabenbarede ham strax Giovanna's Ønske. Han lod just ikke til at blive fornøjet over denne uventede Reise, men da Giovanna bedende slyngede Armen om hans Hals, lovede han at forskaffe sig Tilladelse af sin Herre til at forlade Landet paa nogen Tid. Henrykt trykte Giovanna et Kys paa den Lykkeliges Læber, Catharina forlod dem imidlertid, for med Antonio at træffe de nødvendige Forberedelser til Reisen.

Den mørke Vinternat bredte sine Skygger over det stolte St. Petersborg; Stormvinden jagede Hagl og Sne i hvirvlende Flugt ned igjennem Gaderne og ruskede med barsk Haand i Slottets velforbarede Bindueskaadder. Men i de klartoplyste Sale herskede de muntre Liv og Virksomhed. I Bindueskarmen lige overfor Hovedindgangen lænede sig Catharina Gabrieli, ved Siden af Greve della Scala, betragtede den brogede Skare, som bevægede sig i Salen, med et fint ironisk Smil. Nu traadte, ved Armen af en kraftig Olding, en qvindelig Skikkelse ind, hvis fuldendte Skjønhed og virkelig kongelige Anstand endogsaa afstøffede den stolte Catharina et Bisaldssmil. Med uforglignelig Ynde hilsede den henrivende Qvinde til alle Sider, og indtog dernæst en Plads mellem Damerne af første Rang, ikke langt fra Sangerinden. Denne vilde just henvende sig til Greven med et Spørgsmaal om den Ubekjendtes Navn og Stand, da to Kammerherrers lydelige Hvijsen sparede ham Svaret. „Det er og bliver dog en afgjort Sandhed, begyndte den Ene: at Fyrstinde Volkonsky er den skønneste Dame ved Hoffet, naturligviis med Undtagelse af vor naadige Keiserinde.“ — „Tilvisse! gjentog den Anden: Kun ønskede jeg, at Roser blomstrede istedet for Lillier paa dette fine, aandsfulde Ansigt, og det vemodige Træk ved Munden vil heller ikke behage mig. Men, dette er jo Ting, som Enhver efter sin Smag kan ynde eller ikke. Saa meget er viist, at Prindsessen er et af de bedste Partier i hele Riget.“

„Maaskee hendes tidligere, haarde Skjæbne har givet hende dette Anstrøg af Vemod! vedblev den Anden: Eller maaskee det kun er naturlig Blyhed, da

hun pludseligt som ved et Trylleslag er hævet op i den, ne glimrende Sphære."

Catharina, som havde taget levende Andeel i denne Samtale, traadte nu nærmere, og spurgte Herrerne, med den yndige Fortrolighed, som meddeelte hendes hele Væsen noget ubeskriveligt Tiltrækkende, om det ikke var muligt, at hun kunde blive præsenteret for Prindsessen? Forundrede saae Herrerne paa hende, da Fyrst Wolfonsky, som stod i Nærheden, greb Sangerindens Haand, og førte hende hen til Fyrstinden. „Det glæder mig, sagde han forbindelig: at høre Eders Ansigt, og min Paulowna hænger med sin hele Sjæl fast ved Eders fortryllende Fædreland; hun vil derfor see Eder med saamegen større Fornøielse."

Prindsessen, som hidtil havde siddet uden at tage Deel i nogen Samtale, saae nu op i Veiret, og da hendes Øie mødte Sangerindens, fyldtes det med Taarer, medens en let Rødme farvede hendes blege Kind. Imidlertid tvang hun sig med kjendelig Anstrængelse, og rakte Catharina med værdig Anstand Haanden. I dette Øieblik forraadte Selskabets Hvijsken Keiserindens Ankomst, og strax derpaa traadte hun ind i Salen, ledsaget af Fyrstinde Daschkow og adskillige Hofdamer. Hendes uroligt omsvævende Blik fæstede sig snart med Opmærksomhed paa Sangerinden, og Fyrstinde Daschkow maatte øieblikkelig præsentere den fremmede Gæst for hende. Gabrieli nærmede sig med rolig Frimodighed; Keiserinden, som var vant til større Ydmyghed hos sine Omgivelse, afbrød den gjensidige Taushed med de Ord: „Agter I virkelig at vedblive Eders ubestodne Forbring til den keiserlige Kasse?" — „Hvad den angaaer, gjentog Catharina: da har jeg alt forlængst

sagt min Mening reent ud." — „Men veed De ogsaa, Signora, spurgte Keiserinden opirret: at Ingen af mine Feltmarskaller faaer en saa høi Gage om Aaret?" — Med ubeskrivelig Venlighed og et let ironisk Smil, gjentog Sangerinden: „O, Deres Majestæt! Saa lad En af Deres Feltmarskaller synge i mit Sted!"

Keiserinden glødede af Harmen, og Breden gav hendes blide Træk noget Frygteligt; men snart fattede hun sig, og rakte den dristige Catharina Haanden, med de Ord: „Lad saa være! Thi i Sandhed, I er min ægte Navnesøster, Catharina! I Overmorgen skal I for førstegang lade Eder høre, i Morgen er I indbudet til et Maskebal i Marmorpalladset; men glem ikke, at tage Eders smukke Reisesæller med, hvis Bekjendtskab jeg ønsker at gjøre!" Med disse Ord vinkede hun huldrikt ad Sangerinden, som ved Antonio's Arm forlod Selskabet, ledsaget af Hofmændenes betydningsløse Hvissen.

Den følgende Dags Aften var frembrudt. I den med asiatisk Pragt smykkede Sal bølgede den brogede Maskevrimmel, da Keiserinden i pragtfuld Balklædning, dog uden Maske, nedlod sig under den violette, med Guld gjennembirkede Baldachin, vinkende ad Grev Panin og Feltmarskal Münnich, med hvem hun begyndte en lang og ivrig Samtale. Giopanna, i en italiensk Bondepiges Dragt, svævede glad ved Hugo's Arm gennem Rækkerne. Hendes Die søgte Fyrstinde Volkonsky, den ømt elskede Beninde, i hvem hun ved første Blik havde gjenfundet sin Paola. Hun søgte ei længe forgæves, og snart fandt hun Fyrstinden, hvem Antonio ledsagede som en Skygge. Gjensynets Glæde paa begge Sider for-

maaer Pennen ikke at skildre. Giovanna forestilte sin Veninde Zugo, som bød hende op til den næste Dands.

Han søgte at knytte en Samtale med hende, da en Pause i Dandsen tilstødte det, men ved Lyden af hans Stemme grebes hun af en stærk Skjælven; hun vaklede, og sank i den forfærdede Zugo's Arme, med et smerteligt Suk. „For Guds Skyld! Hvad feiler Eder?“ udbrød den Bestyrrede, og trykte den yndige Skabning tæt op til sig.

„Jeg befinder mig særdeles slet! gjentog Fyrstin: den beklemte: Hav den Godhed, at føre mig ind i det nærmeste Værelse, thi her er det trykkende kvalmt!“

Hastig trængte han sig gennem de nysgjerrige Tilskuere hen til Kabinettet med den Alsmægtige. Neppe var hun kommet der, før hun bevidstløs sank ned paa en Stol. Bestyrtet kastede Zugo sig ned for hende og løste Masken af hendes Ansigt. Men da han saae hende ind i Diet, og de rige blonde Løkker rullede ned over hendes sneehvide Skuldre, blev han som rørt af Lynet, og sank med det Udraab: „Paola!“ ned for hendes Fod. I dette Dieblis rev hun sig med Kraft løs fra den Overraskede, og iilte ud af Døren.

Han stod nu der ene i Værelset; tusinde smertelige Erindringer stormede ind paa hans beklemte Bryst, og qvælende Ahnelser af Fremtiden mørkede hans Sjæl; den brogede Tummel af Maskerne var ham utaalelig og syntes ham en Forhaanelse, en bitter Ironie paa den Tomhed og fortærende Tungsind, som greb hans Hjerte. Krampagtig slog han sig med knyttet Haand for Panden, og stirrede tankeløs, opløst af Smerte, hen imod Døren, hvor hans Ungdoms

Elskede var forsvunden. I dette Dieblif sølte han sig berørt af en blød Qvindehaand, og Catharina, klædt som Zigeunerinde, stod for ham. „Fyrstinden saabvelfsom Eders Gemalinde ønske at tale med Eder!“ udbrød hun. Waldburg svarte Inter, Feberglød dækkede hans Ansigt, og med vild Hestighed styrtede han afsted, da paa eengang Paola's smeltende Soløstemme sukkede hans Navn. Han saae forvirret i Beiret, da traf hans Die Paola, som sad opreist paa Sophaen; en let Rødme farvede hendes blege Kinder, og paa Silketæppet ved hendes Fod knælede Giovanna, med Hovedet skjult i Benindens Skjød; ved Binduet stod Antonio hensunken i mørk Grublen. „Træd nærmere! udbrød Paola: Himlen har i Dag opfyldt mit kjæreste Ønske. Jeg seer Eder, min Zugo, forenet med min dyrebareste Beninde, og jeg nærer det glade Haab, at I, som vare mit Alt paa Jorden, ere lykkelige!“

„Hold inde! raakte Giovanna: Eller Du dræber mig! Hvor blomstrer Lykken meer for mig, efter at jeg veed Hvo der har brudt dette ædle Hjerter? Hos Dig vil jeg blive, hos Dig, Du stakkels Forladte! Eller hvis Synet af mig er Dig forhadet, da flyer jeg tilbage i vort stille Kloster, som jeg aldrig, af aldrig burde have forladt!“

Disse uventlige Ord gave Zugo Besindelsen tilbage, og med krænkert Selvsjælelse, i Bevissheden om sin Ustyldighed, udbrød han: „Det gjør mig ondt, Giovanna, at Du saa let kunde miskjende mig; men min Retfærdiggjørelse overlader jeg til Din, og jeg tør vel sige ogsaa min Beninde; hun veed bedst, at ikke Ustyldighed eller Letsind, men en fjendtlig Skjebne rev os fra hinanden.“

„Bliv ikke vred paa det gode, hestige Barn! sagde Prindsessen med vemodig Stemme: Hvad der nys bedrøvede Eder, har qvæget mit saarede Hjerter med lindrende Balsom. Din Haand, kjære, søde Veninde! O giv mig den, og troe mig: hvor lykkelig jeg end kunde have været, har dog Dit Balg glædet mig og opreist mit synkende Mod!”

Da sank Giovanna blidt til Hugo's Bryst, og med et saligt Smil lagde Paola sin hvide Haand paa de Forsønedes Hoved, og velsignede deres Forbund, med stille Bøn.

To Maaneder efter sad Prindsesse Paola i sit eensomme Pallads og skuede hen over den sneedækte Borggaard mod det stolte St. Petersborg, hvis gyldne Kugler forsølvedes af Maanens dæmrende Straaler. En Tjener meldte Sangerinden Gabrieli, som kortester, ved Grev della Scala's Haand, traadte ind.

„Signora! udbød Paola: J forlader Skuepladsen for Eders Triumph, det stolte Petersborg, som ligger tilbedende for Eders Fod, for at besøge en Eneboerske?”

„Min Veninde, gentog Antonio: har et vigtigt Anliggende at forhandle med Eder, som hun desværre ikke vil berøve mig.” — „Er dette Tilfældet, Hr. Greve, bemærkede Paola: da var det just ikke ar- rigt af Eder, at hædre mig med Eders Besøg paa en Tid, da Signora maaskee ønsker en hemmelig Samtale.” — „Er jeg Eder til Besvær? spurgte Antonio: Men J skal ingen Grund have til at be- klage Eder over min Paatrængenhed!” — Med disse Ord bukkede han ærefrygtssuld og forsvandt.

„J har Noget at betroe mig? udbrod Paola med fremtvungen Rolighed: Bringer J mig maaskee en Hilsen fra min Giovanna?“ — „Ak nei! Jeg kommer uden denne Ulykkelige Vidende; hendes Skæbne er beklagelsesværdig, og jeg veed intet andet Raad, end at flygte hen til Eders Edelmød.“

„Min Gud, hvad er skeet?“ spurgte Paola forfærdet. — „Jeg frygter det Værste! afbrød Catharina hende: Giovanna har besluttet, at skille sig ved sin Gemal og tage Sløret.“

„Det skal hun ikke! Nei, det er umuligt!“ raabte Paola heftig. — „Jeg veed kun eet Middel som kan forhindre dette uheldsvangre Skridt! sukkede Catharina: Men det vil koste Eder et stort Offer, som jeg neppe vover at haabe af Eders Edelmødighed.“ — „O, saa siig det da! udbrod Paola utaalmodig: Og piin mig ikke længere med denne dræbende Uvisshed!“

„Grev della Scala har for nogle Dage siden anholdt om Eders Haand, og J har saa godt som nægtet ham hans Forlangende. Han er en ædel Mand, og elsker Eder med glødende Lidenskab; o forkast ikke hans Haand! J vil gjøre ham og Eders gamle Fader uendelig lykkelig, og gjengive de stakkels Børn deres tabte Rolighed.“

Længe stod Prindsessen ligesom truffen af et Lynslag. Hendes Kinder blegnede, og en Taare rullede ned fra det mørkeblaae Øie. Med synlig Anstrængelse søgte hun at fatte sig, og rakte omsider Sangerinden sin Haand, efter et Dieblis indvortes Kamp.

„Velan! sukkede hun: Jeg er hans. Gaae, forkynd ham sin Lykke, og lad mig et Dieblis ene, thi mit Bryst bevæges af altformange sridende Sø-

læser til at kunne see ham i dette Dieblif!“ — Med tungt Hjerter bortfjernede Catharina sig, for at udføre det givne Ord.

Formælingsdagen var forhaanden og glad Tummel gjenlød i Palladset; rige Blomsterguirlander smykkede de gamle Mure, og trindtom vare Ejene i Færd med at forberede Alt paa det Prægtigste til Bryllupsfesten. Den skjønneste Brud traadte frem, glimrende af Diamanter, og Fyrsten trykkede henrykt et Kys paa hendes hvide Pande.

„Allerede saa tidlig paaafærde, elskte Barn! spurgte han venlig: I Sandhed! Du kommer os Andre i Forkjøbet, som endnu ikke ere færdige med vore Forberedelser.“

„Dette var just min Hensigt, dyrebare Fader! svarte Paola med et venligt Smil: Paa denne vigtige Dag behøver jeg fremfor alle Andre, uforstyrret Rolighed, og hvor skulde jeg vel finde den andetsteds, end i Guds hellige Tempel. Ikke sandt, Du tillader mig at tilbringe den øvrige Tid i Kapellet?“ — „Paola! gjentog den Gamle: Behøver Du først at spørge derom? Jeg selv vil ledsage Dig did, og overlade det til den lykkelige Brudgom at hente Dig tilbage.“

Fyrstinden forlod ham. Imidlertid traadte Antonio med Catharina ind, og Hugo fulgte snart efter, ledsaget af Giovanna. Mørke Skyer svævede paa Brudgommens Pande, selv de Andre syntes kjendelig forstemte og nedslaaede, og Underholdningen var kun fort og tungen, da meldte Ejenerne, at Gjæster:

ne alt samledes til Høitideligheden, og Alle begave sig hen til Capellet, for at opsøge Bruden.

Livligt funkede den klare Vintermorgens Sol: glands gjennem de høie Buevinduer, og dyb Lushed herskede trindtom i de øde Gange, som førte hen til Alteret. Bruden laae knælende foran samme, da Greven nærmede sig bagfra og lagde sin Haand paa hendes blonde Løkker. Men med et Forfærdelsens Skrig foer han tilbage, thi Paola aandede ikke mere! Hendes Hjerter var brustet, men Himlens stille Fred forklarede hendes blege Afsyn med et saligt Smil. Afsmægtig sank Giovanna ned ved den affælede Beninde, men Catharina greb den Faldende, trykte hende op til sit Hjerte, og hvistfede sagte: „Vel hende! Den rene Aand har sprængt sit jordiske Svøb og nyder Hisset den Løn, som Alherren forbeholder dem, der med barnligt Sind bære ham i Hjertet. O, lad os ikke græde, thi hun har jo fundet sit Hjem, og engang skulle vi atter samles med Glæde!“

Cumenidernes Grotte.

(Af en i Tusculum's Ruiner funden
Pergamentrolle.)

— — Skal jeg virkeligén vove, at opfylde den frygtelige Eed, jeg har svoret, og optegne den skrækkelige Historie, som, indtil mit sidste Aandedræt, vil leve i min Erindring? Det maae jo være! — En Slave fra sin Barndom, og nu nydende Frihedens Velgjerning, skylder Velinus hende dette Beviis paa sin Lydighed, hvis Navn han aldrig vil kunne udtale uden dybeste Bedrøvelse og — det skylder han Sandheden at tilføie, aldrig uden en frygtelig Blanding af Rædsel og Medlidenhed.

Som Seierherre i alle Verdensdele, gjorde Trajan sit Rige indvortes blomstrende og udvortes frygteligt. I alle Templer brændte Virak, og det lykkelige Rom feirede sin Fyrstes Glorie, som var uadskillelig fra dets. Ved en af disse Høitideligheder, som, næsten uafbrudt, fulgte paa hinanden, blev, ved en uforklarlig Tilfikkelse af den mørke Skjebne, Priscilla, min ædle Herskerinde, bekjendt med den unge Sergius.

Priscilla nedstammede fra En af Roms berømteste Familier, og talte først atten Somre. Alle hendes Træk vare en rørende Sammensmeltning af Høi-
hed og Ynde. Naar man betragtede hendes ranke Væxt, hendes store sorte Vine og den ærefrygtbydende Rolighed, som var udgydt over hele den fortryllende Skikkelse, da havde man vel kunnet sige, at det Under Jupiter fordum værdigede Pygmalion,

havde fornyet sig, og at en eller anden Gudsdom havde aanded Liv i Juno's beundringsværdige Statue, hvormed den berømte Billedhugger Polyelet havde smykket sit Fædreland Argos. Himlen, der havde været saa gavmild mod Priscilla, havde ogsaa skjænket hende en uhyre Formue; men for igjen at svække saamange Gunstbeviisninger noget, havde den udrustet hende med en Character, som var modtagelig for de høieste Lidenstaber, skjøndt hendes Ansigt lige til den Tid, hvorom jeg taler, kun havde forkyndt en rolig Munterhed, som næsten grændsede til Kulde. Hendes Time var endnu ikke kommen. Saaledes skal der, i Skjødets af Den Tule,*) som ligger ved Verdens yderste Grændser, findes et andet Etna, et andet Vesuv, som indeslutter fortærende Flamme i sit Indre, medens evig Sneer skinner paa dets Top. En skuffende Stilhed beroliger i lang Tid disse Jissegnes Beboere; men pludseligt udspyer Bjerget mangehaandede brændbare Materier, som danne en Jldstrøm, der smelter Isen og udbreder Skræk og Forstyrrelse trindtomkring.

Circus gjenlød af Mængdens Tilraab, til Ære for Fædrelandets Fader, da Priscilla, blandt Hovedsmændene for de Cohorter, som vare Rom og Verden ansvarlige for Keiserens Liv, saae den tappre, kun altfor elskværdige Sergius. Han havde, med sine Baabenbrødre, tilkæmpet sig utallige Laurbær, og deels tog nu i den fredelige Rolighed, som den uovervindelige Monark undte sine seierlige Krigere. Begges Hjerter sølte sig, fra dette Dieblif, dragne til hinanden med forunderlig Magt, saameget inderligere,

*) Island.

som de endnu aldrig havde følt det frygtelige Herredom, Aphrodites Søn udøver. Deres udvortes Kaar understøttede deres gjensidige Tilbøielighed; og: saa i Henseende til Alderen passede de gandske for hinanden, thi Sergius talte kun fire Aar mere, end hun. Kun een eneste Hindring syntes, i hans Vime, at stille sig imod hans Forening med det hulde Bæsen, der herskede i hans Hjerter med Tryllemagt: Plus tus havde nægtet ham sine Skatte. Men Vren er jo ogsaa et Slags Rigdom, og Trajans Gunst, saavel som de grundede Forhaabninger, Sergius kunde bygge paa sit Mod, tillode ham, at vælge sig en Biv blandt Rom's rigeste og berømteste Familier. Dette var ogsaa Priscilla's Mening; hun frydede sig i sit Jnderste, at hans Formue var saameget ringere end hendes. Hun holdt det for noget overordentlig sødt, at kunne gjøre den Mand riig, hun elskede saa ubeskriveligt, og opbød Alt, for at overbevise ham om, at han, ved sine Heltébedrifter og ved Keiserens Gunst, var mere, end riig. Han kunde ikke modstaae hendes rørende Betsalenhed, men bød hende sin Haand. Hun levede kun for sin Kjærlighed, og da hun hverken havde Fader eller Moder, afgang hun kun af en Formynders, en godmodig Olding, som gjerne greb enhver Leilighed, for at gjøre sin elskede Priscilla lykkelig.

Snart blev den ægteskabelige Forbindelse fejret med al den Pragt, som egnede sig Parrers Rang og Priscilla's Rigdom. Høie Juno! guldblokkede Hymer! og alle I Guder og Gudinder, som, ved saa hellige Forbindelser, omsvæve de Elskende usynligt! Med hvilken Jnderlighed paakaldtes I af den skønne, kraftige Sergius's talrige Venner! Priscilla's

Beninder istemte deres Bønner; thi hendes Aands Adel havde vundet deres Hjerter, og de tilgave hende endogsaa hendes Skjønheds Fortrin. Afsnægtige Onsker, som Vindene henveirede; med et sørgeligt Smil hørte Eumeniderne dem.

Imidlertid syntes dog Himlen i Begyndelsen at velsigne denne Forbindelse. Neppe vare tre Maaneder henrundne før Priscilla, med ubeskrivelig Hentykkelse, gjorde den Opdagelse, at hun havde faaet om at vorde Moder. Hvad kunde nu fattes i Sergius's Lykke? Den misundelsesværdigste Mand skulde see sin Lykke forøget ved det søde Fadernavn. Han følte dette dybt og inderligt; det tilstod han ogsaa den huldbrødmende Priscilla, og med Glædestaarer vædede de Gudernes Alter, som havde beredt dem saadan Salighed.

Hvor formaaede jeg at glemme den Tid, da alle Hjelvedes Qvaler traadte istedet for denne skuffende Lykke? — Da Priscilla giftede sig, betænkte hun mig saa rundelig, at jeg havde kunnet tilbringe mit hele Liv i et Slags Velstand, om jeg end var bleven saa gammel, som Nestor. Men da jeg stod eensom i Verden, og alt var temmelig bedaget, bad jeg Priscilla tillade, at jeg blev i hendes Pallads, som jeg aldrig havde forladt, ei engang da hendes døende Fader skænkede mig Friheden. Da hun gav mig den Forsikring, at jeg kunde blive, gjorde hun min Lykke fuldkommen. Dette Beviis paa min Hengivenhed behagede hende; med hver Dag vandt jeg hendes Velvillie og Tillid i høiere Grad.

En Aften var hun gaaet til et lidet Tempel, som hun havde ladet bygge i sin uhyre Have paa

(14*)

det quirinalske Bjerg, for at bede til Gudernes Moder. Af hele Familien*) havde kun jeg Tilladelse, i en vis Graastand, at følge hende did. Sergius var, i frigeriske Anliggender, bleven kaldet til Trajan, og skulde ikke komme tilbage fra Cæsarernes Pallads, før silde paa Natten. Solen havde alt en Tidlang været nede, da jeg saae Priscilla stige langsomt ned ad Templets Trin. Hendes usikre Gang, hendes blege Ansigtssfarve, hendes stivt paa Jorden fæstede Dine gjorde mig bestyrtet i høieste Grad; jeg grebes af en mig gandske uforklarlig Rædsel. Jeg gik hende imøde, og idet hun støttede sig mat ved min Arm, mærkede jeg saare vel, at hendes Gemyt var dybt rystet. Jeg vovede, at spørge om Aarsagen til hendes Uro; i Begyndelsen svarte hun mig ikke, men snart stræbte hun at fatte sig, og fæstede sine i Taarer svømmende Dine paa mig. Jeg bad hende sætte sig et Øieblik; hun vilde ikke. Omfider begyndte hun, med en Røst, som ofte qvaltes af Taarer:

„Bebreid mig ikke min Svaghed, gode Velinus; jeg føler den ligesaavel, som Du mærker den. Af, en uhyre Smerte piner mig i mit Jnderste, og jeg undseer mig ved at sige Dig dens Aarsag. Din sunde Fornuft vil sikkert dadle min lønlige Angst som aldeles ugrundet, og dog kan jeg ikke vorde Herre derover. — Da jeg stod op fra Alterets Fod, hvor jeg havde sendt Cybele de hedeste Ønsker for min elskte Sergius, for mig selv, og især — tilføiede hun med nedslagne Dine, medens en himmelsk Rødme flai

*) Det er bekjendt, at Romerne udstrakte Ordet „Familie“ til alle Huusbeboerne, de Frigivne og Slaverne ei undtagne.

over hendes deilige Ansigt — for vor Forenings Vant, som allerede ellers saa ømt, inden det endnu har seet denne Verdens Lys, kastede jeg et Blik paa Statuen. Ha Velinus! Da forekom det mig pludseligt, som om det stive kolde Marmor blev besjelet, som om Gudinden kastede et Blik til mig, hvori Medynk blandede sig med en vis Rædsel. To Gange forfulgte mig dette frygtelige Blik. Da jeg forlod Tempellet, kom det mig fore, som om Aftenvinden, der begyndte at lufte i Helligdommen, udstødte flagende Suk, og for at gøre min Skræk fuldkommen, lod en Natugle, som sad paa Ruinerne af hiin Aavadukt, sin frygtelige Tuden høre."

Det smertede mig meget, at see den høie, ømtfølende Kvinde ængste sig over slige Forbetnyninger, som jeg dengang, af, kun holdt for tomt Hjernesvind. Jeg havde just begyndt, med Argumenter at bekæmpe hendes mørke Aelser, da der pludseligt nedfoer et blinkende Lyn, skøndt ingen Tordenstøi var at see paa Himlen. Paa Lynet fulgte et frygteligt Skrald, og i korte Pauser vedblev Tordenen at rulle over vore Hoveder.

"Lynet slog ned ved vor venstre Side!" jamrede Priscilla. Derpaa udraabte hun bedende: "Du Guds og Menneskers Fader! O, hvis en Ulykke truer os, da lad alle Din Brede's Slag ramme mit Hoved, og skaan min Sergius!"

"Himmelske Væsen! udraabte jeg: Ingen mørk Skjæbne omspinder Dig, med sine sorte Traade! Dit Hjerte er jo saa reent, som de Jomfruers, der underholde de hellige Glammer paa Vesta's Alter! Saa ædle Følelser maatte afvæbne selve Nemesis!"

Disse Ord, som jeg udtalte med megen Fyrighed, syntes at berolige hende hogenlunde.

„En dydig Oldings Røst, sagde hun med et venmodigt/blidt Emål: er Fornuftens og Bliksdommens Organ. Jeg vil fæste Lid til Din trøstende Forsigelse, og, der komme, hvad der vil, underkaste mig de evige Guders Raad.“

Da vi vare komne giennem Marmorbuegangen, neiede Priscilla, hvis rene Gemyt kun bevægedes af Kjærlighed og Fromhed, for sit Huses beskyttende Venater, da En af hendes Terner meldte hende, at en ung Ubekjendt, som ei havde villet nævne sig, ventede paa hende.

Priscilla gik ind, og gav mig et Bink, at følge efter. Da hun traadte ind, stod den Fremmede op, og sagde i en særdeles blid, indsmigrende Tone: „Den ullykkelige Valeria ønsker at vide, om hun endnu eier en Veninde i den ædle Priscilla, eller om hun herefter skal staae alene i Verden.“ — Med disse Ord slog hun Sløret tilbage, og blottede sit Ansigt.

Aldrig vilde jeg forsøge, at skildre den himmelske Ynde, som laae i hendes Træk. Aldrig har Apelles's Pensel, aldrig Praxiteles's Meisel, naar de vovede, at fremstille Venus, leveret et saa fuldkomment Billed af den høieste qvindelige Skjønhed. Nei, nei, og skulde den høie Gudinde straffe mig med sin Brede — jeg vover at paastaae, at hun selv ei var mere fortryllende, da hun fremsteeg af Bølgernes Skjød, for at modtage alle Guders og alle Dødeliges Hyliding.

Et inderligt Favntag, omme Trøstensord og de oprigtigste Forsikringer om stedsevarende Venstab va:

re Priscilla's Svar. Hun bød mig anvise den Fremmede det prægtigste Gemak i Palladset.

Jeg forlod Salen. Men i det jeg bødte mig dybt for dem Begge, kunde jeg — som dog var O: dingsalderen saa nær, ikke afholde mig fra, atter at lade mine Dine hvile paa Valeria's fortryllende Yndigheder.

Min Forvirring blev stedse større. Jeg tænkte paa de mørke Forbetydninger, Priscilla havde betroet mig. „O, sagde jeg ved mig selv: naar en O: dings fløvede Sandser føle sig saa sælsomt greben ved Synet af denne Tryllerinde — almægtige Guder! hvad Indtryk maa hun da ei gjøre paa den unge, kraftige Sergius!“

Medens jeg bestræbte mig for, at opfylde den kun alt for trostyldige Priscilla's Befaling, ventede jeg med et Slags Dødsangst det Dieblif, da hendes Ægtefælle førstegang skulde see den Fremmede.

Min Herre kom ikke tilbage til den fastsatte Tid. Han lod sin Gemalinde sige, at han vilde tilbringe Natten med nogle Baabenbrødre. Begge Veninderne spiste altsaa alene.

Da de begave sig til Spisesalen, bød Priscilla sit Lyende behandle den Uysankomme med den høieste Agtelse. „Det er ingen Fremmed, tilføiede hun: men en elsket Frænke, som Himlen, evig retfærdig og miskundelig, har ført til mig paa nogen Tid som huld Selskaberste. I kunne ikke give mig noget større Beviis paa Eders Hengivenhed, end naar I betragte hende som mit andet Jeg.“

Valeria takkede, med den meest rørende Ynde, for hendes Godhed og for den Beskyttelse, hvorom hun saa ædelmodigt forviisede hende. Hun nærmede

fig endogsaa Priscilla, for med Verbødighed at kysse hendes Haand. Men den ædle Kvinde tillod det ikke. Hun omfavnede paany den yndige Skabning med søsterlig Omhed, lod et Bæger fylde med Vin, og udbragte den Libation: „For Jupiter, Familie-Enigheds Beskytter!“

Med Opmærksomhed betragtede jeg Valeria, og med ret smertelige Følelser bemærkede jeg, at Priscilla's søsterlige Deeltagelse, hendes blide Belvillie, vare saa langt fra at røre Valeria, at endogsaa en piinlig Følelse af Alvind viste sig, skjøndt meget skjult, i hendes Mine. Den Glands, som herskede overalt, Tjenernes og Tjenerindernes store Tal, havde overrasket hende i højeste Grad, og jeg saae ret godt, at hun ofte kastede sine Bine paa en Fortuna, som, paa en Piedestal, stod i en Krog af Salen, ret som om hun vilde bebrejde Gudinden, at Armod og Afhængighed skulde være hendes Lod, medens Priscilla omstraaledes af saadan Glands.

Næste Morgen fortalte Priscilla mig, at Valeria var bleven opdragen af en gammel Slægtning, som levede i Nærheden af Bajæ, men at hun, ved Dennes Død, havde seet sig tvunget til, at søge et Tilflugtssted. I denne sin betænkelige Stilling havde hun erindret sin Barndoms-Veninde Priscilla, og besluttet, at henflye til hendes Gjæstevenskab, indtil der aabnede sig en anden Bane for hende.

„Dette vil let skee, sagde Priscilla: thi i legemlig Vinde overstraalet hun, som mig synes, endogsaa Hoffets meest udmærkede Skønheder, kort, alle Roms Kvinder. Og naar jeg siger „Alle,“ saa, tilføiede hun med et fint Smil: saa undtager jeg ikke mig

selv. Egenkjærligheden maa ikke gjøre os gandske blinde, Velinus."

"Idet Du lader Din skønne Frænke vederfare's Ret, svarte jeg alvorligt: er Du uretfærdig mod Dig selv. Jeg er overbevist om — ved disse Ord lagde jeg nye Mærke til hendes Ansigtstræk — at Din Egteherre vil dele Din Mening, og bestemme Dig til, at være retfærdigere mod Dig selv."

Den Virkning, disse Ord frembragte, var stærkere, end jeg havde ventet eller tilsigtet. Priscilla blegnede. "Jeg smigrer mig med, sagde hun blidt: at Sergius aldrig vil anstille Sammenligninger mellem en ung Pige og en Hustru, som bærer hans Barn under sit Hjerte."

"Og jeg, svarte jeg med Ild: jeg troer, at være ligesaa vis derpaa. Det vilde være den største Uretfærdighed." — "Det vilde, afbrød hun mig alvorligt og dybtgrublende: styrte os alle Tre i Forbærvelse."

Disse Ord udtalte hun halvsagte; derpaa gik hun langsomt bort, fordybede sig i en Bosquet, og gav mig ved et Tegns at forstaae, at jeg ikke skulde følge hende.

Jeg omtvivler ei, at man vil finde min Udfærd dadelværdig. Man kan sige, det var uret af mig, at jeg, ved hine dristige Ord, forstyrrede min Frues dybe Sikkerhed og i hendes skønne Sjæl vakte en Skinsyge, som endnu ikke kunde retfærdiggjøres. Saaledes tænkte jeg selv dengang, og besluttede, saa vidt muligt at betvinge min Nidkjærhed for Priscilla's Vel, og ikke mere, ved lignende, endnu ganske ugrundede Betsymringer, at forurolige den Dummeste af alle Egtekvinder. Svage Skabninger, som vi ere!

Idet jeg fattede denne Beslutning, flussede jeg mig selv angaaende det, som paalaae mig. En bestjermende Gud havde indgivet mig min Frygt; nu, da jeg kun vilde handle efter menneskelig Allogstabs Indskyddelser, berøvede jeg mig selv Leilighed til, at forebygge mulige Ulykker og Forbrydelser.

Da Sergius vendte tilbage, var Priscilla i Haven. Nogle Slaver iilte gennem de krumme Gange, for at melde hende hans Tilbagekomst, og i dette Dieblif hidkom ogsaa Valeria, endnu skjønnere end hun i Aftes var forekommen mig. Saa Mænd vare af Naturen udstyrede med saa høi, mandig Skjønhed, som Sergius, og jeg havde tænkt formeget over Begges Sammenkomst, til at jeg ikke, med største Opmærksomhed, skulde iagttaget det Indtryk, han og Valeria, ved deres første Møde, gjorde paa hinanden.

Da de hilste hinanden, malede sig i deres Ansigtstræk et Slags Forundring, blandet med Velbehag og Glæde. Men de fattede sig snart igjen, da min Nærværelse syntes at paalægge dem Evang. Sergius bevægede sig kun inden Høflighedens Grændser; Valeria viste en om, med nogen Forlegenhed kæmpende Blufærdighed og en besteden Tilbageholdenhed.

Jeg iilte, med saa Ord at forklare min Herre, hvorledes den Fremmede var kommen her. Priscilla nærmede sig nu ogsaa, og Sergius sysselsatte sig udelukkende med hende; ogsaa Valeria syntes kun at være opfyldt med Taknemmelighed mod hende. Hun kaldte hende sin Velgjørerinde, sin Skytsaand. Grusomme Kjærlighedsgud! Allerede indskjød Du dem Begge List og Forstillelse! — De havde neppe seet hinanden; endnu havde de ikke med

eet Ord kunnet aabenbare den mægtige Drift, som
 drog dem til hinanden — og alt vare de enige i, at
 skuffe den uhykkelige Priscilla! Det lykkedes dem kun
 altforvel, og de Bekymringer jeg havde vakt i hendes
 Sind, forsvandt aldeles. Og om hun end havde
 været mere mistroisk, vilde hun endda være bleven
 skuffet. Sergius og Valeria handlede efter en saa
 klog Forstillelsesplan, at selv det opmærksomste Die
 ikke havde kunnet fatte nogen Mistanke. De stillede
 sig ei, som om de ikke havde kunnet lide hinanden,
 nei, de spillede de Ligegyldiges Rolle, og det med den
 største Guldendelse. Priscilla's Nærværelse syntes
 gandske nødvendig for at holde Underholdningen i Gang.
 Aldrig fandt man dem længe alene; i saa Fald søg-
 te den Ene af dem et Paaskud til strax at fjerne sig.
 Priscilla søgte at gjøre Valeria Opholdet saa beha-
 geligt som muligt, og indførte hende i alle glimren-
 de Selskaber. Med Velbehag modtog Valeria her
 de elskværdigste og meest dannede unge Romeres
 Hylding. Hun talte med Priscilla om den Tilbøie-
 lighed, hun syntes at have indgydt Een og Anden,
 og bad hende lede hendes Valg. Og naar Sergius
 var tilstede ved slige fortrolige Meddelelser, talte han,
 om disse alvorlige Anliggender, saa besindigt, saa
 fornuftigt, han afveiede Fordelene saa nøie, fremhæ-
 vede dem, der fortjente at foretrækkes, saa hjerteligt,
 at man havde kunnet holde hans Sprog for en om-
 hyggelig Faders, hvis ikke stundom det Onske kun altfor
 tydeligt var undsluppet ham, at Valeria, saa snart mu-
 ligt, maatte forlade Huset. Hans velberegnedes For-
 stillelse skuffede mig selv. Jeg nærrede ikke den mind-
 ste Frygt mere; jeg deelte den skrækkelige Bildfarelse,
 hvori Priscilla befandt sig, idet hun ofte med Wild-

hed bebreidede sin Husbond, at han kunde ønske Valeria fjernet, skjøndt hun, i ingen Henseende, var dem iveien.

Hun havde sagt ham, at hun vilde give Valeria et rigt Udstyr — en høimodig Beslutning, hvorimod han Intet havde at indvende.

„Jeg veed, sagde hun til ham: at min kjære, min ædle Sergius ikke gjør nogen smaaelig Beregning over Belobet af de Belgjerninger, vi vise. Og hvo skulde ikke have Medynk med en fader og moderløs Pige, som, endnu ikke sexten Aar gammel, staaer ene og forladt i Verden, føler det Trykkende i sin afhængige Stilling, og i Løndom sukker over, ei at kunne indgyde sin Venindes Egtfælle nogen anden Jølelse end kold Medlidenhed?“

Sergius svarte omtrent følgende Ord, hvis sande Betydning Priscilla kun altfor snart skulde lære at kjende: „Jeg troer mere end nogensinde, at vore Jølelser ikke afhænge af os selv; jeg vil ikke bestrebe mig for, at give mine en anden Retning. Slige Bestræbelser ere, ifølge deres Natur, overlødige.“

Da Priscilla saae, at Sergius's Kulde i dette Dieblik, endogsaa udstrakte sig til hende, afbrød hun strax en Samtale, som syntes at være ham ubehagelig.

Den Tid nærmede sig, da alle Fortvivlelsens Qualer pludseligt skulde afløse denne Sikkerhed. Dmtfølende Læsere! I som ret levende kunne tænke Eder en saa hurtig Forandring, I ville sikkert, ved de frygtelige Tildragelser, jeg vover at berette, have den inderligste Medynk med den ædle, ulykkelige Priscilla. Sergius sagde hende, han befandt sig blandt de Officerer, Reiseren havde udnævnt til sit Følge paa en

Forlystelsesreise til Bajæ. Priscilla besluttede, efter Aftale med ham, at benytte denne Leilighed til at tilbringe nogle Dage paa et af sine Landgodser, som laae paa Veien til Ostia. Her havde hun adskillige Befalinger at give i Anledning af nogle Bygningers Istandsaetelse, og hendes personlige Nærværelse var derfor gandske nødvendig. Valeria vægrede sig ved, at følge hende did; hun foregav, ikke at befinde sig vel. Desuden, sagde hun, havde hun lovet Servilia, en fornem Romerinde, som hun havde lært at kjende hos Priscilla, at tilbringe den Tid, hendes Veninde var fraværende, i hendes Huus. Priscilla vidste, at Servilia's Broder var En af Valeria's erklærede Tilbedere, som hun syntes at foretrække for alle Andre; derfor fandt hun sig deri. Mig lod hun blive tilbage; jeg skulde vaage over, at Valeria blev betjent paa det omhyggeligste. Selv reiste hun nogle Timer sildigere end Sergius. Saasnart Valeria havde forladt Huset, skulde jeg følge min Frue.

Tre Dage vare forløbne, og en Aften lavede Valeria sig virkeligen til, at begive sig til Servilia, som havde sendt en Bærestol efter hende. Solen, som dengang stod i Jomfruens Tegn, udbredte om Dagen en qvælende Hede; jeg besluttede derfor, at afreise om Natten. — Den Slave, som skulde ledsage mig, sendte jeg, med begge vore Heste, til det Sted, hvor jeg vilde sidde op, og gik gjennem Haverne, til en lille Dør, som skulde føre mig ud i det Frie. Saaledes kunde jeg ad en kortere og behageligere Wei, støde sammen med Slaven. — Jeg var allerede temmelig langt fra Hovedbygningen, og nærmede mig, i det klare Maaneskin, det Tempel, hvor Priscilla havde følt sig greben af saa sælsomme

Unølsker. Jeg spurgte mig selv, om den Sikkerhed, hvori hun nu levede, virkeligen var saa grundet, og om Sergius og Valeria ogsaa søgte den Kulde for hinanden, de udvortes bare til Skue. Den lønlige Forudsølelse, som bevægede mig til, ved Mistanke at forstyrre Priscilla's Røllghed, greb mig paany med forstærket Magt, i dette Dieblif, da den frygtelige Sandhed pludseligt afløredes for mine Dine.

I ringe Afstand fra det lille Tempel befandt sig et Lusthuus, som var udsmykket paa det Prægtigste. Denne aandske af Marmor bestaaende Bygning havde Priscilla ladet bygge omtrent paa den Tid, hun blev formælet. Hun havde ladet den pynte med Malerier, som fremsillede de Hovedslag, hvori hendes Egtfælle havde udmærket sig, og givet den Navn af „Triumphernes Pavillon.“ —

Jeg gik langs med Foden af Bygningen, da jeg standsedes ved Lyden af to Stemmer, som kun vare mig altfor bekjendte. Forsigtigt og gandske sagte steg jeg op paa en liden Høi, som var omgivet med store Træer, der tilslode mig, at see gennem et aabent Vindue, uden at Nogen kunde see mig fra Kabinettet. Her vilde alle mine Tvivl, hvis jeg endnu havde næret nogen, blevne gandske hævede; Maanen, som, med sit milde Lys, bestraalte hele denne Deel af Bygningen, lod mig see Sergius ved Valeria's Side.

Ud af dem Begge talte en glødende Lidenstabs. Meget erfarede jeg ved deres gjensidige Meddelelser i dette usalige Dieblif. At, disse Meddelelser opfyldte mig med ubestrielig Smerte. Strax førstegang, Sergius havde seet Valeria, var det bleven ham klart, at han, ved sit første Balg, havde overilet sig,

og Valeria sølte sig ligeledes dragen til ham ved en mægtig uimodstaaelig Tilbøielighed.

Da jeg nu engang kjendte hele Omfanget af den Ulykke, som havde truffet min ædle Hersterinde, besluttede jeg, at blive, indtil de Elskende fandt det hensigtsmæssigt, at forlade hinanden, i det Haab, at de vilde forklare sig endnu tydeligere angaaende de Planer, de havde udkastet for Fremtiden. Jeg saae mig tildeels skuffet i min Forventning. Da Sergius saae Dagen grye, sukkede han dybt og sagde: „Saa rødmær altsaa Aurora, for at adskille mig fra min elskede Valeria?“ — „Nun for kort Tid! svarte hun: Snart ville vi jo være forenede for steds!“ — „Ja vel, for steds! afbrød han hende glødende: Lod: det er kastet! Men inden jeg følger Dig tilbage, love Du mig, at være her ret tidligt næste Nat. Du skal da gandske nøie erfare Alt, hvad jeg har besluttet for vor Fremtid. To Dage endnu, kun to Dage, min Valeria, og alle Hindringer ville være borttryd: dede.“ — „Valeria har gandske lagt sin Skjæbne i Din Haand; hun kan ei Andet, end leve med Dig og i Dig.“

Det var den elskovsglødende Piges Svar; fortryllende straalte hendes Skjønhed i Morgendæmringen, og ved Sergius's Haand forlod hun Pavillon.

Ad en anden Vej begav jeg mig til det Sted, hvor Slaven ventede mig. Han bevidnede mig sin Glæde over mit Komme, og forsikrede, at han, hvis han havde tordet, gjerne havde opsogt mig i Haven. Det glædede mig, at han var bleven sin Pligt saa tro, thi dybt vilde det smertet mig, om nogen Anden end jeg, havde erfaret, hvor ulykkelig Priscilla var.

Hele Veien var jeg alvorlig, indsluttet i mig selv. Tusinde forskjellige Tanker krydsede hinanden i min Sjæl. Da jeg var overbevist om, at Sergius ikke vilde rødmie ved, at forstøde sin Hustru, for at komme til sine Onstters Maal, ansaae jeg det nødvendigt, at underrette Priscilla om min Opdagelse, og dog skjalv jeg ved Tanken derom. Jeg befalte mig Guderne i Bøld, og besluttede, at afmaa: le min Udfærd efter Omstændighederne. Saaledes naaede jeg Priscilla's Villa.

Jeg nærmede mig Baaningshuset, da jeg saa en Rytter jage mig imøde. Snart gjenkjendte jeg Amyntas, En af Priscilla's troeste Slaver. Han sagde, at han var sendt mig imøde, for at fremskyn: de mit Komme, og at jeg fandt Fruen paa hendes Bærelse, hvori hun havde indelukket sig, med den Befaling, ei at indlade nogen Anden, end mig. Hun sad, ved min Indtrædelse, ved et Vindue, og havde et Brev liggende for sig.

Hendes Ulykke gjorde mig hende kun endnu fjæ: rere; ja, hun syntes mig høiere, helligere. Jeg bøjede mig dybt for hende, og kyskede siltende Søm: men af hendes Klædebon. Hun gav mig et Bink, at jeg skulde staae op og sætte mig; derpaa rakte hun mig, uden at sige et Ord, et Brev. Dets Indhold var følgende:

„Venus's Hævn er altid frygtelig; det forsikre alle vo: re Digtere. Men Ingen vil troe dem. Man er for fuld af chimæriske Lidenstaber og af Hjernespind om ægte: skabelig Trostak, som, i det mindste siden Numa's Reg: gjering, er forbunden af Verden. Priscilla, for: tryllende, gaadefulde Priscilla! Du har tilbagestødt et Hjerter, som elskede Dig brændende, Du har opfyldt

dette Hjerte, som tilbød Dig, med Fortvivlelse, og aldrig vil det, ei engang i de meest larmende Forlystelsers Hvirvel, finde et Lægemiddel mod den uhyre Smerte, som truer at fortære det. Og hvad Fordeel har Du haft deraf? Du har skjænket ham Din Kjærlighed, som ei fortjente et saadant Alenodie. Forlanger Du Nøglen til denne Gaade? Velan, saa begib Dig, en af disse Nætter, til Din egen Have paa det qvirinalske Bjerg. Vel vil Du ikke finde nogen Sphynx, men dog, i Triumphernes Pavillon, to Personer, som ville hjælpe Dig at løse Gaaden."

"Hvad tænker Du om dette Brev?" spurgte Priscilla mig. — „Enhver, svarte jeg: han være, hvo han vil, som, for at stifte Ondt, tager sin Tilflugt til et anonymt Brevs skjændige Middel, betragter jeg som et slet Menneske, der kun fortjener Foragt. Dette Brevs Forfatter stiller sig imidlertid, som om han kjendte Dig nøie, og som om han ogsaa var Dig velbekjendt; derfor tillader jeg mig ingen Dom om hans Hensigter."

"Det er sandt! tog hun Ordet, og en himmelsk Rødme farvede hendes Kinder: Han behøver ei at underskrive sit Navn; jeg kjender ham kun altforvel. Det er Aurelius, En af Trajans første Yndlingers eneste Søn. Den opbrusende unge Mand beilede til min Gunst, men hans Brev beviser tilfulde, hvoreledes jeg har optaget hans Hylдинг. I hvad Hensigt han end kan have skrevet dette Brev, saa har det dog foruroliget mig i højeste Grad. Du selv, Velinus, synes bestyrtet. — Du tier? Min Beslutning staaer fast; endnu i Dag reiser jeg, for med egne Øine at see, hvad der foregaaer i Triumphernes Pavillon."

Man tænker sig let, med hvilken Uro jeg hørte disse sidste Ord. „Jeg haaber, sagde jeg: at Du vil tillade en Mand, som er Dig gandske hengiven, at følge Dig paa en Vandring, som han ikke har tiltraadt Dig.“

„Saa har altsaa Brevets Forfatter ikke loiet? — raabte Priscilla levende: Du selv kjender hiin skræffelige Hemmelighed, som Du ikke troer, at tørde meddele mig? Velinus! Du har ofte forsikret mig, hvilken Verbødighed Du bærer for min Faders Minde. I hans Navn besværger jeg Dig, fortie mig Intet. Min Ulykkes Omfang maa være saa stort, det vil — jeg føler dybt, at Uvissheden er endnu langt skræffeligere.“

Denne bestemte Opfordring satte mig i den største Forlegenhed. „Min ædle Frue! svarte jeg: Det er kun alt for sandt. Tilfældet har gjort mig bekjendt med Omstændigheder, som synes at stemme gandske overeens med dette sorgelige Brevs Indhold. Men jeg besværger Dig, ved Din Faders Ihukommelse, træng ei i dette Dieblif, dybere ind i mig. Veed mig ei aabenbare Dig Forhold, som endnu ikke ere mig selv gandske klare. Hvilke Babreidelser maatte jeg ikke gjøre mig selv, om jeg, uden Grund, forøgede de Qualer, som allerede nu sønderribe Dit Hjerter!“

Himlen veed, at jeg ikke vilde tillade mig nogen Løgn; men en nøiagtig Fortælling vilde have fyldt hendes Sjæl med Fortvivlelse. Tillige nærede jeg det stille Haab, at Sergius kunde indsee sin Uret og angre den. Priscilla syntes nogle Dieblifke henskunken i dyb Estertanke. Da hun vaagnede af den, sagde hun: „Jeg troer, at have gjættet, hvorfor Du

rier, og jeg kan ikke Andet end give Dig Ret. Ak, Velinus, vendte han blot angersfuld tilbage til Den, hvis Livslykke han har forstyrret! — Jeg føler, at jeg kunde tilgive den Utafnemmelige! — Men desuagtet maa jeg begive mig til Pavillonnen. Jeg vil være der endnu før Nattens Indbrud. Jeg tilråder, at Du ledsager mig."

Da jeg saae, at hun var uroffelig i sin Beslutning, formaaede jeg intet videre at gjøre. Dog kunde jeg, som hendes Folgesvend, vaage over hende, for at beskytte hende mod fremmede Angreb, men især, hvilket syntes mig nødvendigt, mod hende selv.

Vi ordnede vor Reise saaledes, at vi kom til hendes Have paa det qvirinalske Bjerg samme Dage, Solen neddukkede i de vestlige Bølger. Den troe Amyntas ledsagede os. Priscilla havde tilheft gjort Reisen med os. Da hun vinede sit Pallads, steg vi af, og Amyntas, hvem vi havde sagt, at vi vilde gaae gjennem Haverne til Palladset, fik Befaling, med Hestene at vende tilbage til den samme Villa, hvorfra vi vare komne.

Jo nærmere vi kom Pavillonnen, desto heftigere blev Priscilla's Sindsbevægelse. Men hun blev halvafsnægtig, da hun, skjult blandt Buskene, saae Sergius komme. Gandske rolig steg han op ad Trinene, og saae sig om overalt. Derpaa lagde han sig paa Loibænken, og trykte et lidenskabeligt Kys derpaa. Jeg vovede, at skotte til Priscilla. Hendes Ansigt var saare blegt; men hendes Dine sunkede frøgteligt. Denne Kvinde, hvis Skjønhed jeg hidtil kun havde seet forhiøiet ved den uroffelige

Sagtmodighed, som laae i hendes ædle Træk, syntes mig nu saa frygtelig, som Nemesis selv.

„See, sagde hun gandske sagte og med usikker Stemme: dette fritager Dig for enhver Tilstaaelse. Men — lader os fortsætte vore Jagttagelser.“

Sergius lagde en Skriftrulle hen ved en Pude, og gik derpaa bort, ligesom han var kommen.

Neppe var han forsvunden, før Priscilla, uden at agte paa mine Forestillinger, sprang ind i Pavillonnen og i et Nu greb det ulykkelige Skrift.

Skjebnen, som paa en saa grusfuld Maade begunstigede hendes Mistanke, foiede det ogsaa saa, at det endnu ikke var bleven gandske mørkt. Priscilla traadte til Hovedvinduet, og læste Brevet, hvis Indhold jeg her kan gjengive fuldkommen tro, da det endnu befinder sig i mine Hænder:

„Du, som har lært mig at kjende en Lykke, hvis Mulighed jeg aldrig ahnede! Du, der har knyttet mig til Dig ved Baand, som kun Døden formaaer at løse — hvor vil Du undres, naar Du, paa det Sted, hvor Du torde haabe at omfavne Din Elskede, kun finder disse fristlige Linier! Vår gjensidige Interesse kræver dette Offer. I Nat maae vi være adskilte, for siden at forenes for siebse. Din Plan, at fuge med mig, er vistnok det eneste Middel, som kan bringe os hastigt i hinandens Besiddelse, og rive os ud af disse forvirrede Forhold. Men jeg maa indlede Alt med den største Forsigtighed, og ene denne Bevæggrund kan bestemme mig til, at tilbringe denne Nats kostbare Timer fjernt fra Dig. Læs opmærksomt, hvad jeg her tilskriver Dig:

„I Tusculum, ikke langt fra den Villa, som er bleven saa berømt derved, at den har tilhørt Weltalenhedens Tyrse, og som Du fuldkommen kjender, befinder

fig, som Du endnu vil mindes, en Hule, som er bekendt under Navnet „Furiernes Grotte.“ Overtroist Frygt afholder Menneskene fra, at besøge den; derfor har jeg fattet den Beslutning, at udkaare den til vort midlertidige Asyl. Jeg har besøgt denne underjordiske Bolig, hvis fordums Bestemmelse er mig fremmed, men som egner sig gandske fortræffeligt til vor Plans Udførelse, og allerede har jeg ladet den største Deel af min Eienedom, d. v. s., af det, som oprindeligt tilhører mig, bringe derhen. Du kjender mig for vel til at troe, at jeg vilde fravende Den noget, som vi — — — maaſtee gjøre ulykkelig for sig selv.“

O, hvor tilbøielig er dog den ulykkelige Kjærlighed til, at stufte sig selv! Disse sidste Ord vare ikke mindre nedbøende for Priscilla, end de forrige, og dog gav hun dem en gunstig Fortolkning. Hun troede deri at see et Beviis for, at Sergius følte Samvittighedsnag; en Straale af Haab syntes at flamme op i hendes Hjerte. Men hvor kort var denne flygtige Trøst! Efter en Pause kastede hun atter Dinene i Skriftet, overbevist om, at det bestemte hendes Fremtidsfjebne, og læste de skrækkelige Ord:

„Men — lader os ikke tænke derpaa. Venus selv leder vore Handlinger, vore Følelser. Kunne vi modstaae en saadan Guddoms Magt?“

„Hvad jeg forlanger af min Underligthedsde, er, at hun, naar hun, ved Stjernernes Skin, har læst disse Linier, vender tilbage til sit forborgne Gemak, for at hvile lidet. I Morgen, naar Aurora udbreder sit velgjørende Skin, vandre Du, min Tilbedte, med den i vor Hemmelighed indviiede Matrone, til Tusculum, og naar Du, under eet eller andet Paaskud, har sendt hende tilbage til Staden, begive Du Dig ene ind i Hulen. Lov,

himmelfste Pige, ei i Vestibulen; i det andet Gemak finder Du et Skab med nogle Spiser og forskjellige Sorter Vine. En Jerndør og en Trappe med fire Trin føre Dig til Grottens fjerneste Rum."

„Næddes ei ved Synet af de tre Marmor-Statuer, som staae ved dets ydersle Ende. Vel er det sandt, at de forestillte Furierne, men for os ville de være beskyttende Guddomme. En Lampe af uudsøffelig Almant, som jeg selv har tændt, har i to Dage brændt paa dette frygtelige Sted, som ingen Dodelig vover at betræde. Kun jeg vil, ledt af Kjærligheden, modtage Dig, min Tilbedte, der, og afsjørende ville vi da tale om den Plan, som sysselsætter os saa levende. Lev vel, Du Svigelskede!"

Istedetfor Underskrift saae man et sammenslynget S. og V. — Priscilla lagde Brevet igjen, hvor hun havde taget det, og idet hun bød mig følge efter, skjulte hun sig atter i Krattet.

Neppe var en Time forløben, før Valeria kom. Maanen, som belyste hele hendes Figur, lod mig, ved hvert Skridt, hun gjorde, opdage en ny Grazie i hendes Træk. Hvor skøn hun var, kan man slutte af Priscilla's Ord: Hun kunde ikke afholde sig fra at udraabe: „Hvor yndig hun er! O, den Ulykkelige! Hvi blev det mig ikke tidligere klart, hvad jeg havde at frygte af hende!"

Valeria syntes ei at undres over, at Sergius endnu ikke var der. Hun satte sig ned, for at vente paa ham.

Nogle Diebliske efter berørte hendes Haand tilfældigviis Brevet, som hun i Begyndelsen ikke havde bemærket — hun nærmede sig det Sted, hvor vi vare skjulte, for at læse det, kyskede det med lidens

stabelig Henrykkelse, og raft forlod hun derpaa Pavillonon, uidentvøl fastbesluttet, at adlyde sin Elster i Eet og Alt.

Jeg vilde overtale Priscilla til, at begive sig til sit Pallads, og stille sig, som om vi nys vare hidkomne. Et Slags Brede opluede pludseligt i hendes Dine, og hun sagde, idet hun saae stvot paa mig: „Vil Du følge mig til Grotten? Jeg begiver mig vieblikkelig did. Jevrigt skal Du have frit Valg. Du kan vægre Dig, uden at støde mig; men min Beslutning staaer uroffeliggfast.“

Alt, hvad jeg kunde bevæge hende til, var, at hun tillod mig, at hente en Hest fra Stalben, paa det hun ei skulde gjøre Reisen tilføds. Mit Komme undrede Ingen. Jeg fortalte, at jeg var hidkjort med En af mine Venner, og at jeg strax maatte reise tilbage.

Jeg havde medtaget en Kappe. Paa min Begjering indhyllede Priscilla sig i den, og saaledes begave vi os paa Veien, hun tilhest, og jeg tilføds. For at forebygge enhver mulig Mistanke, havde jeg ikke villet medtage to Heste. Da vi naaede et lidet, Merkur helliget Tempel, bad jeg denne Gud beskytte os paa vor Reise.

„Du gjør Ret i, at paaafalde Merkur! sagde Priscilla med et bittert Smil, som indjog mig Skræk: Det er jo den Gud, som fører Sjelenes til Underverdenen. Paaafald ogsaa de Guder, som ere satte over Afkrufferne og Gravminderne, men først og fremmest Eumeniderne, hvis Statuer vi snart ville faae at see.“

Da vi omtrent havde tilbagelagt den halve Vei, forlangte hun, at jeg skulde hvile mig lidet ved

en Rilde, som, ikke langt fra Veien, rislede mellem Blomster. Jeg adlød hende i det Haab, at det maaskee her, hvor en blid, blomstrende Natur omgav os med sin fortryllende Ynde, vilde lykkes mig, at bringe hende til at afstaae fra sit Forsæt. Men Forestillinger, Bønner, Taarer — Alt var spildt. Den ubøielige Skjebne havde, alvorligt og bestemt, foreskrevet hende hendes Livsvei.

Da vi naaede Grotten, fandt vi snart Bestis hulen, begge Gemakkerne og de tre, i Sergius's Brev betegnede Statuer. Nær de frygtelige Gudsdomme udbredte Amiant-Lampen et blegt Lys, der kun forøgede de Rædsler, dette græsseligstode Rum indgjød. Guldmynter, Kostbarheder og nogle Klædningsstykker laae adspredte paa Gulvet, og vare ogsaa allerede tildeels pakkede i en Kiste. I en halv mørk Krog blinkede nogle, til Angreb som til Forsvar bestemte Vaaben, og blandt dem en — tveegget Dolk. Neppe tillod Priscilla mig, nøie at betragte det uhyggelige Sted.

„Følgende befaler jeg Dig! sagde hun i en bydende Tone, hvori hun endnu aldrig havde talt mig: Du rider til et Herbergeersted i Tusculum, og først i Morgen, tre Timer efter Middag, tillader jeg Dig, igjen at hidkomme, for at underrette Dig om det, der er forefaldet imidlertid. Gaae, og gjør ingen Indbending. Jeg har allerede opfat min sidste Villie. Der komme altsaa, hvad der vil — Du, Velinus, kan være rolig for Din Fremtid.“

„Men, hvad skal der vorde af Dig?“ raabte jeg, og vovede førstegang, med en Faders Følelse

at slutte hende i mine Arme. Mine Taarer hindrede mig i, at tale videre.

„Min Skjebne, sagde hun øiensynlig rystet: vil finde sin Afgjorelse her. Gaae, gode Gamle. Betænk, at min Ufskjebne berettiger mig til, at adlydes af Dig.“

Jeg boiede mig for hende. Hun rakte mig Haanden, og idet jeg knælede, tillod jeg mig, at trykke mine bævende Læber paa hendes Haand. „O! raabte jeg grædende: Himlen, som jeg vil bønfulde for Dig, vil sikkert snart ende Dine Qualer.“ — „Ja, paa een Maade, eller paa en anden!“ svarte hun. Hun trykte min Høire, og gav mig ved et Tegn at forstaae, at jeg nu skulde sjerne mig. Stiltiende adlød jeg.

Da jeg kom til Jerndøren, saae jeg mig om. Priscilla sad, tilsyneladende rolig, paa Risten, og betragtede de frygtelige Guddommes Statuer, hvis Varetægt jeg havde maattet overlade hende til.

Som hun havde besejlet mig, tilbragte jeg Resten af Natten i Tusculum. Neppe var Dagen frembrudt, før jeg gik ud, og søgte at nærme mig Grotten. Dog blev jeg i en vis Afstand derfra. Ikke blot Priscilla's Forbud, men ogsaa en vis Banghed afholdt mig fra, at komme nærmere. Efter at jeg saaledes havde vanket om to til tre Tæmer, segnede jeg modig ned, og indslumrede, i Skyggen af en blomstrende Busk, ved Bredden af en mildtrilende Bæk.

Da jeg vaagnede, dalede Solen alt, og jeg overbeviste mig om, at jeg nu torde begive mig til Grotten, uden at overtræde min Herskerindes Bud.

Jo nærmere jeg kom den, destomindre fælte jeg hiin dødelige Angst, som om Morgenens havde holdt mig fjernet derfra. Det syntes, som om en velgjørende Guddom styrkede mine Kræfter, for at føre mig raskere til det Sted, hvor saa vigtige Anliggender skulde afgjøres.

I Vestibulen og det første Gemak saae jeg intet Ualmindeligt. Men da jeg vilde stode Jerndøren op, gjenemrisledes jeg pludseligt af en uvilkaarlig Gysen. Jeg lagde Dret mod Døren. I Begyndelsen hørte jeg Intet; men snart fornåm jeg en huul Sukken, som trængte rystende til mit Hjerter. Jeg lyttede atter, og gjenkjendte, paa nogle afbrudte Toner, Priscilla's Stemme. Driften, at ile hende til Hjælp, overvandt enhver Betænkelse, og rask stod jeg Døren op.

Udødelige Guder! Hvilket græsfeligt Billed fremstillede sig for mine Øine! Ved Lampens Skin saae jeg Valeria ligge død henstrakt ved Støtternes Fodder. Paa nogle Steder var Marmoret farvet med hendes Blod. Hos hende laae Sergius, ligeledes død, med Dolken i Brystet. Priscilla laae paa Gulvet, og havde skjult sit Ansigt i sine lange sorte Haar. Hun jamrede sig lydt, men syntes at være uden al Besindelse. Jeg hentede noget Band, vadede hendes Lindinger dermed, og opbød Alt, for at bringe hende til sig selv. Længe vare mine Bestræbelser forgjæves. Da det omsider lykkedes mig, at sætte hende paa Kisten, aabnede hun Øinene, og udstødte et dybt Suk; men hun lukkede dem strax igjen, gandske, som om hun var falden i en let Slummer. Da jeg saae, at hun ikke var saaret, blev jeg noget roligere, og nærmede mig nu Sergius og Vale-

ria, for at see, om de ikke stode til Rædning; men skjøndt den Førstes Træk endnu, paa en meget energisk Maade, udtrykte Raseri og Forrvibelse, og skjøndt den Sidstes Skønhed aldrig var forekommen mig mere fortryllende, overbeviste jeg mig dog snart om, at Begge vare blevne et Nov for den uforsonlige Død.

Jeg nærmede mig nu atter Priscilla, som jeg, med liden Møie, fik gandske gjenoplivet. Men hvilken skrækkelig Baagnen! Hendes forvirrede Blikke svævede ustadigt omkring. Hun gjenkjendte mig, og begyndte at skjælve. Men da hun fik Øie paa Statuerne og Eigene, grebes hun af en ubeskrivelig Rædsel. Hun udstødte et hjertesønderrivende Skrig, og styrtede, ude af sig selv, i mine Arme. Angsten gjengav mig en Deel af min forrige Kraft. Jeg bar, eller rettere slæbte hende ud i det første Gemak, og da jeg havde lagt hende ned paa Steenbordet, hentede jeg Lampen, Vandet, og Alt, hvorom jeg troede, at det kunde være mig til Nytte. Derpaa skyndte jeg mig at lukke den frygtelige Jerndør.

Med Tausshed forbigaaer jeg den stedsevarende Angst, hvori Priscilla's Afmagter satte mig; ofte skjælv jeg for hendes Liv. Mod Midnat blev hun roligere, og syntes fuldkommen sig selv bevidst. Men pludseligt begyndte hun at skrigte vildt op, og med vanvittige Sagter udraabte hun: „Bort! Bort!“

Det var de første Ord, hun talte. Krampagtigt greb hun mig ved Haanden, og førte mig en lang Strækning bort fra Hulen. Da hun ikke kunde vine denne mere, segnede hun til Jorden, og udstødte ynkelige Jammerstoner.

Med sand Utaalmødighed ventede jeg paa Morgendæmringen. Dens milde Lys farvede Østen. Høiere steg Solen, Fuglene vaagnede og sang. Men for den Armes Hjerte sang de ikke deres Morgensang. Det forstod den ei, det fornam kun sin Qual. Landboerne gik muntert nynnende forbi. Jeg fik dem til, at hente min Hest og en Vogn fra Lusculum. Da de kom tilbage, havde Priscilla sin Bevidsthed igjen; men alle hendes Pulse fløi, og hendes Lemmer syntes at nægte hende deres Tjeneste. Jeg bad hende stige tilvogns, og hun gjorde det, idet hun siltende nikkede med Hovedet. Men hun var saa svag, at jeg maatte løfte hende op. Jeg satte mig hos hende, og styrede Vognen.

Ei førte jeg hende til Palladset paa det qvirinalske Bjerg, men til hendes paa Veien til Ostia beliggende Villa. Hun syntes at gjette min Hensigt.

Da hun steg af Vognen, sagde hun til de forsamlede Slaver: „Gjører i alle Ting, hvad Velinus befaler. Jeg gaaer op paa mit Bærelse, hvor jeg Ingen vil see, uden ham og Terentia.“

Det var hendes Anime, som hun havde sikket en bestandig Forsørgelse. Den gamle Kone blev hidkaldt, og Priscilla gik op paa sit Bærelse med hende, idet hun bød mig begive mig til Hvile. Nogle Diebliske efter lod hun mig sige, at hun vilde lade mig kalde næste Morgen — før ønskede hun ikke, at see mig.

Jeg adlød. Midt om Natten blundede jeg lidt — jeg var saa mat — da hørte jeg det pludseligt banke stærkt paa min Dør. Terentia ønskede, strax at tale med mig. Hun var saa rystet, at hun

neppe kunde underrette mig om, at Priscilla ønskede mig i Tale.

„Himlen allene veed, tilføiede hun sagte: hvilken Hemmelighed hun vil aabenbare Dig; men skal jeg domme efter hendes Sindsbevægelse og efter enkelte afbrudte Ord, da maa jeg befrygte det Skrækkeligste.“

Jeg traadte ind til hende. Hun laae paa en Seng. Terentia fulgte mig. Da jeg havde lukket Døren, begyndte hun følgende Fortælling, idet hun viste en Fasthed, som jeg maatte beundre. Jeg lader hende selv tale, saa tro, som om hun selv havde diceret mig den rædselsfulde Begivenhed.

Saaledes talte hun: „Viet de uforsønlige Curmeniders Hævn, vil jeg skildre Eder det Skrækkelige, som har tildraget sig. J ville gysse, aldrig ville J opleve noget Lignende. Men da jeg tør betragte mig som en Død, kan jeg klart fremstille min Ulykke, min Forbrydelse, og det endog med et Bærsens Eigegyldighed, som er fuldkommen roligt, fordi det veed, at dets Fremtidsfjebne er uigjenskaldeligen bestemt. — Da jeg nødte Dig, Velinus, trods Din Modstand, til at lade mig allene i Grotten, ventede jeg, som et Offerlam, hvad den bydende Nødvendighed vilde kræve af mig. — Jeg havde ventet nogle Timer, da en Støi lod sig høre. Strax ahnede jeg, at min Medbeilerske nærmede sig. Jeg havde en Følelse, som næsten grændsede til Glæde. Jeg haabede, at bringe hende paa andre Tanker. Himlen, som har foreskrevet mig de græsselige Beie, jeg har vandret, veed, at jeg, i dette Dieblis, var fastbesluttet, at glemme Alt — kun maatte han

igjen være min, den Mand, uden hvem jeg ikke kunde leve."

„Valeria var langt fra at troe mig i Grotten, og den Raabe, jeg havde kastet om mig, bidrog i Begyndelsen til at vildlede hende. Idet hun rask fløi over de fire Trin, styrtede hun sig i mine Arme, og raabte: „Saa tilhøre vi da hinanden for evigt!“ Hvor studsede hun, da jeg stødte hende tilbage, og viste hende mit Ansigt! „Ulykkelige! raabte jeg: Du gjengjelder mig saaledes!“ Og nu sagde jeg hende Alt, hvad der var foregaaet afvigte Nat."

„Men roligt stod hun for mig. Hvad hun, hvad Sergius havde forbrudt, derfor gav hun Kjærlighedens Almagt Skyld; den allene havde føiet det saa, at hun og han vare uadskillelige. Hun havde, med al sin Sjels Styrke, bekæmpet sin Lidenstabs, og ei skulde man, af nogen Dodelig, fordre overmenneskelige Anstrengelser. Hvornaar, vedblev hun: hvornaar have da de romerske Love forbudet en Mand, at forstøde en Hustru, og at tage en Anden i hendes Sted? Du behøver isvrigt ei at frygte nogen Egteskabs-Ekilsmiss. Du beholder Din Rang, Din Formue. Lev lykkelig og agtet, omringet af Dine Rigdomme, i Verdens Hovedstad, medens vi, blandt barbariske Folketærd, ved Verdens yderste Grændser, søge et stille Tilflugtssted, hvor vi kunne undrage os Alles Dine og ene leve for vor Kjærlighed. Rang, Formue, Vre, Fyrstegunst, Fædreland, Alt dette opoffrer Sergius for mig. Gid han, i min Kjærlighed, maa finde idetmindste nogen Skadesløs holdelse for saamange Offre! Selv vil han udbrede Efterretningen om sin Død, og paa denne Maade berettigede Dig til, at indlade Dig i et nyt Egteskab."

„Aldrig! raabte jeg rasende: Aldrig, Valeria! Jeg kunde ikke leve, hvis Du berøvede mig ham!”

„Priscilla! svarte hun, idet hun nærmede sig mig: Vor Stilling er skrækkelig. Jeg indseer det kun altforvel — Sergius fødtes til at indgøde en uimodstaaelig Kjærlighed; men ogsaa han kunde kun finde eet qvindeligt Væsen, der var istand til at elske ham ret. Du paaستاer, ei at kunne leve uden ham; hvad skal jeg da sige, jeg, der elstes i samme Grad, som jeg elsker?”

„Det oprørte mig i mit Jnderste, at høre Valeria sammenligne sin Stilling med min; men hun udtalte ikke disse Ord i en høj Tone; hun saae mildbøiemodig paa mig, Taarer trillede over hendes Kinder, og jeg troede i dette Øieblik at kunne vække ædlere Følelser i hende.”

„Valeria! raabte jeg: Kjære Valeria! Dit Hjerte er ædelt, det seer jeg. Vind, ved høimodig Anstrengelse, en Seier over Dig selv; vær mig mere, end Veninde, vær min Søster, min Skytsaand! Saa vil jeg ikke gaae irette med Himlen, fordi den har skabt Dig skjønnere, end mig. De Rigdomme, hvorefter Du taler, vil jeg dele med Dig — nei, tag dem Alle, om Du vil. Blandt den Brimmelse af Beilere, som hige efter Din Gunst, vælg Du den Værdigste, og Freden giv Du mig igjen.” — „Om jeg end vilde fraspige mig Sergius, vilde han dog aldrig finde sig i, at skilles fra mig!” — Det var hendes Svar.”

„Sønderknusende virkede dette Sprog paa min Følelse; men jeg var allerede gaaet forvidt til, at jeg ikke endnu skulde gjort det sidste Skridt. Istædet for at overøse hende med Forbandelser, istædet for

at paakalde Guderne, som hævne Meeneed, og især hine frygtelige Guddomme, som vare de stumme Bidner til vor Sammenkomst, fastede jeg mig for hendes Fodder, idet jeg bønfoldende raabte: „Giv mig ham igjen!“

Jeg troede hende bevæget. „Valeria, tilføiede jeg: betænk, at hvis Du ei opfylder min Bøn, da begaaer Du et dobbelt Mord, Du dræber mig og Frugten af en Kjærlighed, som kun Du har formået. Valeria, jeg bønfolder Dig i det Barns Navn, jeg bærer under mit Hjerte!“

„Udødelige Magter! I ere mine Bidner, at jeg kyskede min Medbeilerindes Fodder og vædede dem med mine Taarer! O, og hvad svarte hun mig? Med et fornærmende Smil udtalte hun de frygtelige Ord: „Hold op, at bede mig, Priscilla! Beraab Dig ei paa Rettigheder, som Du har tabt; viid, at ogsaa jeg føler mig Moder!“

„Da greb mig et ubeskriveligt Raseri. Med Afsky stødte jeg hende tilbage, idet jeg sprang op — pludseligt seer jeg en Dolk — rask griber jeg den — som et Lyn styrter jeg mig mod Valeria — og — støder hende Dolken i Brystet!“

„Synet af den Døende fyldte mig med den frygteligste Samvittighedsangst. Jeg søgte, at stille det strømmende Blod. Med svag Røst sagde hun: „Din Omhu nytter ikke — forlad dette frygtelige Sted — Guderne straffe mig ved Din Haand — men — Sergius vil ikke overleve mig — og Du — er da — for haardt straffet!“

„Keppe havde hun udtalt disse Ord, før Jernbøren aabnedes, og Sergius treen ind. „Lev vel for evigt! tiltalte Valeria ham: Himlen er retfær-

dig; see her Frugten af en forbryderst Kjærlighed; men — hævn ikke min Død!" — Det var hendes sidste Ord."

Rædsel malte sig i Sergius's Ansigt. Jeg støi til ham, rækkende ham Dolkens, som jeg havde trukket ud af hans Elskedes Barm. „Hævn Dig! raabte jeg: Hævn Dig, og fuldend en Forbrydelse, hvori Du er skyldigere, end jeg."

„Jeg knælte ved Valeria's Liig, idet jeg blottede mit Bryst. Men uden at vise mindste Brede, greb han, med frygtelig Kulde, Dolkens, nærmede sig Valeria, og da han havde overbevist sig om, at hun ikke levede mere, viste han hende den sidste Tjeneste: blidt lukkede han hendes Dine og Mund."

„Priscilla! sagde han derpaa, med kold, fast Stemme: Frygt Intet for Dig. Selv en Forbryder, kan jeg ikke være Din Dommer. Jeg troede Dig ei istand til, at besmitte Dine Hænder med Blod; men Du vil, i Din Hævns Tilfredsstillelse, finde Din egen Straf."

„Da han havde sagt dette, vilde han gjennebore sig med Dolkens. Jeg sprang op, for at frarive ham den. „Uhyre! raabte han: Du har berøvet mig det Bæsen, som ene gav mit Liv noget Værd. Jeg forbander Dig, jeg overantvorder Dig til Gudernes Hævn! Jeg vier Dig de uforsonlige Eumenider! Frygtelige Gudinder! Ved Eders Billedstøtter fuldbragtes Forbrydelsen. Hævner mig og Valeria!"

„Jeg holdt ham omslynget med mine Arme, og vædede hans Ansigt med mine Taarer. Da fæstede han mig fra sig, og — borede Dolkens i sit

Bryst. „Valeria!“ raabte han, og var ikke mere. Hans Dø brast, idet han fæstede det paa Valeria's Liig.“

„Uden Besindelse styrtede jeg ned. Indtil Du kom, Velinus, veed jeg ikke, hvad der foregik med mig. Kun stundom kom det mig fore, som om jeg igjen var mig bevidst, og som om Furierne allerede slyngede deres Svøber over mig. Dengang var det en Bildfarelse; snart vil det være Visshed. De vente ikke længe paa et Offer, der er viet dem saa høitideligt.“

„Da hun havde sagt dette, bød hun Terentia og mig gaae til Hvile. Solen havde allerede gjennemløbet den største Deel af sin Bane, da jeg vaagnede. Samme Dieblis treen Terentia ind i mit Kammer. Hun var dybttrystet, og sagde: „Tag dette Brev, som jeg skal tilstille Dig — jeg kjender dets Indhold.“ — Hukkende gik hun.

Jeg oprullede Brevet, og læste følgende Linier:

„Naar Velinus modtager dette Skrift, er jeg i den frygtelige Grotte; jeg er der, for aldrig at forlade den mere. Guderne selv bestemme det Dieblis, da Livet begynder og ender. De have viet mig Furierne — dem hjemfaldet jeg. Terentia og Velinus, varer lykkelige, lykkeligere end jeg!

Priscilla.“

Vi iilte hen til den frygtelige Grotte. Her fandt jeg Gjenstanden for min Kjærlighed, Taknemmelighed og Grefrygt — vansittig. Snart bønfuldt hun Guderne, snart forbandede hun dem. Da begav sig et Jertegn: Tordenen rullede — et Lyn foer gjennem Eumenidernes Grotte — Hævnens Gudinde syntes besjelede: Priscilla segnede ned, for aldrig at vaagne mere.

Manden med Næsen.

(Frit oversat efter den engelske Original
af Fr. Sneedorff Birch.)

Det følgende vittige Stykke, som findes i Blackwoods Magazine of the Year 1827, II. T. 352 &c. er en mesterlig Parodie paa adskillige af Washington Irving's Fortællinger, i Særdeleshed paa Historien om den tykke Mand i den aanderige Ainerkærners Bracebridge-Hall. Indholdet af denne Fortælling er i Hovedsagen følgende: Forfatteren seer i et Berts-huus en Fremmed stige ud af Vognen og træde ind, men, da dette kun seer en paaflant, har han ingen Leilighed til at erfare, Hvo det egentlig er. Han hører den Fremmede gaae over sit Hoved i Bærelset ovenpaa, flere ubetydelige Omstændigheder støde sammen, for at give den nye Gæst noget hemmelighedsfuldt, eller rettere, Forfatteren lægger selv i flere intet sigende Tilfældigheder en mystisk og gaadefuld Betydning, endogsaa Måden, som den Fremmede forlanger, Aviserne som han læser o. s. v., fort, en heel Deel andre smaae Ubetydeligheder, gjøre et uhyggeligt Indtryk paa Fortælleren, som tilsidst gribes af en urolig Spænding og en indbildt, med Nysgjerrighed blandet, Frygt. Da Forfatteren endelig slutter Historien, faaer Læseren en lang Næse, thi istedetfor den ventede Opklaring, hvo den Fremmede var, om der virkelig var noget Usædvanligt ved ham o. s. v., faaer man Intet at vide, uden at Forfatteren den følgende Dag seer den nye Gæst stige ind i sin Vogn. Af Dennes Ansigt faaer han imidlertid Intet at see, men bemærker kun hans brede Kjølefskjød. Denne Fortælling ansaar man ikke uden Grund for en Satire paa Walter Scott (the great unknown) den store Ubekjendte, hvis Incognito W. Irving her parodierer. Men den tykke Mand er tilstræffelig høvnet ved den følgende

Fortælling (hvis Forfatter er ubekendt), der med alle sine indbildte Spøgelsesrædsler og smaae Details, som ere mesterligt copierede af Amerikanerens Fortælling, er en fin og bidende Satire paa Jrvings Maaeer, som ofte ved sine levende Skildringer spænder Læserens Opmærksomhed, og til Slutning paa eengang bryder af uden at tilfredsstille den vakke Nysgjerrighed.

„J talte nylig om Manden med Næsen!“ sagde den tykke Bert i den forgyldte Løve til En af sine Gæster, en zürlig Jockey med snevre Læderbeenklæder og grøn Kjole, som med selvtilfredst Smil sad foran Ilden og røgte en Zigar.

„Ja vist! gjentog Denne: Det var Manden med Næsen vi talte om. Troværdige Folk fortælle, at han viste sig i York, Anno 1823.“

„Det var Anno 22!“ afbrød ham en spæd Stemme bag ved Døren, som just gik op, hvorpaa en lang, smal Person i gandske sort Klædedragt, med Knæ- og Skospænder af Sølvs og en Stok i Haanden, traadte ind. Disse Ord, og endnu mere Personen, som havde talt dem, gjorde en lang Pause i Grønkjølens Fortælling. Han trak Zigaren ud af Munden og betragtede den Fremmede med stum Forbauselse. En saadan Pause i en Mand's Fortælling, som vidt og bredt var bekendt for sin Snakkesalighed, maatte naturligviis tildrage sig det øvrige Selskabs Opmærksomhed, thi foruden Berten vare endnu tre Gæster tilstede, nemlig Barberen, Stadsmusikanten og Byskriveren, lutter Personer, som vare begavede med en god Portion Nysgjerrighed. De stirrede snart paa Manden i den grønne Kjole, snart paa den lange, sorte Fremmede, som imidler-

tid havde sat sig hen til Jlden og taget sin Pibe op af Lommen. De nysgjerrige Gæsters speidende Dietast maalte ham fra øverst til nederst, og naar de paa Veien mødte hverandre, syntes de at spørge: „Hvad i al Verden skal alt dette betyde?“

Endelig tog Berten Mod til sig og vendte sig til den Fremmede med det Spørgsmaal: „Hvo er Han, min Ven?“

„Jeg er Manden med Næsen!“ gjentog den Udspurgte, idet han trak Piben ud af Munden og blæste en lang Tobakssky gennem Sidetænderne.

„Manden med Næsen? mumlede Berten med stivt Blik: Og hvad har Han at befale?“

„En Glaske Dobbeltøl og en Seng for i Nat.“ gjentog den Fremmede, idet han, ligesom før, tog Piben ud af Munden og strax efter stak den ind igjen.

Dette Svar indeholdt vel ikke noget Mærkværdigt, og syntes vel endog at være temmelig uskylt og intetsigende, imidlertid forøgede det dog de ommeldte Personers Nysgjerrighed, som med opspilede Dine og tiltagende Forbauselse betragtede den gaadefulde Fremmede. Deres nysgjerrige, spørgende Blik vilde endog have været utilgiveligt, dersom ikke Manden havde været begavet med en gandske forunderlig og usædvanlig Næse. Den var hverken en Ornenæse, Romernæse eller Stumpnæse, ja, den henhørte endog aldeles ikke til nogen bestemt Klasse, men udmærkede sig blot ved sin overordentlige Længde og røde Farve, saa at den snarere syntes at være Næsen paa en Masse end paa et levende Menneskebarn.

„Manden med Næsen!“ udbrød Verten endnu engang med foldede Hænder. „Manden med Næsen!“ gjentog Barberen og Musikanten med vorende Forbauselse. „Manden med Næsen!“ lod det som Ekko fra Bysskriverens Læber, og den Ene stirrede med betænkelige Dietast paa den Anden.

„Ja! Manden med Næsen! gjentog den Fremmede: Er det da noget Forunderligt, at et Menneske har en Næse i Ansigtet? Vilde det ikke tværtimod være endnu underligere, om han slet ingen havde?“

„Ja, men saadan en Næse!“ udbrød Bysskriveren, næsten aandeløs af Forundring. Saadan en ubændig, græsselig Næse!“ gjentog Verten med et dybt Suf. „Nu! afbrød den Ubekjendte: Maa jeg ikke beholde min Næse i Ro for Herrerne? Oprigtig talt, er den vel noget stor og usædvanlig af Skabning og Fagon, kort sagt! den er langt fra ingen Hverdagsnæse, men ikke destomindre, min Ven! er og bliver den dog altid — altid — altid —“

„Nu, nu! hvad er den da?“ udbrød Verten med stigende Nysgjerrighed.

„Ja! gjentog den Fremmede: min Næse er og bliver dog hverken meer eller mindre end —“

„Saa sig dog, Kjære! hvad I mener!“ afbrød Musikanten ham, og rykkede urolig frem og tilbage med Stolen.

„Nu, nu! svarte Næsens Eier: vær ikke saa utaalmodig, min Næse er og bliver, som sagt, dog hverken meer eller mindre end —“

„Herregud! saa tal dog reent ud af Skjægget! gjenmælte Bykriveren: Hvad er og bliver da Ederes Næse?”

„Den er og bliver, svarte den Fremmede: hverken meer eller mindre end — — — — en Næse.“ Med disse Ord sat han rolig sin Pibe igjen i Munden, og røgte med uforstyrret Alvor og Magelighed.

Dette Svar bragte hele Selskabet ud af Fatning; de vidste ikke mere hvad de skulde tænke eller sige, og mumlede afbrudte, usammenhængende Ord mellem Tænderne, som Ingen var istand til at forståe. De trak sig længere tilbage med deres Stole, og stirrede paa den Fremmede med uviste Blik, som han imidlertid ikke lod til at bemærke.

Jo længere han røgte, destomere steg deres Nysgjerrighed, og denne piinlige Tølelse havde naaet sin højeste Spidse, da pludselig Jokeien med den grønne Kjole reiste sig, kastede en Skilling paa Bordet, som Betaling for hvad han havde fortæret, og i synlig Angst iilte ud af Stuen.

Nu begyndte de Tilbageblevne at blive gandske uhyggeligt tilmode, uden at de selv vidste, hvorfor? Den Fremmede var rigtignok begavet med en lang Næse — men hvad kunde man vel have at befrygte af den, selv om den var længere end den længste, som nogensinde var kommet dem for Nie. Enhver af dem gjentog dette stiltiende over hundrede Gange for sig selv; men — hvad hjalp det? Desuagtet mægtede ingen af dem at vende Diet bort fra den lange Mand med den lange Næse. Det var næsten, som om en usynlig Tryllemagt tvang dem til at see derhen, mod deres Villie.

Personen sad imidlertid gandske rolig foran Gløden, og lod til at være ret vel tilfreds med sig selv, medens han af og til drak af Glasfen, som stod paa Bordet, og uafadeligt røgte, uden at bekymre sig om de Andre. Intet Ord undslap Selskabets Læber; deres Glas stode urørte paa Bordet, og Berten strøg sig af og til, med et ængsteligt Sideblik, paa den tykke Mave; Spillemanden vovede undertiden at gabe, ikke saameget af Reedsomhed, som fordi en hemmelig Ængstelse havde betaget ham. Barberen sad ligesom fastgroet til Stolen; Byskriveren stønnede tungt, liig en Blæsebælg — fort sagt! de fire Mennesker sad der ligesom Billedstatter, uden at kunne tale eller røre sig af Stedet.

Imidlertid led det fra den Fremmedes Læber uafadeligt: Puff! Puff! Puff! Puff! og paa hvert et Puff fulgte en Røgsky, som, efter at have omhyllet hans Ansigt med blaalig Damp, enten tabte sig i lange bølgeformede Masser eller trak ind i Kammen. Med hvert et Puff! steg de Andres uforklarlige Angst. — I Tankerne vare de langt borte fra den uhyggelige Mand med Næsen, men ligesom fængslede af Klapperslangeblik, vovede Ingen at bortfjerne sig. Omfider brød Byskriveren overrørt, tog Mod til sig og greb hurtig sin Hat, efter at han forsigtig havde skottet hen til den lange Mand og Døren, som var ham nærmest. Som et Lyn var han ude af Stuen, og neppe vare tre Minuter forløbne, da Spillemanden fulgte hans Exempel og lod Berten tilligemed Barberen ene med deres Angst. Den Første rykkede instinktmæssigt nærmere med sin Stol til Skjæggestraberen. Men Røgeknivshelten syntes kun lidet tilbøielig til at trøste ham længe.

med sin Nærværelse ; den stakkels Mand rystede og bævede som et Espeløv paa hvert et Lem ; en Koldfeber syntes at gjennemtiisne ham ; bleg som et Liig og med klapprende Tænder stod han op , sneg sig med dirrende Knæ omkring de tomme Stole , og satte paa eengang , liig en opjaget Hind , med et Spring gjennem Døren.

Udbrig har noget Menneſke befundet sig i en ptiinligere Stilling end Verten ; Dødsangsten stod malet paa hans Ansigt. Saalænge hans Venner endnu sad ved hans Side , var hans Stilling endda nogenlunde taalelig ; men da de nu , En efter en Anden , havde bortſjernet sig , da han endelig saae sig ene med den rædselsfulde Ubekjendte , da vidste han hverken ud eller ind af Forsærdelse. Han sad nu der ene ligeoverfor den hemmelighedsfulde Gæst , som ubevægelig røgte af Piben , uden at ændse hans Nærværelse. Ilden brændte klart i Raminen og kastede et rødtligt Skjær paa de blanktpolerede Tinkruse , Kjedler og Kasseroller , som vare ophængte trindtom paa Væggene , og de store Gleskestinker kastede fra deres fedtglindsende Overflader , liig Speile , Skinner tilbage. Han var ikke istand til at røre sig af Pletten , han kunde hverken tale eller tænke mere. Ja — han kunde blot høre og see , og Alt hvad han saae og hørte egnede sig kun til at forøge hans Nædsel. Foran ham sad den lange , ubevægelige Skikkelse med den græsselige Næse , og det uophørlige Puff ! Puff ! fra hans Pibe , faldt , liig Nvægsolofugler , paa Vertens Trommehinde. Han prøvede paa at lukke Dinene , men det uafsladelige Puff ! Puff ! gav ham kun alt for tydelig Beviserne for hans Plageaands Nærværelse ; og den opvakte

Iydbildningskraft bragte Dennes lange Næse saa tæt hen til hans Ansigt, at han troede at fornemme Puffet af Tobaksdampen. Mod sin Villie slog han Diet op, og Manden med Næsen sad der igjen ubevægelig og røgte. En kold Gysen fører gjennem Bertens Arer, hans Lemmer vare ligesom forstenede af isnende Rædsel, og forsagede ham deres Lydighed, da han vilde staae op; enhver Anstrængelse var frugtesløs; han vilde raabe om Hjelp, men hans Hals var ligesom sammensnørt. Fængslet paa Arme, Been og Tunge maatte han blive siddende og lide. Hele Verden syntes at have sammensvoret sig mod ham, hverken Karle eller Piger lode sig see eller høre, hans bedste Venner havde ladet ham i Stikken, og den ellers saa hyppigt besøgte forgylde Løve blev denne Aften øde og tom, uden at noget menneskeligt Bæsen kom, for at befrie den Ulyksalige fra hans Helvedsqual.

Denne hans fortvivlede Tilstand havde allerede varet længe, da Uhret paa Væggen slog elleve. Klokkeslagene, som afbrød den Fremmedes skrækkelige Puff! Puff! skænkede Berten nogen Lindring i hans Angst, men snart holdt Uhret op med at slaae og Manden med Næsen blæste bestandig; Puff! Puff! Uhret gik Tik! Tik! og Jlden i Raminen svarrede med Krak! Krak! Berten var halvdød af Angst. Sveden trængte frem i store Draaber paa hans glødende Ansigt, hans Hænder vare frampagtigt sammenfoldede, hans Aande arbejdede sig i tunge Pauser frem af det bankende Bryst; kort sagt: hans Tilstand var i høieste Grad ynkværdig, og han mægtede ikke engang ved et Suk at skaffe sin Øngstelse Løst.

Saaledes svandt Minuterne hen med Snegle-
gang, og Tidens Fremrykken betegnedes med den
lange Næsemands evige Puff, Puff! Uhrets Tif!
Tif! Jldens mættete Skjær i Raminen, og Smelte-
ningen af det dunkeltbrændende Tællelys, hvor en
Tys havde listet sig ind, som Verten, der ellers var
meget oeconomisk og sparsom, ikke af Rædsel havde
Kraft til at tage ud. Endelig slog Uhrer tolv —
Verten begyndte at aande friere: „Nu er Klokken
tolv! tænkte han: Nu gaaer han vist og befrier
mig fra min Pine. O — han banker Piben ud!“
tilføiede han glad. Men — ak! det skeete kun for
at stoppe den paany. Verten saae, at hans Lidel-
ser endnu ikke vilde faae Ende, og hensank i en end-
nu mere trostesløs Fortvivlelse. Den Fremmede
syntes at indsue ny Kraft med hver ny Pibe; stedse
hurtigere og lydeligere tonede hans skræffelige Puff!
stedse tykkere og sortere bølgede Røgskyerne hen i det
mørke Kvækket, de omhyllede den Fremmedes Hoved,
men Næsen — den græsselige, gaadefulde Næse!
glimtede liig Halen af en uheldsvanger Komet, rød
og funklende, gjennem Røgen, selv da, naar Intet
var at see af det øvrige Ansigt. Jo længere Vert
ten betragtede den, desto længere syntes den at vore;
allerede forekom den ham over en Fod lang, og hvo
veed hvor lang den endnu var bleven i Vertens
Indbildning, dersom ikke Manden havde taget Piben
ud af Munden og drukkert af Glasen, thi nu trak
Dampen tilside og viste hele Personen tilligemed Næ-
sen i naturlig Størrelse og Forbindelse. Men denne
Beroligelse varede ikke længe; endnu engang van-
drede Piben tilbage i Munden, endnu engang ad-
skilte den bølgende Damp Manden fra Næsen, og

endnu engang vorte den ud til en kæmpemæssig Længde. Medens dette frygtelige Syn idelig gjentoges, blev det bestandig mørkere i Kjøkkenet; Væggene tilligemed Potterne og Kjedlerne, som der vare anbragte, indhylledes i natligt Mulm, Gleskestinkerne hang der liig dunkle, forvirrede Taagemasser, Uhret var ikke længer synligt, selv den lange Mand forsvandt utydelig mellem Tobaksdampen, men hans Læbers Puff! varede ved og overdøvede Uhrets Slag; og Næsen — den umenneskelige Næse! — glødede liig en Brand i Mørket, mere end en Alen lang! Den stakkels Bert begyndte at svimle, hele Kjøkkenet dreiede sig rundt med ham, han troede at høre frygtelige Toner, han saae Dæmole af alle mulige Skikkelser, Slanger, Fiirbeen, Skruptudser og andet Uet dandse omkring i Røgen, og den Fremmede ryfste med Hovedet, grinte og brølte med satanisk Stemme, medens hans Næse vajede frem og tilbage som en rød Fane, og sorte Dæmoleunger med grønne Næse og gloende Tunger satte sig paa den med græsselig Jubel. — Dette var mere end en menneskelig Natur kunde udholde; den arme Mand sank tilbage i Stolen, og en dyb Afsmagt lukkede medlidende hans Øie. — Da han vaagnede op igjen, var det høit op paa Dagen; Manden med Næsen var borte. — For et Kvarteerstid siden var han redet bort, havde rigtig betalt hvad han var skyldig og givet Tjenestefolkene rigelige Drikkepenge. — Kan nu Røgen sige mig, hvem Manden med Næsen har været?

Catharina Grey.

Den ulykkelige Johanna Grey's skjønne Søster var hemmelig gift med Greven af Hertford, en Søn af den ligesaa ulykkelige Hertug af Somerset. Da Dronning Elisabeth hørte, at en Søn var Frugten af denne Forbindelse, det opstammede saavel hendes personlige, som hendes politiske Skinsyge, lod hun Grevinden kalde til sig. Da hun var saa nær beslægtet med hende, besluttede hun, først at tilstaae hende et Privat-Forhør, deels for at lade sin egen Raade og Medlidenhed skinne paa det klareste, deels for desbedre at skjule sin Caracters Ondskab og Tyranni. Siddende paa en prægtig Stol, kun omgivet af sine fortroligste Ministre og Hers.Damer, modtog hun den skjælvende Catharina, som, kun ledsaget af een eneste Tjerne, kastede sig for Dronningens Fodder, bærende sit Barn i sin Favn.

„Tilgivelse, naadige Herskerinde, Tilgivelse!“ raabte Lady Catharina. — „Tilgivelse, Kvinde? gjen- tog Elisabeth: Du vover, at bede en jomfruelig Dronning om Tilgivelse for en saa afskyelig Forbrydelse? Ved Gud, før havde Vi tilgivet en Fornærmelse mod Voregen Majestæt, end den Letsindighed, hvormed Du har vanæret det kongelige Blod i Dine Arer. De maa vandre i Fængsel, Madame! Der maa De lære at kjøle Deres hede Blod; ved Bøn og Bod, samt ved Brugen af de hellige Bærker, hvormed jeg skal lade Dem forsyne, maa De søge at bære det evige Sangenskab, hvortil De uigjenkaldeligt er dømt!“

„O, tag disse Ord tilbage! raabte Catharina: Prindsesse Elisabeth levede ogsaa engang som Fange i Woodstock nogle Maaneder hun ville ihukomme, hvor skrækkeligt det maa være, at sidde fangen sin Levetid! —“

„Stille, Uforfæmmede! gjenmælte Dronningen: Naar Elisabeth begaaer Din Forbrydelse, vil hun ogsaa lære, at bære Din Straf. — I Fængslet med hende! hun maa være glad, at Hendes skyldige Hoved ikke vorder at see paa Murene af Tower!“

„Umuligt! faldt Catharina hende i Ordet: Umuligt kan min kongelige Frænke ville opfylde sine Trusler. Her, store Dronning! tilføiede hun, idet hun, med Barnet i sine Arme, nærmede sig Elisabeth: Her er et Bæsen, hvis Skjønhed og Uskyldighed vil forsvare min Sag med en Beltalenhed, der ei vil forseile sin Virkning paa Dit ædle, fyrstelige Hjerte.“

„Bort med hende!“ raabte Dronningen med tordnende Stemme, idet hun, med et Udtryk af Modbydelighed vendte sine Bine fra Barnet. „Dog — tov! tilføiede hun, da Barnets Smil traf hendes Bine — hendes Læber bævede, hendes Kinder bleve blege. — „Det kommer mig fore, som jeg har seet Træk, der ligne disse. Jeg befaler Dig, Qvinde, sig mig, inden jeg tilbagekalder den Raade, som sikrede Dig Livet, hvo er Dit Barns Fader?“

„Og hvorfor, tog Catharina Ordet: hvorfor skulde jeg dølge hans Navn, da der, til dette Navn, kun knytte sig brave og høimodige Handlinger — Edvard Seymour, Greve af Hertfort, er det!“

„Du, mine Fædres Gud! raabte Elisabeth, opløstende Hænder og Bine mod Himlen, og sam-

menknibende sine Læber, medens hendes Kinder bleve saa hvide som Marmor, og store Taarer trillede fra hendes Dine: Sagde jeg — her vendte hun sig til de Tilstedeværende — at hendes Liv skulde worde skaanet?"

„Ja, Dronning! svarte Walsingham med Ærbødighed: Dit kongelige Ord har Du givet."

„Uværdige Kvinde! sagde Elisabeth nu: Kunde Du ikke tilfredsstille Dine Lyster, uden tillige at forføre den ædleste og fuldkomneste Cavaleer ved mit Hof? Kunde Du ikke gjøre nogen Anden, end just Seymour, til Deeltager i Din Skjændsel?"

„Madame! sagde Catharina stolt: Og om det end er en Dronning, der taler, saa maa dog Navnene Seymour og Grey ikke brændemærkes med Skjændsel."

„Ha, det mener Du, Banærede?" skreg Dronningen i høieste Brede. — „Hverken Banæret, eller Datter af en Banæret! sagde Catharina: Jeg er Franciska Brandon's Barn og Greven af Hertford's Egtehufru!"

Rasende og maaløs saae Elisabeth paa hende et Dieblif. Med den største Engstelighed iagttog alle Tilstedeværende Dronningens forandrede Ansigtstræk, og Walsingham, der grundigt havde studeret hendes Physiognomie, opdagede den skrækeligste Beslutning deri. Men saa ofte hendes Øie mødte hans, læste hun deri hans Misbilligelse af de heftige Forholdsbregler, hun ønskede at gribe. Sjælden handlede hun mod denne Statsmands Raad. Nogle Minuter taug hun, kæmpende med sig selv. „Sører den Ureløse i Fængslet!" bød hun nu, og søgte, i sin Tone at lægge saamegen Mildhed, som muligt,

Den ulykkelige Grevinde, som havde ventet sin Dødsdom, forlod nu uden Modstand Bærelset, og bragtes, med sit Barn, til et af hine Fængsler, der saa tidt var et Opholdssted for kongelige og andre høie Personer.

Ogsaa Greven sendtes til Tower, og der udstædtes en streng Befaling, at de Fængne ikke maatte see eller tale med hinanden. Elisabeth foregav, at ville anstille en Undersøgelse, hvorvidt det var sandt, at Seymour og Catharina vare viede til hinanden; dog sørgede hun for, at Ingen af dem, der havde været Vidner til Vielsen, kunde fremstille sig. Imidlertid havde Catharina's Bønner bevæget den menneskekjærlige Sir Edward Warner til at forunde hende en Sammenkomst med den elskede Egtfælle. Dronningen fik Nys derom, og raste. Hun hidkaldte Vagt, og lod sig føre til Grevindens Fængsel. Harme og Had, Frygt og Skinsyge laante hendes Trin Binger. Snart havde hun naaet Fængslet; det aabnedes, og med ringe Anstand, gængste glemmende Dronningen, styrtede hun ind. Hun fandt Catharina i Hertford's Arme — han kyssede Taarerne af hendes Kinder.

„Griber ham! Bort med ham til øieblikkelig Død!“ bød Elisabeth. — Forsærdede saae Krigerne paa hverandre et Dieblif, og syntes ikke at forstaae Befalingen. „Griber ham! gjentog Dronningen: Griber ham, siger jeg! Jeg har været saa forsigtig, at komme selv, for at overbevise mig om hans Fængsling og see ham føres til Døden, som han har gjort sig saamegen Flid for at fortjene!“

Strax omringede Vagten Greven, men tøvede endnu et Dieblif med at føre ham ud af Fængslet,

da den saae, at Grevinden kastede sig for Dronningens Fodder, og greb Fligen af hendes Kjole.

„Vær barmhjertig, naadige Dronning! raabte hun: Hav Medlidenhed!“ — „Bort med ham! gjentog Dronningen: Han havde ingen Medlidenhed med sig selv, da han lovede, at bryde ud af sit Fængsel. Hans Dom er fældet!“

„Endnu ikke, store Dronning, endnu ikke! sagde Catharina, uden at slippe Dronningen: Kan Intet redde ham?“

„Intet, uden min Død! erklærede Dronningen, og sagde tilføiede hun: Eller maaskee Din!“

Catharina hørte de sidste Ord, og med Lynets Hastighed raabte hun: „Din Død, eller min! O, Dronning! vedblev hun, idet hun rev en Dolk af Edvard Warner's Belte, og svang den høit: Da vorde hans Liv frelst paa denne Maade!“

„Førræderi! Førrederi!“ lød det gjennem Fængslet, og Bagten kastede sig mellem hende og Dronningen, hvis Liv hun syntes at true, men inden man kunde frabryste hende Dolken, havde hun allerede boret den i sit eget Bryst.

„Nu minder jeg Dig om Dit Løfte, Dronning! sagde hun, synkende til Jorden i sit Blod: Catharina Grey kan ikke forurolige Dig mere — skaan den fyrstelige Seymour's Liv!“

Disse Ord vare hendes sidste. Hendes bristende Blik var fæstet paa Dronningen — i Dødskampen trøkte hun sin Egtfælles Haand, og — hendes Aand var fri!

Det Offer, den ulykkelige Grevinde bragte med sit Liv, frelst ham, for hvem hun havde opoffret

fig. Kört ved sin Fränkes sorgelige Endeligt, tilbagedaldte Dronningen den despotiske og ulovlige Befaling, hun havde givet angaaende Greven af Hertford's Henrettelse. Hun lod ham føre tilbage til Fængslet, hvor han, strengt bevogtet, forblev over ni Aar. Først Elisabeth's Død befriede ham, og Skjøndt han ikke var istand til, at kalde Catharina tillive, søgte han dog strax, at redde hendes gode Navn i Verdens Dine, hvilket ogsaa lykkedes ham fuldkommen, idet han retligt beviste Sandheden af sin ægteskabelige Forbindelse med hende.

Neele.

Joachim Murat.

Fortalt af en fransk Dame.

Jeg er født i La Bastide, i Departementet du Lot. Min Broder Julius, der er syv Aar ældre end jeg, var tre Aar ældre end Joachim Murat, som dengang var hans Skolekammerad, siden blev hans Baabenbroder, omfider hans Overgeneral, men altid hans erkjendtlige og hengivne Ven.

Joachim Murat var, i sit tolvte Aar, det skønneste Barn, der nogensinde har henrykt en Moders Dine. Julius var 15 Aar gammel, og jeg 8. Skjøndt jeg endnu var meget liden, var dog den unge Murat min erklærede Ridder. Han læste ret behageligt, og altid var han sikker paa, at træffe

mig flittig i Skoletimerne. Jeg satte mig foran ham, eller paa hans Knæ; mine Fingre legede med hans deilige Haars stærke Lokker, og mit hele barnlige Koketteri indskrænkede sig til, „at være god,“ for at fortjene et Bifalds-smil af ham.

Murat havde, allerede som Barn, det Ridderlige i sin Caracteer, der er saa forførelse for vort Køn, og som han siden valgte til sin Devise, idet han, paa sin, for Gjenden tidt saa skræffelige Klinge, lod stikke: *L'honneur et les dames*. Han red med ligesaa megen Ynde, som Dristighed, og han vilde lære mig at ride, for at jeg kunde jage omkring med ham og min Broder. Men da sagde jeg til ham: „Jeg vil hellere sidde i Lyshuset, og læse de smukke Historier om Riddere, som frelse Prindsesser og Hyrdinder. Jeg er bange for Heste, baade for Din Skyld og for min.“ — Da rystede Murat sit skønne Lokkehoved, kastede et stolt Blik om sig og sagde: „Frygt for mig, Noemi? Jeg veed slet ikke, hvad Frygt er!“

Disse lykkelige Dage svandt bort. Joachim sendtes til Collegiet i Cahors. Han blev Abbé, og Julius, som var utrøstelig ved hans Bortgang, flyede fra Fædre hjemmet, og blev Soldat.

Jeg havde mistet mine Forældre, og var hos en Tante i Paris, da et Brev fra min Broder underrettede os om, at Joachim havde ombyttet Abbé-Rappen med Soldaterkjolen, for at undgaae Straffen for en Ungdomsforsæelse, og at han havde ladet sig hverve ved det samme Regiment, som han stod ved.

Vi fik endnu nogle gange Efterretning fra Julius, der havde været saa lykkelig, at redde ham fra

en bestjæmmende Straf, som han, ved en Subordinationssfeil, havde forskyldt. Joachim svor ham broderligt Venstreb. Min Broder lod sig give den Forsikkring af ham, at han aldrig vilde benytte sig af min Svaghed, at han vilde bestjærme mig og elske mig som en Søster. Han tilsvor ham det, og aldrig holdtes en Eed ædlere.

Min Tantes Mand beklædte en meget ringe Post, som dog forskaffede ham fri Udgang til Luxemburg. En Dag benyttede han sig deraf, for at vordes Bidne til en skøn Fest, og tog mig med. Det var samme Dag, Murat overbragte Directorerne 21 fjendtlige Faner.

Jeg var 14 Aar gammel. Jeg sagde til min Tante, hun skulde følge mig til ham, jeg vilde tale med ham. Hun vægrede sig derved, men hun tilod mig, at tilskrive ham, og to Timer efter var den glimrende Brigadegeneral i vor bestedne Bagstue, og sad hos mig, og sladrede med mig om Ungdomsdagene.

Hvor han var smuk! — Man sagde, jeg var skøn — han sagde mig det ogsaa, men ikke saaledes, som jeg havde ønsket det, thi skøndt han ingenlunde lod mig føle sin Overvægt, saae jeg dog ret vel, at jeg ikke mere var ham den Samme. Men hvor holdt jeg af ham, da han talte med mig om min Broder!

„Jeg skylder ham Alt, sagde han: mere end mit Liv, thi han har reddet min Værelse. Kjære Noemi, Julius vil underrette Dig om sig selv og om mig. Han vil sige Dig, om Joachim er glemsom.“

Han har holdt Ord. Stjebnen vilde, at min Broder tidligt skulde forlade denne Verden. Han mistede sit Liv i Aaret 1805, da Murat, med saa stort Helttemod, bemægtigede sig Huulveiene i Schwarzwald. Julius var dengang allerede Brigadegeneral, og en glimrende Fremtid laae for ham.

Murat tilskrev mig, at det nu tilkom ham, som Julius's Broder, fremdeles at dække den Pension, min Broder, som vi nu havde mistet, havde udsat for mig, og at han, naar jeg engang skulde giftes, ogsaa vilde vise sig som en Broder.

Denne Billet styrtede mig i Fortvivlelse; den gjorde mig bekendt med et uerstatteligt Tab; den gjorde mig Taknemmeligheden, den sødeste af alle Følelser, smertelig. Min Tante døde; min Onkel, som endnu var ung, giftede sig igjen, og da vi nu bleve fremmede for hinanden, reiste jeg tilbage til La Bastide, og gjorde Regning paa, her at henleve Resten af mine Dage.

Pensionen, som beløb 1200 Francs, udbetaltes mig altid rigtigt. Min kjæreste Syssel i min Indgetogenhed var, at besøge de Steder, som mindede mig om min Barndom, om min Broder, og — om ham. Den offentlige Stemme underrettede mig om alle de glimrende Bedrifter, som smykkede hans hæderfulde Liv, der, af! skulde endes ved lovmæssig Dødsstraf. Ingen Høihed, ingen Storhed gjorde ham utro eller ligegyldig. Da han havde ægtet Napoleons Søster, og, selv Konge, kunde følge sin Tilbøielighed til Høimodighed, fik jeg tusinde og atter tusinde Beviser derpaa.

Jeg reiste 1810 til Neapel, og jeg saae ham i al hans Glands, i al hans Vres Glimmer, som de sidste tre Aar af hans Regjering og hans Liv

fordunklede. Paa denne Reise var det, han lod mig fornemme, at han allerede syntes at være greben af sørgelige Anelser.

„Mindes De, Noemi, spurgte han mig: en Yttring af Julius? Han paastod, at jeg altid vendte mit Blik mod Stjernerne. Min Stjerne betegnede en Throne — var det ikke muligt, at den kunde dale, før jeg?“

Neapels og Italiens Clima havde en uheldig Indflydelse paa min Sundhed. Jeg reiste tilbage til Frankrig. Men istedetfor at begive mig til La Bastide, drog jeg til en Cousine af min Fader, som boede en halv Miil fra Toulon. Neppe havde jeg været her i 10 Maaneder, før jeg erfarede Kongen af Neapels Graftald. Ved Efterretningen om denne Utafs nemmelighed mod den Mand, der havde sat en Krone paa hans Hoved, kom det mig fore, som om en blodig Haand drog il tenebroso velo tilside.

Enhver iblandt os kjender de piinlige Timer, han tilbragte paa sin Indskibning i Cannes til det Dieblis, den ulykkeligste Forblindelse lod ham haabe, at kunne gjenerobre Thronen i et Land, hvor Forræderiet allerede beredte ham Døden.

Jeg gjorde mange Forsøg paa, at komme ham nær, mens han opholdt sig paa Admiral Lallemand's Gods. Omsider lykkedes det mig, ved mange Foræring, at faae En af hans Kammertjenere til at sige ham, at jeg var her, beredt til at hengive mit Liv for hans Redning. Han bragte mig en Daase tilbage, hvori laae en Ring, en meget smuk Solitair, indsvøbt i en Billet med disse Ord:

„Jeg vil ikke, at Nogen skal vove sig i Fare for min Skyld. Der er sat en Priis paa mit

Hoved. Ligger jeg under, saa foreen min
 Amindelse med Deres Broders. Lev vel, gode
 Noemi. Døer jeg, da søg, at komme til min
 Hustru og til mine Børn. Med dem tale De
 om vor Ungdomstid.

Joachim."

Alt, endnu gjorde han Foræringer! Og snart
 saae han sig i saa hjælpeløs en Stilling, at han ikke
 vidste, hvortil han skulde helde sit Hoved, som,
 smykket med mange Laurbær, endnu for kort siden
 bar en Krone.

Allerede næste Nat forlod han Egnen. Jeg
 begav mig til Antibes — han var allerede borte.
 Her erfarede jeg alle hans Lidelser. Her hørte jeg,
 hvor høimodigt han havde uddeelt de Penge, han
 endnu havde hos sig, idet han kun beholdt nogle
 saa Skillinger tilbage for sig selv.

Efter hans grusomme Død havde jeg den Hen-
 sigt, at begive mig til hans Enke, men Skiebnen
 vilde anderledes. Jeg bærer, og til min Død vil
 jeg bære den banlyste Konges sidste Gave og min
 Ungdomsvens sidste Linier. —

Noemi B ***.

Den kongel. Kabinetsbefaling. En historisk Anecdote.

Friedrich Wilhelm I. af Preussen skrev ofte, i sine første Regjeringsaar, egenhændige Kabinetsbefalinger.

St. Petri Kirke i Berlin var just under Arbeid. For at fremskynde Taarnbygningen, havde Kongen befalet, at de derpaa arbejdende Haandværkssvende ingen Fri-Mandag maatte holde.

Det voldte Oprør blandt Svendene, og de gjorde en formelig Opstand, som ikke dæmpedes, før Kommandanten i Berlin, General von Glasenapp, ved Militair lod dem adsplitte og Adskillige af Uroffisterne fængsle.

Strax meldte han Kongen, som var i Potsdam, det Foresaldne, og fik et egenhændigt Svar tilbage. General von Glasenapp aabnede det; men det var skrevet saa ulæseligt, at han, trods al Anstrengelse, kun var istand til at deschiffriere de Ord: „Râdel — aufhenken — eh' ich komme.“

Kommandanten søgte Oplysning hos Alle, som vare om ham, men Ingen kunde rede ham ud af Forlegenheden. Omfider, efter lang Grublen, randt det ham ihu, at der, blandt den Berlinske Garnisons Officerer, var En, som hed Râdel. Vel var han almindelig bekjendt for en brav Mand, men da Kongen næste Morgen skulde indtræffe i Berlin, var ingen Tid at spille — hans Befaling maatte efterkommes ufortøvet.

General von Glasenapp lod Officeren fængsle, og befalte, at han skulde beredes til Døden, da han, næste Morgen Kl. 9, skulde hænges.

Alle Forberedelser til denne Henrettelse vare gjorte; Kommandanten ventede kun paa, at Klokken skulde slaae ni. Da kom lykkeligviis Kongens eneste Kabinetssecretair von Marschall til Berlin, og Generalen fik Die paa ham.

„Hvornaar kommer Kongen?“ spurgte han ham. — „Klokken 10.“ var Svaret. — „Saa kan jeg unde Kådel, den arme Dævel, en halv Time end; nu, at forberede sig til Døden i.“

„Hvad vil De sige dermed?“ spurgte Marschall overrasket. — „Jeg maa lade Lieutenant Kådel hænge, inden Kongen kommer.“ — „Hvorfor det?“ — „Det veed jeg ikke. Maaskee er han uskyldig, men Kongen vil have det.“ — „Det veed jeg ikke et Ord af!“ — „Som jeg siger! Jeg har en Kabinetsordre derfor.“ — „D, lad mig see den et Dieblit.“ — Generalen viste nu Secretairen Kabinetskrivelsen, og da han havde gennemlæst den, raabte han: „Her staaer jo ikke et Ord om, at en Officeer, ved Navn Kådel, skal hænges.“ — „Hvad staaer da deri?“ — „Det er Resolutionen paa Deres Indberetning om Haandværkssvendenes Opstand, og Kongen befaler: „Du mußt mit dem Kådel's Führer kurzen Prozeß machen, und ihn aufhängen lassen, ehe ich Morgen ankomme.“

„Ja so, das ist was anders!“ meente Generalen, og den Fængslede, som siden i Gaar havde spøvet i Dødsangst, sattes atter i Frihed.

Nu først vidste Generalen Kongens sande Mening. Hans Befaling maatte opfyldes, og der var

ingen Tid at spille. Jørig i Tjenesten, resolveerte han sig kort. Udskillige Haandværkssvende sadde i Hullet endnu, og General Glasenapp valgte uden videre Undersøgelse, En af dem, blot fordi han — havde røde Haar. Han blev ført til Galgen og hængt.

K. Mùchler.

Lady Hamilton, Prinds Caraccioli's Morderske.

„J foer altsaa med Nelson?“ spurgte jeg En af Greenwichs gamle Sø-Invalider, med hvem jeg havde indladt mig i en Samtale.

„Ja, min Herre! svarte han: Det var mit Livs stolteste Dage. Jeg var med ham ved Cap St. Vincent, da han frelst den gamle Jarvis. Paa hans eget Skib, Victory, var jeg, og jeg fægtede paa samme Dæk, som han!“

Den Gamles Dine luede, som om han atter saae det brittiske Flag vaje i Vinden, eller som om han, ved Siden af sin kjække Chef, stod ved Roret af en Baad, som Denne, liig en Skytsgud, førte gennem det lydige Element til et eller andet forsvænt Foretagende.

I dette Dieblif fik jeg det Indfald, at prøve Veteranens Hjerter, og jeg bemærkede: „Nelson var

ubentvivl en tapper Mand, men han var ogsaa tyrrannisk og grusom."

Matrosen studsede, og saae paa mig med store Mine. En Storm samlede sig i hans Bryst. Men det var strax forbi. Med mildere Mine raabte han: „Har Intet at betyde! De har viist Dem ædelmodig mod mig og Mine, og jeg er ikke saadan Svabergast, at jeg skulde bide den Haand, der stod mig bi i Nøden."

„Men, min Ven, hvad siger J da om den Behandling, den arme Caraccioli maatte erfare? J husker vel den Historie, tænker jeg?"

„O, meget vel! Den stakkels gamle Mand! — Men Herre! (Her greb han mig i Armen) Beed De, hvad det betyder, at have en Djævel ved Røret, en Djævel, siger jeg, som, naar Mennefskelighed den raaber „til venstre" Dem til Trods vender tilhøire? En, mener jeg, som ligner Lysets Engle, men hvis Hjerte er en Helvedsmaskine, beredt at springe i Luften, saasnart Hævnjerrighedens lønlige Fjer berøres?"

Jeg havde gjort mit Spørgsmaal halvt i Spøg, og kun lovet mig Lidet af Svaret. Men jeg skulde høre Invaliden foreholde mig et Rædselsbillede.

„J gjør mig der et fjønt Maleri, min gamle Ven! svarte jeg: Og hvo skulde da hiin Djævel have været?"

„En Kvinde, Eders Naade! En Kvinde fuld af Venlighed og Ynde. Men med Eigegyldighed kunde hun være Vidne til en Bloddaad, og fryde sig ved at betragte det Offer, hun troløs havde forraadt. Det er en lang Historie, men jeg maa fortælle Dem den, at De ikke skal ansee Nelson

for grusom eller uretsfærdig. Hans høimodige Hjerter var bedraget, og bragte en Skamplet paa det britiske Flag, som han siden afvættede igjen med sit Blod. Det var paa den Tid, der fandt en Sammenrottelse Sted blandt Folket i Neapel. Prinds Caraccioli havde forenet sig med Hoffet mod et af Partierne, men siden proklameredes et Slags Annæstie, som det kaldes, hvorpaa Mange af Oprørerne overgave sig. Desuagtet bleve de Alle fæstede i Fængsel, og Utallige henrettedes. En Dag stod jeg i Skibsgangen, da der, med en skræffelig Tumult, nærmede sig en Baad fuld af Pobel. Nu bragte man en gammel Mand op paa Dækket; han var klædt som en Bonde, og man havde sammenfnøret Armene saa fast paa hans Ryg, at han syntes at lide store Smerter. Saasnart de Alle vare komne op, trængte de sig om den Gamle, bandede, sloge ham paa Dret, og en Skurk spyttede ham endogsaa i Ansigtet, uden at røres af hans graa Haar. Det kunde jeg ikke see roligt paa! Jeg gav den Tølper et dygtigt Raskedrag, og lod ham, uden Stige, spadserer tilbage i Baaden. „Bravo, Jack! raabte En af mine Kammerater — han er nu Capitain; Brado, min Gut! Derfor skal Du have et Glas Brog!“ — Naa, der stod den gamle Mand, fast som Gibraltars Klippe; intet Træk røbede den Smerte, han maatte have følt. Hans Ansigt var bortvendt fra Dækket, og hans Hoved ubedækket. Men Neapolitanerne vedbleve at larme; den første Lieutenant kom nu op, nærmede sig den Fange, stodre Pobelen tilside, og bandede den kraftigt for dens Umenneskelighed. Tillige greb han efter den Gamle, og vendte ham mod sig. „Hvad

har vi der igjen for en Forræder?" raabte Lientenanten, men pludseligt holdt han inde, og betragtede den Gamle nøiere. „Hvorledes? Nei — det kan ikke være muligt — og dog kan jeg ikke feile!" — Diebliskligt rev han Hatten af Hovedet, og med dyb Grefrygt sagde han: „Det er Prindsen!" —

Den gamle Mand bøiede gjenhilsende sit Hoved med rolig Værdighed, og samme Dieblisk traadte Nelson selv, forstyrret ved Fribytternes Skrig, fra Rahyten op paa Dækket. Han ilte stærkt, og raabte i sin sædvanlige hastige Tone: „Skal jeg da evigt plages af disse Skurkers Tumult? Hvad er der nu igjen?" — Men neppe fik han Nie paa Oldingen, før han sprang hen til ham og begyndte, med egne Hænder at løse hans Bænd. „Uhyrer! raabte han: Behandler man den Graahaarede saaledes! Ejner, frygte I en svag, værgeløs Olding? — Det smerter mig, min Prinds, at see Eder haanet af denne Pøbel. Nu — vedblev han, idet han løste den sidste Strikke: nu er I fri!" — Jeg troer, en Laare randt over Nelsons Kind. Han tog Prindsen ved Haanden, og Begge gik op og ned med hinanden.

Man siger, Satan veed herligt at træffe det rette Dieblisk, naar han vil stifte noget Ondt, og det viste sig ogsaa nu. Thi en vis Dame var fulgt efter Nelson op paa Dækket, og nærmede sig ham nu med sit sædvanlige fortryllende Smil. Men, Eders Naade! Hvor forvandlede dette Smil til en Satans sorte Griin, da hun gjenkjendte Prindsen, som engang, ved Hoffet, havde gennemkrydset hendes Planer, og behandlet hende med Foragt! — Hun havde aldrig tilgivet ham det, og nu var han

i hendes Magt! — Hefligt greb hun Nelson ved Armen, og drog ham ned i Kabyten.

„Hans Time er kommen! hviskede en Lieutenant til en anden Officer: Ingen Magt paa Jorden kan redde ham.“ — „Paa Jorden? svarte Hiin: Nei, heller Ingen i Luften, og Ingen i Havet, thi jeg frygter, han vil i hiin finde sin Død, og i dette sin Grav!“ — „Men jeg mener dog, sagde Skibslægen, som just traadte til: at Nelson vil ihukomme sit tidligere Venskab for Prindsen, som jo engang har tjent under ham. Hver sympathetisk Følelse, som er dyrebar for et ædelt Hjerte, maa bidrage til at afvende hans Død.“

„Alle Gaster i Eders Medicinkasse, Doctor, svarte den Første: ville ikke kunne redde ham fra Fordærvelse, med mindre I kunde gyde et Opiat paa det dødelige Had, som Hiin — —“ Her lagde han Fingeren paa Munden, og gik bort.

Naa, Eders Raade! Da gaves den gamle Mand til Priis for sine bittere Gjender, der dog først anbragte en Krigsbret, et Slags Comedie, thi de fordomte ham først, og undersøgte siden. Forgjæves bad han om Raade; forgjæves beraabte han sig paa Amnestien og pegede paa sit graae Hoved; forgjæves bad han om Nelsons Mægling, thi en hævn-gjerrig Furie havde Heltens bedre Villie i sin BOLD; forgjæves bønfaaldt han — — Lady Hamilton — — dog, her følger jeg min Officers Exempel, og lægger Fingeren paa Munden.

Saa Timer efter hang den brave gamle Mand, Prindsernes Veteran, i sit firefindstøvende Nar, paa Masten af et Skib, som han engang selv havde kommanderet. Aldrig skal jeg glemme den Harm,

hvormed vort Mandſkab hørte Signaſkuddet, og de Forbandeſſer, ſom hørtes baade før og efter.

Paa Dækket gik Nelson med ualmindelig Haſt; han løb næſten, og hvert Lem syntes i heftig Bevægelse. Han hørte Folkene halvundertrykte Knurren, og en Følelſe af Skam syntes at vaagne i hans Sjel. Men — af, Herre! — hvor var Medlidenhed, hvor var qvindelig Følelſe? Lady nærmede ſig med ſit forførerſke Væſen. Han ſtandsede, betragtede hende et Dieblit med ſtreng Alvorlighed, og begyndte atter ſin haſtige Gang. „Hvad fattes Dem, Horatio? ſagde hun: De ſynes ikke at befinde Dem vel!“ — Hendes almægtige Dies Trolddom mildnede Alvorligheden i hans Træk — han ſaae paa hende, og blev rolig. — „See der, vedblev hun, og pegede paa det Skib, hvor Taraccioli's Legem endnu vaandede ſig i Dødskampen: ſee der, hans Lidelſer ville ſnart være forbi! Staffels Prinds, det ſmerter mig, at vi ikke kunde redde ham. Men — lader os ſtige i Baaden, Horatio, at vi endnu kunne kaſte et Afſkedsblit paa vor gamle Ven!“

Det gjøs i mig, Herre! Jeg ſaae efter hendes Fodder, om jeg ikke kunde ſaae Die paa Nøget, der lignede en Hſtehov. Satan! lod en Stemme bag mig. Jeg foer ſammen, thi jeg troede, at Den, fra hvem den kom, havde fundet, hvad jeg ſøgte. Men det var kun En af Officererne, ſom gav ſin Harmeluft.

Nu, Baaden var bemandet, og bort roede vi med Nelson og Lady, og vi ſeilede rundt om Skibet, paa hvis Maſt den Ulykkelige hang. Intet bedækkede hans Hoved, Intet ſkjulte hans Anſigt, men

hans hvide Haar slagrede hen over de blaae Pletter, Dødskampen efterlod i hans Ansigt. Neapolitanerne sfrege og haanede ham endnu; men de vare Enjoner, thi ingen brav Mand hævner sig paa en døende Fjende.

Nelson og Lady talte sagte med hinanden, men man kunde vel mærke, at hans Aand var angreben. Hans skjønne Ledsagerinde anvendte alle Kunstgreb; for at berolige ham. Hun stillede sig, som om hun græd; men et umiskjendeligt Velbehag lyste af hendes Dye, da det skottede op til Lyget. Der fattedes ikke meget i, at jo Baadsmandskabet havde tilfidesat sin skyldige Pligt. Nelson — Ingen forstod sig bedre paa Matrosernes Ansigtter — bemærkede dette, og befalte os, at roe tilbage. Hun spottede hans Svaghed, som hun kaldte det; men hans Sjel var saa bevæget, at hun ikke havde nogen Indflydelse mere paa hans Villie.

Faa Dage efter foranstaltede Adelen en Lyffeilads paa Havet, og den Baad, hvori Nelson og hans Elskerinde sadde, var i Spidsen. Ingen Skyfordunklede Himlen; ingen Vind krusede Vandets rolige Speil. Alt var Glæde og Munterhed.

Da vi havde roet nogle Mil i Bugten, vendte vi mod Land. Pludseligt kom en dunkel Gjenstand sømmende mod Baaden. De to forreste Matroser fik Befaling, at lægge Aarerne ind, og at see, hvad det var. De adløde, og stode beredte med deres Baadshager, som de, saasnart det var Tid, kastede ud, for at gribe det formeente Bytte. Men samme Dieblisk lode de dem synke igjen, og Begge raabte med dæmpet Røst: „En Død! En Død! — “

Baaden standsede, og da Liget svømmede forbi den, kom Ansigtet op, og viste Taraccioli's velbekjendte Træk.

Nelson lod en Rutter tage Liget ombord, og befalte, at det skulde jordes med alle de Vresbesviisninger, der tilkom den Afdødes Rang. Strax hørte den muntre Musik op, og den flagende Sørgemarsch begyndte.

Nar henrandt, og Nelson faldt i Seirens Stund. Men Lady — — o, hendes Endeligt var skrækkeligt! Stedse stod den myrdede Fyrste for hendes Aand, og da hun laae paa sin Dødsfeng, lod Navnet Taraccioli i alle hendes Jammersuf. „Jeg seer ham! raabte hun: Hift! Hift! See J hans hvide Loffer og hans fordreiede Dine! — — Engelland er ubarmhjertigt, ellers var det gaaet anderledes — — men — jeg kommer, jeg kommer — “

Her skreg hun ynkeligt, og søgte at skjule sig for de Tilstedeværende. Men hun er bortgangen, Ederes Naade, at aflægge Regnskab for Alles Dommer. Hun døde i fremmed Land, uden en Ven, som kunde lukke hendes Dine, og lagdes i en fremmed Grav, uden at nogen Laare vædede det Muld, som dækkede hendes Been.”

L. Branting.

N o b e l k r e d s e n .

(Fortsat fra det forrige Hefte.)

S p e k t a k l e r e n .

// Da jeg i Göttingen studerede Jura, vedblev Als: seføren: logerede jeg hos en velhavende Spektakler, som egentligen hedte Sappenbach, men som, formet: delft sin rød: og hvidternede Sloprof, som han altid gik med om Hverdagen, aldrig kaldtes Andet af Studenterne, end den tavlede Gottfried. I Hen: seende til Gennyttsbeskaffenheden var han en af me: get blødt Leer formet, velstændig og billig Mand, som, i sjelden Uegennyttighed, greb manges hungrig Stakkel under Armen med et Stykke Smul. Jeg stod paa en meget venstabelig Fod med ham, hvil: ket De allene kunne skjønne af den Omstændighed, at jeg slet ikke skiftede Logis al den Tid jeg laae ved Høiskolen. Hans Kone, en rankvoxen, af Un: sigt ret vakker Brunette, havde, ved Omgang med Musesonnerne, og — uden at saare Beskedenheden, tør jeg vel sige det — især ved Omgang med mig, efterhaands tilegnet sig en Grad af aandig Dan: nelse, som den vel sjelden findes hos en Spektak: lerkone. Jovrigt havde hun et ligesaa følsomt og letbevægeligt Hjerter som hendes Mand, der ikke var istand til at høre noget Sorgeligt eller Rørende, uden at han strax, ladende den overstrømmende Med: lidenhedsfølelse frit Løb, begyndte at tørre sine Næse med Fligene af sin Sloprof. Ved denne Overens: stemmelse i Gennyttsbeskaffenheden, kunde det natur: ligviis ikke feile, at jo disse Ægtefolk levede saa

fredeligt sammen, som Englene i Himlen. Da jeg flyttede ind til dem, havde de omtrent været gifte i fem Aar, og havde to Børn, smukke, guldløkkede Glutter, hvis Blondhed fremtraadte endnu stærkere, naar den forthaarede Fader med triumpherende Mine holdt dem paa Armen, og overøste dem med Kjærtegn. Thi jeg kan aldrig beskrive, med hvilken overvættens Omhed han hang ved dem; Dag for Dag trak han om med dem, i den utrætteligste Taalmodighed, blandt sine Smørfsjerdinger; angik det deres Bedste, da holdt han sig ikke for god til nogen Tjeneste; man behøvede kun at rose hans Børn, saa kunde man faae ham til hvad det skulde være. De vare ligemeget hans Stoltshed og hans Glæde. Med Henrykkelse saae han dem tage til i Dagetal, og De kunne ikke gjøre Dem noget Begreb om Mandens dybe Følelse og Rørelse, da han en Søndag saae sin treaarige Søn i de første Buxer! — „Nei, Raphael! Hvad i al Verden er passeret med Dig siden i Gaar! Jeg kjender Dig jo slet ikke mere. Er Du da, er Du da virkeligen min Søns neke?“ Med dette Tilraab styrtede han Drengen imøde, sluttede ham, overmandet af Tanken om dette vigtige Livsaffnit, i sine Arme med stormende Hefsigthed, og brast i en saa lydelig og vedholdende Graad, at Konen endogsaa kjædedes derved, endskjøndt hun forlængst var vant til flige Optrin.

Det er en bekjendt Sag, at Djævelen helst faaer sin Klinte blandt Hveden, hvor denne voxer yppigst. Egteparrets huuslige Lykke og Tilfredshed skulde forstyrres af en Cousine, som, ifølge Indbydelse, kom hidreisende langt fra, for at tilbringe

nogle Maaneder i Spekhøkerens Huus. Selv den hadefuldeste Bagtalelse maatte give hende det Vidnesbyrd, at hun var smuk, gandske særdeles smuk! Den fremmede, heel eiendommelige Dragt, hvori hun gik, tjente kun til at give hende et vist pikant, jeg veed ei hvad, som endnu forhøiede de Yndigheder, hvormed den gavmilde Natur havde udstyret hende. Hun havde en fin, rank Væxt, og naar hun oploftede sine milde, mørkeblaae Dine, var det, som om en uimodstaaelig Trolldomsmagt — — "

"Saa sagte, saa sagte, Gattier! raabte Alsess: forinden, skalkagtigt truende med Fingeren: Betænk, hvad Selvskab Du besinder Dig i, og tab Dig ikke i altfor begejstrede Skildringer, hvis Du ikke vil, at Din Kone skal fatte en Mistanke, som"

"Du skal strax erfare, hvorledes jeg dengang forholdt mig! faldt Alsesseren hende i Ordet: Samme Dieblit, jeg førstegang saae den Nyankomne, forudsaae jeg alle de Farer, hun, i sit Hjertes Ustykthed, gik ind i, og jo mere jeg, i Tidens Løb, overbeviste mig om hendes Sæders ubesmittede Reenhed, desto gyseligere syntes mig den Afgrund, paa hvis Rand hun stod. Jeg sølte mit Hjerte bevæget af den meest levende Deeltagelse, og holdt det derfor for pligtmæssigt, at antage mig den Uerfarne af al Formue. Uden synderlig Vanskelighed lykkedes det mig, at vinde hendes Fortrolighed, og snart havde jeg, som advarende Raadgiver, indgydt hende en saa uovervindelig Frygt for samtlige afdemiste Borgere, som pleiede at besøge Huset, at hun, ihukommende mine Formaning, gik dem af Veien overalt.

Jeg har allerede omtalt, at jeg stod paa en meget venstabelig Fod med Høkeren. I fortrolig Samtale aabnede han tidt sit hele Hjerte for mig, og aabenbarede mig sine lønlige Tanter og Følelser. Hvo kan derfor forestille sig min Forbauselse, da jeg en Dag, just som vi, ude under Hylde træet i Haven, drak en Glaske Ol med hinanden og samtalte om alskens Familieanliggender, efterhaands, af alle hans Taler og Ytringer, maatte øse den skræffelige Mistanke, at han selv havde et godt Die til den smukke Cousine, for hvis Dyds Bevarelse mod udbortes Gjender jeg hidtil havde kæmpet saa usfortrøden! Jeg blev utaalmelig, og for at skaffe mig nøiere Visshed, folte jeg ham strax noget skarpt paa Tænderne, og nu blev det mig gandske klart, at han, i skjændig Tilfidesættelse af de helligste Pligter, allerede var dødelig forelsket. I mit Gemynts Oprør anvendte jeg strax alle mine Talegaver paa hans Omvendelse; jeg opbød Alt, for at røre hans Samvittighed, og forestillede ham, paa en dybtgribende Maade, det Urigtige og Strafværdige i den Lidenstabel, hvortil han, ved Synet af den rødmsede Cousine, havde ladet sig henrive. Jeg bragte ham ogsaa saavidt, at han foer med Tommelfingeren mod Dientrogen et Par Gange, for at trykke nogle frembrydende Draaber itu; dog mærkede jeg ret vel, at den onde Lyss allerede havde fæstet for dybe Rodder til at den skulde ladet sig fortrænge ved min Bodsprædiken.

Neppe vare nogle Uger forløbne siden Cousinen var kommen i Huset, før Huppenbach allerede, gandske paafaldende, begyndte at forsømme sine Handelsaffairer og derimod at anvende en gandske be-

synderlig Omhu og Opmærksomhed paa sin egen Person. Selv den ham medfødt Lyst til Magelighed opoffrede han for sin Elskov, der truede ham med evig Ufred i samme Grad, som den stod i himmel: raabende Modsigelse med den ham paaliggende Pligt. Den tavlede Sloprok, der udgjorde en saa characteristisk Deel af hans Væsen, at man, naar man tænkte sig den borte, slet ikke var istand til, at udfaste sig et tro Billed af hele Manden, fastedes for: agteligt i en Krog, og ikke sjelden saae man den underlige Patron, iført sine Risteklæder, staae i Bodden og veie Smør. Endogsaa Børnene, som han hidtil havde helliget sin ivrigste Omhu, lod han gaae og drive for Lød og koldt Vand, og det var slet intet Under, at den lille Raphael, da han en Morgen havde fulgt Faderen ud i Bodden, stiftede Ulykke her, idet han aad sig ind i en tyk Medisterpølse til høit over Næsen, for Zappenbach bemærkede det. Han havde imidlertid staaet ved et Vindue, som gik ud til Kjøkkenet, og beluret Cousinen, som just var sysselsat her med huusligt Arbeid.

Det Forhold, hvori jeg, som sagt, stod til ham, forbød mig, at skride til alvorligere og mere gjen: nemgribende Forholdsregler, ihvor gjerne jeg end havde sat en Grændse for den travle Jver, hvor: med jeg saae ham gjøre sig lækker for Pigen ved alle Leiligheder. Saaledes gik det da til, at han i sin Trostydighed vedblev at skjenke mig sin Fortro: lighed og fra Tid til anden at underrette mig om de Fremskridt, han gjorde i Pigens Gunst. I Begyndelsen haabede jeg, at han havde foresat sig et uopnaaeligt Maal; men lidt efter lidt syntes Sagen dog at worde mig betænkeligere, thi af hans

Meddelelser var desværre klart, at Cousinen virkelig begyndte at vise ham en Godhed, som kun stemte flet overeens med de Bink og Formaninger, jeg havde givet og endnu leilighedsviis vedblev at give hende. Og saa saae jeg da alt i Alanden den hykelske Spekhøker naae sit Maal og vinde en skændig Triumph over Pigens vaklende Dyd.

En smuk Sommermorgen, da jeg, som sædvanligt, fordybt i mine Studeringer, sad ved min Pult og drak Kaffeen, som Marie — det var Cousinens Navn — nys havde bragt mig, kom Zapfenbach listende op til mig, gned sjeleglad sine Hænder, bliredede med Dinene, og fortalte mig, i de værgeligste Udtryk, at han nu gandske havde overvundet Cousinens Blufærdighed og vundet hendes skønne Sjel. For, ved et synligt og haandgribeligt Tegn, at understøtte sit mundtlige Andrag, havde han kjøbt et smukt, rødt Langshawl og hemmeligt stukket det til sin Tilbedte. Den Forblindede havde, rigtignok efter nogen Vægring, modtaget den farlige Gave, havde gjengjeldt det hende applicerede Haandtryk, og omsider endogsaa lovet, at finde sig i Alften til en fortrolig Rendezvous, som skulde finde Sted i Havelysthuset.

Den harmfulde Rødme, hvormed jeg, ved denne Fortælling, saae ned paa de for mig liggende Pandeder, maa vel have foruroliget ham noget. Han lagde derfor den trinde, af Fædt glindsende Haand paa min Skulder, antog en endnu trohjertigere Tone, og sagde: „Tænk Dem intet Ondt ved Sagen, Høistærede! Jeg er ingen letsinelig Hasendanser mere. Jeg kjender mine Pligter, og De vilde derfor betragte mig i et gandske falsk Lys, om De

troede, at jeg i Aften vilde indlade mig paa en usømmelig og utilladelig Maade med den smukke Cousine, fordi min Kone vil tilbringe Aftenen hos sin syge Søster. Iøvrigt har jeg vel intet Forræderi af Dem at befrygte! De mange Beviser, jeg har givet Dem paa mit Benskab, forbundne med den grændseløse Tillid, jeg har skjenket Dem, give mig den meest grundede Fordring paa Deres Takshed. De kjender vort gjensidige Forholds Forpligtelser, og veed, hvad De er mig skyldig!"

Jeg greb hans Haand, for stiltiende at ryste den, blev, efter at han havde fjernet sig, siddende endnu nogle Timer ved mine Vandkter, gjorde, for at adsprede og opmuntre mig, en Udflugt til en nærliggende Landsby, tilbragte her, i nogle Venners og Bekjendtes Selskab, Resten af Dagen, og først langt ud paa Natten kom jeg, endnu ikke mine Griller qvit, tilbage til mit Logis.

Ikke ringe var min Forundring, da Happenbach næste Morgen, i egen Person, bragte mig Kaffe paa mit Værelse; men endnu høiere steg min Forbauselse, da jeg tog Overbringeren selv lidt nøiere i Betragtning. Han havde igjen sin forlængst fastserede, tabede Sloprok paa; Haarene stak vildt frem under den smørgule Nathue; hans Ansigt var blegt og syntes tillige at være bleven nogle Tommer længere; hans Dine saae forgrædte ud, og i hans hele Væsen udtalte sig den dybeste Modløshed og Sønderknuselse.

„Nu — ?“ tilraabte jeg ham bestyrtet. — „Af, havde jeg dog ladet mig sige! gav han mig stammende til Svar, idet han med skjælvende Haand satte Kaffeanden paa Bordet og fortrak sin Mine

til Udtrykket af det smerteligste Bemoed: Havde jeg dog adlydt Deres velmeente redelige Advarsel!" —
 „Hvad er da skeet? spurgte jeg med stigende Utaalmodighed: Er maaskee Eventyret i Lyshuset ikke —"

„O, min bedste Ven! afbrød han mig: Mind mig ei saa strengt om et Forsæt, som jeg havde fattet i min Sindsförvirring, og som jeg, efter at være vaagnet af min Tummel, aldrig mine Levedage vil tilgive mig!"

„Retfærdige Himmel! Hvad maa jeg høre! raabte jeg, greben af en sort Anelse: Saa er alt: saa det Værste, det Græffeligste — — —"

„Nei, nei! Alt er falden gandske anderledes ud, end De synes at antage! faldt han mig i Taleren: Men det kan ikke formindste min egen Brøde; derfor beroliger det mig ei heller syndeligt."

En Møllesteen faldt, ved denne Forsikring, af mit Hjerte, og jeg begyndte igjen at aande frit. „Men saa giv mig dog, udbrød jeg: en næiere Forflaring angaaende Tingenes egentlige Sammenhæng!"

„Jeg vil fortælle Dem Alt gandske nøie! sagde han: Min Kone havde allerede om Eftermiddagen begivet sig paa Veien til sin syge Søster. Marie var i Dagligstuen hos Børnene; Pigen hjalp hende at stryge. Jeg havde sat mig paa Steenbænken udenfor Huset, hvor jeg, som det lod, med den behageligste Rolighed af Verden smøgede min Pibe; men indvortes længtes jeg grueligt efter Aftenens Indbrud. Omfider begyndte det at skumre. Jeg forlod Bænken, hvorpaa jeg, for ei at bringe Pigen paa gale Tanker, havde siddet ligesom fastkittet, lukkede Boden, og da jeg fandt Alt i Huset

dødsstille, meente jeg, at Marie allerede, ifølge vor Aftale, var paa det bestemte Sted. Jeg listede mig derfor paa Tæerne ud i Haven. Til min Ære maa jeg bekjende, at det dog ligesom klemte mig om Hjertet, og lumrede mig om Ørerne, da jeg saae Lysthuset i en Graastand; ja, i min Sjel opsteeg endog den flygtige Tanke, at vende om igjen og lægge mig roligt i min Seng. Dog seirede min lidenskabelige Attraa efter en uforstyrret Sammenkomst med Pigen over den vaagnede Samvittigheds Rørelser, og med fornyet Bestemthed gif jeg mit Maal imøde. Snart var det naaet, og med bankende Bryst lavede jeg mig til at hilse den ventende Elsterinde. Men hvorledes blev jeg tilnede, da jeg, nærmende mig Indgangen til Lysthuset, saae — — ikke Marie — — men — — — tænkt Dem min Bestyrtelse! — — — min egen Kone! O, Himmel og Jord! Aldrig skal dette hjertegribende Syn gaae mig af Minde. Hun var pyntet med det røde Langshawl, jeg havde foræret Cousinen. Ved den ene Haand — o, tillad venligst, at jeg tørrer mine Øine, inden jeg taler videre! — ved den ene Haand førte hun mig den lille Raphael imøde, ved den Anden den lille Minona! — Ingen Bebreidelse kom over hendes Læber; betvingende den stille Lungsinighed i sine Træk, saae hun mig huldt i Øinene, aabnede Læberne blidt, og sagde med rørende Stemme: „God Aften, kjære Gappenbach!“ — Der stod jeg, ligesom knækket af Blusel og Bæmød, for hende med en Armesynndermine! Børnene — o, Himmel og Jord! Børnene klamrede sig fast ved mine Knæe; Hjertet truede at smelte i mit Bryst; Taa- rerne pidskede mig over Kinderne strømmevlis. Jeg

vidste ikke, om jeg skulde tie eller tale — fort, jeg var gandske ude af mig selv! — ”

„Saa er det udenfor al Tvivl, sagde jeg, medens Høkeren græd sig møt: at Cousinen selv, for at undgaae Deres forliebte Efterstræbelser, har stukket sig bag Deres Kone, overleveret hende den af Dem modtagne Foræring, og ladet hende træde i sit Sted ved Stævnemødet!“

„Lad det være, som det vil, mig ligemeget! sagde Huppenbach: Aldrig skal jeg glemme mine Børn, altid ville de søge for mine Dine, som de traadte mig imøde under Hylben, og rakte Armene mod mig i deres Engleuskuldighed! Aldrig tiere skal jeg tænke paa saadan Udskielse mere, om der end flokkes smukke Cousiner om mig i Skoffetal! Scenen i Haven har gjort et evigundsløst Indtryk paa mit indvortes Menneske.“

Han gik. Endnu paa Trappen hørte jeg ham sukke og stønne høit. — Eftertiden overbeviste mig om, at han var fuldkommen helbredt for sin Elendighed.

„Det har behaget Dem, med Hensyn paa Fremstillingsformen, at spille Historien en Smule over i det Latterlige! sagde Doctoren: Jeg troer dog, at selv en Mand, mindre grædesfærdig end Deres Høker, vilde komme til sig selv, naar hans Børn uventet fremstillede sig for ham i Svaghedsøieblikket!“

„Men jeg er af den Formening, tog Kassiererinden Ordet: at en smuk Cousine overhovedet ikke duer meget i et Huus! Leilighed gjør Lyve! siger

Ordsproget. En fornuftig Kone vil derfor i denne Henseende være omhyggeligt paa sin Post. Jeg er overbevist om, at endogsaa vor gode Hofraadinde vil give mig Ret, skjøndt hun selv har ladet sig finde villig til sligt et Bovestykke."

Det kommer vel især an paa, hvorledes Cousinen er findet, som man tager i Huset, og hvad Aand der besejler Hr. Gemalen, med hvem man derved bringer hende i nærmere Omgang! svarte Hofraadinden: Ere hans Grundsætninger af den Besskaffenhed, at han, for at begaae en Utroskab, kun behøver en Leilighed, saa vil han finde denne alle vegne, og i saa Fald kan det være Konen temmelig ligegyldigt, om hun vorder bedragen inden Husets Dørre, eller udenfor."

"Men jeg er ikke istand til at afvise en Skrumpel, som, med Hensyn til den nysfortalte Historie, opstiger i mig! tog Herredsskriveren Ordet med betænkelig Mine, idet han vendte sig til Assessoren: De anførte nemlig, at Konen, under det Paaskud, at hun vilde besøge sin syge Søster, virkeligen havde forladt sit Hus om Eftermiddagen, og dog var hun, paa den bestemte Tid, rigtigt paa sin Post. Hvorledes kom hun da tilbage i Haven, medens Manden, til Aftenens Indbrud, sad paa Steenbænken udenfor Huset, uden at bemærkes af ham?"

"Nimeligvis gjennem en paa den anden Side værende Dør, til hvilken hun havde taget Nøglen med; thi man kan vel neppe antage, at hun, med sine Børn, er flattret over Plankværket, for at komme ind i Lysthuset!" svarte Assessoren med belærende Alvorlighed.

„I Anledning af Konens aabenlyse Bortgang og hemmelige Tilbagekomst, sagde Registratoren : falder mig en Spøg ind, som jeg, for dog ogsaa en Gang at bidrage min Skjerv til Underholdningen, vil meddele det høistærede Selskab.“

G j e n f æ r d e t.

Er den Historie lang?“ spurgte Assessoren gnaven, thi han hørte allerhelst sig selv fortælle.

„Den er saa kort, svarte Registratoren : at den, skreven paa Postpapiir, vilde kunne rummes i en Nøddestkal. Den handler om en munter, i sin Alders Blomster staaende Landsbyskolemester, der ogsaa, til største Meen for sin retmæssige Egeteher, havde kastet sine Dine paa Landets øvrige Døtre, og forelsket sig dødeligt i en af Sognets kjønne Bondepiger. Da imidlertid hans Stand og Kald saavelsom det geistlige Ansæe, han paa Embedsvegne burde give alle sine Skridt og Foretagender, ikke syntes at ville harmonere synderligt med en hemmelig Elfskovshandel, maatte han være betænkt paa en anden Udvei, for at kjøle den Flamme, som truede at lægge hans Hjerte i Aske. Bedst er det, Du skrider alvorligt frem, og gaaer lige til Meningen ! tænkte han ved sig selv, og begav sig til en i Raabostaden boende Advokat, som han foredrog sit Anliggende og raadførte sig med angaaende de virksomste Midler og Forholdsregler, som han maatte bringe i

Anvendelse, for i loslig Form at worde flilt fra sin Rone.

Hvad gjorde nu Konen, da hun tilfældigviis bragte i Erfaring, hvad hendes fortræffelige Ægte-mand førte i sit Skjold? Kendte hun maaskee ogsaa til Staden, for, ved en anden Sagsførers Bistand, at tilintetgjøre hans Forsæt? Ingenlunde! — Spruzdede hun Jld? Overøste hun sin Mand med Breidelser og Skjældsord? Stillede hun et Bolværk af Trods og Stivsind mod hans underfundige Digten og Tragten? Ingenlunde! — Slog hun paa mildere Streng? Søgte hun ved Bønner at bevæge hans Gemyt? Ved Suk og Graad at bringe ham fra hans fjendtlige Forsæt? Ligesaalidet! —

„Nu, for Ganden, hvad gjorde hun da?“ afbrød Aksessoren ham ærgerlig.

„Hun gjorde slet Intet af alt dette! gjentog Registratoren med naiv Trohjertighed: Men saasnart hun underhaanden havde faaet Underretning om den hende forestaaende Skjebne, fattede hun uforsøbet den Beslutning, — at lægge sig syg! Hun gik tilfængs, klagede over en utaalelig Sliden i Lemmerne, skreg høit, saasnart Noget rørte sig, stillede sig, som om hun maatte gaae fra Forstanden, hvis hun skulde blive i Nærheden af de larmende Skolebørn, og aflod ikke at lamentere, for Manden selv tilbød, at ville bringe hende til en Slægtning, som boede i den anden Ende af Landsbyen. Her kunde hun nyde stillere Ro og bedre Pleie.“

Idet Skolemesteren gik foran Vaaren, hvor paa den Dødsfyge, indhyllt i Sengenklæder, bragtes ud af Huset, havde han saa sine egne Tanker. „Nu — sagde han ved sig selv — som Himlen vil!

Vil Døden lægge sig derimellem og fuldbyrde Skilsmisseakten, saa behøver jeg ikke Prokuratorens Lovtrækkerkeb, behøver ikke at frygte Godtsfolks Tunger, men slipper i det Hele derfra for meget bedre Kjøb."

Dog skulde denne strafværdige Monolog, hvori han paa en vis Maade havde betragtet Døden som en tjenstberedsvillig Godtkjøbsprokurator, komme ham dyrt nok at staae! Thi da han næstfølgende Nat, vakt ved en stærk, tregange gjentagen Bank, slog Dørene op, og just hørte de sidste Slag af Midnatskloffen, aabnedes Kammerdøren, og ind traadte, som han, med Gru og Rædsel, ved Maanens Skin bemærkede, en i et vidt og hvidt Gebandt indhyllet Kvinde. Med langsomme Trin nærmede hun sig hans Leie, opløstede høitideligt sin høire Haand, og sagde med hুল Røst: „Vee Dig! Vee Dig! — Jeg er Din Kones salig Bedstemoder! Dine lønlige Tanker og Beslutninger kjender jeg, men vee Dig, om Du gjør et Skridt mere, for at sætte dem i Værk! Aldrig skal Du faae No for mig, aldrig skal Du undgaae den græsselige Skiebne, der svæver over Dit Hoved! Vee Dig, vee Dig! —"

Ved dette gruelige Besøg og Tilraab frøs Skolemeisteren dybt under Dynen, frummede sig sammen som et af Jagthunde angreben Vindsvin, befalte sin Sjæl i den Høiestes Vold, og laae endnu der, badet i Angstens Sved, da Morgensolen tittede gennem Vinduet.

Det første, han foretog sig, efter at have fattet sig nogenlunde, var at skrive et Brev til Prokuratoren, hvori han, med det Tilfagn, at han snarest skulde indfinde sig hos ham, for til det Yderste at godtgjøre ham hans allerede havte Uleilighed, paa

det Jndstændigste bad ham, ei at foretage det Mindste i Sagen videre, eftersom han pludseligt var bleven omfindet og nu vilde beholde sin Kone. Men aldrig saasnart havde han bortsendt Brevet og kastet sig i Klæderne, før han støvede af til Konens Opholdssted, for at spørge til hendes Befindende. Hun laae endnu, men gav ham paa hans ængstelig deeltagende Spørgsmaal den Bessked, at hun om Natten havde sovet temmelig roligt, at Smerterne ogsaa havde givet mærkeligt efter, men at hun dog endnu sporede stor Svaghed og Mæthed. Med melankolsk Umhed saae Skolemesteren hende i det lidende Ansigt, greb hendes Haand, og kunde ei tilbageholde den Tilstaaelse, at han, forlokket og forblindet af Satan, allerede havde staaet i Begreb, at gjøre hende en stor og himmelraabende Uret, som han dog ikke yderligere vilde betegne, men at han, ved et himmelsk Barsel, var bleven ombendt, og intet inderligere Ønske havde, end hendes hastige Helbredelse. Konen lod, som om hun hørte lutter hemmelighedsfulde Gaadesprog af hans Mund, og forstode ikke videre. Men et Par Dage efter var hun paa Benene igjen, og hvad Gud havde sammenføiet, adskiltes ikke af Menneſtehaand."

"Den Historie duer intet! dømte Ussesforen, hvem Fortællingen, trods sin Korthed, allerede havde varet altfor længe: Den duer intet, fordi dens Udvikling grunder sig paa Spøgelsetroen, hvortil man nuomstunder kun føler sig tilbøielig, naar man selv er en gammel Bedstemoder! Ingen fornuftig og nogenlunde oplyst Mand vil krybe under Dynen, naar

der ved Midnatstid viser sig et qvindeligt Væsen i hans Sovestue, men i dets Sted springe lukt ud af Sengen og ufortøvet paa det nøiagtigste undersøge, om det virkeligen er en Bedstemoder, han har med at gjøre, og indrette sine yderligere Forholdsregler efter Undersøgelsens Udfald."

"Hvormeget, spurgte Herredsskriveren: hvormeget monstro Skolemesteren maatte give Prokuratoren for hans allerede havde Uleilighed?"

"Jeg troer, 6 Rdlr. 3 Mk. 8 S., foruden en Kalvesfjerd og halvanden Snees Vg, der, som frivillig Gratification, var afleveret i hans Kjøkken, for at anspore hans Jver!" svarte Registratoren.

"Det Middel, Konen tog sin Tilflugt til, sagde Doctorinden: synes mig ikke saa ilde udtænkt. Jeg troer gjerne, at Frygten, navnlig Spøgelsesfrygten, stundom kan frembringe en Virkning, som aldrig vilde ladet sig opnaae ad en mindre eventyrlig Vej."

"Nægte vil jeg ingenlunde, tog Assessoren Ordet: at der gives visse Skrækkemidler, som en Kone med Held kan betjene sig af, for at bringe Manden til Raison, naar han er kommen paa Usveie og hverken har Sands eller Følelse for mildere og lemfældigere Tilretteviisning. Saaledes mindes jeg en Historie, som har tildraget sig i Hamborg for omtrent hundrede Aar siden."

Den danske Hverver.

J nydnævnte Stad opholdt sig dengang en dansk Hverver, ved Navn Kreuz. Han var af Fødsel en Hollænder, og havde, fra gemeen Soldat, opsunget sig til Lieutenant ved Prinds Frederiks Regiment. Han var en Mand af overordentlig stor og stærk Legemsbygning, havde næsten overmenneskelige Kræfter, og kunde, som troværdige Personer have forfikkret mig, i Løbet af faa Timer tage et halvt Anker Bliin til sig. Det udvortes Optog, hvori han viste sig offentlig, beroede paa hans Lykke i Terningspil, som han dyrkede med Eidskab. Havde han havt en betydelig Træffer, da saae man ham strax spadserere om i en med Guld og Sølv rigtbroderet Stadsdragt, med en statelig, saare løkkerig Allongeparyk paa, eller vel endog ja: ge gjennem Gaderne i en prægtig med sex Skimler forspændt Kareth. Men saasnart han igjen havde bortspilt Alt, indtil den store Allongeparyk, viste han sig i en luvslidt, graameleret Kjole, bar en uanseelig, af Gjedehaar forfærdiget Hestefoesparyk paa Hovedet, søgte blot ved sin kraftige Skikkelse og ved sit Dies majestætiske Blik at forskaffe sig den vedbørlige Opmærksomhed, og var sin egen Tjener paa samme Maade, som han var sin egen Herre. Men paa hans Sindstemning havde Lykkens Omflistning næsten ingen Indflydelse. Under alle Omstændigheder blev han sit muntre, oprømte Væsen tro; end ikke den største Banstjebne kunde forstyrre ham i hans gode Lune, ligesaa lidet som i hans List og Snubhed. Skjøndt han, i Læsning og Skrivning, neppe havde bragt det til Begyndelsesgrundene, havde han dog, ved hver Leilighed, en saa undtømmelig Rigdom af lystige og pud:

feerlige Indfald, at man, selv i mangel af anstændigere og finere Cirkel, ikke følte sig utilbøielig til at betragte ham som en velkommen Selskabsbroder. Ydermere var det ham gandske eens, hvad enten han, ved en Bankiers rigtbesatte Taffel, kildrede sin Gane med de meest udsøgte Delikatesser, eller drak sit Øl i et simpelt Vertshuus, omgivet af Matroser. Her som hist vidste han at gjøre sig behagelig ved sin gode Humor, og gjaldt allevegne for en Mand, der vidste at leve og stikke sig i ethvert Selskab.

Den Rone, han først havde giftet sig med, befandt sig naturligtvis, da han var avanceret til Underofficer, for dybt under hans Stand til at han havde kunnet bruge hende længere. Han skilte sig altsaa fra hende, og ægtede en Anden, hvis Herkomst stemte bedre overeens med hans høiere Rang. Saa snart han blev Lieutenant, maatte hun dele sin For-gængerskes Lod. Men ogsaa dette Ægteskab syntes at trues med sin Oplosning, da der for Krigsmanden pludseligt aabnedes Udsigt til et Compagnie ved det slesvigske Infanterieregiment. Han begyndte derfor at see sig om efter sin fjerde Rone, og havde allerede saa halvt om halvt udkaaret en smuk og bemidlet Hamborgerinde dertil.

Saaledes var den Mand beskaffen, som en Aften, da han i Nag skred op ad Abegaden, blev talt af en noget bedaget og fattigklædt Borgerkone: „Med Forlov, strenge Herre! Jeg har, just som De bødte om Hjørnet, seet Dem tabe Noget ud af Lommen!“ Hun leverede ham med disse Ord en liden Skindpung, som gjemte alle de rede Penge, han for Diebliffet eiede.

„Død og Djævel! raabte Creuz, idet han tog mod sin Eiendom, og hastigt vendte det ene Kjøleskjød om: Har jeg ikke der, paa den fordomte Bænk i Zeuerlich's Kjælder, revet mig et stort Hul i Underforet!“ — Med megen Nedladenhed gav han Konen et kraftigt Slag paa Skulderen, roste hendes redelige Tænkemaade, og tillod hende, at udbede sig en Raade.

„Jeg har kun gjort min Skyldighed, og derfor tør jeg ingen Belønning forlange! svarte den Betskedne: Imidlertid, tilføiede hun, greben af en pludselig Tanke: havde jeg vel Noget paa mit Hjerte — thi feiler jeg ikke, er De nok den Herre, der expederer Folk — — —“

„Den Samme!“

„Kun ønskede jeg, at forebringe mit Unsliggende i Løndom; torde jeg altsaa komme til Dem, strenge Herre, i Deres Løsemente — —“

„Efter Behag! Jeg er hjemme hver Morgen, til jeg har klædt mig paa!“ Med disse Ord endte Creuz Samtalen, nikkede fornemt med Hovedet, sagde: „Serviteur!“ og skred roligt videre, uden at røre mindste Nysgjerrighed.

Men neppe var han oppe næste Morgen, før ogsaa Konen indfandt sig.

„Strenge Hr. Krigsgeneral!“ tiltalte hun den kolossalske Belynder, som treen hende barfodet imøde, med et gammelt blaat Tørklæde om Hovedet. Den venstre Arm var, ligetil Skulderen, begravet i en uhyre Støble, i den høire Haand holdt han en Skobørste.

„Strenge Hr. Krigsgeneral! Jeg kunde nok have lyst til, gandske hemmeligt at faae min Mand

stikken blandt Soldaterne." — „Donnerwetter! Hendes egen Mand? raabte Creutz forundret: Hvad hedder han? Hvad er han?" — „Han hedder Kollfus, boer paa Rattrepel, og er, med Permission at melde, Lappestræder!" svarte hun.

„Han er vel alt over de bedste Aar? En Mand af sat Alder? Ikke sandt?" — „Jh, vist ikke! Han er en ung, munter Bengel, lidt over tyve Aar. Af puur Menneskekjærlighed ægtede jeg ham for et Par Aar siden. Nu lønner han mig ogsaa derfor! Han ligger i med en Anden, med en Blikkenslagerente, og hende vil han aldrig forlade, det siger han mig reentud i mine Dine."

„Det er Altsammen godt, kjære Kone! svarte Creutz: Men hvad hun der har fore med sin Mand, er ikke saa lige at gaae til, som hun vel tænker. Har hun da ikke forsøgt andre Midler, for at døde og dræbe den gamle Aldam?"

„Jeg har forsøgt Alt, hvad nogen Kone i Christenheden formaaer! Jeg har ladet ham sulte og vanskægte, fryse og svede; jeg har om Natten lagt ham et stort Trækplaster mellem Skuldrene, for at skaffe de urene Safter ud af hans Legeme! Jeg har givet ham Smaatorne og Jernfjilsmaan i Strømperne; jeg har strøet Haffelse under ham i Sengen! Jeg har anklaget ham for Sogneherren til St. Jakobi, og den ærværdige Mand har foreholdt ham Moses og Propheterne, men Alt forgjæves! Det er som at slaae Vand paa en Gaas. Og da han slet ikke vil følge med mig over til Stade, hvor jeg har formuende Familie, og hvor han vilde finde sit gode Udkomme, og da jeg slet ikke veed at hjælpe mig paa anden Maade, saa har jeg i Guds Navn besluttet, at stifte ham

blandt Matroserne eller Landsknægtene, om det end skulde koste mig nogle Skillinger."

"Jh nu, saa ville vi see, hvad her er ved at gjøre! sagde Creutz: Jeg skal idetmindste indjage hendes Mand en dygtig Skræk, der maaskee vil virke bedre, end al Præstesnak i Berden. Men det forstaaer sig, hun maa holde reen Mund! Hvor er da hendes Mand at træffe? Er der maaskee et Bertshuus udenfor Porten, som han pleier at besøge?"

"Vel er der! Ude paa „Skulderbladet," ikke langt fra Postgaarden, er et, som kaldes „die alte Hummel." Der pleier han at drikke sit Al. I dag er det fri Mandag; saa er han der."

Om Eftermiddagen undlod Creutz ikke, at begi ve sig paa Veien til det Sted, hvor han skulde finde sit Offer. Det var en klar, behagelig Foraarsdag. I den bedste Stemning naaede han Bertshuset, og gik ind til Kegelbanen, hvor Kunderne vare samlede. Det varede ikke længe, inden han hørte Skræderen kaldes ved Navn. Han traadte frem — men hvor forundredes Hververen, da han saa en Mand af høistpaafaldende Legemslængde!

"Alle Hagel! hvilken kostbar Karl!" mumlede han i Stjæget, medens han maalte Skræderen fra Tøse til Tod, og allerede i Anden beregnede den anseelige Douceur, han kunde vente sig af den preussiske Konge, ved at tilstille ham en saa udsøgt Handelsartikel.

"Med Forlov, J Herrer! raabte han med trohjertig Hilsen: Er det tilladt, at tage Deel i Eders Forlystelse?" — Ingen havde noget at indvende derimod, og snart havde han indyndet sig hos alle de Tilstedeværende, af hvilke Ingen kjendte ham. Han

udgav sig for en Hestehandler fra Tjeboe. Især underholdt han sig med Skræderen, som han ikke kunde see sig mødt paa. Men jo skarpere han betragtede ham fra alle Sider, destomere indlysende blev det ham, at Rollfuß endnu ikke egnede sig til at træde ind i Frederik Wilhelm den Førstes Garde. Han var nemlig saa tynd, som hans Allen — blot Skind og Been. I det magre Ansigt viste sig Udtrykket af Nød og Hunger saa kjendeligt, at man maatte undres over, hvorlunde han, med sin kraftløse Haand, kunde regjere og kaste saa svær en Trækugle. Han maatte derfor, inden han kunde passere for gode, forsvarlige Kjøbmandsvare, tages paa bedre Foder, pleies vedbørligt og ligesom arbejdes ud af sig selv. Og det var det, Creutz strax besluttede, at iværksætte, overbevist om, at hans Udlæg vilde være ham rigelig erstattet.

Fra Reglebanen førte han derfor Skræderen ned i en Biinkjelder, hvor Druesaften gav Talen endnu friere Løb. „Men for Panden! raabte Creutz: Jeg kan dog aldrig begribe, hvor I kan udholde det siddende Liv, I maa føre.“ — „Jeg holder heller ikke meget af den siddende Profession, jeg i yngre Aar har grebet til, svarte Rollfuß! Jeg vilde ønsket, jeg var bleven en Blikkenslager, eller deslige. Men det kan nu ikke omgjøres. Jeg maa blive ved mit Lapperie, og taalig bære mit Huns kors. Ifjor ved denne Tid vilde jeg rigtignok druknet mig — —“

„Sy, hvilken lumpen Tunge! ivrede Creutz: Heller en Kugle for Panden!“ — „Gud bevares! skreg Skræderen, idet han sloi høit op af Rædsel: Der er Intet i hele Verden, jeg har gruet mere for, end for Skydegevær — helst naar det har været ladet!

Nei, hellere vilde jeg lade mig hidse op i Klokketaarnet, end beslutte mig til sligt et Redningsmiddel. Tage en Pistol i Haanden! Skyde mig ihjel med en ladt Pistol! — hu! —"

"Eet maa I dog gjøre mig til Behag! tog Hververen Ordet: Aldensfund jeg nu engang føler en saa ubeskrivelig Godhed for Jer. I maa love, at I, idet mindste for nogle Uger, vil opgive Eders usle Haandværk og gjøre mig Selskab. Vi ville, uden at I behøver at have en Skilling i Lommen, gjøre fælleds Udflugter til Vertshusene uden for Portene, og føre et Vellevnet, som det sommer sig Mænd, der ere skabte for hinanden. Vil I høitideligt give mig Eders Samtykke dertil?"

"Er da mit Hjerte ikke gennemtrængt af lignende Følelser? raabte den halvdrufne Skræder, idet han, rørt indtil Taarer, hastigt rakte Officeren de lange Fingre: O Salighed, at rabe gennem Livet ved Vennebarm! O Lykke, at ligge ved et sølsomt Vennehjerte og feire en evig Allerfindexdag!"

"Det er, afbrød Creutz det sentimentale Sving, den Begeistrede begyndte at tage: det er min Bane, aldrig at forlade Biinflasken, uden at have tømt en Skaal for min allernaadigste Landsherre, under hvis milde Baretægt jeg er bleven en velhavende Mand. Høit leve Frederik den Fjerde! —"

"Han leve!" raabte Kollfus fyrigt, og Begge klinkede rask. "Men, gode Ven! tilføiede Skræderen advarende, idet han ængsteligt saae sig om: Lad os tale saa sagte, at vi ikke skulle paadrage os Ubehageligheder. Man mumler Allehaande om Myntstridigheder."

„Marrerie! loe Creutz: Hvad rager det os ved vor Glaske her, om Kongen finder for godt, at lade sit Ravnetræk stemple paa lette, eller svære Penge! Han er Herre i sit Land, og maa bedst vide, hvad han har at gjøre. Han leve høit!“

Dette lystige Liv fortsattes nu en Tidlang, og med hver Dag fik Skræderen et kraftigere Udseende. At han ikke skulde tabe sin Emidighed, anstillede Creutz Legemsøvelser med ham i den sandige Omegn af Stjernefandsen, og tidt faldt de Forbigaaende paa de forunderligste Tanker, naar de saae hvorledes begge de kæmpelange Mænd brødes med hinanden, som om det gjaldt Liv og Død.

En Aften, da Kollfus gik hjem, mødte han en gammel Bekjendt, som gjorde en betænkelig Mine, og tiltalte ham med disse Ord: „Lad Dig advare, Kollfus! Vend om, før det er for sildt! Den Onde sniger sig, under mangehaande Masker, om paa Jorden, for at gjøre Bytte. Vend tilbage til Dit Skræderbord, at Du ikke skal tage Skade paa Din Sjæl!“

Smilende rystede Kollfus paa Hovedet, og vendte Bodsprædikanten Ryggen. Men da han om Natten vaagnede, randt hine Ord ham atter i Tanke, og han blev gandske uhyggeligt tilmode derved. Den Fremmedes hele Væsen, hans Sværgen og Banden, hans fritænkeriske Ytringer og Meninger, den forfæstelige Spot, han ofte drev med hellige Ting, hans ofte gjentagne Forsikring, at han, i umindelige Tider, ikke havde været i nogen Kirke, hans vilde og ustadige Spring fra en Lystighed til en Anden, endogsaa de venstabelige Slagsmaal ved Stjernefandsen — Alt tilsammentaget bragte ham paa den Tanke, at

den advarende Raadgiver da vel ikke havde havt saa gandske Uret. Men han var for letsindig til at vende om.

„Hvortil har man da Livet, philosopherede han: naar man ikke skal nyde det! Vende tilbage til mit Skræderbord? Græsselige Tanke! Nei, jeg vil frydes ved Livet, i mine Dages Vaar, plukke Glædens Rose, før den forgaaer! Skal jeg betale Gildet — det faaer saa være! Tog Doctor Faust ikke i Betænkning, at slutte en Pagt med Mørkets Tyrste, saa kan heller Ingen fortænke en stakkels Lapestræder i, at han, for at komme vel igjennem Verden, indlader sig med . . . !“

Dagen efter fastede han, fra Tid til anden, skye og frygtsumme Sideblikke paa Hververen. Ja, der kom endogsaa nogle Yttringer og Spørgsmaal over hans Læber, som tydeligt nok røbede, hvad Mening han havde fattet om sin Belynder.

Creutz gjorde sig slet ingen Umage for at betage ham hans Mistanke. „Anseer den Tølper mig virkelig for en Djævelsgesandt, nu, desto bedre for ham! tænkte han: Saa vil han ikke gjøre saa store Dine, naar han omsider erfarer, at han kun behøver at vorde Soldat!“

Saaledes vare atter et Par Uger forløbne i Suns og Duus. Skræderen saae nu meget vel ud, og havde efterhaands gjort sig saa fortrolig med den ham forestaaende Skiebne, at han ei allene stundom tillod sig de spøgelsesfuldeste Yttringer desangaaende, men ogsaa gandske fripostigt fremkom med Fordringer, som Creutz ingenlunde havde Lyst til at opfylde.

„Allerede har jeg vel hundredgange sagt Jer, raabte han, da han en Aften vendte tilbage til Staden med Officeren: hvor grueligt jeg er forelsket i den kjønne Blikkenslagerenke! I maa see, at skaffe mig i nærmere Berørelse med hende.“

„Tal ikke til mig om Eligt! raabte Creutz: Hvad har jeg med Eders Elskovsaffairer at gjøre? Jeg har kun lovet, at tage mig af Eders Nave, for Eders Hjerte maa I selv sørge!“

„Jh hvad! Stil Jer dog ikke saa underlig! svarte Skræderen: Naar I kun for Alvor vil, saa kan I meget let, ved et hemmeligt Hokusfokus — I forstaaer mig vel? — hjælpe mig til mit amonrose Dn: skes Opfyldelse. Hvorfor har jeg da sluttet mig saa fast og inderligt til Jer? Hvorfor har jeg da gandske givet mig Jer i Bold, naar I ikke vil gjøre mig en Billighed, som ingen Umage kan koste Jer — I forstaaer mig vel!“

„Anegten vorder mig retnu for vælig! Det er Tid, at spille op til en Rehraus med ham!“ tænkte Creutz. „Velan! begyndte han derfor, efter en Pause: I Morgen er der Marked i Pinneberg; jeg veed med Visshed, at Eders Tilbedte vil komme der. Der skal jeg da forskaffe Jer tilstrækkelig Leilighed til Alt, hvad I ønsker. Indfind Jer derfor Klokken 10 ved Millernporten, og tøv der, til jeg kommer med Bognen, som skal befordre os til nys: nævnte Sted.“

Bed disse Ord gjorde Skræderen et saa exalteret Spring med de lange Been, som om han, af pure Glæde, var bleven Læredreng igjen. Hans hele Væsen aandede Taknemmelighed og Eyst.

Omhyggeligere paaklædt, end nogenfinde, vilde han just begive sig til det aftalte Sted næste Morgen, da det bankede paa Døren, og hiin advarende Ben treen ind. „Du har ikke agtet min Advarsel, sagde han: og det smerter mig saameget dybere, som jeg nu veed, at jeg var besøiet dertil. Thi nu kjender jeg Manden, Du omgaaes med — “

„Kjend ham, saameget Du vil! raabte Skræderen: Jeg er tilfreds det er Satan selv, hvad vedkommer det Dig, naar jeg ikke broder mig derom? Jeg veed ligesaa god Bæstelse om Alting, som Du!“ — „Saa? Du veed altsaa, at det er en dansk Hverver? — “

„Hvad siger Du? En Hverver? En dansk Hverver? skreg den til Døden Forsærdede, idet han tabte sin Hat og foer nogle Skridt tilbage, for, med alle ti Fingre, at klamre sig fast ved Skræderbordet: „Hellige Himmel! Saa var jeg jo det ulykksaligste Kreatur paa hele Guds vide Jord!“

„Jeg meente, Du vidste Bæstelse om Alt? tog den Anden Ordet med grusom Kølighed: Nu, som jeg siger! — Rimeligviis er han bleven opmærksom paa Din lange Statur. Han troer, at kunne fortjene en god Skilling med Dig; nu søger han, at gjøre Dig tam ved allehaande Smigerkunst, og inden Du tænker derpaa, har han slæbt Dig inden de danske Grændser, og Du maa følge Kalveskindet Din hele Levetid!“

Angstsveden løb i klare Draaber ned ad Skræderens Pande; hans Knæe dirrede; Dødsbleghed bedækkede hans Ansigt. Haarene reiste sig paa hans Hoved, og han snappede ængsteligt efter Luft. I denne beklagelsesværdige Tilstand fandt hans Kone

ham, da hun kom tilbage fra et Besøg; hun ynkedes over den Elendige, men fandt dog, at burde sige ham nogle gavnlige Sandheder.

„Det er ikke formeget til ham! raabte hun: Den Løn faaer man omsider, naar man, med skjændig Samvittighedsløshed, gjør Hanebeen til fremmede Qvinder, og foragter sin egen Hustru, som man dog, efter Bibelens Bud, bør holde i Agt og Ære.“

„Ak, hvor finder jeg Redning? Hvor finder jeg Hjælp?“ jamrede den Ulykkelige. — „Maaskee hos Blikkenslagerenken! stiklede Konen: Hun nægter vel ikke, at lægge et godt Ord ind for Dig.“

„O, piin mig ikke endnu mere! lamenterede Skræderen: Hjælp mig hellere, at overveie, hvad jeg har at gjøre, for at undgaae den græsselige Skiebne, som svæver over mit Hoved! Aldrig oftere skal Du faae Grund til at beklage Dig over mig. Jeg vil gjøre Alt — med den grueligste Eed tilsværger jeg Dig det! — Alt vil jeg gjøre, og Alt vil jeg lade, hvad Du vil have!“

„Nu, jeg vil haabe, tog Bennen Ordet: at Du ikke har forbundet Dig til Noget.“ — „Ak! raabte den Piinte: En Tuit danske Sølvpenge, som han kaldte vort Venstabs Haandpenge, har jeg modtaget af ham, og efterhaands har jeg klinket og drukket med ham paa alle Potentaters Velgaaende i hele Europa!“

Bennen trak paa Skuldrene, gned sin Pande langsomt med den flade Haand, dreiede sig om, og gik sorgmodig bort. Konen satte sig stiltiende hen i en Krog. Manden laae over sit Skræderbord og stønnede.

Da løde svære Fodtrin paa Trappen. Skæderen foer sieblikkeligt op af sine tungsindige Drommerier; som en Væl fløi han ud ad Døren og op paa Loftskammeret, hvor han skjulte sig bag Skorstenen.

„For Satan! Hvor bliver Hendes Mand af?“
Lød en kun altfor velbekendt Stemme op til ham. Han troede at høre Dommedags Basun, og frøb sammen som en Guldskov. Nogle Minuter varede den af Eder og Skjældsord sammensatte Tordenlarm nede i Dagligstuen. Derpaa revs Døren op, og Ordstriden blev tydeligere.

„Hvad Anger! Hvad Bedring! Jeg bryder mig Fanden derom! Iarmede den Forbittrede: Hvad? Jeg skulde have givet mig af i al den Tid med den fjedelige Karl, fyldt hans Bug og smurt hans Hals for ingen Verdens Ting? Nei, nei, saaledes lege vi ikke! Han har druffet paa Kongens Sundhed, har modtaget Haandpenge, og han skal i den røde Ersie, eller jeg vil aldrig være ærlig!“

Med disse Truselsord gik den Skrækkelige bort. Da Alt var bleven roligt, listede Røllsuf sig ned igjen, faldt i sin Helvedsangst Ronen om Halsen, og bad hende i de ynkeligste Udtryk, hun maatte dog forbarme sig over ham og udfinde et Middel, hvorved han kunde udrydes af Tigerens Kløer.

„Vil Du aldrig mere gjøre Dine Hosser grønne for fremmede Fruentimmer? spurgte hun ham: Og vil Du uden Modsigelse samtykke i Alt, hvad jeg foretager til Din Redning?“

„Ja, blindthen! forsikrede Røllsuf: Og aldrig mere skal Du finde mig paa forbudne Veie. Jeg skal være Dig ligesaa tro, som Din gamle Kat.“

„Godt, saa tillaaß Døren efter mig, og forhold Dig gandske rolig, til jeg kommer tilbage.“

Nogle ængstelige Timer forløb. Da indfandt Konen sig igjen, og Ægteparret indskibede sig samme Dag til Stade.

„Mon da den danske Hverver siden virkeligen har ægtet den smukke og rige Hamborgerinde, han havde udseet til sin fjerde Kone?“ spurgte Herredsskriveren.

„Tilfældigviis, svarte den Spurgte: kom det for Dagen, hvor rundeligt han, i denne Henseende, allerede var forsynet, og derved tilintetgjordes hele hans smukke Plan. Udentviis var det gaaet ham meget ilde, hvis ikke et ligesaa besynderligt, som uventet Lykkestilfælde havde vendt Alt til hans Fordeel. En berøgtet Sørøver, som sad fængslet i Kjøbenhavn, var nemlig undvogen. Creutz opdagede ham i Hamborg, fik ham ved List i sin Bold, og leverede ham tilbage. I Betragtning af denne vigtige Tjeneste, som han havde gjort Landet, saavelsom af den Omstændighed, at han, i Løbet af saa Aar, ved sin usfortrødne Iver, gandske paa egen Haand havde hvervet over totusinde Rekruter, oversaae man ei allene Mandens øvrige Livsvandel, men befordrede ham endogsaa til Capitain ved det felsestige Infanteriregiment, hvorved han blev til sin Død.“

„De maa vist have talt Dem gandske tør!“ sagde Herredsskriverens Hustru til Alsessoren, idet hun tillige fastede et meget betydningsfuldt Blik paa Hofraadinden, der endnu ikke havde gjort mindste An-

stalt til den sædvanlige Aftenkollation, skjøndt Lysene allerede vare temmelig dybt nedbrændte. Ingen i Selskabet kunde begribe en saa usædvanlig Rolen. Endog saa Kasseren var gandske instinktmæssigt vaagnet af sin Slummer, og saae sig, med foruroliget Gemyt, om efter Punschebollen.

Samme Dieblif kom en Vogn raslende, og holdt udenfor Døren. „Nu, Himlen være lovet, at jeg da omsider seer mig udreven af denne piinlige Forlegenhed!“ raabte Hofraadinden med pludseligt opklaret Ansigt, idet hun først ilte til Vinduet, og derpaa ud af Døren. Selskabet foer op i forventningsfuld Uro. Pludseligt hørte man, til sin store Forundring, Hofraadens Stemme. Kort efter traadte han, med sin Kone og Cecilia, ind i Stuen, og idet han flygtigt undskyldte sin Graværelse i Dag, hilste han alle Tilstedeværende paa det venstkabeligste. Den ligeledes indtrædende Ritmester Selmbach opsogte strax sin Fader blandt de forundrede Klubmedlemmer, og sank, med stormende Jubel, i hans Arme.

„Nei, er det muligt, Gotthold, Du selv?“ raabte Overførsteren, idet han trykte ham fast og kraftigt til sit Bryst: Og den hele lange Aften maa jeg sidde her gandske stille, og høre paa en heel Masse af Historier, uden at Nogen giver mig mindste Vink om Dit saa nærforestaaende Komme!“

„Just fordi det var vor Plan, kjære Fader, at Gotthold skulde komme bag paa Dig!“ sagde Hofraadinden: Først i Morges fik vi den skriftlige Efterretning, at han allerede var undervejs, og at han tænkte, at indtræffe her i Aften. Men da havde Du ogsaa skullet see, hvilket Oprør her blev i Huset,

og hvilken Uro her sporedes, især hos en vis Dame, ved Navn Cæcilie. Gulvet brændte hende under Fødderne, og neppe havde min Mand yttret, han kunde vel have Lyst til, at føre min Broder et Par Miil imøde i hendes Selskab, for hun, af Glæde over det lykkelige Indfald, kastede sig om hans Hals, klappede og kysede ham, og ikke lod ham have Ro, før han greb Hat og Stok, og løb bort, at bestille Vognen! — Længe nok, vedblev Hofraad: inden, idet hun vendte sig til de studsende Klubmedlemmer: længe nok har jeg fíillet Deres Taalmodighed paa Prøve. Dog haaber jeg, at udlette det mismodige Indtryk, min lange Rolen maa have gjort paa Dem, idet jeg hermed indbyder Dem til, at tage Deel i Trolovelsesgildet, som nu uden Op:hold skal finde Sted."

Samme Dieblit gik Døren op til det rummelige, klartoplyste Sidesværelse; et pynteligt dækket, med dantpende Fade og blinkende Biinflasker besat Bord, indbød Gjæsterne. Alt meer og mere begyndte Selskabets i Begyndelsen stumme Forbauselse at komme til orde, og at udgyde sig i de meest levende Glædesbevidnelser.

„Men veed Du da ogsaa, min kjære Gott: hold! begyndte Overførsteren Bordsamtalen: Veed Du da ogsaa, hvilket paafaldende og kuriøst Rygte, der i nogle Uger har rulleret om Dig her i Staden!"

„Min hulde Naboeffe, svarte den Spurgte: har allerede undervejs underrettet mig derom, og jeg har ret moret mig derover."

„Udentvivl har en Misforstaaelse, en Forveksling af Personen, givet Anledning dertil! vedblev

Hiin: Det Hele er da vel at betragte som aldeles grundløst?"

„Det vil jeg nu just ikke paastaae! svarte Ritmesteren, medens Alles Dine vogtede paa ham med den meest spændte Opmærksomhed: Den hele Historie lader sig isvrigt lykkeligviis indbefatte i faa Ord, og jeg staaer gjerne til Tjeneste dermed. Det kan være fem til sex Uger siden jeg af en riig Godseier, som boer tre Miil fra mit Standquarteer, blev indbudet til et stort, paa nogle Dage beregnet Jagtparti. Det var naturligviis mit Ønske, at være tilstede strax ved dets Begyndelse. Desto ubeliligere var det mig, at jeg, formedelst uventede Forhindringer, først kunde tænke paa Afreisen Altsen forud. Det skumrede alt, og var tillige et frygteligt Sneefog, da jeg rullede ud ad Porten; men neppe laae Forstaden bag mig, før jeg bemærkede et ungt Fruentimmer, som, med en Bylt under Armen, stod midt paa den brede Landevei og ret ynkeligt bad mig unde hende en Plads paa Bognen, blot til hun mødte sin Broder, som havde lovet, at komme hende imøde, da hun ikke var istand til, tilfods at kæmpe sig videre frem i dette Uveir. Hendes Tilstand vakte min Medlidenhed, og jeg tog ikke i Betænkning, at gjøre, hvad hun saa bønligt forlangte. Sysselsat med andre Tanker og Betragtninger, bekymrede jeg mig ikke videre om hende, før hun, efter at vi havde tilbagelagt et Par Miil, just som vi befandt os ved Indgangen til en Skov, pludseligt vendte sig om til mig, og, med den Yttring, at hun nu havde faaet Die paa sin Broder, bevidnede mig sin Tak for min menneskekjærlige Beredvillighed, hvorpaa hun steg ned, og tilste en

Mand imøde, med hvem hun strax efter forsvandt for mine Dine. Ikke ringe var min Forundring, da jeg, nogle Dage efter, erfarede, at jeg, i den ubekjendte Skjønne, mod hvem jeg havde øvet en Christenpligt, havde bortført Skarpretterens Datter, som stille og hemmeligt havde forladt sine Forældres Huus, uden at man hidtil havde opdaget andet Spor af hende, end at hun, efter et i Forstaden boende Dienvidnes Udsagn, paa Landeveien var stegen op til mig i Bognen og kjørt bort med mig. Det varede heller ikke længe, inden Faderen indfandt sig hos mig, for at erkjendige sig om Sagens egentlige Sammenhæng. Jeg fortalte ham, hvad jeg selv vidste derom, og saasnart jeg talte om det Menneske, hun havde udgivet for sin Broder, syntes der pludseligt at gaae et Lys op for ham, thi han yttrede, at nu vidste han Nok, for at tage de vedbørlige Forholdsregler. Dog hengik et Par Uger, inden den Undvegnes Opholdssted fandtes: med en omreisende Musikus var hun flygtet ud i den vide Verden. — Dette, mine Herrer og Damer, er det reenhistoriske Indhold af en Tildragelse, som har sat alle Tunger i en saa travl Bevægelse."

„Desto behageligere, sagde Afsessoren, idet han stod op og holdt det fulde Glas iveiret: desto behageligere for os, at vi, efter at have hørt denne interessante Beretning, med saameget renere Glæde kunne gjentage vor Lykønskning: Høit leve det unge Brudepar!"

R. G. Prätzel.

K r o n e - S m y k k e t.

En Parabel.

Da Jordens Skabelse var fuldendt, og den store Sabbath var kommen, saae Jehova fra sin Throne ned paa den blomstrende Jord, og Alt, hvad han saae, var godt. Og han vendte herpaa sine Blikke til Eloah, de guddommelige Befalingers Fuldbyrder, som, maa dig efter Skabelfens Gjerning, laae ved hans Fødder.

„Eloah!“ raabte Jehovah, og hurtigt opløstede Cheruben sit Ansigt, og stod, berørt af den guddommelige Aande, stærk og fryg som Lynet, for Herren. — „Eloah! begyndte Jehovah i Mildheds Tone: See ned paa Jorden, som Du har smykket paa mit Vink! Vælg Dig, af dens Skatte, et Klenodie, at Du kan bære det i Din Krone, til et Minde om den Velsignelse, Du, lydende mine Vink, har udbredt over Jorden.“

Da glædede Engelen Afsyn i udsædlig Glæde, og han bøiede sin Pande mod Thronens Trin, og tilbad. Men de himmelske Hærskarer istemte en Lovsang til Herrens Priis, og velsignede Eloah, Guddommens Yndling.

Og Eloah svævede, paa Morgenrødens Vinger, ned til Jordens Dale, for at gjøre, som Herren havde befalet ham. Men da Jorden erfarede Guddommens Bud, reiste sig en Rangsstrid i Naturrens Riger, og Enhver trængte sig frem, for at bære det Klenodie, den venlige Cherub, Jordens Skjælsaad, skulde bære i sin Krone.

Hefligt brusende arbeidede Havet, som om det fra Dybet vilde frembære sine Skatte. „Tag, sag: de det, idet det lagde en brusten Perlemusling for Cherubens Fodder: Tag her det Kosteligste, de levende Skabningers Kreds formaaer at byde, og lad denne rene Perle minde Dig om dem, Du Jordens venlige Skjytsaand!“

„Vend nu ogsaa Dit Blik til os! raabte det fra den blomstrende Bang: Har Du ikke selv smykket Blomsterne med Glands og med Farver, som kapper med Himmelsens Ild? Hvad Skjønnere kunde Jorden byde Dig, end dem? Tag, o tag dem til Din Krones Smykke, og ihukom altid, velsignende og bestjermende, Vaarens spæde Børn!“

Men da lød en Stemme fra Bjergene, og en Klippe taledes og sagde: „Vend, Du Guddommens ophøiede Vndling, Dit Die fra Markens forgængelige Blomster, vend det hid! See, af al den Velsignelse, den Evige har udbredt over Jorden, gjemtes det Skjønneste og Kosteligste i Bergenes stille Skjød. Vælg, o Cherub, den uforlignelige Diamant til Din Krones Smykke! Vælg den, og lad den minde Dig om Jorden, som Du beskytter.“

Og Eloah betragtede Diamanten, og den blinke i alle Himlens og Jordens Farver, og var ei anderledes at see til, end det himmelske Lys, der i evig Klarhed skinner om Guddommens Throne.

Da berørte en mild Hvissen Engelenes Øre, og idet han opløstede sit Blik, saae han paa Klippetinden de Nysskabte, som Herren havde dannet efter sit Billed. Knælende bragte de den usynlige Skaber deres første Takoffer. En blomstrende Rosenbust

bøiede sig hen over dem, og milde Zephyrer bare deres barnlige Stammen mod Himlen.

Sagte nærmede Eloah sig de bedende Mennesker. Ubemærkt troede han, at være Vidne til deres Samtale med Gud, men Menneskehjertet sporer snart de himmelske Væsners Nærhed. Greben af den Salighed, Engelens Nærværelse gjød i hendes Sjel, vendte Eva sit Die, og snart sank Begge paa deres Ansigt til Jorden.

„Frygter ikke! sagde Eloah: Jeg er kommen, at søge mig et Klenodie til min Krones Smykke, thi saa vil Herren, hvis Bud jeg tjener. Kommer, og hjælper mig at vælge! See, det Skønneste og Kosteligste har Jehova forjættet mig, og mit Valg vakler mellem Jordens rige og herlige Gaver.“

Styrket ved Engelens Ord, stod Adam op, og gjenkjendte Cheruben, som han havde seet ved Jehova's Side, og han sagde til Eva: „See, det er Eloah, som har isørt Jorden dens skønne Dragt, og, efter vor Guds Befaling, udstødt saa stor Velsignelses Sylde over den.“

Da opløstede ogsaa Eva sit Ansigt, og da hendes Die mødte Cherubens milde Træk, gjennembævede en hidtil aldrig fornummen Bevægelse hendes Sjel. Hun forsøgte at tale, men Følelsens Magt havde bundet hendes Tunge. Længsaa ogsaa Engelen ned paa hende, og stedse huldtsaligere blev hans Ansigt, jo længer han saae den skønne Kvinde i det opløstede Die, hvis vaade Glæde var mere veltalende, end nogen Tunge.

Men Adam begyndte: „See, o Eloah! Af alle de Skabninger, Jehova fremkaldte, er Mennesket den meest velsignede, thi ham tjener Alt, hvad

der lever paa Jorden. Og dog er han i dette Dø:
 blif fattigst af Alle, thi han allene staaer for Dig
 med tomme Hænder, medens alle Naturens Riger
 gladelig hude Dig deres Skatte."

Da Eva horte disse Ord, blev Følelsen i hendes
 Bryst endnu mægtigere, og hendes Dø strømte
 over, og den første Taare bævede ned over hendes
 Kind, og trillede i en Rosenkalk, som stod hende
 nær. Men da Engelen saae dette, bøiede han sig
 hurtigt, og plukkede Rosen, som gjemte Taaren. —
 „Hvad gjør Du?" sagde Adam. — „Jeg samler
 den Dug, der dryppede fra Menneskets Dø!" svarte
 Eloah.

Da begyndte Eva: „O Du milde Engel!
 I hvad det end er, der har fremkaldt denne Draabe
 paa min Kind, bevar den til en Erindring om de
 Mystiske, som Intet eie, uden dette Vidne om deres
 Kjærlighed, deres Taknemmelighed."

Da opløstede Eloah Rosen, og hans Dø flam:
 mede, i stille Henrykkelse, mod Himlen. „Ja, jeg
 vil bevare den, jeg vil smykke min Krone dermed!
 raabte han: Jehova har, i den, viist mig den ko:
 steligste Perle. Herefter vil denne Draabe over:
 straale alle Edelfstene. Uddødelige skulle samle de
 kostelige Perler, den evige Skaber har nedlagt
 i det sølende Menneskehjerte, og aldrig skulle de
 glemme Menneskene, hvis Sjel, mere veltalende
 end alle Jordens Skabninger, udtaler de Skabtes
 Tak og forkynder deres stille Salighed!"

Saa talte Engelen, og efter at have nedlagt
 de andre Klenodier for Eva's Fødder, steg han,
 gladelig opløstende Rosen med Taaren, op til det
 evige Lys.

Guldt af glad Overraskelse saae det første Mers-
 nesskepar efter ham. Hensunkne i ahnende Drømm,
 holdt de hinanden længe i Favn. Omsider hvækked:
 Eva: „Han vil ihukomme os, for den Taares
 Skyld, han tog med sig op til sin Himmel!“

Agnes Franz.

M i s c e l l e r.

Ord af Napoleon paa et Stambogsblad.

To Dage før Slaget ved Eylau d. 3die Febr. 1807,
 boede Napoleon hos en protestantisk Geistlig, to Mile
 fra den Mark, hvor Slaget siden stod. Han sov i
 Præstens Studerekammer. En Stambog laae paa
 Bordet; han skrev deri:

Asile heureux de la tranquillité, pour-
 quoi es-tu voisin du théâtre des hor-
 reurs de la guerre!

(„Du Rolighedens lykkelige Asyl, hvi er du
 Krigsrædel ræes Skueplads saa nær!“)

Frankrigs Konstitutioner.

Intet Folk har, i lige Tid, givet sig saamange
 Konstitutioner, som det franske.

Den Første, af 10de Sept. 1791, varede 1 Aar,
 10 Maanedes, 27 Dage;

Den Anden, af 10de Aug. 1793, 2 Aar, 1 Maas
neder, 13 Dage;

Den Tredie, af 23de Sept. 1795, 4 Aar, 2 Maas
neder, 20 Dage;

Den Fjerde, af 13de Decbr. 1799, 2 Aar, 7 Maas
neder, 21 Dage;

Den Femte, af 4de Aug. 1802, 1 Aar, 9 Maas
neder, 14 Dage;

Den Sjette, af 18de Mai 1804, 9 Aar, 10 Maas
neder, 15 Dage;

Den Syvende er af 1ste April 1814.

En Franskmand sagde derfor: „Konstitutioner og
Baudeviller ere Ting, der ikke gaae saa rask fra Haan-
den for nogen Nation, som for os Franskmænd.“

Et Vers af Bürger, parodieret.

Den afdøde Skuespiller Reitzenberg i Wien
førte et meget vildt Liv, og var derfor altid i Pen-
gesorlegenhed.

Engang laante han, til en Rolle, hvori han om
Aftenen skulde fremtræde, en Frak af en anden Skue-
spiller. Istedetfor at sende den tilbage næste Morgen,
bad han den samme Mand laane ham et Par Støvler
til en anden Rolle, som han om Aftenen skulde udføre.
Ogsaa denne Bøn blev venkfabelig opfyldt.

Men da Ublaanderen, efter adskillige Dages For-
løb, hverken fik Frak eller Støvler igjen, sendte han
Bud derefter.

Reitzenberg sendte kun en Seddel tilbage med
følgende Bescfied:

„Taalmodigheden Du tabe ei,
hvor ilde paa Jorden det end skal gaae Dig;

Din Frak er gangen en underlig Vej,
Og være Støvlerne naadig !"

Næste Dag havde Reitzenberg, for Gjelds Skyld,
taget Flugten.

Romisk Misforstaaelse.

En Expedient i et Politibureau havde lovet en ung Dame af sit Bekjendtskab en Afskrift af Schiller's Digt : „Das Mädchen aus der Fremde."

Han ihukom sit Løfte, just som han arbejdede paa Contoiret, og da han var færdig med sine Expeditioner, benyttede han den gode Leilighed til Digtets Afskrivning.

Da han havde skrevet de første Linier, gik han ud for nogle Dieblkke, og for at Ingen, i hans Fraværelse, skulde see, hvilke Allotria han havde havt fore, lagde han disse Vers mellem nogle Expeditioner.

Politichefen sendte kort efter en Betjent efter de færdige Concepter. Den tilstedeværende Expedient udleverede dem; ogsaa den Fraværendes vare deriblandt.

Ved at gennemsee dem fandt Politichefen ogsaa dette Digt, og da han læste de Linier :

„Sie war nicht in dem Thal geboren,
Man wußte nicht, woher sie kam —"

skrev han ved Siden :

„Hvad har det for en Bewandniß med denne fremmede Landstrygeriske, om hvem man ikke veed, hveden hun er kommen? Det maa strax nøie undersøges, og inden Aften venter jeg en udførlig Rapport desangaaende. Her ere desværre endnu mange Løsgængere i Staden, og man kan ikke være paapasselig nok."

Den sorte Christoph's Kok.

Keiseren af Hayti, Christoph, som, ved et mod ham udbrudt Oprør, aflivede sig selv, viste, med al sin Naahed, dog ofte en meget rigtig Takt, og vidste, paa en beundringsværdig Maade, at beherske sig selv.

Engang havde han indbudet Capitainen paa den engelske Fregat Southampton, Sir James Leo, og betydet ham, at han kunde medtage saamange af sine Folk, som han vilde.

Alle hans Storofficeranter og hans Hovedstads Honoratiores vare ligeledes indbudne, og han bevertede sine Gjæster med et kosteligt Maaltid.

Britten undrede sig over den uventede Pragt, Elegants og Orden, men endnu mere over de lækre Episer og kostelige Vine. Han hvissede derfor, just ikke altfor sagte, sin Nabo i Dret:

„Den sorte Djævelskar! maa have en gandske usorlignelig Kok i sin Tjeneste.“

Christoph forstod Engelsk, thi han havde lært dette Sprog, da han endnu var Skræder i St. Kitts; Engellænderens raae Bemærkning undgik ham derfor ikke.

Men han tog ingen Notits deraf. Han forblev ligesaa munter som tilforn, og forandrede Intet i sin Adfærd mod Sømanden.

Men næste Morgen, da Fregatten igjen lettede Anker, fremtraadte uventet en Neger med et Brev fra Keiseren til Sir James Leo, hvori han tilskrev Denne: „Da han havde hørt, at han i Gaar havde rost hans Kok, saa tillod sig den sorte Djævelskar!, hermed at sende ham den bedste Kok, som, næst Hiin, fandtes i hans hele Rige.“

Engellænderen var meget bestyrtet. Han vilde ingen Brug gjøre af Tilbudet, men var sjeleglad, at han kunde lette Anker.

Engelsk Etikette.

Engellænderne have blandt flere naragtige Skikke, ogsaa den Etikette, at Enhver skal forestilles (præsenteres) Andre. Ingen taler i et Selskab med Noget, som han ikke er forestillet; Ingen danser paa et Bal med en Pige, for hvem han ikke er bleven forestillet. Men Følgende er Hødepunktet af denne Etikette: To Gentlemans gik i en stærk Taage ved Bredden af Themsen; den Ene faldt i Vandet, og vilde usejlsbarlig have druknet, hvis ikke en forbigaaende Irlænder havde løbet til og reddet ham. Belgjørereren gaaer sin Vej, uden at oppebie den Frelstes Tak. Lang Tid der efter træffe alle Tre sammen paa et offentligt Sted. „See! sagde den ene Gentleman til den Anden: Hift sidder Din Frelser, gaae hen og aflæg ham Din Tak, som Du dengang forsømte!“ — „Gjerne! sagde den Anden: Men forestil mig ham først!“ — Irlænderen, der siden hørte dette, beklagede, at han ikke ogsaa først havde taget sig Tid til, at lade sig sin Gentleman forestille, førend han reddede ham.

Morten Luthers Brudegave.

Frit efter Ludwig Gisebrecht (Frauentaschenbuch
für 1816. S. 293.)

af Fr. Sneedorff Birch.

Ved den sage Catharina's Side
Doctor Luther paa sin Bryllupsdag
Sad fornøiet hist i muntert Lag.

See da træder langsomt ind i Salen,
Alædt i Sort, med Pibekraver hvide
Stabseligt, en Skare lærde Mænd
For den gjæve Troens Kæmpe hen,
Dg i Spidsen gaaer med Wiinpokalen
Mester Philip: „Edele Doctor, tag
Den som Skjænk paa Eders Bryllupsdag!“

Dg den gjæve Doctor Morten Luther
Armen tæt om Catharina slutter,
Lømmer Bægret ud til klaren Bund,
Svinger Brudegaven høit og siger:
„Hvo ei elsker Wiin, og Sang og Piger,
Bliver al sit Liv en Daare Lun.“ *)

*) Wer nicht liebt Wein, Weib' und Gesang,
Der bleibt ein Narr sein Lebelang.

Solformørkelsen.

Man finder etsteds i en gammel Journal,
 Hvor, kan jeg just ikke documentere,
 Lør hændte det ogsaa findes i flere,
 Noë, fundet jeg har mellem andet mere
 Hvad her jeg ret strax fortælle skal.
 Solens Søster, en Jomfru Selene,
 Gik, for sin Broder at chicanere,
 Indfald at tage sit Gjordskjørt paa,
 Og i slig Pynt at paradere
 Mellem vor Jord og sin Monfrere —
 Hvad kan ei Pigerne hitte paa!
 Bugge, veed man, har kunnet spaae;
 Beiret vidste han saa som saa,
 Regn og Solfin hvert evige Aar,
 Slud og Snefog i Høst og Vaar;
 Men hvad han vidste til Punkt og Priß
 Var naar Formørkelser man fik.
 Saaledes vidste han ogsaa denne.

Dagen kom da den skulde see;
 Alle Vinduer aabne stode,
 Damerne, klædt efter sidste Mode,
 Som om de saae paa Solen lode,
 Skjøndt der var stemme Folk som troede,
 At det var meer for at lade sig see;
 Herrerne med Lorgnetten gloede
 Troligen op mod — Vinduerne.
 Dog mellem disse Folk der var
 Et forelsket og kjælent Par,
 Som sandt Formørkelsen saa rar,
 At de besluttede med hverandre

Op i det runde Taarn at vandre,
 For at faae Alting ret at see.
 Klokken, to skulde Mørket være,
 Damen var færdig — Klokken tre.
 Bugge de mødte paa Kjøbmagergade:
 „Det er for seent.“ „Det var Jammerflade!
 Ak, Hr. Professor, den Dame her
 Vilde Dem ret forbunden være
 Din De beviste os den Ære,
 At lae Formørkelsen fæe igjen.“ —
 Dette er nu Historien
 Som jeg har læst; om Bugges Svar
 Staaer der ei noget i mit Exemplar.

M. C. Hansen.

Amor's Spillekort.

Det er dog baade en Stam og Tort,
 At vi skal være hans Spillekort;
 Ja B o n d e og K o n g e nok saa glad,
 Med Damen han tager til Herre-Blad.
 Snart er han inde, snart er han ude,
 Han titter jo gennem hver anden R u d e.
 Af H j e r t e r har han en mægtig Flok,
 Men Kjærlighed giver dem Alle nok.
 Et Kors han sætter for hver som døer,
 Saaledes faaer han ihast sit Klør.
 Paa Graven bliver jeg Spaden vaer,
 Den sætter han paa et Kors som Spaer.
 Saa spiller han lystigt Livet bort,
 Og vi maa tjene som Herrekort.

S. C. Andersen.

Blomsterne til vor Grav.

Hvad er dog Venkab, hvad er Kjærlighed,
 Det unge Hjertes søde Længselsdrømme?
 Kjærminderne i Livets Blomsterbeed,
 Og Tvillingstjernen paa de dunkle Strømme?
 Hvad er det Alt, naar brudt er Vandrestaven?
 Et venligt Mindeblomster dog paa Graven!

Og hvad er Borgernavn og Borgerværd,
 Vor bedste Daad, i Mandens bedste Alder?
 Og rolig Kraft, og sindig Wiisdomsfærd,
 Naar Kalb og Pligt, naar Gud og Konge kalder?
 Hvad er det dog, naar brudt er Vandrestaven? —
 En Fjøn, en herlig Mindeblomst paa Graven!

Kom! Vi vil samle Blomster til vor Grav,
 Alt under dem vi slumre maa dernede!
 Og virke med den Kraft, os Herren gav,
 Alt gode Menneſker vor Grav maa frede!
 Og visner saa den sidste Blomst paa Graven;
 Omplantes — vi jo selv i Himmelhaven!!

E. Nyboe.

De tre Epoker.

Fortælling fra det franske Feldtog i Rusland.

Ved Dnieperens østlige Strandbred ligger, nogle Mile sydlig for Mohilew, Grev Woronzofs betydelige Godser. Egnen er ikke ubehagelig, og Kunst, sands og Rigdom have forenet sig om at fremstaae noget Overordentligt i den Dal, der omhegner Slottet Kostra, Grevens og hans Families sædvanlige Opholdssted. Slottet ligger paa en noget hævet Plateau midt i Dalens Bide. Facaden, der reiser sig stolt iveiret i tre store Stokværk, prydes af en Colonnade støbte Jernsoiler, hvis corinthiske Capitæler bære en Frontespice af den samme Materie. Vinduerne, hvoraf ethvert bestaaer af en eneste uhyre Glasrude, ere regelmæssigt og sparsomt anbragte, og fuldende derved Indtrykket af en ægte antik, ædel Bygningsstil. De tre Forsider ere saa at sige omsvøbte af et af Flora og Pomona sambirket Belte, der under alle de Afvejslinger, en stor engelsk Park kan frembyde, udstrækker sig ligesaa langt som Dalen, indtil de begge afslæres af den her noget uroligt strømmende Dnieper. Bagsiden af Slottet burde vi maaskee have omtalt først, fordi den Rejsende, der ikke netop kommer over Gloden, først gjør dens Bekjendtskab. Denne Side er, efter Bygherrens visnok egne, men til Egnens Carac-teer ikke upassende Phantasie, opbygget i en fra de øvrige Sider aldeles forskjellig Stil, en Stil, der

hverken er gandske gammel-franskt eller reengothisk, men Noget af begge. Vinduerne vise sig her i spidse Buer, omflynge af Jernløvbærk, og uden om den tredie Etages Gemakker løber en Balcon, hvortil ere flere Dørre fra Bærelserne. Denne Side af Slottet er omgivet af en omhyggelig vedligeholdt Løvskov, der aabner sig til forskjellige Blomsterpartier og Damme, men som høiere opad imod Skraaningen af den sig stedse mere sammensluttende Dal, dog gaaer over i en tættere og mørkere Naalekov. Denne Skov bøier sig som et tæt Bevandt om alle de Høider, der indeslutte den skønne Dal, idet den kun aabner sig for de brede, velbanede Sandveie, som krydsende skyde frem over Høiene, men hvoraf ingen er saa regelmæssig som Hovedveien, der, udgjørende det fjerde Been i det Kors, som Vostveien fra Warschau danner med den fra Smolensk og Mohilew, i en stedse nedadgaaende Linie, uden at afvige til Høire eller Venstre, skærer sig ned igjennem Dalsengen lige ind imod det uhyre Gaardsrum, foran Bagsiden af Slottet Koftra. Foran dette Gaardsrum, der dog ikke er indhegnet af Mure eller sikret ved nogen Vindebro, men kun omgittret af Jern, standser vel Veiens Hovedarm, men i en let Bøining kaster den to smalere Sidearme omkring Slottet, hvilke just ikke ere aldeles tilgængelige for Enhver, men som ere bestemte til at føre dem, for hvis Skyld de synes anlagte, frem igjennem de foromtalte herlige Anlæg til Forsiden af Slottet. Den skønne Bygning var under Arbeide i det Knebnesvangre Aar 1812, og reiste sig efter Fredens og Rolighedens Gjenkomst saameget herligere, som Grev Woronzof ikke blot Intet havde

tabt under Krigen, men endog ved fordeelagtige Omsætninger af sine betydelige Værkers Fabrikationer havde tilbundet sig uhyre Rigdom. Om hans Fætter og Navne, hvis Indflydelse paa Russernes Forsvar imod Ney ved Stubna, er bekjendt nok, havde Leilighed til at befordre den dristige Guds-eiers Ufsætning, vide vi ikke, og finde det ogsaa temmelig uvigtigt at undersøge. Men vist er det, at en meget paalidelig russisk Consul for faa Aar siden erklærede, at Grev Woronzof var i Rigdom Ruslands tredje eller fjerde Privatmand.

Frygtende for at have trættet Læseren ved denne maaskee altfor fuldstændige Indledning, ile vi at bringe ham indensfor det herlige Slot, for der at skaffe ham Bekjendtskab til de vigtigste af Beboerne. Ved at træde ind i de høie Pragt værelser, hvis Døre for det meste stode aabne, for at frembringe nogen Luftning i de varme Middagstimer, blive vi staaende ved Indgangen til et med røde Gewandter behængt Gemak, hvor en Gjenstand synes, fremfor de øvrige, at fortjene vor Opmærksomhed. Paa det kostelige, orientalske Teppe, der bedækkede Gulvet, laae en ung Pige skjodesløst henstrakt, legende med et Barn af omtrent to Aars Alder. Pigen, der syntes imellem sexten og atten Aar, hævede sit Hoved lidt iveiret efter det leende Barn, og strøg de svolmende Lokker tilside. Det deilige Ansigt udstrykte ikke mindre inderlig Omhed end sorgløs Glæde. „Over denne Sjæl er ingen mørknende Sky endnu dragen hen; ingen, hverken Lidenskabens eller Sorgens Sky!“ Disse Ord udsagde ikke sjelden Den, der saae Natalie Doraturchy i hendes barnlige

(21*)

Ynde, og Flere følte Tanken, om de ikke vidste at give den Ord. En i det Graalige faldende Silkefjole forhøiede hendes Huds blændende Farve, og det lystige Børnespil gav hendes klare Dine noget Skalkagtigt, som vel ikke var det almindeligt. Den Plads, fra hvilken vi have betragtet Natalie, tillader os endnu at kaste Diet hen igjennem den mindre aabent staaende Sidedør, hvor et Menneske læner sig til Posten useet af Natalie, hvis Billede han kun i det store Kabinetspeil kan iagttage, men hvilket han ogsaa synes at gjøre med stedse stigende Fordringer paa det arme Speils Fremstillelsekunst. Personen, der rimeligviis nærmer sig de Tredive, havde, idet mindste ved første Dietkast, intet Grastordende; tvertimod røbede hans fine, lette Bevægelser en vis Mandslivlighed, hvilken de muntre Dine ikke modsagde; men kjendte man ham kun saameget mere, at man vidste, hvilken Plads der var ham anvist i Samfundet, saa fandt man sig snart misfornøiet med hans frie Bevægelser og med det fjækt spillende Blik. Vi ere maaskee ikke altid saa villige til at tage os af den unge Mand, som i det Dieblik, hvormed nu just Scenen har aabnet sig; thi hans nærværende Stilling, hans luende Blik var saa gandske det uvilkaarlige Frembrud af en Følelse, der har behersket, behersker eller skal beherske ethvert Hjerte, for at jeg skal bruge den franske Digters Ord. Den Forvildede! Et uhykkeligt „ah!“ var det Trylleord, hvormed han fordærvede sig den henrivende Scene.

Grevinde Natalie sprang hurtig iveiret, greb den Lille ved Haanden, og traadte den forvirrede Mand imøde uden Forlegenhed og med et spørgende Dietkast.

„Madame! sagde han paa Fransk, idet han trak efter Beiret: Ifølge Hr. Grev Woronzofs og Hr. de la Melle's artigste Indbydelse giver — —“

„Ah, min Prinds! svarte den unge Grevinde Doraturchy i samme Sprog: J har overrasket os; men paa min Tro, J er os derfor ikke mindre velkommen. Min Fader og Bedstefader ville strax være her. Men hvorledes i al Verden er det gaaet til, at jeg er bleven den Første, som har den Fornøielse, at række Eder Haanden? Ja, det har jeg da endnu ikke gjort — —“ Natalie trak sin lille Haand ud af Handsken. Men den unge Mand modtog den ikke. Hans Ansyn blev dødblegt eller rettere antog en gul Grundfarve, hvorover slog ligesom viftende, et rødtligt Skjær.

„Madame! J tilgive! Jeg er ikke — jeg er — jeg kommer for at anmelde Fyrsten af Alster's Ankomst.“

„Saa! svarte Natalie, lidt uvillig over sin Feiltagelse: Men har J da ikke truffet nogen Domestik udenfor?“

„Udentvivl, Madame, har jeg af Uvidenhed gaaet feil af — —“

„Af ja! J har gaaet omkring til Faaaden. Nu vel! Et saa behageligt Grinde besørger Natalie Doraturchy gjerne selv, kan J sige Fyrsten, som dette, at berede mine Forældre og min Bedstefader paa Hans Durchlauchtigheds Komme.“

Greviden kastede et Blik til den forvirrede Kammertjener, og trak sig ud af Døren med sin lille Broder og Gudson.

Louis styrtede igjennem Gemakkerne forbi det mødende Tjenerskab, ud til sin Cabriolet for at

afløvere den og Hesten til Staldtjendet, og kastede sig derpaa med begge Hænder for Ansigtet paa en Græsbænk, hvor han var fri for at sees fra Slottet af. Hans Monolog var lang, og at nedskrive den her, vilde føre os formeget bort fra Slottet, af hvis Beboere vi netop have faaet optrukket Natalie's Profil. Hendes lille Broders — nu Børn have i den Alder, i hvilken Seodor befandt sig, ingen Profil; man kan tilnød kjende dem en face. Det var en rask, livlig Dreng, saa artig som man kunde forlange, og som lignede forfækkelig sin Fader. Og hvo var Faderen?

Netop kommer Natalie ind fra et Kabinet ved sin kjære Stedsfaders Haand, hvilken hun kun slipper for at hente ham en Stol og fratage ham Krykken. Der have vi Hr. de la Melle beqvemt siddende for os. Vi staae ved hans høire Side og betragte det skønne, kraftfulde Udtryk i hans Blik, den regelmæssige, ædle Dannelselse af hans Pande, Næse og Mund; hans Legeme røber mere end Ansigtet, at han nærmer sig de Fyrgetyve. Men vendte vi os om paa Mandens anden Side, da forandres vor Gjenstand betydeligt. Et bredt Bind dækker det venstre Øie og søger dertil at skjule Tabet af en Neflip. Armen paa samme Side maa enten mangle eller dog være uden Brugbarhed, hvilket sees af Hermets opheftede Stilling; og endelig godtgjør det venstre Beens Tilstand fuldkommen Nødvendigheden af den nylig omtalte Krykke.

„Men hvad blev der da af den snurrige Karl af en Tjener, kjære Barn?“ spurgte Hr. de la Melle paa Tydsk.

„Jeg har bedt Peter see efter ham! svarte Grevinden i samme Sprog: Al, Fader! Du kan ikke troe, hvor forlegen han blev. Jeg har gandske ondt af Mennesket. Arme Stymper! Men jeg er bange for, jeg kommer til at lee, naar jeg seer ham igjen.“

„Du er en lille lattermild Spasfugl! Hvor kan nu Nogen finde det latterligt, at Du tager et Menneske, Du aldrig har seet, for et Andet, Du saa godt som ikke heller har seet?“

„Ja, men en Fyrste og en Kammerjener, bedste, lille Fader!“

„Ere Begge fabrikerede af det samme Løi, det veed Du selv, og ofte er Tjeneren omhyggeligere om sit Ydre end Herren.“

Døren gik op, og en rank Qvindestabning traadte ind med et Par Smaa omkring sig. Hun var en Kone nogle Aar over de Tredive, men endnu altid smuk og i Besiddelse af et yndefuldt Læppe, hvilket, ligesom den høflige Asters, just pleier at udfolde sig da, naar Bedets tidligere Blomster begynde at falme.

„Om Forladelse! Jeg kunde ikke komme, da Du lod mig kalde, min Ven; thi vore unge Herre der, havde flæbt mig ud til deres nye Parkanlæg; og paa Hjemveien skulde de vise mig en Gjenvei, hvorpaa jeg blev gandske vaad.“

„Ala, Moder! svarte den Eldeste af de to Dreng: Vor Vei var slet ikke vaad; men da Du blev bange for den Fremmede, saa traf Du jo hen over Mosen med os; og der maa da endelig ogsaa være vaadt.“

„Stille, Sladderhanke! afbrød de la Melle: Kjære Sophie! Hvad var det for en Fremmed?“

„En ung, velklædt Mand, men som syntes ude af sig selv. Han slentrede om i Parken, og jeg nægter ikke, det uventede Møde satte mig lidt i Stræk.“

„Det er vist min Prinds, søde Moder!“ smilede de Natalie, og fortalte Forverlingen.

„Ja, men over den Sag kan da Menneſket umulig græmme sig ſaaledes. Naar, derved er intet at gjøre. Men til hvad Tid vil Fyrſten komme?“

Svaret, der af de Tilſtedeværende ei kunde have været givet til Fyldeſt, udtalte ſig i den ſkrubende Lyd, en tung og ſtærkt forſpændt Reifevogn giver fra ſig paa en jævn, men noget løs Sandvei. Familien ilede ud i Forſalen, da paa een gang en raſt, gammel Mand kom bag efter dem og ſkred dem forbi med et: „Jeg er den Rørigſte; lad mig tage imod Manden. Bliv Du her, kjære Søn.“

Fyrſt Alſtev, en midaldbrende Mand, var beſkjendt for en Mand af Hoved og Hjerter, ikke mindre anſeet paa ſin nærværende Poſt ſom Vice-Gouverneur i et af de nærmefte Gouvernementer, end han i ſine yngre Dage havde været agtet ſom Officer. Ved Siden af ham gik den muntre, gamle Grev Woronzof. Bag efter fulgte tre Officerer, Familiens, eller Fyrſtens Venner.

Ved de første Høfligheder foreſaldt Intet, ſom er værd at lægge Mærke til, uden det ſkulde være det ſine Udtryk af en tilbageholdt Inderlighed, hvor med Fyrſten bragte Fru de la Melle's Haand til ſine Læber. Hjertelig rystede han derimod de la

le's. „Naa Invalid! Hvorledes gaaer det! Tænk
 fer De noget paa Svigerpapa, naar der er Veir-
 vovel? Min høire Arm glemmer Dem aldrig den
 lystige Klingedands paa Bakken ved Kolowdnia.“

„Hvis jeg ikke, svarte de la Melle spøgen-
 de: har lignende Erindringer om Deres Durch-
 laughtighed, saa kommer det deraf, at man siden
 har høvlet mig dem bort.“

„Men hvor er Deres lille Fosterdatter? Nei
 virkelig! Der have vi Natalie? Ak, hvor Tiden
 gaaer og vi med den! Ved De vel, kjære Greve-
 inde, at jeg tog en gandske anden Afsted med Dem
 sidst, end jeg nu tør byde Dem Velkomsten?“

„Na lad os engang see, hvorledes Du tog Af-
 sted!“ sagde den gamle Greve leende. Fyrsten blev
 halv undseelig staaende, og rakte med et tvivlsomt
 Smil Armene frem. Men da Natalie let rød-
 mende sprang hen imod ham, løstede han hende
 rask op paa sine Arme, vuggede hende og trykte
 med et fugtigt Nie den elskværdige Pige op til sit
 Ansigt, og satte hende med ridderlig Anstand igjen
 ned imod Gulvet.

Natalie's Blik søgte undseeligt bort fra den
 omgivende Kreds. Da faldt det paa Ejeneren,
 Louis, der med flammende Nie betragtede hende
 fra sin Krog. Forvirret vendte han sig om, og sneg
 sig ud ad den aabne Dør.

Under livlige Samtaler og udsøgte Forfrisk-
 ninger hengled Dagen. De Fremmede havde fra-
 bedt sig Middagsmaaltidet, da de paa Veien hav-
 de indtaget Frokost; og saaledes blev dette Maal-
 tid, som ellers i Grevens Huus serveredes ved Sol-
 nedgang, opsat til den sildige Aften, og Selskabet

imidlertid forøget med flere af Kabo/Adelen. Glæsterne ombyttedes flittigt, og Herrerne besluttede, da Dugen afdækkedes, og Damerne reiste sig, endnu at tomme en Bolle Cardinal, til Ære for de gamle gode eller onde Dage. Kun den alderstegne Grev Woronzof søgte paa Fyrstens venstabelige Bøn til sit Leie; og, saa lidt det faldt Noget ind, at Gubben kunde genere med sin Nærværelse, fik de dog Alle ved hans Bortgang Munden endnu flinkere paa gang. Endelig, efter at Samtalen længe havde dreiet sig om Krigens Dage, og mangen enkelt Bedrift under den, tog Fyrsten Ordet, idet han vendte sig til de la Melle.

„Her snakke vi nu Allesammen, vi Russer, om vore Facta; men lad os nu faae vor kjære Franskmænd til ogsaa at fortælle. De la Melle! Ofte have vi just ikke truffet paa hinanden i Verden; men det Par Gange, Skiebnen har ført os sammen, have vi just ingen Skam af. Og dog bliver man aldrig ret bekendt, synes jeg, førend man har betroet hinanden Hovedmomenterne af sit Liv. Hvad mig angaaer, mine Smaaabegivenheder ere Dem ikke fremmede; men De, Melle — De har et heelt Elør at løfte af; at sige, hvis De ikke har noget derimod.“

Da ikke Berten syntes at aflaae den venlige Begjering, bestormedes han fra alle Kanter, og tog Ordet. Dog gav han først et Bink til Tjenerne, hvilket de Alle efterkom, med Undtagelse af Fyrstens Louis, som blev ligegyldig staaende bag sin Herres Stol, idet han ikke syntes at have bemærket de la Melle's Tegn. Enten blev Berten ikke vaer, at han stod der, eller han antog, at han ei forstod

Tydsf, eller han fandt det unødvendigt, at bortfjerne ham, nok, han begyndte:

„Mit Liv har vistnok for mig tre interessante Epoker, der frembragte tre vigtige Perioder; men hvorvidt mine Herrer ville blive opbyggede ved min Fortælling derom, kan jeg ikke forud afgjøre. Imidlertid, saalænge jeg seer, De ledsage mine Begivenheder med fornøiede Glas, saalænge vil jeg indbilde mig, at jeg ikke kjæder Dem.“

„En snild Bert! Han veed at tage os paa det Dmme!“ smilte Alfster, idet han loddede med Guldøsen i den gevaltige Porcellainsbøsse.

„De maa da først vide, mine Herrer, at mit Fædrenavn ikke er de la Melle. Jeg er Søn af en emigreret Adelsmand, og henlevede min Barndom og første Ungdom i en tydsf Grændsestad, fattig paa Glæder. Jeg opdroges efter min Faders Død af en gammel, gnaven og gjerrig Chirur, og smurte hans Mirakelfalve, rev Charpie og tappede Blod indtil mit fem og tyvende Aar. Vistnok var jeg længe siden kjed af at sulte i hans mørke Laboratorium, men deels havde jeg Intet lært, deels havde min indknebnede Levemaade gjort mig ligesaa frygtet som og afhængig af min Huusbonde, som mit Legeme var spædt og svagt. Da udbrod Krigen mellem Frankrige og Rusland. En af mine Jevnaldrende havde faaet Plads som Chirur i den store Armee; Mangfoldige gik derimod enten frivillig eller pressede med som Soldater. Det gik som Bølgegang inden i mig. Jeg fattede den Beslutning, hemmelig at gaae til en fransk Overchirur og søge Ansættelse. Men desværre viste jeg mig saa klodset ved den Prøve, Manden lod mig aflægge, og

saae ham dertil saa jammerlig ud i min gamle grønne Frakke, at han jagede mig paa Vorten. Nu vilde jeg tage Musketten. Men min Huusbonde, enten han nu mærkede min Hensigt, eller han desforuden bar en rimelig Frygt for, at jeg vilde blive udstreven, vidste at forestille Nødvendigheden for ham af at beholde mig, og man tilstod den gamle Mand hans Begjering om Sikkerhed i denne Henseende. Mit Haab var glippet, og jeg sad just en Aften saare modfalden paa mit usle Loftkammer og stirrede ud gjennem de smaae Ruder. Det var i Foraaret, og Dagen brødes med Natten. Pludseligt marscherede en Trop Rekrutter forbi. Noget gjorde Holdt udenfor min Huusbonds Nabolag, og man slog paa Dørrene. Hist og her indqvartederes det unge Mandskab, og Politiet havde nok at bestille med at efterkomme Kommandeersergeantens Ordre. Alt syntes arrangeret, da en Underofficer traadte frem med et ungt Menneſke ved Armen. „Sergeant! raabte han: Her er endnu En, som jeg ſkulde aflevere til Eder. Det er en fin og ſtrøbelig Herre, som er syg eller kalder ſig ſyg.“ Den Talende afleverede ſin Rekrut, og Sergeanten ruſkede i ham og ſpurgte, hvorfra han var. Nyſgjerrig ſtødte jeg Vinduet op for at ſee, hvor de gik hen. Den tiltrædende Politibetjent blev derved opmærksom, og foreſlog Sergeanten at lægge Perſonen ind til den gamle Chirurk, hvis Huus netop var forbi gaaet ved Indqvarteringen.

„Allons donc!“ raabte Krigeren, og trommede paa Døren. Fortræden aabnede min Huusbonde, og tog knurrende imod, hvad han ei torde afſlaae.

„Kloffen fem præcis er Herren paa Benene; og da skal jeg frabede mig videre Sygdomsslagel!“ var Sergeantens Valet. Det varede ikke længe, førend min Kammerdør gik op, og den Gamle traadte ind med sin ubudne Gæst. Han blev placeret paa min Seng, og jeg fik Befaling at hjælpe ham af Klæderne og bære Mad op til ham.

„Lad mig da faae et Lys!“ sukkede den unge Herre, idet han med et Udtryk af Modbydelighed skjød Maden tilside. Jeg tændte en Praas, og betragtede med nysgjerrig Forundring min benauede Logiskammerad. Da jeg havde afført den nedslagne Yngling hans Mundering, skinnede mig det hvide, fine Linned imøde, og indenfor samme blev jeg vaer en strikket Silkebedækning. En fuld Børs og et prægtigt Gulduhr lagde han under sit Hovedgjærde, og vendte sig derpaa mismodig hen til Væggen. „Lad Lysset brænde!“ befalte han endnu, og jeg, som forundredes over en saa u hørt Luxus, satte mig nu hen paa min lille Riste for at slumre. Men deels vare mine Tanker uophørlig beskjeftigede med den livlige Fremtid, der forestod disse lykkelige Helte, deels lod min Kammerads Stønnen og Jamren mig ingen Ro. Endelig fik jeg Mod til at tale til ham.

„Er J meget syg?“

„O nei, men meget uluckyelig! Nej, Du kan ikke sætte Dig i mit Sted, Svend. Jeg er Søn af en fornem Familie, opvoxen i Glæde og Lykke. En glimrende Fremtid viste sig for mig. Med mine Talenter skulde jeg snart træde op, ligesom min afdøde Fader, som en berømt Lovkyndig. Jeg har nylig vundet den skønneste Piges Hjerter; og af, jeg

Elendige! Nu have disse Barbarer hængt denne grove Trøie om mig og presset mig til Soldat."

„Men, min Herre! Ogsaa den Bei er jo fuld af Berømmelse og Lykke. Naar I opfører Eder vel og slaaes tappert, saa bliver I snart —"

„O Gud! Jeg duer hverken til at marschere eller slaaes! Jeg bliver skudt i den første Træfning, eller omkommer af Elendighed og Skræk. Du er et følesløst Menneske. Var Du i mit Sted. —"

„Ja, gid det var saa vel!" svarte jeg med Liv.

„Mine Herrer! De mærker, hvad Ende denne Samtale tog. Min unge, flæbelige Adelsmand gjorde mig med Taarer og Betsignelser Forslag, som kun altfor meget svarede til min Lyst. Men ligesom jeg paa den ene Side fandt det betænkeligt og forvovent at spille en Ombytning af Rolle med Ynglingen, havde jeg ogsaa, takket være min gjerrige og snue Principal, lært den Kunst at drage saamegen Fordeel som muligt af Omstændighederne. Overbevist altsaa først om, at hans Person ei var kjendt af de Kammerader, til hvilke han næste Morgen skulde slutte sig, rykkede jeg frem med mine Fordringer, hvilke han med Beredvillighed indgik. Jeg forlangte nemlig Halvdelen af hans Penge til Bederlag. Munter sprang den Lykkelige op, tiltalte mig ei alene det forlangte Guld, men betroede mig ogsaa, at Munderingsvesten var mellemforet med NapoleonsD'or, der vilde komme mig tilpas, og at han havde Ubefalingsbreve med til et Par af de fornemste Officerer. Under Omklædningen, som nu gik for sig i al Hast, spurgte jeg om Hensigten af hans Silkevams. Lidt nølende trak han den af,

og snart strakte den sig om mine, ikke meget forere Lemmer.

„Denne Vams skal bevare Dig imod det raa Veirligt og det fæle Ruslands Frostnætter!“ sagde han, imedens han af sin Byldt udtog en civil Frakke, som han jublende iførte sig.

„Men hvorledes kommer I nu vel herfra?“ var mit Spørgsmaal, som jeg ikke uden Vengstlighed fremførte. — „Staf mig bare en sikker Plads, hvor jeg kan staa skjult, til I ere bortdragne!“ sagde Stakkelen hurtig: Saa skal jeg vel hjælpe mig afsted.“ Han saae paa sin Pung, der endnu indeholdt en god Deel Guld.

„Nei! vedbles jeg: Plyndre Eder vil jeg ikke. I kan nok behøve Pengene. Der, tag Resten igjen. Det indsyede Guld vil være overflødig nok for mig.“ Dette lod han sig ikke sige to gange, og jeg forbeholdt mig kun et Par Pengestykker, for saa seent som muligt at skride til Vestens Section. Naa, Morgentimen kom; Trommen røstes. Saa snart jeg havde puttet min Kammerrad ind i et Bedskuur, aabnede jeg Døren og ilte ud, frygtsom for at overrumple af min Fangevogter. Det havde ingen Nød. Rimeligviis var han bange for Requisition af Frokost. Sergeanten marscherede forbi og nikkede venlig til mig, da han saae mig fix og færdig. Endnu frygtede jeg for en Opdagelse, der dog neppe havde været saa farlig for mig, som for min skjulte Udelmand. Men Ingen spurgte. Med Franskmændens sædvanlige Lystighed istemte vi en munter Sang, og marscherede afsted, for at støde sammen med flere Rekrutkorps. Jeg har sagt Dem, mine Herrer, at mit Legeme var spædt, og De kunne

desuden begribe, min indesluttede Levemaade havde ikke gjort mig stiftet til stærk og vedholdende Berørgelse. Men med forunderlig Hastighed virkede den lykkelige Stemning, Friheden, thi jeg ansaae mig virkelig for fri der, hvor Saamange fandt Trældom, og fremfor Alt, den sunde Luft og gode Næring, paa mit Legeme. Desuden søgte jeg ved mit altid spillende Guld, at gjøre mig mine Foresatte til Venner. Saasnart jeg følte mig træt, blev jeg optagen af en Brødvogn, eller jeg leiede mig Plads paa en Bondevogn, og Enhver bar over med den fornemme og rige unge Herre, der aldrig var paa holden paa en Skillingspenge til sine Kammeraders Vederqvælgelse. Virkelig gik det ogsaa i det Hele muntert Lydsfald igjennem. Men da vi vare komne Oderen forbi, i Polen, hvor Vegetationen, Produkterne og Indvaanerne havde et fremmed, rydt og affkrækkende Udseende: da forstummede de muntre franske Sange. Langt, langt vare vi fra Rhinens skjønne Biihbjerger. De øde Moser, de mørke Naalestove, der laae foran os, indgjøde Solselsen af en sørgelig Kontrast. Ogsaa med min Laalmodighed var det forbi. Undertiden opsteg det Dnske hos mig, at jeg dog kunde smøre Underbalsom igjen i min mørke Hjemstavn. Vi begyndte at mangle Bii og Al. Snart maatte Brændevinet uddeles i de sparsomste Portioner, og stundom manglede vi endog Vand, som var drikkeligt. Mine Fodder hovnede, og det var ikke længere muligt, som før, for Penge og gode Ord, at finde Plads paa Vognene. Da indtraf en Omstændighed, der paa eengang gav min Marsch en uventet Lettelse. Et Mytterie havde opspundet sig i den Troppeafdeling, hvori jeg befandt

mig. Planen var lagt, at vi paa det første be-
 quemme Sted skulde støde vore Officerer ned og dras-
 ge nordlig ad en Omvei til det Preussiske, hvor
 man havde sat sig i Hovedet, at et Gefald allerede
 var igjære. Umoden og fordærvelig, som Ideen
 nu var, vilde den dog for saavidt have lykkedes, at
 et Par Officerer og Underofficerer havde blodet paa
 vore Bajonetter. Planen blev mig først meddeelt i
 det Seneste, thi man havde ingen ret Tiid til mig;
 men mine Penge gjorde mig til en ønskelig Kam-
 merad. Jeg tog i Diebliffet den Beslutning, at op-
 fylde min Pligt, men tillige at forstille mig for
 Kammeraderne. Imidlertid blev jeg noie bevogtet
 af dem, og mærkede nok, de ingen Tiltro havde til
 mig. Forsigtig listede jeg mig da i en Vivouaque
 til at skrive en Billet, som jeg fik praktiseret til en Lieut-
 enant. Næste Morgen blev der gjort Holdt i Nærhe-
 den af en Landsby, og til Mængdens Forundring
 erholdt vi en overordentlig Rastdag. Imidlertid
 stodte et tydsk Troppeskorps til, og begge Korpsers
 Officerer stak Hovederne sammen. Jeg blev kaldet
 frem for den Overstkommanderende, rost for mit
 Forhold, og paalagt at angive de Skyldige. Noget
 forknytt dvælede jeg med Svaret, og vovede endelig
 at aflaae Chefens Befaling. Nu ventede jeg rig-
 tignok et Tordenveir; men man fandt sig i min
 Bægning, da jeg forsikrede, den største Deel af
 Korpsen maatte vorde angiven, og nogen egentlig
 Ophavsmand kjendte jeg ikke. Min Frygt for at
 mistænkes som Opspinder af en Fabel, faldt hen,
 da En af Kammeraderne tillige meldte sig med fuld-
 stændig Rapport om den paatænkte Opstand. Nu bleve et

Var afftraffede, og Rekrutterne tilregnede hiin Angiver Skylden. Men da Officererne indsaae, at uden min Billet var Hiins Angivelse kommen for seent, vandt jeg mine Foresattes hele Gunst. Vi bleve nu fordeelte imellem de tydske Tropper, og fortsatte vor besværlige Vandring, jeg fra nu af med al den Lættelse, der var mulig at skaffe, idet jeg mere behandlede som Officeer end som Soldat.

En omsiggribende Typhus blev Følgen af de usunde Bisouaqver, af den ved forraadnede Menneske og Hestelig fordærvede Luft. Efter offentlige Blade skulde 20000 Bayrer paa Marschen fra Oderen til Duna have smeltet sammen til 11000. Fransk mændene, enten det kom af deres lettere Sind, større Maadehold, eller af et bedre Forpleiningsvæsen, stode sig noget bedre. Hver Morgen brøde vi op i Orden fra Bisouaquerne; men inden en Times Forløb vare Geledderne opløste i usammenhængende Smaapartier. Den, der ikke formaaede mere, blev siddende; Kammeraderne skrede ham forbi med en ofte frugtesløs Opmuntring; han vaklede nogle Skridt fremad, og sank modløs til Jorden. Undertiden lykkedes det ham, at komme i Følge med en ny Tropp, undertiden vandt han hen til en Landsby, et Hospital. Ofte omkom han. Men tilbage til mig selv. Den frygtelige Sygdom og Udmattelse bortrev saavel Kommanderende som Gemenne, og ved Slutningen af Juli Maaned, da man lod os udhvile i Witepsk, var jeg Kommandeersergeant og desforuden et Slags Feldtapothekeer og Medicinalraad. Jeppe havde jeg under andre Omgivelser udholdt alle disse Strabadser. Men min Stilling var let imod saamange Tusindes, hvormed jeg

sammenlignede den. Der stætte et Ophold af næsten tre Uger, i hvilken Tid vi i det vistnok erobrede, men ogsaa ødelagte Wittepsk, oppebiede og samlede med de omsprede Troppeskorpsér, for nogenlunde organiserede og styrkede, at støde til den store Armee. Denne Hvile gjengav mig gandske mine Kræfter, og med disse mine Forhaabninger. Jæst bestemt til ei at benytte mig af mine falske Anbefalingsbreve, læste jeg dem dog her igjennem, for at sætte mig lidt ind i den Persons Rolle, jeg skulde spille. En unødvendig Omhyggelighed! Her spørgtes ikke: Hviis er Du? Og: hvad var Du? Men: hvem er Du, og hvor staaer Du? Rimeligvis skulde den modløse Dreng, hviis Ravn jeg havde faaet, forlængst have endt sin krigeriske Bane, og det er Overbeviisningen om, at ethvert andet Ravn maatte bragt mig de samme Fordeler og Tab, der bestemte mig til, stedse at beholde det laante. Ved Organisation af Reservekorpsérne blev jeg, til min Forbauselse og Henrykkelse, en Følge ikke mindre af den skræffelige Sammensmeltning, end af min Ugtelse hos mine Foresatte, ansat som Lieutenant. Beskeden erindrede jeg rigtignok om min fuldkomne Mangel paa militaire Kundskaber. „Her, hedte det: gjeldte ingen Paradedepanterier, og den lange Marsch havde givet mig Routine nok.“ Sjeleglad modtog jeg mit Feldttegn, og da det brølende: „Vive l'empereur!“ rullede gjennem vore Gælder, var min Røst vist ikke den svageste. — Mine Herrer! Jeg staaer ved Begyndelsen af min Histories anden Periode, og De tillade, at jeg anbringer en lille Pause.

Alle Glas vare tømte og fyldte paany; alle Piber dampede, og Fortælleren optog atter sin Traad:

„Den 17de August marscherede vi under Brag af den fjerne Kanonade stedse nærmere den store Armee og Slaget ved Smolensk. Denne Dag var den pliinligste i mit Liv. Jeg følte en usigelig Angst ved vor langsomme Henslæben indod en saa frygterlig Blodscene, hvortil de tordnende Drøn varslende kaldte, uden at der af Krigens dumpe Tale lod sig slutte til Seier eller Nederlag. Først imod Aften erholdt vi paalidelige Efterretninger om, at de sidste Kanonsalver havde forkyndt Franskmændenes Seier. O, hvor opluedes ikke her vort Mod og vore Kræfter! Først i dette Dieblis følte jeg tydeligt, at jeg var født for Kriigerens Kald. Ak, mine Herrer! Jeg bedrog mig vel ikke saameget i denne Følelse, som i de Drømme, der ledsagede den. Kort og ubemærket var min Planets ringe Dpgang paa det store lysende Firmament, hvori kun det væbnede Die kan opdage Planeterne, og hvor selv Solene bleve lidet bemærkede, hvis de ei nærme sig dem af de første Storrelser. Min snart gjennemkæmpede Kriigerbane bedækkede mig med Saar, om! ikke med Laurbær, og dens sidste blodige Udgang aabnede Veien til den tredie skjønneste, og, jeg vil haabe det, sidste Periode af mit Liv.“

„Men maae vi ikke udbede os en noget fuldstændigere Skizze, Hr. Ven! afbrød Fyrsten: Eller skal dette Hastværk være Tegn til, at vi ikke maae drikke længere?“

„Virkelig, mine Herrer! vedblev Fortælleren: ønskede jeg, at maatte gaae gandske hen over en liden Række af Dage, paa hvilke de store, usorglem-

melige Begivenheder, som vi Alle have været Vidner til, maae under deres Totalindtryk gandske til intetgjøre al Deeltagelse i et saa ubetydeligt Indviids Smaaaffairer. Men, De have at befale. Ud paa Eftermiddagen den 18de August droge alle de sammentrufne Reservetropper ind i den rygende Stad, i og om hvilken den store Armee befandt sig. Her viste sig da første Gang for vort Blik en Balplads, og, skøndt vi kaldte os Seierherrer, kunde dog Indtrykket ikke Andet end forfærde til det Fierste de allerede modløse og udslebende Masser. Jeg vendte Diet fra de blodige Syner og hestede det til de vailende Orne, og snart efter paa den vidunderlige Helt, som Ven og Fjende i hans Lykkes og hans Ulykkes Dage — i vort og i det fjerneste Marhundrede ville nævne: den Eneste."

„Russerne forsvarte Forstaden paa den høire Side af Floden. Vore vare iøvrigen bestjefigede med Broernes Istandsættelse, og den Formodning udbredte sig blandt os Subalterne, at Napoleon selv med sin Garde strax vilde marschere over tilligemed den hele Armee, for, nedbrydende alle Hindringer, at naae Moskau. Vi uersarne Mennesker, som aldrig havde seet en Skjermysdels, endfise et Slag, lode os naturligviis bilde ind Alt, hvad man behagede. Om Aftenen sad jeg paa Ruinerne af en Marmortrappe med et Par unge Officerer; bagenfor os laae imellem de store Gruusdynger og under de tilbagestaaende Hvalvinger, en stor Deel af vore Marsch og Kompagnisæller. Samtalen dreiede sig naturligviis om det nærmest Forestaaende. Mine Kammerader yttrede det Haab, at vi, som uersarne

og næsten udisciplinerede Tropper, bleve sparede, ligesom den unge Garde."

"Men ere vi her for at spares? spurgte jeg uvillig: Hvor kan Du ønske det?" — Jo men kan jeg baade ønske og være Ønsket bekendt, at jeg ikke maa spille mit unge Blod uden Værd og Nytte i det første Dieblis, jeg træder op som Krigsmand. — "Men Værd og Nytten kan jo være den samme i Dag eller om ti Aar?" indvendte jeg.

Min roligere Kammerad satte nu ud fra hinde, at vi, naar vore Folk havde seet og lært Krig, vilde med dem kunde efterligne det, de ældre Krigere havde udrettet, men at de nu vilde bringe os Bænkere, hvis det stod til dem at sige.

"Al! Men de stikke os da vel under de værste Tropper!" meente en Anden. — "Jeg vilde bare ønske, jeg havde Lov at spadserere derhen i denne Nat, hvor jeg vilde tage Plads!" fortsatte jeg. — "Naa, det var vel ved Keiserens eget Folk?" — "Nei langt fra! Jeg vilde tjene blandt Marschal Ney's, og det som Underofficer. Han foretager sig Noget, den Karl. Det er jo ham og Murat, som have gjort Hovedsagen ved Indtagelsen af Smolensk. Derimod Davoust — ja man siger, han er forstræffelig flog, men — " Saaledes blev jeg ubesindige Rekrut ved at recensere Europa's største Generaler, og istænk tildele dem Roes eller Dadel. Pludselig slog man mig paa Skulderen, og idet jeg overrasket vendte mig om, stod en Officer med Stabsofficerens Distinctioner for mig, bukkede kort, og udbad sig først mit Navn, derpaa min Sabel. Den sidste maatte jeg række En af hans Følgesagere. Man kan let tænke, Snakkelysten var forgaaet baade mig og mine

Krigskammerader. Af unødvendig Forsigtighed trak de sig endog tilbage fra mig, og overlode mig til mine egne Betragtninger. Et Par af mine nye Bekjendtere kom derimod hen til mig, og uden at lægge Mærke til at jeg var vaabenløs, gave de sig i Snak med mig.

„Pas paa! Der kommer Noget at see paa for Eder!“ raabte En af dem, og pegede hen ad Gaden. Et mærkværdigt Syn for mig i Sandhed! Det var nogle Ryttere, der i langsomt Skridt drog frem igjennem Gaden, tæt forbi den Trappe, paa hvilken jeg og mine ledsagere stode. Det var Napoleon, Stormarschallen Hertug af Friaul, Duroc, Marschallerne Ney, Davoust, Prinds af Eckmühl, Mortier, Brigadegeneral Segur, og Adjutantten, General Grev Lobau. Nogle af disse Mænd havde jeg seet den samme Eftermiddag, Andre kjendte jeg af Beskrivelse og af Robbere, et Par lod jeg mig betegne af mine Sidemænd. Reiseren talte især til Ney, og bevægede sig urolig frem og tilbage paa Hesten. Nu satte han i Gallop, og red med et Par af Marschallerne fremad. De Øvrige drog tilside, men Davoust steg af faa Huse nede i Gaden, og vilde træde ind i et Hotel, der temmelig havde bevaret sig. Just nu kom den Officeer, der havde frataget mig min Sabel, hen til Prindsen, og talte til ham, idet han pegede mod den Kant, jeg stod paa. Davoust gav et Tegn med Haanden, som til Afslag, og gik ind; dog kaldte han strax den Anden efter sig. Saa urimeligt det end burde forekommet mig, at man paa saa vigtig en Tid skulde tænke paa min Ringhed, kunde jeg dog umuligt faae Andet i Hovedet, end at jeg var den uhel-

lige Gjenstand for disse Herrers Opmærksomhed ; og hvor grundet min Gissning var , viste sig. Thi et halvt Qvarteer efter jeg havde trukket mig faa Skridt nærmere et Bagthuus, kom en Adjutant hen imod mig og spurgte, hvi jeg var uden Sabel."

"Man har befalet mig, at afgive den," svarte jeg. — "De er da Lieutenant de la Melle?" — "Ja." — "De behager at følge mig." — Forvirret stod jeg inden faa Minuter for den alvorlige, bestemte Prinds.

Efter et Par Spørgsmaale om mit Navn, Corps, o. s. v. befalte han mig, med en hoist bydende Røst, at give nøie Agt. Derpaa vinkede han til en ved et Bord siddende Officeer, der med langsom Stemme oplæste Ord for Ord mit vistnok hoist usømmelige, men ikke mindre raabelige Raisonnement, der da især gif ud paa at forudsige Ney's forestaaende Bevægelser. Jeg blev baade rød og bleg, sandelig mere af Skam end af Frygt. Men paa Marschallens Spørgsmaal, om jeg vedstod at have sagt alt dette, svarte jeg med Fasthed: "Desværre, Monseigneur, i min eenfoldige Ubefindelighed —"

"Nok!" forekom han en Fortsættelse. Han vendte sig til en Mand, der stod halv fravendt i Baggrunden. "Mener I ikke den naive Svends Galaskab kunde gjøre Effekt? Det er Proven værd. Braadden maa han føle. Vil han ikke — — —"

Saameget af Prindsens sagte Hvijsken kunde ikke undgaae mit dengang overmaade fine Øre. Nu dreiede han sig rask om til mig. "Lieutenant! Hundrededelen af hvad I har sagt til Eders Kammerader, fortjente Døden. Men da jeg personlig er

angreben, og ikke kan fornærmes af Eder, vil jeg tovertimod vise Eder en Bevaagenhed. Man giver Eders Sabel tilbage, og J gaaer uforsvaret til Marschal Ney med dette Brev, hvorefter jeg haaber, Denne vil modtage en Mand, der saa høilig beundrer ham."

Prindsen buffede, man overrakte mig min Sabel, og jeg indstillede mig som en arm Synder for Ney. Men han iilte ned til Broen og vinkede med Haanden, at jeg skulde følge ham. Neppe var han kommen derned, førend han kastede sig over alle Arbeider, uddeelte Ordre til alle Sider, samlede sine Officerer, assendte Adjutanter, og modtog Andre fra Murat, Kavalleriets Chef. Time efter Time forløb; jeg var nærved at segne af Mathed. Endelig over Midnat vinkede han efter sin Hest og stod allerede i Stigboilen, da han blev mig vaer.

"Det er sandt! Hvad var det, J skulde? Jeg har glemt Eder. Hurtig! Fra hvem?"

"Prindsen af Eckmühl anbefaler mig i Marschallens Tjeneste! Han har overtydet sig om min Hengivenhed — —"

"Hvad skal det sige? Hvem er J? Ak, er J der, General Gudin! Lad forhøre hvad den Mand har at bringe. Jeg har ingen Tid!" Han red bort, og Gudin lod En af de heststaaende Officerer spørge mig om mit Erinde. Da man erfarede, jeg kom fra Davoust, blev jeg atter ført for Gudin. Denne modtog mit Brev; og da han hørte det mundtlige Indhold, saaledes som jeg behagede at fremsætte det, slog han mig paa Skulderen og sagde: "Naa, med Prindsen af Eckmühl's Anbefaling — jeg skal med Fornøjelse give Eder

Plads i dette Dieblis i min første Bataillon; saa skal I snart faae Leilighed til at lægge Eders gode Villie for Dagen." — Saaledes, mine Herrer, blev jeg uventet indsat som Premierlieutenant i den store Ubant Armee. Mine nye Kammerader, tiltrukne ved det Hemmelige i Rekrutofficerens Indkæstelse, stode mig bi med alle Fornødenheder, og underlig tilmode, svimlende ved det Synderlige i min Stilling, og af den usædvanlig gode Viin man havde rakt mig, stod jeg den 19de August for Dagbrækningen, foran min Linie, og fulgte med Dineerne den bortdragende Marschal Ney, længselsfuld oppebiende det Dieblis, vor Brigade skulde drage efter ham.

Jeg vil ikke her udbrede mig over Deres Barclay's beundringsværdige Maneuvre, hvorved han reddede sit Artillerie, sine Ambulancer, sin hele Bagage, paa de to moradsige Skovveje, der bøie sig af fra den langs Floden gaaende Landevei, indtil den ene ved Bredichino, den anden ved Slopneva, atter forene sig med Moskowveien. Nær havde, som De veed, Lefmühl's Armee overskriet det Udgangspunkt, Transporterne havde at naae. Kun var endnu Hviden ved Balutina og Overgangen over Kolowdnia at forcere. Her var det, hvor Kors og Woronzof opbøde alt Forsvar, for at redde deres tunge Transporter. Napoleon var ingen halv Mil bortffjernet fra Ney's Hær. Ved Efterretningen om den faste Modstand, gav han Gudins efterfølgende Tropper Befaling at støde til, idet han selv, formodentlig anseende den hele Rencontre for en Forpostfægtning, drog sig med de øvrige Divisioner tilbage til Smolensk. Men Træfningen blev

et Slag, og et stort Slag. Alt kom i Haandgærmæng, og Forvirringen var skrækkelig. Matten faldt paa; men Ney's Iver for at kaste Fjenden, og Dennes Standhaftighed, for at give Transporterne Afmarsch, gjorde Matten lyfende. Mig drog en uimodsigelig Følelse til Anstrengelse. Jeg var mig bevidst, ved en lidet hædrende og ikke forstaaet Gensidelse fra Marschal Davoust, at være kommen paa min nærværende Post, og jeg brændte efter at hævede min Plads og bestemme den Ondskabssulde, der havde sendt mig, en anden Tyræus, til sin Rival. Jeg var efter flere ibrige Fægtninger bleven let saaret, og sænkede mit Sværd, da General Gudin steg af sin Hest for at vade over Kolowdnia. Han modtog min Arm, idet han traadte ud i Bækken, og neppe havde han udtalt de Ord, der underligt gennemfoer mig: „Min unge Ven! I har godtgjort Eders Dygtighed!“ førend en henad Fjorden streifende Kanonkugle knuste hans Been, og berøvede Armeen en af dens hæderligste Helte.

„Du skal ikke forgjæves have indviet mig i den sidste Stund!“ raakte jeg, og svingede min Sabel. Her var det, hvor — —

„Hvor jeg, afbrød Fyrst Alster, havde den Ære at gjøre det første Bekjendtskab med vor vakre Bert. Med mit lette Jægerkorps havde jeg valgt et Baghold, hvorfra jeg pludselig brød ind paa den formedelst Terrainets Beskaffenhed kun kolonnevis agerende Fjende, netop i det Dieblis, General Ney stod lige foran mig. Mine Jægeres Skud fældede hans Hest, og ligegyldig for alle andre Hensyn, stød jeg mig, som en Falk, hen imod mit Bytte. Neppe skulde den ene Mand, paa hvem mit og min

instruerede Jægeres Angreb var stillet, have undgaaet mig, saaledes som han stod midt i Huulveien, dersom ikke de la Melle, hastig som Lynet, havde truffet en Kordon om ham, og i samme Dieblit givet mig hiin uforglemmelige Hilsen med sin skarpe Klinge, hvorved Kommando: Ordet stak mig fast i Halsen. Jeg maatte parere, og der leveredes en net lille Fægtning i Lunas Straalelys imellem hans Kompagnie og mine Jægere. Naar, Himlen veed, hvorledes vi kom fra hinanden. Men saa opbragt jeg end var over min feilslagne Maneuvre og over det hede Saar, maatte jeg dog, da vi begge To udmattede, paa eengang sænkede vore Vaaben, udbede mig min djarve Modstanders Navn."

„Neppe erindrer jeg, at jeg gav det, fortsatte de la Melle: thi saa Dieblikke efter bragtes jeg paa en Bærebør ud fra Slaget. Imidlertid vare hverken mine Saar farlige eller mit Blodtab betydeligt. Kun Marschen, Kommandoen, Fægtningens Anstrengelse, og fremfor Alt, mit ophidsede Kamp: sind, havde udmattet mig. Velbehandlet af en duelig Saarlæge, og styrket af en udfogt Bouillonkage og en Limes Hvil, saae jeg mig istand til, trods de Omgivendes Raad, at forlade en af de Hytter, der af vore vare omkabt til Lazareth. Jeg besteg en Hest, og jog forbi en Mængde tilmarscherende Tropper, for at naae mine Folk. Det horer ikke hertil, at udbrede mig over Murat's af Eder Russer saa mis kjendte Seendrægtighed i at omgaae Eders Glanker. Det er fuldkommen klart, at den hele Skyld derfor hviler paa den altfor ængstelige Junot, som med sine Westphalere fra Gienveien ved Prusitz skulde have angrebet de Kolonner, hvormed J

understøttede Eders Arriergarde. Heller ikke opholder jeg mig ved, at overveie Keiserens uheldige Egegnedsighed i at bringe Ney den oftere forlangte Sukkurs.

Da jeg sprængte til Balpladsen, det var i Morgendæmringen, stod Ney med de sammensmeltede Tropper og med Levingerne af Gudin's Division paa det af Rugler gennemfurede, af Blodfarvede Terrain, imellem sønderknuste Træer, paa Franskmænds og Russers Liig. Jeg vilde søge mine Kammerader, og jog hen over Sletten. Da kom en Befaling fra Marschallen, at jeg skulde ride hen til ham. Han vilde tale til mig; men i det samme viste Keiseren sig, omringet af sin Garde. Han holdt midt paa Sletten, og hans Stemme lød høit og herligt i den klare Morgenluft. Med riig Haand stræde han Hæderens Laurbær over den blodige Balplads. Det forekom os, som maatte de Faldne frydes ved den Priis, der udsød fra hans veltalende Læber, og som fik vort Livs Bedligholddelse sit dobbelte Værd ved den Lykke, at kunne modtage hans Roes. Henvend to hundrede Legionsordener og Officeersposter uddeeldes til Gudin's Division. Et Bink fra Eckmühl kaldte mig frem for den store Helt, og forskaffede mig en Capitainspost. Ney var endnu ikke tilfreds dermed; men Keiserens Opmærksomhed var henvendt paa en anden Gjenstand, og Ney fik kun Tid til at trykke min Haand med et venligt: „Tak for i Nat, min Hr. Capitain!“

Mine Herrer! Mit korte Helteliv er udspillet. Ligesom det gaaer de fleste Digtere, dem, som ei ere heelt gennemstrømmede af Digterilden, saaledes de

fleste Krigere: de blive udtømte; deres Begeistring taber sig. Digteren nedsynker vel ikke til Riimsmed, Krigeren bliver ikke Kujon. Men Ilden er udslammet. Saaledes gif det mig. Jeg var mæt af at udøse Blod og af at bløde. Rolig opfyldte jeg fremdeles mine Pligter, men kun eet Ønske bevægede endnu stærkt min Sjæl, det var at gjenkjendes af Davoust, som havde brugt mig til et Redskab, maastee i en gavnlig Hensigt, for sin Uvillie mod den ham paatvungne Chef. Det lykkedes mig ikke. I Slaget ved Moskow søgte jeg, opglødet af den almene Krafstyttning, at udmærke mig; men en Kugle, der knuste min venstre Arm, bragte mig næsten fra Slagets Begyndelse af, da vi ilste at understøtte Davoust, ud af Virksomhed. Og dermed slutter jeg denne Periode af mit Liv, for at gaae over til den tredie Epoke."

Alle grebe til Glæssene og klinkede, til Minde om Heltens blodstænkte Laurbær. De la Nelle tog derpaa atter Ordet:

„Det være mig skienket at fortælle om mine Lazarethdage, hvormed uidentvial mit Liv havde været endt, ei saameget for mine Saars Skyld som af Mangel paa Fødemidler, dersom ikke Generalchirurgen selv, den virksomme Larrey, næsten skulde jeg dog troe efter Neys Tilskyndelse, havde opspurgt mig. Mine Følelser krympe sig ved at dvæle ved Moskows Brand, dette eneste Syn i sin Art, og ved den ubeskrivelige Elendighed, som fra denne russiske Stordaads Dieblis af udgjød sig over de sammenhugne, sammensultede, sammenraadnede og sammenfrosne Armeer. Jeg vil opsoge mig selv, som jeg sad, gjennemisnet af Vinterkulden, paa et

Lag af nedhugget Granbar, under et uafhængende Fjeld. Medlidende rystede mine fire eller fem Led: sagere paa Hovedet, og dvælede med at sige mig det sidste Farvel. Men de havde endnu nogle Kræfter tilbage, hvormed de vilde friste Livet. Jeg vinkede med Haanden, at de skulde forlade mig, og da jeg blev ene, svøbte jeg mig rolig sammen i min Kappe, for at døe.

En Lyd af Hestetrin bragte mig til at see op. En af Caulaincourts Kyrasierer nærmede sig med stiv Holdning. Jeg raabte ham an med svag Stemme, og han standsede, eller rettere hans Hest, ved Lyden af min Røst. Karlen var ihjelsfros: sen, og Dyret syntes snart at skulle følge sin Herre. Med uhyre Anstrengelse rev jeg mig op fra mit Leie og vaklede hen til Hesten, der syntes i sit Blik paa mig at lægge et Glimt af Haab om sin Frelse. Endelig fik jeg trukket den Ihjelsfrosne ned og under: søgte hans Lommer. Han var ikke død af Hunger, men formodentlig ved uforsigtig Brug af Brænde: viin. Thi jeg fandt endnu tvende Tvebakker og om: trent en halv Pægel Brændeviin i hans Taske. Det sidste heldte jeg ud over Brødet, og nød et Par Mundfulde, hvis underfulde Virkning kun Erfaring kan give Forestilling om. Efter at have deelt ær: ligt med min nye Ulykkesfælle, foretog jeg mig, og det ikke uden Hestens Hjelp, den vanskelige Ma: neuvre, at krybe op i Sadelen. Snart hensank jeg i en ubevægelig Stilling, omtrent som den Rytter, jeg nys havde afløst, da min Hest, ved et Slags For: søg paa at vrinske, gjorde mig opmærksom. Virke: lig viste sig ikke langt foran os Udgangen af Sko: ven, og noget længere hen paa en Bakke, Tage og

en rygende Skorsteen. „Ak!“ udstødte jeg, og Dyret gjentog sin svage Glædesyttring, og begyndte at bevæge sig nogle Skridt i et Slags Hundetrav, men som dog snart gik over i det forrige tunge Skridt, Overbeviist om Dyrets Instinkt, talte jeg det til med al den Opmuntring, der var det muligt at modtage, og vogtede jeg mig vel for ved nogen Forceren at overspænde dets svage Kræfter, af hvis Bedligholdelse mit Liv var afhængigt. Med Utaalmodighed stirrede jeg imod det stedse mere synbare Huus. O hvilken Glæde! Rundt om Huset bevægede Mennesker sig i en broget Brimmel. Mennesker, og — franske Soldater! Udenfor Huset flammede en lystig Ild, og paa deres Bevægelser kunde jeg see, at de vare vel tilmode. Ak, snart formoredes mit fra Luen udslaaende Haab. Thi mit gode Dyr standsede paa eengang, stillede sig op imod et Træ ved Landeveien, og vendte sit Hoved imod mig. Fortvivlet lod jeg mig glide af, og anspændte alle Kræfter for at oversile Sadelgjorden. Dyret, løst fra en vægtig Byrde, der desuden maaskee i mange Døgn havde sammentrykt dets Muskler, trak lettere Veiret, og gjorde et Forsøg paa at skride fremad. Mig var det umuligt at gaae. Jeg lod det da komme an paa, om vi Begge skulde reddes eller Begge omkomme, og trak Hesten hen til en Steen, hvorfra det lykkedes mig, at vælte mig op paa min villige Kammerad. Dog, min Erindring om denne Vandrings uendelige Langsomhed, udstrækker ogsaa min Beskrivelse. Endelig, det heldede allerede lidt ud paa Eftermiddagen, og jeg havde i Dalsstrøget tabt Huset af sigte, endelig laae det ret ud for mig. Himmel, hvilket Syn! Det var

indsvøbt i røde Flammer! Intet Menneske lod sig see rundtom. Og da jeg naaede hen til det varmende Baal, overbeviste snart den blodige Mark mig om, at en Skjærmtydsel havde fundet Sted her. Noget fra Huset stod en dobbeltsædig aaben Glædevogn; Skaglerne vare overhuggede, Selerne sønderrevne, Rudsken og en væbnet Tjener nedsablede. At en fornem Familie under Militairescorte var bleven oversalden, lod sig let formode, skjøndt jeg neppe i min daværende Stilling strax gav mig isærd med Formodninger. Min første Tanke var, i Vognen at søge Næringsmidler; men den var ganske udplyndret. Derimod fandt jeg til min Glæde under Rudskesædet en Fouragekasse med Korn, og styrtede den ud for mit gode Dyr, idet jeg selv gramsede hele Haandfulde deraf. Den høie Flamme fra Bygningen optoede imidlertid mine Lemmer, og gav mig nogen Besindelse tilbage. Med prøvende Blik beregnede jeg Flammernes Omfang i det store Træhus, hvortil stødte adskillige Udhuse, og jeg fandt, at der ikke var meget vovet ved at recognoscere den ene Fløi. Snart fandt jeg Spor af mine Kammeraders nylige Nærværelse, men intet af disse Spor indeholdt en levnet Skorpe, en usfortæret Knogle, en Rest af Mælk eller Brændeviin. Vildere og vildere foer mit Øie omkring, men ogsaa bragede Jlden vildere, og Røgen væltede mig imøde fra et Sideværelse. Da led der fra en grædende, spæd Barnestemme. Forunderlig trængte den igjennem den forhungrede, fortvibledede og harmfulde Krigers Bryst. „Nei, i Luerne skal Du ikke døe, stakkels Dren!“ raabte jeg og traadte

igjennem den halvåbne Dør. Blændet af Luerne, der sliffede ind gjennem de brustne Ruder, og fortunlet af Røgen, maatte jeg nogen Tid søge. Endelig, veiledet af det halvvalte Skrig, opdagede jeg et i en Krog paa et Teppe henlagt Barn, og greb det i mine Arme. Men nær havde jeg atter slængt det fra mig, saaledes overraskedes jeg ved Synet af en Kurv i Barnets Naboskab. Den oprevne Dug fremviste det ubeskrivelige Himmelsyn: Mad og Drikke! Et Dieblisk overraskedes jeg af dette utrolige Syn. Da greb jeg Kurven under den ene og Barnet under den anden Arm, og styrtede ud gjennem det sammensaldende Huus. I Glæden hensesatte jeg Barnet, der, forfækket og taus, stirrede snart paa mig, snart paa Luerne, og derpaa gav jeg mig ifærd med Kurvens Indhold. Om jeg aad Rapuner eller Skinke, om jeg drak Biin fra Tokai eller Rhin, det lagde jeg ikke synderlig Mærke til. Men da jeg nu havde stillet min stærkeste Trang, reddede Glutten i Bognen maaskee andengang mit Liv, ved igjen at begynde at græde, da jeg ellers uden tvivl, i en Alt forglemmende Umaadelighed, havde fundet Døden. „Du arme Orm, hvis Skrig jeg skylder mit Liv! tænkte jeg: Dig maa jeg ikke glemme.“ Men jeg befandt mig i yderste Forlegenhed med Barnet, der forekom mig eet eller halvt andet Aar gammelt, og som alene gjentog enkelte russiske Ord. Jeg tog det imidlertid paa Skjød, indsvøbte det i en jøbelforet Fløielspels, og rakte det Kød og Biin, som jeg blandede med Sneevand. Denne Beskjæftigelse, ved hvilken Barnets Taarer snart standsede, afbrød endnu i rette Tid min Graadighed, og jeg erkjendte selv Nødvendigheden af at

holde inde. Imidlertid reiste min Brune sig op af Sneen, hvor den havde henstrakt sig, efter at have tømt Fouragekassen. Fortrolig rakte det oplibede Dyr sit Hoved hen over Slæden, som for at undersøge vort Befindende derinde. Barnet, betyngnet af Vinen, sænkede de smaae Dielaage. Jeg lagde det sagte ned i Bunden af Slæden og steg ud. Nu var det først, jeg ret levende fattede Følelsen af det gjenvundne Livs Værd. Mit taarefulde Blik hævede sig mod Himlen, og faldt derpaa hen over det Sted, hvor min lille Livsengel slumrede. Den overhaandtagende Hede gjorde det nødvendigt, at flyde Slæden længere bort; men under dette Arbejde overraskede Tanken mig om den frembrydende Aften og Nat. Efter saa Timers Forløb vilde vi staae her paa den øde Slette i Bælgmørke og klingrende Kulde. Intetsteds opdagede mit Øie Tegn til By, eller blot Bolig. „Skal jeg reise eller overnatte?“ Dette var Spørgsmaalet. Allerede var det sidste besluttet, og Stedet udseet til at vedligeholde en Bivouaque:Jld ved Slæden, da et ikke meget fjernt Blus gjorde mig vaklende i min Bestemmelse. Et Par opkastede Raketter overtlydede mig om, at det var Franskmænd, og den tredie, noget sildigere opstigende, angav mig endogsaa Signalementet for mine forrige Staldbrodre. Min Brune stræbede med Foden og saae urolig efter Blusset. Nu skred jeg til min Udrustning. En Sadel blev, saa godt som muligt, erstattet ved Dækkener, Kurvens endnu rigelige Indhold indpakket i Shawler, og det sovende Barn, indsvøbt i Peltsen, fastbundet i Silkeskjærfer foran mit Bryst. Selv slog jeg endnu en let, for

ret Damekaabe om mig, puttede et Par Skiver Brød til min opmuntrede Hest, stak Mad og Drifte til min lille Rejsesælle, og lod staae fremad, temmelig vis paa, at det klare Blus vilde fra sin Hvilde ikke let komme mig af Syne paa den foran mig udstrakte Vej. Nu travede min stærke Brune muntert affted, og jeg tænkte kun paa, hvorledes jeg skulde bevare min lille Russer eller Russerinde for den bidende Nattefuld, uden at betage Glutten Aandedrættet. Pludseligt afbrødes den dybe Stilheds omkring mig af Hestetrampen og Raabengny. Jeg hørte paa Lyden, at det gik i strækket Gallop, og snart ogsaa paa Stemmerne, at det var russisk Militaire. Denne Afbrydelse var mig ikke velkommen; jeg havde ingen Retirade, og Mørket var ikke fuldkomment nok til at dølge mig og min Hest paa den hvilde Grund. Der var altsaa intet Andet for end at overgive mig, hvorved jeg da, i min nærværende Stilling, Intet kunde tabe. Men Schwerenoth! Der vankede ingen Vardon. I et Dieblisk sprængte to eller tre Russer ind paa mig, og lagde deres gode Villie for Dagen ved gevaltige Hieb. Jeg raabte paa Fransk, paa Tydsk, paa et Slags Russisk, om Vardon! Nei! Desto heftigere dandsede Eder og Palasser omkring mig. Man tænke sig min Stilling, med Barnet foran mig, om hvilket jeg forgjæves søgte at give dem Underretning! Min venstre Arm var hindret af det Skjærf, der holdt Glutten fast, og mit Aandedræt naturligvis, ligesom min hele Holdning, presset. Imidlertid havde ogsaa jeg mine Fordele. Min Position var beqvem, idet jeg havde trukket mig til Siden fra den huultgaaende Vej, og saavel jeg, som især min Hest,

noget dækket ved et Par tykke Granbuske. Heller ikke kunde Flere end To angribe mig med Sabelen, og paa Skud syntes de ei at være belavede. Fortvivlelsen og dertil Arrighed over deres fordømte Dødhed, lagde Vægt paa mine Slag, og næsten paa eengang styrtede begge Husarer, og den Tredie trak sig omkring, for at angribe mig i Flanken. Atter søgte jeg at høre min Stemme imod de Dørige, der trængte frem. „Ingen Pardon, Mordbrænder!“ brølte En af dem, og huggede til gjennem Ischako, Peltškaabe og Silkeskjærf, saa at min Arm tog Afsked for evigt. Da slyngede jeg med min Høire det indpakkede Barn hen over Sneesforpen, og med et: „Saa hugger til, Kanibaler!“ styrtede jeg bevidstløs til Jorden.“

„De vide, mine Herrer, i hvis Huus jeg atter, og imod Lægernes Formodning, kom til mig selv. Hvilken rørende Scene for mig, da jeg, førstegang opløstet af Leiet, langsomt og med den fløge Læges Hjælp indsat i Sammenhængen af de sidste Hændelser, saae Døren aabne sig, og den skønne Grevinde Doraturcky knælende med hede Taarer lagde Natalie paa mit Skjød, efterfulgt af den ærbørdige Grev Woronzof, som, medens Taarerne rullede over de surede Kinder, rakte mig min Sabel, omvundet af Laurbær, og derpaa fremstammede: „Mand! Du gav os vort Alt, og vi berøvede Dig Alt! Vær Christen, og tilgiv!“

„Jeg har jo Intet at tilgive! svarte jeg dybt rystet: Er det denne Engel, hvis Liv det lykkedes mig at frelse, saa er det den Samme, der frelste mit fra Hungersdød.“

„Ja vist var mit Tab stort og syntes endnu større end det ved den omhyggeligste og forsigtigste Behandling blev. I Forstningen knurrede jeg vel mangengang over Skjebnen, der lagde sig imellem den af blind Harmen henrevne Bedstefaders Hug. Men — —“

„Ja vist! smilte Fyrsten med et uvilkaarligt Suk: Vi vide, hvad dette Men betyder. Da den henrivende Enkegravindes Taknemmelighed bragte hende til at aflaae et saa godt som afgjort Partie, da den nydeligste Engel af en Glut endelig vilde kalde Invaliden Fader, og da endelig den elskværdigste af alle Gamle tilbød ham sin eneste Datter — — ja, da troer jeg nok det gik an, at takke Gud med een Arm og halvandet Been.“

„Og skue Himmelen paa Jorden med eet Øie!“ tilføiede Hr. de la Melle, idet han fyldte sit Glas og klinkede.

Det var langt ud paa Natten; den mægtige Bolle var tømt, og de la Melle lovede næste Dag de nærmere Omstændigheder ved den vilde, franske Hordens Overfald. Disse Omstændigheder synes mindre interessante at udvikle for de med Personerne og Eggen ubekjendte Læsere, og vi gaae dem saameget snarere forbi, som en i Selskabets Dine mindre betydelig Person kræver nogen Opmærksomhed.

Da det hele Selskab havde begravet sig i Dyrerne, og overlod sig enten til Søvnens Valmuer eller Phantasielblomster, skred den lidenskabelige Louis beftig op og ned ad Gulvet i det ham anviste Værelse. „O Natalie! Hvorfor maatte jeg see Dig! I flaa Eigegyldighed, i Lidenstaberne bedøvende Ruus havde jeg forglemmt, hvad jeg var, og hvad jeg har!

de tabt. Da fremtraadte dette hulde Barn — og jeg saae kun hende, følte kun for hende. Og nu, da min anden Sjæl bringer mig til dette Slot, da jeg uventet seer hende igjen, nu skal jeg finde hende under saadanne Forhold — saadanne! O Louis, Louis! — — Ja, jeg vil være Mand, jeg vil forfølge min Ret og mit Haab!”

Ved disse Ord søgte Mennesket sit Leie, og vi formode Træthed efter hans lidenskabelige Kamp, i Forening med den gennembaagede Nat, forskaffede ham nogen Hvile. — Næste Formiddag ledsagede Madame de la Melle og Natalie de Fremmede paa en Spadseretour i Parken og Skovpartierne, den gamle Greve besandt sig endnu i sit Sovestue, som han først pleiede at forlade efter virkelig Middag; Hr. de la Melle derimod arbejdede i en Havestue, hvor han pleiede at tilbringe Morgentimerne, paa et historisk Værk, der længe havde beskæftiget ham, og hvorved han ikke taalte at afbrydes. Frokosten bragtes ham paa sædvanlig Tid, og han pegede, hvor den skulde hensættes, da han tilfældigviis slog Diet op og blev vaer, at den blev frembaaren af Fyrstens Tjener.

„Hvad skal det betyde? Hvem har uleiligtet Eder med denne Forretning, min Ven?” spurgte de la Melle ømsindlig.

„Jeg har med nogen Møie selv tilbendt mig den, Monseigneur! svarede Louis: Det er mig bekendt, at I her ikke lader Eder afbryde, og just hvor dette ikke vil ske, ønsker jeg en Samtale. —”

En mørk Flamme stød op i de la Melle's levende Ansigt. „For Ganden, Monseigneur Louis! I har et mærkeligt Begreb om Gæsterettens Ud-

strækning til Lyndet! J vover at afbryde mig imod min Villie, for at være fri for Afbrydelse?"

„De la Melle! Ja, men ikke en russisk Fyrstes Kammertjener, men en høibaaeren Mand, en fransk Adelsmand, vover saaledes at benytte en uforstyrret Time, for at aabne sig for en høihjert Helt.“

Skjøndt disse Ord hverken i sig selv vare frie for Spulst eller bleve fremsagte uden Affectation, viste dog den saakaldte Louis sig med en Værdighed, som imponerede.

Den ædle Kriger reiste sig i Beiret og svarte: „Min Herre! Jeg er til Eders Tjeneste. Behag at tage Plads.“

Den Fremmede bukkede, men blev staaende. „Mit Navn vil forekomme Eder temmelig bekjendt, omtrent som Eders forekommer mig; thi vi føre Begge det samme, om end ikke med lige Ret.“

„Forklar Eder noget tydeligere, Herre!“ udbrød de la Melle urolig.

„Jeg er den arme Louis de la Melle, som i Foraaret 1812 ombyttede Dragt og Navn med Eder. Bistnok har J baaret begge Dele med større Hæder og Held, end jeg rimeligviis vilde gjort; men nu, idet J beholder Hæderen og Lykken, beder jeg om mit Navn tilbage.“

„Besynderligt, i Sandhed! svarte Officeren, med langsomt Eftertryk: Men hvorfor vil J hente det Navn tilbage hos mig? Hent det i Eders Hjem. At jeg bærer dette Navn her ved Dniepers Bredder, kan sandelig saameget mindre forstyrre Eder i Besiddelsen deraf, som den Rolle, i hvilken jeg siden min Hidkomst har fremtraadt, kun har Navnet til-

fælles med den, jeg udspillede efter Slaget ved Moskau, hvilket J i Gaar vil have hørt mig fortælle. Iøvrigt kan jeg ikke begribe, paa hvad Maade —"

„Hr. de la Melle! Thi De fører dette Navn, og jeg har kun beholdt mit Fornavn tilbage. Man: gehaande Forsviklinger paaførte min Uerfarenhed mig, da jeg saa uoverlagt greb den Beslutning, der har ført Eder saa vidt i Verden. De Lykkehilletter, som J i Gaar lod mig have udmalet, jeg kan ikke bestemt benægte noget Udtryk, vare uopnaaelige for Flygtningen, som ei torde nævne sit Navn. Mogle smaae Talenter skaffede mig kun en utilstrækkelig Underholdning, og jeg leed ofte Mangel. Endelig kom Udgangen af det ulykkelige Feldttog. De elendige Levninger af Armeen vendte enkeltvis og i jammerlig Tilstand tilbage. Jeg havde læst Eders Navn paa Dødelisten; jeg gjorde mig al Umage for at efterspørge Eders Skjebne, og nu viste jeg mig kjæk for min Familie, som ingen Tvivl drog om Sandheden af mine Fortællinger. En Tidlang gik det godt; men saa kom mine, Eders vil jeg sige, Krigskammerader — spår mig Fortsættelsen! Berøvet det Navn, der ved Gudselen tilkommer mig, staaer jeg nu foran den Mand, som bærer det, og han vil ikke finde min Fordring ubillig: giv mig det tilbage.“

„Min Herre! Jeg er ikke Jurist, et Studium, hvilket J jo for endeel Aar siden besittede Eder paa. Men kan min sandfærdige og edelig bekræftede Gjentagelse af, hvad jeg i Gaar fortalte, tjene Eder i Frankrige, i Eders Hjem, saa skal den være tilrede. Paa mit Navn kan denne Erklæring ingen Indskydelse have; thi jeg besidder to Interimsbestallinger eller Udnæv-

nelsescharter, hvoraf det ene har Gudins, det andet Durocs Underskrift."

"Jeg tilstaaer Eder, min Herre! Efter Alt hvad jeg har lidt og øvet, vil jeg ikke forsøge paa at vende tilbage til Frankrige. Men forudsat, at jeg overbeviser Eder indtil den klareste Evidents om min Identitet med den stakkels frygtsomme Yngling, der viste Eder Veien til al denne Lykke —"

"Ja, jeg maa rigtignok vente, sagde de la Melle, idet han legede med sin Pennenkniv: at I anfører andre Tegn end dem, jeg selv i Gaar opgav. Thi I maa undskyldes, at jeg fra hiin Aften ikke erindrers Eders Træk."

"O, derpaa skal det visseelig ikke mangle!" svarte Ravnprætendenten med et Eftertryk, som frembragte hos Krigeren et skarpt Rast med Dinene.

"Nu, velan! Under denne Forudsætning, hvad forlanger I saa af mig?" — "Anerkjendelse af min Person i Nærværelse af Eders Familie og de Personer, der i Gaar hørte Eders Begivenheder, dernæst Omsorg for, at jeg erholder en saadan Fremtid og en saadan Stilling, hvorved jeg bliver skadesløs for mit tabte Navn." — "I den første Post skal I blive tilfredsstillet endnu i Dag. Hvad det Sidste angaaer, skal jeg lade Eder udbetale en anstændig Sum Penge; thi det forekommer mig, som saadan Godtgjørelse vil være Eder kjærest."

"Hr. de la Melle! Det klæder ikke min nærværende Stilling, at optage en Fornærmelse, som det sømmes sig min Fødsel. Men for at vise Eder, at Penge alene ingenlunde tilfredsstiller mig, vil jeg kun tilføie min tredie Fordring." — "Endnu flere Fordringer?" — "Den tredie og sidste. Giv mig

Eders Steddatter Natalie's Haand. O, min Herre! Troe ikke, det er Guld eller Ere, som bevæger min Sjæl. Kjærlighed, brændende Kjærlighed opfylder den. For Natalie ønsker jeg Guld, for Natalie en hende værdig Byrd. Vild, jeg har elsket hende længe. Allerede for to Aar siden saae jeg hende i Petersborg, sølte mig heftig trukken hen til det søde Barn — siden fandt jeg hende atter hos — — ”

„Nok, nok, Uforfammede! brølte de la Nalle og foer heftig op af Stolen: Lad mig være i Fred i min Stue for Eders mageløse Impertinence! — Bort, bort, siger jeg!”

„Saa sagte, saa sagte, Herre! Her ere vi uforstyrrede. Maaskee træffer der ikke igjen saa god en Leilighed. Tillad mig dog at give Eder det belovede Beviis paa, at jeg er den Person, for hvilken jeg udgiver mig. Maaskee I da bliver mere gunstig stemt mod mine Fordringer.”

„Fordømte Uesel! Paf Dig, eller jeg lader Dig slaae fordærvet, naar mine Folk eller Din Herre kommer hjem!”

„Jeg gaaer, jeg gaaer! Kun det eneste lille Beviis. I Gaar glemte I at anføre Gaden, hvori Eders Huusbonde boede; den hedder: „die SchindlerstraÙe!” Ligeledes anførte I ikke Eders Forhold til ham: han var Eders Farbroder; fremdeles anførte I feilagtig hans Bestilling, han var, hvorvel Chirurgen maaskee udgjorde Viprofessionen, dog velbestalter Skarpretter; og endelig tog I feil i at kalde Eders Familie emigreret, da Grittel er et gammelt, hæderligt Navn paa en Familie, hvori denne agtede Profession har gaaet i Arv fra Fader til

Søn. Kun den sidste Spire har drevet Haandværket under andet Firma og paa en anden Maade. Jeg seer, I er noget echaufferet, Herre! Det var ikke min Hensigt, at opbringe Eder. Overvei rolig, hvad jeg har sagt; overvei om en Mand, som saa tydeligt kan bevise, at han er Den, han udgiver sig for, ikke bør søies i saa billige Fordringer. —

Louis styrtede ud i en Stemning, der kun til lod ham lidet Overlæg. Længe drev han oprørt frem og tilbage i Haven. Endelig gjorde den forcerede Kjøphed Plads for en tom Forlegenhed, der med hvert Kvarteer gik over til piinlig Frygtsomhed. De Spadserende kom hjem, og bleve i Slotsdøren modtagne af den gamle Greve. Louis skjulte sig bag et Træ, og ønskede at kunne have skjult sig i Jorden. Han fordømte sin Lidenstabs for Natalie, sin Uforstammenhed, sin Dummhed. Bort torde han ikke gaae, thi under Frokosten skulde han være hos sin Herre, og Jorden brændte under hans Fødder. Da traadte Hr. de la Melle ud af sin Pavillon, understøttet af en Tjener. Ved Opgangen til Slottet blev han den urolige Louis vaer, vinkede til ham med Haanden, og sagde uden Eftertryk: „Vær kun rolig; jeg har overveiet, hvad vi have talt om —“

Louis reiste atter Hovedet i Veiret. Han meente, at det havde virket, at den farlige Hemmelighed havde bragt Manden til Raison! Kjøf gik Uslingen ind og stilte sig bag Fyrstens Stol. Da Frokostvinen var istjenket, begyndte de la Melle, paa hvis Ansyn man blev vaer en usædvanlig Blegthed:

„Jeg fortalte i Gaar Aftes min Historie, efter at De, kjære Fader, og I, mine Dyrebare, havde

forladt Tasselet. Men hvad mit Familienavn angik, nævnede jeg det ikke, ligesom jeg ogsaa af tilgivelige Grunde, mindre overensstemmende med den fuldkomne Sandhed, angav min Herkomst. At jeg i denne Henseende ikke har dulgt Noget for min ædle Gemalinde, og er gaaet ærlig tilværks imod min ædelbaarne Svigerfader, skal dette Dieblik vise, i hvilket jeg bryder Braaden af en nederdrægtig Uslings elendige Giftpiil. Hr. Greve af Woronzof! Lær jeg udbede mig af Eders faderlige Kjærlighed, at I nævner mit til Eder opgivne Familienavn?"

Alle geraadte i yderste Forundring, Woronzof og Madame de la Melle bleve betagne af den dødeligste Angst, og kunde ikke begribe Mandens Udsærd. Da raabte Louis, idet han hævede begge Hænder i Veiret: „Tier, tier! Tilgivelse for en Ulykkelig! Han skal aldrig mere forurolige Eders Fred!"

Piilsnar styrtede han afsted. Domestikerne iilte paa Herskabets Befaling efter ham; men han havde Forspringet, og den skummende Dnieper bortrev den Ulykkeliges Legeme.

Da man havde fattet sig efter denne saa rygende Begivenhed, fortalte de la Melle ligesom, hvad Louis havde anseet for en ubetalelig Hemmelighed. Man fandt det ei engang nødvendigt, at gjøre Mine til nogen Forsikring om Agtelse og Benæb, ja der faldt ei et Ord om at holde denne Ryhed skjult, skjøndt det er sandsynligt, at Ingen af de Tilstedeværende have talt eller tale derom i Rusland.

Henrik de la Tude,
 eller:
En usædelig Handlings Følger.

Henrik Masers de la Tude, Søn af Ridder og Oberstlieutenant Marquis de la Tude, fødtes den 13de Marts 1725 paa det til hans Faders Gods hørende Slot Craisain, ikke langt fra Montagnac i Languedoc.

Allerede i sin Ungdom røbede den unge de la Tude, ved megen Landsfyrighed, en mægtig **Er-**gjerrighed og en Halsstarrighed, som trodsede alle Vanskeligheder og Hindringer, naar det gjaldt, at udføre, hvad han engang havde foresat sig.

Modnet til Yngling og udrustet med de tilbørlige Forkundskaber, bestemte hans Fader ham for den krigeriske Løbebane, fordi hans Søn i den, lettest vilde kunne tilfredsstille sin Tørst efter **Er-**. Han skulde opoffre sig til Ingenieurvæsenet, og Faderen sendte ham derfor til Paris, at han her kunde forøge sine mathematiske Kundskaber.

Marquise de Pompadour havde dengang naaet sin Lykkes og sin Magts høieste Spidse. Hun formaade Alt over Ludvig XV, og Den, hun skjenkede sin Gunst og Protection, kunde gjøre sikker Regning paa, inden kort Tid, uden al Fortjeneste, blot ved hendes Forbøn, at spille en glimrende Rolle.

Alt den unge de la Tude's Stræben gik nu ud paa, at svinge sig op og tilfredsstille en toieløs **Er-**gjerrighed. At udmærke sig ved Fortjenester,

ved usædvanlige Kundskaber i sit Fag — den Bei var meget for langsom for hans urolige Aand. Han beregnede, at han, i eet Dieblisk, som ved et Trylleslag, kunde naae dette Maal, naar han blev den almægtige Marquise bekjendt paa en Maade, som gav ham Fordring paa hendes Protection.

Han grublede over, hvorledes dette lod sig iværksætte, og kom omsider paa den usædelige Tanke, med Posten at sende Marquisen et Brev, hvori et gandske uskadeligt Pulver var indsluttet.

Men inden dette Brev endnu kunde være i hendes Hænder, ilste han til hendes Hotel. Han forlangte hende i Tale. Det havde Vanskeligheder. Han paastod, at maatte have Audients, eftersom han kom i et for Marquisen høist vigtigt Anliggende, der ingen Opsættelse taalte. Man spurgte om hans Navn; han angav det, og hans Ønske opfyldtes.

Marquisen spurgte, hvad han havde at forebringe. — „Raadige Frue! sagde han: En gyselig Opdagelse, som jeg tilfældigviis har været saa lykkelig at gjøre for saa Diebliske siden, en Opdagelse, som siger mig, at Deres dyrebare Liv svæver i Fare, bringer mig til Dem.“

„Lad høre!“

„Eensom sad jeg i Tuilleriesne paa en Bænk, for at udhvile mig efter en Fodvandring. Da hørte jeg Noget hviske bag mig; det var Deres Navn, jeg hørte. Min Opmærksomhed spændtes. Jeg lyttede, og opdagede et græsseligt Forsæt. Der taltes om at — myrde Dem. For, sikkert og uopdaget, at fuldbringe denne Skændelsesgjerning, erfarede jeg, at man havde den Hensigt, at sende Dem et forseglet Brev med et Gispulver, som skulde dræbe

Dem, saasnart De aabnede Brevet. — De Cammensvorne fjernede sig. Jeg stod op fra mit Sæde, saae et Par velklædte Mænd gaae bort, og hørte den Ene sige til den Anden: „Pulveret kan Du hente hos mig; det er allerede tillavet. Udgiv det blot paa Posthuset jo jør jo heller.“ Jeg fulgte dem i en Graastand, for at see, hvorhen de vilde gaae. Men et Sammenløb, som forarsagedes ved et Slagsmaal, lod mig tabe dem af Sigte. — Jeg iulte strax til Dem, naadige Frue, for at underrette Dem om det, jeg har erfaret, og for at advare Dem.”

Marquisen havde ikke med eet Ord afbrudt den unge Ubekjendte, men skarpt fixeret ham med Blikene. I hvorvel han end havde forberedt sig paa sin Røman, blev han dog, medens han talte, snart bleg, snart ildrød. Han standsede af og til, stammede, og syntes at have tabt Fortællingens Traad.

Det var Marquisen paafaldende. Imidlertid var hun dog tilbøielig til at troe hans Eventyr, da en indre Stemme maaskee sagde hende, at hun vel kunde givet Anledning til sliq en Sammenførelse. Men da hun nu gjorde de la Tude adskillige Spørgsmaal, som angik hiint foregionne Romplot, indviklede han sig, ikke forberedt derpaa, i saadanne Modsigelser, at hun blev mistroisk.

Meget for klog til at lade sig mærke dermed, syntes hun snarere, ei at bemærke disse Modsigelser, skjøndt det ikke undgik hende, at de la Tude selv forfærdedes derover, og, trods al sin Anstængelse, ikke var istand til at skjule sin Angst.

Marquisen takkede ham meget venligt og forbindtligt for hans Bør, og tilføiede derpaa: „Det maa nu være alvorligt meent, eller ei, saa har De,

ved denne Opdagelse, forbundet mig Dem særdeles meget. Jeg beder Dem derfor skrive Deres Navn og Adresse paa et Blad Papiir, at jeg ikke skal glemme nogen af Delene. En ung Mand, der interesserer sig saaledes for mig, vilde jeg gjerne give et andet Beviis paa min Erkjendtlighed, end tomme Ord."

Hun gav ham Pen, Blæk og Papiir. Med gladbevæget Hjerter optegnede de la Tude sin Adresse. Hans Plan var lykkedes, han havde paa en vis Maade gjort Marquisen til sin Skyldnerinde.

Kort efter afleveredes det omtalte Brev til Marquisen. Hun vogtede sig vel for at aabne det; men dets Udskrift sammenlignede hun nøie med den unge de la Tude's Skriftræk. Uden just at være en kunstforstandig Skrivemester, fandt hun, ved første Blik, at Haanden var een og den samme.

Hun gjennemskuede hendes Skarpsindighed den hele Plan. Hun meddeelte Politichesen sin Forsmodning, og han deelte den. Han tog Brevet og Adressen til sig, lod hiint med Forsigtighed aabne, og da han havde den Overbeviisning, at det ingen farlig Gift kunde indeholde, lod han det Pulver, som fandtes deri, kemisk undersøge. Det bestod af Jintet, uden — Kridt.

Et saadant Spilsfægteri kunde ikke gaae ustraffet hen. De la Tude blev, paa Marquisens Begjering, fængslet og indeispærret i Bastillen.

Her tilstod han ogsaa sin Ubesindighed, og bad den daværende Politichef Berreyer undskylde ham hos Kongens Favoritinde.

Berreyer, som tog Hensyn til Forbryderens Ungdom og Uerfarenhed, indlagde ogsaa en Forbøn for ham, men Marquisen tænkte endnu altfor levende paa den Angst, han, ved sin fabelagtige Fortælling, havde voldet hende, og var uovertalelig.

Berreyer underrettede den Fængslede om det feilslagne Forsøg, og det forbittrede ham i saa høj Grad mod Den, hvis Gunst han nys saa ivrigt havde beilet til, med saadan Iver, at han, for at vinde den, havde besluttet sig til en strafværdig Handling.

J Bastillen fik han en Jøde til Selskab, som havde ført en hemmelig og forræderisk Brevvevling med det engelske Hof. Vel afholdt hans Stolthed ham i Begyndelsen fra, at tage videre Notits af ham, end han nødtes til. Men det bestandige Samliv og Trang til Meddelelse, bevirkede, lidt efter lidt, en Tilnærmelse, der snart blev til et Slags Vennskab. Begge lovede hinanden al den Bistand, som var dem mulig, hvis En af dem skulde vorde sat i Frihed.

Denne Overeenskomst havde de ikke sluttet saa forsigtigt, at jo Fangevogteren hørte noget deraf. Han angav det, og gandske uventet traadte en Politiofficiant ind i Fængslet, meldende de la Tude, at han var fri.

Hvilket frydeligt Budskab for Den, der saalænge havde savnet Frihedens Velgjerning! Han tog Afsked fra sin Medfange, og gav ham et Tegn til hans Beroligelse, da han, i en Tredies Nærværelse, ikke torde yttre sig tydeligere.

Politiofficianten bemærkede dette Tegn; han saae deri Fangevogterens Angivelse stadfæstet, og

neppe havde de la Tude forladt sit Fængsel, før man lod ham vide, at han ingenslunde var paa fri Fod, men at han kun skulde ombytte Bastillen med Slottet Vincennes. Jøden blev siden virkelig sat i Frihed; han følte saameget mindre Kald til, at erkjendte sig om sin Lidelssesfaldbroder, som han var kommen i Frihed uden Dennes Bistand.

Marquisen havde bragt de la Tude i Bastillen; hans fortrolige Omgang med Jøden, og hans Uforsigtighed derved, havde paadraget ham Fængslingen i Vincennes. Fangevogterens Angivelse havde han ikke erfaret. Han udledte altsaa denne nye Sikkerhedsforholdsregel af Marquisens Had, og derved forøgedes hans eget.

I hans eensomme Fængsel i Vincennes sysselsatte ham kun een Tanke: Friheden. Hans Længsel derefter blev saameget heftigere, som han, i Bastillen, var bleven skuffet saa grusomt ved dens Betudelse. Dag og Nat tænkte han derfor paa Midler til at undsige. Omfider, efter ni Maaneders Forløb, lykkedes ham dette, og han kom velbeholden til Paris.

Havde de la Tude, istedetfor at tage denne Vej, benyttet sin Frihed til, at opsoge et sikkert Asyl, da havde han ikke styrket sig i ny Elendighed. Men hans Stoltthed oprørtes ved den Tanke, at han, i sine Landsmænds Dine, skulde gjælde for en landflygtig Forbryder. Politichefen Berreyer havde, i menneskekjærlig Hensigt, bestrykt ham i den Mening, at hans Angivelse af en opdigtet Sammensværgelse mod Marquisens Liv, var en Uberydighed, som neppe havde fortjent en Frettesættelse, og

i sit Etiosind vilde han nu tiltrødse sig en Benaa-
delse, som kunde retfærdiggjøre ham i Verdens
Dine.

Han indgav til Ludvig XV en Forestilling,
som indeholdt en sophistisk Retfærdiggjørelse, og un-
der sit Navn opgav han sit Logis i Paris.

Den naturlige Følge deraf var en ny Fængs-
ling. Han indespærredes atter i Bastillen. Da
han var flygtet fra Vincennes, fik han et strengere
Fængsel end før.

Derved steg hans Forbittrelse til den høieste
Grad. Kun Marquisen var Skyld i Alt; og i
Marginen af en Bog, han havde faaet til sin Un-
derholdning, skrev han nogle pasquilmæssige Vers
angaaende Monarkens Favoritinde.

Efter nogen Tids Forløb maatte han levere
Bogen tilbage, og kunde forudsee, at denne Fornær-
melse ikke vilde blive uopdaget. Men med sin stolte
Halsstarrighed trodsede han alle de usalige Følger,
som uundgaaeligt maatte flyde deraf.

Bersene bleve fundne, læste og viste Marquisen.
En saadan Maade at besynge hende paa, egnede sig
ikke til at stemme hende mildere mod Forfatteren.
De la Tude blev hende endnu mere forhadet, og at-
ter Maanedes maatte han vandsnægte i et usfelt
Fængsel, inden Berreyer vovede, at lade ham et
bedre Værelse anvise i Bastillen.

Hans Fader, som i høi Grad misbilligede sin
Søns Udsærd, troede, at en saadan Røvselse vilde tjene
ham til Advarsel og Forbedring. Han holdt det
altsaa i Begyndelsen for raadeligt, ei at gjøre no-
get til Fordeel for ham. Vel henvendte han sig om-
sider til Politichefen, men Denne gav ham det Raad,

at lade Marquisens Brede gaae over. Faderen underrettedes siden om Sønnens Transportering til Vincennes, med den Bemærkning, at hans Søn, ved et nyt, uoverlagt Skridt, havde paadraget sig den selv.

Da de la Tude var undflyet fra Vincennes, meldte han sin Fader sin Flugt og sit Ophold i Paris. Men inden han havde faaet hans Svar, hvori der gaves ham det forstandige Raad, hastigt at gaae over Grændsen, havde han allerede begaaet den Ubefindighed, at indgive sin Forestilling til Kongen.

Istedetfor at underrettes om Sønnens fuldkomne Sikkerhed, fik Faderen den nedslaaende Efterretning om hans gjentagne Fængsling, og kort efter ogsaa om hans Pasquill over Marquisen.

Berreyer betog nu den dybtmedbøiede Fader alt Haab om Sønnens Befrielse, idetmindste for lang Tid, men lovede dog, at lette hans Skiebne saavidt muligt.

Han holdt ogsaa Ord. Efter atten Maanedes Forløb fik de la Tude et bekvemmere og sundere Opholdssted i Bastillen, og det tillodes Faderen, for sin Regning, at give Sønneren en Opvarter. Et brodløst Menneske fandtes villigt at paatage sig denne Tjeneste. Men dette frivillige Fængenskab virkede saa fordærveligt paa hans Sjæl og Legeme, at han blev syg, og døde *).

*) Hvo som paatog sig sliq en Opvartertjeneste hos en Fange, maatte tillige forpligte sig til, ei at forlade ham, saalænge han var fængslet; denne haarde Betingelse

For nogenlunde at erstatte dette Tab, fik Fangeren til Selskabsbroder, et ungt Menneske, ved Navn Alegre. Denne havde allerede siddet i Bastillen i tre Aar. Og saa han havde paadraget sig Fru Pompadour's Brede. Dog var det ikke faldet ham ind, at ville indsmigre sig hos hende, som de la Tude. I sin Enthusiasme for det, han ansaae for ret og godt, havde han derimod, i et Brev, opfordret Marquisen til, at forandre sin Tænke- og Leve-maade, og til Slutning givet hende det velmeente Raad, at anvende sin Indflydelse hos Kongen til Statens og Undersaatternes Bedste, hvorhos han, ved Alt, hvad hende helligt var, besvor hende, at følge dette Raad og forlade den hidtil betraadte Bane, saafremt hun ikke vilde paadrage sig hele Nationens Forhandelse.

Sligt et Brev kunde umuligt finde en gunstig Modtagelse. Da man troede dets overspændte Forfatter istand til Alt, meente man, det var bedst at gjøre ham uskadelig, ved at indespærre ham i Bastillen.

Alt de la Tude og Alegre, som, ved samme Person, saa sig styrkede i samme Ulykke, snart blev

hadde vel sin Grund i den Frygt, at Publikum skulde erfare Noget om Fangerne i Bastillen, om deres Behandling o. s. v. Som bekjendt, vare Mange, gandske villkaarligt, ved et Lettre de cachet, ofte paa Livstid, indespærrede i Bastillen, som Offre for en fjændig Kabale. De la Tude bad flere Gange ret indstændigt, at hans Dyrarter maatte gjenerholde sin Frihed; men forgjæves.

de de fortroligste Benner, var naturligt, ligesom ogsaa, at al deres Digtet og Tragten kun gik ud paa, at sætte sig i Frihed.

Derom talte de uafslædigt, saasnart de kun troede sig sikre og ubemærkede. Med en næsten utrolig Vedholdenhed og en utrættelig Anstrengelse forfærdigede de en Mængde Redskaber og traf alle Forberedelser til at undflye af deres Fængsel. Alt, hvad de behøvede til deres Flugt, skjulte de, saasnart de vare færdige med et Stykke, under deres Fængsels Gulv.

De la Tude havde meget Linned. Deraf gjordes en Strikketæppe, og ved Hjælp deraf løsrev de Jernstængerne i Skorstenen. Dette Arbeid udførte de sex fulde Maaneder. Af det Brænde, de fik til Kaffelovnen, bragte de altid noget tilside, gjorde en Stige deraf, og for at skuffe Fangevogteren, opfandt de en egen Ordrebog, saaledes, at de, med gandske nye Ord, kunde samtale om Forberedelserne til deres Flugt, selv naar han var tilstede, uden at de behøvede at frygte for at røbes *). Det Red, de havde snøet, havde en Længde af 1400 Fod, og Trinene af Stigen overtraf de med Føret af deres Klæder, at Ingen skulde høre dem træde derpaa.

I atten samfulde Maaneder havde Begge arbeidet. Nu vare de færdige med Alt, og den 25de Februar 1756 undkom de lykkeligt.

*) Da Bastillen stormedes, fandtes endnu de af de la Tude og Allegre forfærdigede Redskaber, hvorved de havde forskaffet sig Friheden. Man udstilte dem offentlig til Skue, og Nationalforsamlingen tilkjendte de la Tude dem som hans Eiendom.

En Maaned opholdt de sig hemmeligt i Paris, og alle Politiets Efterforskninger vare frugtesløse. Alegre begav sig først paa Beien til Brüssel, og da de la Tude havde faaet Underretning om hans lykkelige Ankomst til denne Stad, fulgte han efter.

Det franske Politi havde imidlertid udspejdet Alegre's Opholdssted, og da de la Tude kom til Brüssel, erfarede han, at hans Ven allerede var fængslet og udleveret. I største Hast begav han sig derpaa til Amsterdam. Paa denne Reise gjorde han Bekjendtskab med en Mand, som i Amsterdam havde et Bertskab i en Kjelder. Da han ikke eiede en Skilling, henvendte han sig, i sin Nød, til Denne, og blev ogsaa mennefteskjærligt understøttet af ham.

Nogen Tid efter lærte de la Tude at kjende En af sine Landsmænd, en riig Mand, som lovede ham sin Bistand. Alenhjertigt havde de la Tude skildret ham sin Skjebne og sin Forsatning, og hans Landsmand var af den Mening, at han i Amsterdam var sikket mod de franske Autoriteters Efterstræbelser, saa han uden Frygt kunde blive der. Dog tog man feil deri. Da de la Tude's Ophold i Amsterdam blev bekjendt, androg den franske Gesandt hos Generalstaterne paa hans Fængsling, og Andraget blev bevilget.

De la Tude boede i sin rige Landsmands Huus. For at undgaae Opsigt, vilde man ikke fængsle ham offentligt. Man erfarede, at han fra sin Fader havde faaet et Brev med en Bæxl paa en amsterdamsk Bankør. Da han gik til Denne, for at hæve Pengene, blev han greben.

Under sikker Bedækning sendte Gesandten ham tilbage til Paris, og han kom atter i Bastillen. Da hans Vogtere vare blevne straffede med tre Maaneders Arrest, fordi de havde ladet ham undvige, søgte de nu at holde sig skadesløse ved at behandle deres Fange strengt. Han kom i et meget haardt Fængsel, og fik Intet uden Straa, at ligge paa. For at bringe sine Lidelser til at dulme og fordrive den dræbende Kjedsomhed, gjorde han Rorter samme, og spillede paa et Slags Flageolet, som han havde skaaet af en Hyldegreen, der tilfældigviis fandtes under Straaet.

Efter nogen Tids Forløb tillodes det ham at læse og skrive. Tiere at reddes ved Flugten, torde han ikke haabe; han tænkte derfor paa andre Befrielsesmidler, og endnu stedse drømte hans Værgjerighed om den Rolle, han kunde spille i en betydelig Virkelighed. Han indgav en Mængde Planer angaaende Forbedringer i mange Grene af Statsforvaltningen. Derved haabede han, at indgyde Regjeringen et mildere Sindelag. Hans Tilstand forbedredes ikke. Han forblev, nu som før, i det øde, underjordiske Fængsel. Dette bragte ham til Fortvivlelse, og han gjorde endogsaa Forsøg paa, selv at ende sine Dage. Men da disse Forsøg ikke lykkedes, paadroge de ham kun endnu strengere Bevogtning og større Indskrænkning.

En af Bastillens Læger skildrede Politichefen Sartines Fangens ynkværdige Tilstand, med det Ønske, at hans Forsatning maatte vorde mildnet; dog blev dette Ønske uopfyldt, indtil det indtraf, at Seinefloden gik over sine Bredder, hvorved de la Tude's Fængsel blev saa opfyldt med Vand, at

han stod Fare, at drukne deri, og hans Bogter vægrede sig, at gaae til ham. Han bragtes nu i et af Bastillens Taarne.

Her satte et Par Duer sig engang udenfor hans Vindue. Han søgte at fange dem; det lykkedes ham, og for at skaffe sig en Underholdning, gjorde han dem tamme. Da hans Slutter saae det, misundte han ham denne Tidsfordriv, og vilde dræbe Duerne. Da blev de la Tude saa rasende, at han selv kvalte dem, og tænderstjærende kastede dem for Slutterens Fodder.

Kort efter blev Grev Jumilsac Gouverneur i Bastillen. Mennefskærligere, end hans Forgænger, underrettede han sig om hver Fanges Forbrydelse og Forsatning, og da han ynkedes over de la Tude, bevirkede han, at Sartines lod ham komme for sig, og talte med ham.

Politichefen tillod ham, hver Dag at forfriske sig et Par Timer paa Bastillens Platteforme, og nogle af hans Planer maatte dog ikke have været saa aldeles forkastelige, thi Ministeren lovede ham en Belønning derfor.

Dette gjenoplivede hans Haab. Han udarbejdede to nye Planer, og sendte dem til Sartines. Den ene handlede om Magaziners Anlæggelse. Den vandt Sartines's Bisald, og han gjorde de la Tude det Forslag, at hvis Denne vilde overlade Ministeren Planen, saaledes, at han kunde udgive sig for dens Opfinder, skulde han derfor erholde en Pension af 1500 Francker aarligt.

Her viste de la Tude's Karacteer sig atter i sin hele Eiendommelighed. Hans mangeaarige Lidelser havde ikke kunnet ydmyge hans Stoltthed.

Han afviste Sartines's Tilbud, og erklærede bestemt: han var fastbesluttet, for ingen Priis at give Slip paa den Tre, at have opfundet et saadant Projekt.

Følgen deraf var, at Sartines, fra denne Tid overlod de la Tude til sin Skjebne, og ikke svarte paa alle de Breve, Denne sendte ham.

Ved sine Lystvandringer paa Platteformen saae de la Tude tidt to Damer, som boede ligeoverfor Bastillen, ved Vinduet. Han begyndte med at hilse dem; de hilste igjen. Nu tog han sin Tilflugt til Tegn, for at gjøre sig forstaaelig for dem, og derved knyttedes lidt efter lidt et Slags Bekjendtskab mellem disse Fruentimmer og ham.

Nu opbød han Alt, for igjen at sætte sig i Frihed; dette qvindelige Bekjendtskab skulde være Midlet dertil. Han kom atter paa et meget evenyrsligt og ikke mindre usædeligt Indfald, end det første, hvorved han havde villet gjøre sin Lykke. Han skrev „Marquise de Pompadour's hemmelige Historie,“ og at den ikke var skreven i saadan Stil, som det franske Akademies Lovtaler, kan man vel forestille sig. Dette Smædeskift adresserede han til Lo af sine Venner, med fornøden Anviisning, hvorledes de skulde bruge det, og han kastede det fast indsovbte Manuskript fra Platteformen ned til Damerne, efter at han ved Tegn havde forberedt dem derpaa.

Hans Venner skulde true Marquisen med Trykningen af denne Biographi; ved Frygt vilde han afnøde hende, hvad han hidtil ikke havde kunnet opnaae ved Bønner eller ved Planer til det almindelige Bedste.

Damerne fik gandske rigtigt Papirerne, og befordrede dem til deres Adresse. Men der hengik over tre Maaneder, og de la Tude erfarede endnu ingen fordeelagtig Virkning af sit Autorskab.

Uimeligviis havde hans Venner betænkt, hvilke fordærvelige Følger det vilde have for de la Tude, om de gjorde den dem foreskrevne Brug af Haand: skriftet. De undertrykte det, for ei, ved en Ubesindighed, at gjøre ham endnu ulykkeligere, end han allerede var.

Kort efter døde Marquise de Pompadour. Da der i Bastillen sadde mangfoldige Fanger, som havde hende at takke for deres Skjebne, havde man befaleet de ved den Ansatte paa det strengeste, for Fangerne, at dølge hendes Død. Men de la Tude erfarede den alligevel, og jublede, thi han haabede, nu omsider at vorde forløst af sit Fængsel. Han vendte sig desangaaende til Sartines; men uden Nytte, thi Politichefen raste, fordi hans Befaling ikke var bleven bedre fulgt, og opbød Alt, for at erfare, af hvem de la Tude havde faaet denne Underretning. Men hverken Løfter eller Trusler kunde bringe ham til Bekjendelse. Marquisens Broder, Marquis de Marigny, og mange Andre, der havde ladet sig bruge til, mod Ret og Billighed at føie hende, var det meget magtpaaliggende, at hendes Offre i Bastillen ikke skulde fremtræde med deres hvimlede Klager.

Hiint inquisitoriske Forhold, hvorved Sartines vilde gjøre de la Tude til en Forræder mod Den, der, ved Underretningen om Marquisens Død, havde givet ham et Beviis paa sin Deeltagelse, oprørte Fangen i den Grad, at han skrev et høist fornær-

mende, i de heftigste Udtryk affattet Brev til Sartines. Det var ikke noget Middel til Frihedens Gjenerholdelse. Brevet blev ubesvaret. Han indesperredes i et endnu slettere Fængsel, og da han havde siddet her i fjorten Dage, blev han transporteret til Vincennes.

Hos Ministeren, Grev Florentin, havde Sartines andræget paa Brunshovedets Gjernelse. Han havde — hed det i Andraget: forværret sig, især derfor at forbedre sig, i Fængslet; det var derfor farligt, at sætte ham i Frihed, og bedst, at fjerne ham fra Paris og overantvorde ham til Glemsel i Vincennes.

De la Tude kom saaledes tilbage til det Sted, hvor han før havde vansmægtet i Fangenskab, og hvorfra han engang, med saa ubeskrivelig Anstrenghed, var sluppet.

Reppe var han hidkommen, før han ogsaa tænkte paa, at flye igjen. Da han bevogtedes strengt, saae han sig blottet for alle Midler dertil. Men da et Aar var gaaet, mildnedes denne Strengthed noget. Hans Fængsel tillaaedes ikke. Det tillodes ham, stundom at drage frisk Luft i den trindtomkring med Bagt besatte Gaard.

Tre Maanedes efter — altsaa efter et Fangenskab af femten Maanedes — faldt der en Dag en Taage, som ikke tillod, at skjelne nogen Gjenstand i en Graastand af tre Skridt. De la Tude benyttede denne usædvanlige Taage, og gik, begunstiget af den, uanfægtet gennem alle Bagter. Saaledes kom han da atter i Frihed.

Men atter begik han den Daarskab, at gaae til Paris. En Bevæggrund til dette Skridt laae

vistnok i hans Forsængelighed; han ønskede, at gøre nærmere Bekjendtskab med hine Damer, som han havde lært at kjende fra Bastillens Platteforme, og om hvis levende Deeltagelse han troede sig overbevist.

Han opsogte dem, gav sig tilkjende for dem, og han havde ikke skuffet sig i sine Forventninger. Paa det velvilligste blev han modtagen. — Men hans Veninder gjorde ham det begribeligt, at han neppe vilde undgaae det aarvaagne Polities Efterstræbelser; de raadte ham derfor, at være betænkt paa sin Sikkerhed. — Trodsig vilde de la Tude sætte sin Villie igjennem, gandske retfærdiggjort vilde han vise sig i Publikums Øine.

Han henvendte sig til Prindsen af Conti, fortalte ham sine Lidelser, og bad om hans Beskyttelse. Denne blev ham ogsaa lovet, og i Tillid til dette Løfte skrev han et Brev til Sartines, i en mild og bedende Tone. Men ei var dette Brev istand til at udlette det Indtryk, det forrige havde gjort, og da Prindsen af Conti holdt sit Løfte, idet han hos Sartines gik i Forbøn for de la Tude, gjorde Politichefen saa ufordeelagtig en Skildring af den Sidstes Karacteer, at Prindsen fandt det betænkeligt, at tage sig videre af ham.

Vel havde de la Tude, i sit Brev til Sartines, klogelig fortiet sit Opholdssted; men af Prindsens Ytringer sluttede Politichefen, at han maatte være i Paris. Han talte derom med Marquise Pompadour's Broder, og Denne udlovede en Belønning af tusind Daler for Den, der kunde hjælpe til den undvagne de la Tude's Paagribelse.

Neppe var dette blevet offentligt bekjendt, før de la Tude indsaae, at han kun havde eet Middel endnu til sin Redning, det nemlig, at henvende sig til Ministeren, Hertugen af Choiseul.

Men just som han vilde gaae til Denne, havde man allerede opdaget hans Opholdssted. Han blev fængslet, og bragt tilbage til Vincennes, i et Hul, syv Fod langt og sex Fod bredt.

Gouverneuren i Vincennes, Guyonnet, havde Medynk med Fangen. Han indlagde gjentagne Gange Forbøn for ham hos Sartines, og gjorde Alt, for at lindre hans Forfatning; dog toges intet Hensyn derpaa, for det, med Lægens Vidnesbyrd, godtgjordes, at de la Tude, hvis han forblev i dette Fængsel, snart maatte worde Dødens Bytte. Nu fik han igjen et sundere og rummeligere Værelse. Men denne Lindring benyttede han til, paa den lifligste Maade at gjøre Bekjendtskab hartad med alle de øvrige Fanger i Vincennes. Dette syntes at være det første Skridt til andre endnu farligere, og Følgen var, at man igjen gav ham til Priis for en haardere Behandling.

En ny Ulykke ramte ham: Guyonnet, en Mand af Mildhed, havde ladet de la Tude behandle saa ffaansomt som muligt; i hans Sted kom, som Gouverneur, Rougemont, en gjerrig og haardhjertet Herre. Denne behandlede ham paa det grusomste, og skjændt hans Fiende, Sartines, ikke var Politichef mere, men afløst af le Noir, gjorde dette dog ingen Forandring til hans Fordeel.

Med Rougemont's Behandling bragtes de la Tude engang i saadan Fortvivlelse, at han forlangte, at komme tilbage i sit forrige affhyelige Fængsel,

thi der havde han dog det Haab, at Døden snart vilde gjøre en Ende paa hans Lidelser. Man tog ham paa Ordet. Han blev ført tilbage til det snevre, usunde Fængsel, og først efter ni Maanedes Forløb fik han et taaleligere Kammer.

Malesherbes kom i Ministeriet. En ædel Mand i Ordets fulde Betydning, besøgte han selv Fængslerne, for at underrette sig om de deri herskende Misbrug. Han kom ogsaa til Vincennes, og lærte her at kjende de la Tude. Da han erfarede hans Skjebne, lovede han, at tage sig af ham og at skaffe ham Friheden igjen.

Da han erkjendte sig nøiere om ham, foreslagde man ham Udstilligt, som de la Tude havde skrevet — ogsaa det heftige Brev til Sartines. Man skildrede ham som en Vanvittig, og han bragtes til Daarekisten Bicetre. De la Tude fandt Leilighed til at overbevise Malesherbes om, at han ikke var vanvittig. Ministeren lovede ham Hjælp, men kunde ikke opfylde sit Løfte, thi kort efter traadte han ud af sin Virkefreds.

I Bicetre blev han imidlertid mildt behandlet, og med saamegen Frihed, at han med Taalmodighed hengav sig i sin Skjebne. Hvad han leed meest under, var Sonet af hans Ven og fordums Lidelsesstaldbroder Alegre, som havde mistet Forstanden.

Hvert Aar maatte en Commission af Parlamentslemmer ansætte en Undersøgelse i Bicetre, om Noget af de her Indspærrede skulde have Grund til Klage.

Indstændigt bad de la Tude Kommissairerne om Redning, men forgæves. Det lykkedes ham,

at tale med le Noir selv; Denne forsikrede ham, han skulde gjenerholde sin Frihed, men han holdt ikke Ord.

Ved sine utrættelige Bestræbelser udvirkede han omsider, at der udfærdigedes en Kabinetsbefaling, hvori han erklæredes fri. Den 7de Junii 1777 fik han Meddelelse herom, med Betydning, strax at melde sig hos le Noir.

Han gjorde dette, og le Noir lod ham vide, han kunde vel opholde sig nogle Dage i Paris; men derpaa maatte han, ifølge Kabinetsbefalingen, begive sig til Montagnac, hvorhen han for steds var forviist.

Han indgav nu til Ludvig XV et Bønsskrift, hvori han, beraabende sig paa Sartines's Bøtte, udbad sig en Belønning for de Planer, han, i sit Fængsel, havde forfattet. Dette Bønsskrift var saaledes affattet, at han derved paadrog sig nyt Had. Le Noir lod ham befale, at afreise ufortøvet, og da han adlød, blev han greben undervejs, 43 Lieues fra Paris, og bragt i det lille Chatelet *). Grunden til denne nye Fængsling var den Beshydning, at han skulde have sneget sig ind til en fornem Dame, for, ved de frygteligste Trusler, at afpresse hende Penge.

Kun ved en Ben erfarede de la Tude denne Anklage; aldrig er han bleven forhørt desangaaende. Man fandt imidlertid slikt et Foretagende ikke usandsynligt hos en Mand, der, ved en opdigtet Sammensværgelse mod Marquise de Pompadour's

*) Et Fængsel for notorisk grove Forbrydere.

Liv, havde villet vinde hendes Gunst, og siden, ved en Pasqvil over hende, tiltrodse sig sin Frihed — hos en Mand, der, i sit Fangenskab, tidt havde viist sig ustyrlig, og endogsaa, ved sit trodsige Forhold og sin heftige Fremfusenhed, forbittrret Sartinet, der var stemt til hans Fordeel. Man tog derfor ikke i Betænkning, at gribe saa strenge Forholdsregler mod ham.

Da de i dette Fængsel Indespærrede tidt overrakte dem, som besaae det, Bønkrifter, gjorde de la Tude ogsaa et Forsøg, da en Dame af høi Stand gik forbi Hullet, hvori han sad. Han kastede et Bønkrift ud af Vinduet, men En af Opsynsmændene saa det falde, tog det hastigt op, og stak det i Lommen. Herpaa blev han bragt i et endnu uslere Hul.

Kort efter besøgte Madame Necker Fængslet. Hun underrettede sig om Fangerne's Forfatning, og lindrede idetmindste Alles Skjebne derved, at hun skaffede Enhver et Fjerdingsspund Brød mere om Dagen.

Siden fik Fangerne et Besøg af Præsident Gourzur. Med Forundring og Deeltagelse hørte han, af de la Tude's egen Mund, Fortællingen om hans Skjebne, og bad ham opsætte den skriftligt. De la Tude gjorde det, og gav en Vogter Haandkriftet, at han skulde besørge det til Præsidenten. Men Denne fik det aldrig; Vogteren forsikrede siden, at have tabt det paa Gaden.

Langt om længe syntes da Skjebnen at trætes ved at forfølge ham. En Madame le Gros hørte tale om ham, og da hun erfarede, hvor længe og hvor haardt han havde maattet bøde for een

Alsvigelse fra det Rette og Sammelige, besluttede hun, at opbyde Alt, for at frelse ham.

Madame le Gros var ikke riig; hun havde hverken formaaende Slægtninge eller mægtige Protectioner. Men hun gjorde sig selv det Løfte, ei at ville hvile, før hun havde fuldbragt denne Barmhertighedsgjerning. Hun opfordrede sin Mand og en Ven, ved Navn Girard, til at staae hende bi, og understøttede ikke blot Fangen med Venge, men opbød ogsaa Alt, for at naae sit Niemed. Dette havde saameget større Vanskelighed, som der, fra alle Sider, lagdes hende Hindringer iveien. Ofte afviste man hendes Foreskillinger haanligt, og det Værste var, at man nu ogsaa havde vidst, at indtage Præsident Gourzur mod de la Tude.

Samfulde atten Maaneder havde hun, med ufortrøden Virksomhed, arbeidet paa hans Redning, og endnu kjendte hun ham ikke personligt. Ved en Geistligs Hjælp fik hun ham i Tale. Synet af ham, saabelfom Samtalen med ham, bestyrkede hende endnu mere i hendes Forsæt.

Da Dauphin fødtes, i Aaret 1781, skulde, i denne glade Anledning, de Fanger benaades, som, i Forhold til deres Brøde, kunde anbefales dertil. I dette Niemed nedsattes en Kommission, som skulde undersøge, hvilke Forbrydere denne Raade kunde komme tilgode. Medlemmer deraf vare Kardinal Rohan og Sartines. Ved at see de la Tude og høre Fortællingen om hans Lidelser, kunde den Første ikke holde sine Taarer tilbage; den Sidste derimod tænkte og følte anderledes. Ham maatte de

la Lude nemlig ofte omtale i sin Historie, og det skete ikke uden Bitterhed.

To Dage efter Kommissairernes Besøg sendte Kardinalen sin Secretair til de la Lude, bød ham være frimodig, og tilbød ham Pengeunderstøttelse. Derved blev Kardinalen ikke staaende; at skaffe ham Friheden igjen, var hans Ønske.

Tregange henvendte han sig desangaaende umiddelbart til Kongen selv. Men Denne var, ved Marquise de Pompadour, altfor indtaget mod den Fangne. Det forbødes endogsaa Kardinalen, tiere at omtale saa farligt et Menneſte.

I den Liste, Kommissionen, efter vedbørlig Undersøgelse, indgav til Kongen, stod vel ogsaa Navnet de la Lude; men det blev udraderet. Madame le Gros havde bragt dette i Erfaring. Hun underrettede Kardinal Rohan derom, men han vovede ei, at erindre noget derimod, da Kongen saa afgjærende havde erklæret sig mod den Ulykkelige. Han trak paa Skuldrene, og beklagede, ei at kunne tjene hende, thi allerede dengang havde han tabt meget af sin Anseelse og Indflydelse ved Hoffet.

Madame le Gros opsogte nu en berømt Advokat, ved Navn de la Croix, som Talsmand for de la Lude. Han erklærede sig villig, at optræde i denne Egenſkab, og bevirkede, at en Ministers Gemalinde og Datter ogsaa interesserede sig for den Unkværdige. Foreløbigt understøttede man ham endnu kraftigere med Penge, og sørgede for alle hans Fornødenheder.

De la Lude havde nu tilbragt sex Aar i Daarresten. Eengang hvert Aar besøgte Politichefen den; men le Noir havde aldrig villet see de la Lude.

Omfrider, i det sjette Aar, forlangte han udtrykke-
ligt, at see ham, og at tale med ham. Da mange
Fanger pleiede at løslades efter et saadant Besøg,
begyndte ogsaa de la Tude at fatte Haab. — Over
hundrede Fanger, størstedels grove Forbrydere, løs-
lodes dennegang, men de la Tude blev, hvor
han var.

Nu gik de la Croix til Sartines. Han fo-
refillede ham det Barbariske i den Fremfærd, man
tillod sig mod de la Tude, og søgte ved Trusler at
afstvinge ham Fangens Frigivelse, hvorom han til-
forn havde anholdt paa det Indstændigste.

„Sagen angaaer ikke mig! svarte Ministeren
koldt: De maa desangaaende henvende Dem til
Politichefen le Noir.“

Da de la Croix nu vilde gaae, sagde Sarti-
nes til ham: „Men Eet betinger jeg mig! Jeg
veed ikke, hvad le Noir vil finde for Godt. I
ethvert Tilfælde maae De love mig, ei at lade no-
get trykke om denne Sag.“

De la Croix havde mange Indvendinger der-
imod. Men Sartines vidste, at afstikke ham det
Løfte, at han aldrig vilde sætte Pen til Papiret i
dette Anliggende, og saaledes adskiltes de.

Madame le Gros gik derpaa til le Noir,
men denne Gang var frugtesløs. „Hvorledes kan
man frigive et Menneſke, som har mistet Forstan-
den? spurgte le Noir: Hans hele Udsærd, hans
gjentagne Flugt fra Vincennes, hans gjentagne Tilba-
gekøbst til Paris, bevise, at han maa være van-
vittig.“

Minister d'Amelot var af samme Mening;
ogsaa han erklærede de la Tude for assindig,

og erklærede, at hans Frigivelse var farlig for Staten.

Madame le Gros meddeelte de la Croix sin Samtale med le Noir. Da Advokaten havde givet Sartines sit Ord, ei at ville skrive Noget offentligt for de la Tude, kom man overens om, at lade et saadant Skrift forfatte af en Tredie. De la Croix bestemte dertil En af sine Venner, Comeyras, som ogsaa skrev en Brochure, hvori han udførligt skildrede de la Tude's Lidelseshistorie i en Talsmands varme Tone.

Den skulde trykkes, men Trykningen blev forbuden, thi der var en udtrykkelig Forordning, ifølge hvilken Ingen torde lade Noget trykke angaaende de ved Lettres de cachet fængslede Personer.

Madame le Gros, de la Croix og Cameyras toge derfor en Mængde Copier af Skriftet, og søgte, saameget muligt, at udbrede det i Paris. Mange, der hidtil ikke havde hørt Noget om de la Tude, lærte derved at kjende ham, og det vakte megen Deeltagelse i Publikum. Han fik mange ubekjendte Venner, som interesserede sig levende for ham. De, der vilkaarligt havde misbrugt deres Magt paa en strafværdig Maade, maatte nu opbyde Alt, for at retfærdiggjøre sig.

Da de la Tude engang havde havt den usalige Tanke, at indjage Fru Pompadour Frygt for et Giftmord, udsprede man den Efterretning, at en Anonym til Kongen havde adresseret et Brev, hvori den Angivelse fandtes, at man vilde tage ham af Dage ved Gift, og at alle Brønde i Paris og Versailles allerede vare forgiftede.

„Hvo Anden, end de la Tude, kan have skrevet dette Brev!“ hedde det, og man gjorde sig al Flid for at udsprede dette Rygte i Paris.

Madame le Gros, de la Croix og Cameyras vare overbeviste om det Modsatte. Oprørte ved sligt et Opspind, forlangte de at see det foregionne Brev, og viste det latterlige i en saadan Angivelse, da der ikke fandtes Spor af, at nogen Brønd var forgiftet. Man talte nu ikke mere derom. De la Tude's Forsatning blev uforandret.

Dem, der frivilligt havde paataget sig hans Redning, lykkedes det langt om længe, at bringe en egenhændig Memorial i Dronningens Hænder. Hun lod sig den forelæse, og syntes allerede tilbøielig til, at tage sig af den Ulykkelige, da En af hendes Hofmænd, Constans, traadte ind, og forsikrede Dronningen, at de la Tude's Memorial kun var en kunstig Bæb af Løgn.

Dronningen troede denne Forsikkring, og det var naturligt, at det første fordeelagtige Indtryk derved udslettedes af hendes Hjerte.

Neppe erfarede Madame le Gros dette, for hun iulte til Constans, og søgte at bibringe ham en bedre Overbeviisning. Hun talte saa henrivende for den Elendige, at Hofmanden virkelig kom paa gandske andre Tanker.

Nu tog ogsaa Madame Necker sig af den arme de la Tude. Hun skrev til Madame le Gros, for at underrette sig næiere om ham, og Begge forenede sig nu til hans Befrielse. En gunstig Omstændighed befordrede deres Bestræbelser. T Amelot's Sted blev Breteuil Minister, og Denne

undertegnede omsider Befalingen til de la Tude's Frigivelse.

Ministeren frey tillige en egenhændig Billet til Madame Neckér. Han underrettede hende om den Ordre, han havde udstædt, og tilføiede: „Jeg glæder mig, at jeg heri har kunnet opfylde Deres Ønske, og melder Dem usfortøvet Deres Clients Befrielse, at De kan have den Fornøjelse, selv at være den Første, som underretter ham derom.“

Men Breteuil havde ikke behøvet at haste saa stærkt med denne Billet. Det var Skik og Brug, at slige Befalinger gik igjennem Politiet. Le Noir lod denne henligge i sex Uger, uden at foranstalte det ringeste. Ministeren maatte, erindret af Madame Neckér, gjentagne Gange paalægge ham, at løslade de la Tude, inden det behagede ham at adlyde.

Da denne Befaling iøvrigt, uden nærmere Bestemmelse, blot indeholdt, at han skulde løslades, saa betydede man de la Tude, ved dens Meddelelse, at han ikke maatte betræde Paris, men at han strax skulde begive sig til Montagnac, hvor han var stillet under Politiets Opsigt. Man anviste ham tillige en aarlig Pension af 400 Livres, dog med den Tilfærning, at han ikke, uden Politiets Tilladelse, maatte sætte sin Fod udenfor Byen.

Da Madame Neckér, Madame le Gros og hans øvrige Venner erfarede dette, vilde de ikke nøies dermed. Med usigelig Moie udvirkede de, at de la Tude tørde blive i Paris, dog forbødes det ham, at besøge noget offentligt Sted. — Den 22de Marts 1789 aabnedes Bicêtre for de la Tude.

La Fayette, der alt i Stillehed havde søgt at være ham til Nytte, samlede nu, ved Subskription, en Sum af 10,000 Livres. Da Madame le Gros ikke var formuende, og dog intet Offer havde skyet, for at redde en Ubekjendt, troede han, at hun burde nyde Deel i disse Kjærlighedsgaver. Man kjøbte da Livrenter for hende og de la Tude; hver af dem fik aarligt 300 Livres. Dupatou forsikrede de la Tude en Livrente af 100 Livres, og af Andre, der ikke vilde nævne sig, udbetaltes ham en aarlig Pension af 600 Livres.

Prindsen af Beauveau lagde endnu en aarlig Pension af 600 Livres til Madame le Gros's Livrente. Det franske Akademie tildeelte hende ogsaa Dydspræmien; dog gjordes, fra høiere Sted, den Betingelse derved, at man, ved Bekjendtgjørelsen derom, ikke maatte omtale de la Tude, eller hvort længe han havde maattet vansmægte i Fængsel, nemlig 35 Aar.

Karl Mûchler.

General Lasalle's Vagtmester.

„**N**ei, Kjærlighed til Fædrelandet er ingen kunstlet
 Sølelse, som udspringer af Fordom og Opdragelse.
 Den modstaaer endogsaa Forsølgelser, som sammen-
 sværge sig, for at tilintetgjøre den. Ak, jeg forlar-
 der Frankrig i Fortviølelse!”

Saa talte en fransk Soldat, med hvem jeg
 havde gjort Bekjendtskab paa en Reise fra Gent
 til Brügge, som jeg foretog i de første Dage af
 Januar 1816. Det var en Mand paa 36 til 38
 Aar; han stod paa halv Sold. Han talte i den
 Tone, de franske Soldater havde tilegnet sig; den
 vilde lydt som Praleri, hvis ikke den samme Mand
 havde sagt: „Jeg var blandt dem, der hilstes som
 Seiervindere ved Rhin og Mosel, blandt dem, der
 plantede deres Bannere ved Foden af Pyramiderne,
 ved de smilende Bredder af Tiber og Po, i Tajo's
 blomsterrige Dale, og ved Arno's frugtbare Strande.”

Min Reisesfælle maatte have været en meget
 smuk Mand; endnu havde han en i Sandhed fri-
 gerst Holdning og en herlig Skabning, — som ikke
 vanziredes synderligt af Træarmen, der nedhang
 lige ved hans Bryst og var befæstet nær ved det
 Baand, som, (saa udtrykte han sig) hans Arm hav-
 de fortjent, med en Kone i Tilgift.

Fartøiet, som gaaer fra Gent til Brügge, er i
 det Store, hvad Dampskibene nuomstunder ere i det
 Mindre. I Capitainens Bærelse var et velbesat,
 men noget dyrt Table d'hôte, hvor rige Folk spiste.
 Skjøndt jeg ikke er riig, tog jeg dog ogsaa Plads
 her, thi jeg vidste ikke, at der endnu var et andet

Bord, før Soldaten underrettede mig derom. Da jeg saae, at han vilde forlade Capitainens Værelse, bad jeg ham gjøre mig Selskab ved Bordet.

„Det kan jeg ikke — efter Bordet sees vi vel igjen — jeg har en Vedsagerinde.“

„Deres Kone? Ah, vi ville hente hende.“

„Nei, hun vilde ikke tage derimod. Men kom De hellere med til det andet Bord; et Middagsmaaltid til 40 Sous er saa godt som et til 6 Franker, og om end Rangforordningen ikke følges saa nøie, er dog Munterheden desto hjerteligere. Følg mig, kom, lær at kjende min skjøne Caroline. Thi skjøn er hun endnu, som Kjærlighedsguden, og altid blid og god mod mig, som ikke er det altid. Trods den Uimage, hun gjør sig, for at overbevise mig om, at hun er lykkelig, at hun ikke tænker tilbage, men kun paa mig, føler jeg dog vel, at jeg aldrig kan bringe hende til at glemme en brav og iøvrigt elskværdig Mand — General Lasalle.“

Her overtonede Spiseflokken min nye Vens Stemme, og jeg fulgte ham strax, thi jeg havde stor Lyst at gjøre Bekjendtskab med Madame Caroline. Da jeg traadte ind i det andet Værelse, fængsledes jeg strax af hendes fuldkomne Skjønhed og hendes bestedne Væsen. Hendes forbindtlige Opmærksomhed mod Manden bar Præget af et ømt Hjerte, og hendes artige Tilbageholdenhed mod mig, lod mig erkjende en Opdragelse, som den kun sjelden findes hos Underofficeerskoner.

Ved Bordet var man mere venstabelig, end munter. I Carolines Dine bemærkede jeg en Frygt, som vilde været mig uforklarlig, hvis ikke hendes Mand Dagen efter havde indviet mig i Hem;

meligheden. Jeg bad dem tage ind i samme Klubbe, som jeg. Da vi landede, gik jeg foran, og bestilte et Bærelse til dem ved Siden af mit. Dengang vare mine Forbindelser i Belgien og Holland meget store, og jeg besluttede, at benytte mig deraf, for at hjælpe mine nye Venner, der havde ifinde, at ned sætte sig i Brugge.

Saa snart jeg saa Caroline, gjættede jeg strax hendes Fædreland. Disse ravnsorte Lokker, disse prægtige, sorte, af lange Silkehaar beskyggede Piner, en lysbrun Hudfarve, Tænder af hvid Email, en let og fin Ordbetoning — det var umiskjendeligt, at jeg havde en Spanierinde for mig. Denne unge Fremmede, der, saa fjernt fra sit Fædreland, reiser med en Franskmand, er — saa tænkte jeg — et Offer for Sjendens Indfald; hendes Hjerter har taget Erobrernes Partie. Men denne sikkert agtværdige Mand, der dog er saa forskjellig fra hende, baade ved sin Alder og sin Holdning, hvorledes har han kunnet indgyde hende saa stærk en Lidenstabs?

Caroline hører til en fattig, men ædel Familie i Valladolid. Uden Tilbøielighed til Klosterlivet, var hun dog bleven bestemt derfor; i al Stilhed henlevede hun imidlertid sine Dage paa et eensomt, en gammel Tante tilhørende Slot, i Nærheden af Cabecas. Efter Seiren ved Torquemada, hvor General Lasalle smykkede sin Jæse med nye Laurbær, rev Tilbageetoget ogsaa Caroline med sig; ved de, fra Erobringerne uadskillelige Omvæltninger, saa hun sig adskilt fra sine naturlige Beskyttere og overladt til Seierherrernes Raade. Hun havde skjult sig i et Taarn, og stod just Fare, at falde i Soldaternes Hænder. En Bagtmester af det tiende Regiment,

som pludseligt fremtraadte, reddede hendes Vre. Under sin Generals Dine havde denne Bagmeister just gjort Underværker af Tapperhed, og skjøndt han var haardtsaaet i Armen, sølte han dog, i sin Harm, Kraft nok til at forsvare den uskyldige Caroline mod en toilesløs Soldateskes Angreb. Neppe havde han betroet hende i sikke Hænder, før han afsmægtig sank for Pigens Fodder, som han havde frelst. Man maatte sætte hans Arm af. Den unge Spanierinde blev hans Sygevogter, og viste ham al den Omhu, hvortil hendes erkjendtlige Hjerte opfordrede hende. I deres lange Underholdninger voldte det den Saarede Glæde, at tale om sin General, over hvis Mod han var henrykt. Han var fra samme By, som General Lasalle.

„De troer mig tapper, sagde han til Caroline: og feig er jeg sagtens ikke heller. Men hvad siger De om min General? — Han var allerede Lieutenant, som man dengang pleiede at blive der; men han nedlagde sin Post, for at gaae som Fribillig blandt de Røde. Allerede i sit nittende Aar havde han, ved sin Tapperhed, vundet en Grad. Jeg har kjendt ham som Foureer ved Nordarmeen. Jeg saae, hvorledes han fortjente og fik Kommandoen over Avantgarden, som han seierriig førte mod Prinds August af Preussen, mod Hohenlohe og Schwerin. Naar man undrede sig over, hvorledes han havde kunnet opgive Epauletterne, for at vorde simpel Soldat, sagde han: Hvad er da Adel uden Mod, og hvad er Mod uden Beviser?“

Bagmesteren skildrede hans Hjertes skjønne Sider, ja selv hans udbortes Fortrin. „Han er en smuk Soldat, elskværdig, ædelsindet og god. Saadan en Mand er min unge og tappre Chef! De vil saae ham

at see — han vil nok gjøre Spanierinderne tøfsede i Hovedet."

Carolines Nysgjerrighed var spændt. Hun søgte at see Generalen, og hun saa ham, for sin Rolighed, alt for tidt. Heltens Fortjenester begejstrede hende. Henreven af Carolines Skjønhed, ligesaa galant som tapper, greb General Lasalle hver Leilighed til at besøge Pigen, som han i Stilhed tilbød. Caroline var saa langt fra at formode, at den Tilbøielighed, hun indgjød den stakkels Saarede, var Kjærlighed, at hun endogsaa vilde sagt ham, hvad hun sølte for Generalen, hvis ikke Undseelse havde holdt hende tilbage.

Placencia var indtaget; den skrækelige Kamp ved Medina de Rio Secco havde just fundet Sted, og General Lasalle stadfæstede Afgørelsen for Seierherren, idet han, til sine høie Feltherretalenter, endnu søiede den Fortjeneste, at regjere de Overvundne med Wijsdom. Og saa Burgos faldt i de Franskes Hænder; man maatte skaffe de Syge og Blesserede videre. Caroline skulde adskilles fra Den, hun havde at takke for sin Vres Beskjermelse; gandske indtaget af hendes Skjønhed, bigede han kun efter den Lykke, at vordre hendes Mand. Man har ikke fortalt mig, hvorledes det gik til, at den skønne Spanierinde kom under General Lasalle's umiddelbare Beskyttelse; men man veed, at hvad man i Kjærlighed kalder Tilfælde, stundom kun er en Virkning af Hjertets Planer, og jeg tænker, at Carolines Hjerter, ved denne Tilnærmelse, har været stærkt med i Spillet. General Lasalle havde, som elskværdig Franskmænd, taget hende i sin Varetægt, og Tapperhed forbandt sig med Skjønhed. Caroline elskede lidenskabeligt, men hendes Kjærlighed var reen. Hendes unge, aabne Hjerter dannede sig en

Roman af platonisk Lyksalighed, der er saa sjelden under hendes Fædrelands glødende Himmel. Helten i denne Roman vilde uidentvivl have stillet Episoderne anderledes, hvis ikke Tilfældet havde fremkaldt en Udvikling, der vel ikke var meget gunstig for de Elskendes Ønsker, men dog svarte til deres fortræffelige Egenheder: der fordredes nemlig, at de skulde opoffre den sødeste af alle Svagheder for Erkjendtlighed og Ære.

Jeg vil indføre Carolines Ægtefælle talende.

„Jeg sølte ret vel, sagde han til mig: at en Mand uden Arm, en gammel Karl, som jeg, ikke kunde have meget Tiltrækkende for en ung, smuk Pige; men Caroline havde, medens jeg martredes under de fordømte Chirurgers Hænder, seet saa ømt paa mig, at jeg tog Medlidenhed for Kjærlighed, og, i denne Overbeviisning, lod mit Hjerte frit Løb. Du har gjort et herligt Bytte! sagde jeg til mig selv: Du har en Rang, en Orden, alt Muligt; kun en Kone fattes Dig endnu. Jeg vilde just gjøre hende mit Andrag, da de Saarede bleve bortskaffede, og vi kom fra hinanden. Jeg var ude af mig selv, og der feilede ikke meget i, at jeg havde skudt mig en Kugle for Panden. Da fortalte en Underchirurg mig, at min skønne Spanierinde var i Madrid som — General Lasalle's Elskede! Det kunde jeg ikke troe. Caroline syntes mig saa dydig og tilbageholdende, men jeg vidste ogsaa, at min General var en farlig Medbeiler. Intet Dieblis betænkte jeg mig. Jeg tilskrev ham:

„Den unge, overordentligsmukke Spanierinde, som De har hos Dem, har jeg reddet ved Cabecas. Jeg elsker hende indtil Naseri, min Hr. General, men i al Ærbarehed, thi jeg vilde ægte hende. Jeg hører, at hun næsten er Deres, men kan ikke troe det. De kan ikke ægte

hende. Send hende til mig; thi jeg forsikkrer Dem —
 Tabet af Caroline vilde bringe mig til at forbande
 min Skjebne."

Min gode, min herlige Caroline kom til mig. Dette, min Herre, er hendes egne Ord: „Fra den Dag af, jeg saae den berømte General, hvis Fortjenester De lovpriiste uafsladeligt, tilhørte mit Hjerte kun ham. Jeg tænkte ikke, at De sølte Kjærlighed for mig; men jeg glemmer aldrig, at jeg skylder Dem mit Liv og min Ære. Livet offerer jeg Taknemmeligheden, og skjøndt jeg har tilstaaet Dem en Eidskab, hvis Gjenstand De ikke var, er dog min Ære ubesmattet. Her er min Haand; Deres Bestemmelse skal være min."

Jeg troede min Caroline paa hendes Ord, og jeg gjorde vel deri, thi havde hun end skuffet mig, som hun ikke har, burde jeg da ikke alligevel have anseet det for en høihjertet Handling, at hun kunde løsrive sig fra en Mand, som hun tilbød, for at hengive sig en Anden, der ei havde anden Fordring paa hende, end Taknemmelighedens?

Paa Grund af min Vunde fik jeg min Afsted. Caroline, som ingen Lyst havde til Klosterlivet, samtykkede med Glæde i, at følge mig til Frankrig. I Mont de Marhan bleve vi viiede. Jeg fik et Brev fra General Lasalle, som gjorde mig den skjønnne Caroline dyrebare, end om hun havde havt en Medgift af 100,000 Francker.

„Deres Caroline, skrev han: er et Mønster paa rene Sæder. Hun tilstod mig, uden Umsvøb, sin Kjærlighed, men tilføiede ligesaa aabenhjertigt: „Jeg kjender Deres Forbindelser, jeg kan ikke vorde Deres Hustru, og paa andre Vilkaar vorder jeg aldrig Deres."

Min gamle Kammerad! En saa dydig Pige maa vorbe
 en god Kone. Lad mig see, at jeg kan have en Gud-
 søn, inden Aaret er omme."

Jeg kan ikke skildre Dem min Lykke. Caroline har
 forbudt mig, at nævne hendes Kjærlighed til min for-
 dums General, men selv i de ømmeste Diebliske tale vi
 derom, som om en Ting, der er forbi.

Da vi kom til Paris, blev Caroline syg. Af
 hendes Phantasier kunde jeg vel skjonne, hvilken piinlig
 Anstrengelse min Lykke kostede hende, og mangengang
 gjorde jeg mig Behreidelser desangaaende. Af, kjendte
 De hende gandske, da vilde De beundre hende.

Med den skrækkelige Efterretning om Generalens
 Død, frygtede jeg at miste hende, og fra den Tid af saae
 jeg hende langsomt henvisne. Jeg kan kun opmuntre
 hende lider, naar jeg fortæller hende, hvorlunde han
 fandt en Død, hans ædle og hæderlige Løbebane vær-
 dig. Af, kunde De see, og jeg haaber, De vil en-
 gang saae det at see, hvorledes min Caroline sætter
 sine skjonne Hine paa mig, med hvilket Udtryk hun
 trykker den Haand, jeg endnu har, til sit Hjerte, naar
 jeg siger til hende: „Dyrebare Caroline, sig en Død
 bør ikke styrte os i Fortvivelse. Med bitter Smerte
 maatte vi begræde ham, naar han var falden under an-
 dre Bannere, end dem, hans Mod allerede kaarede sig
 i Drengaalderen. Men, i Spidsen for sine Krigere at
 træffes i Vanden af en fjendtlig Kugle, at døe, som
 den urokkelige Lafalle døde ved Wagram — sig en
 Hædersdød maa overvinde Smerten. Den Stolthed,
 at tilhøre et Land, der frembringer slige Krigere, maa
 være den skjønneste Trøst." — Saa trykker Caroline

mig til sit Hjerte, og siger : „Ja, Du har Ret, jeg føler det, jeg er frastfindet, og denne Følelse vil først forgaae med mit Liv!“

Bagtmesteren har nedsat sig mellem Brügge og Ostende. Caroline har skænket ham en Søn, der hedder Carl Ludvig, som hans General. Engang har han ført sin Kone og sit Barn til Mæg, for, ved General Lasalle's Billed, som Staden har ladet opstille paa Raadhuset, at fornye Erindringens og Taknemmelighedens Løfter.

I Maret 1821 har jeg seet dem igjen. De levede roligt, men ikke gandske lykkeligt. Caroline sagde : „Lykkeligt! Det er umuligt. Han er ei mere, og i hans Liv hvilede Lykken.“

W.

T r e f o d e n.
Et Sagn fra Oldtiden *)

af
Fr. Sneedorff Birch.

En Aftenstund gik to milesfiske Kjobmænd ved Havbredden paa Den Kos. Solen var i sin Nedgang og belyste med rødligt Skjær en fritstaaende Klippe, som ragede frem over Havfladen og paa hvilken en Fisker sad, udspændende sit Net. Pludselig udbrød den Ene af de Vandrende, med tankesuldt Blik paa Bølgerne, i følgende Ord: „Philotas! Jeg tvivler vel ingenlunde om, at Du vil smile vantro ved det, jeg har at meddele Dig, og dog kan jeg ikke andet end fortælle en høistforunderlig Drøm, som afbrød min Sovn den sidste Nat, jeg tilbragte i Milet før vor Afreise. Det forekom mig, som om jeg gik ved Strandbredden og beregnede den mulige Binding, som ved min forestaaende Reise kunde blive mig til Deel. Da svævede pludselig en glimrende Sky henover Bølgerne, og midt i den stod vor Skytsgud Hermes, omspillet af rødlig Glands, med Slangestaven i den høire Haand. „Daare! udbrød han: Hvi søger Du Lykken fjernt fra Dit Fædreland; ikke

(26*)

*) Stoffet til denne Fortælling er taget af Plutarch's Solon, og i nyere Liber ogsaa bearbejdet af Andre, s. Ex. Stampeel. Indklædningen og Behandlingen er min egen.

i fremmede Egne blomstrer den, dybt i Bølgen ligger den, skjult for Dit Blik, paa Bunden af Havet, som omgiver Dit Fødested." Med disse Ord pegede han paa et enkelt Klippestykke, som hævede sig over Bølgerne og forsvandt. Drømmen gjorde et sælsomt Indtryk paa mig: „Stand! udbød jeg: Stand Din vingede Flugt, Mayas evig unge Søn *) og lad mig ikke her tilbage, uvis om Betydningen af Din Tale." Da vaagnede jeg ved den heftige Bevægelse, hvormed jeg i Søve strakte Armen ud efter den Flygtende. Men Drømmen stod levende præget i min Phantasi, og i denne Aftenstund er Erindringen vaagnet med dobbelt Styrke. Du veed, at jeg er født paa denne Ø og, hvad der muligt vil forekomme Dig utroligt, eller som et tilfældigt Blændværk, hiint Klippestykke, som rager frem af Havet, minder mig levende om det, Guden viste mig i Drømme. Da Menelaus førte Helena med sig fra det erobrede Troya, opstod en voldsom Storm, som truede med at nedsænke Skibet i Afgrunden. I denne farlige Stilling, fortæller Sagnet, fastede Helena en herlig Tresod af Guld ud i de stormende Bølger, offrende den som en Gave til Neptun, naar han dæmpede Stormen og lod de Seilende lykkelig naae deres Hjemstavn. Havets Gud bønlyttede hende, og dybt i hans vaade Bolig ligge Tresoden endnu skjult for de Dødeliges Øie. Hvad om Hermes ved sin Aabenbaring har villet give mig et Bink om, at jeg skulde være den Lyk-

*) Hermes, Romernes Mercur, var efter Fablen, en Søn af Jupiter og en Datter af Atlas, Maja.

felige, som efter sex Aarhundreder atter drog den forborgne Skat frem for Dagens Lys?"

"Drømmer! afbrød Philotas den Talende: Et falst Blændværk skuffer Dig; troer Du virkelig, at Drømme komme fra Guderne? Nei! Det var kun Din Indbildningskraft, der foregjøgledte Dig et tomt Syn, og ingensinde vil hiin Forjettelse blive opfyldt, som Du selv har lagt i Din ophidsede Phantasies Foster."

"Vel! gjentog den Anden: Ikke desto mindre følger jeg dog en uovervindelig Lyst til at prøve, om hiin Drøm er uden Betydning eller ikke. Lad Fiskeren kaste sit Net ud i Havet, og lad os i Forveien affjøre ham Drættet. Tænk paa det gamle Sandsagn: at Lykken ofte findes, hvor de Jordiske mindst vente den."

Philotas rystede vantro med Hovedet, men hans Staldbroder lod sig ikke forstyrre, og nærmede sig den Gamle, som reiste sig fra sin Plads, da de Andre gik ham imøde over den smalle Bro, der forbandt Klippen med Havbredden. Snart vare de enige om Betalingen af Fangsten. Fiskeren lod Garnet glide ned i Havet, og forventningsfulde oppebiede de Reisende Diebliffet, da han atter trak det op. Hvo skildrer den vantro Kjøbmands Forundring, da den Gamle drog Garnet op paa Klippen, og mellem de sprællende Fisk, blank og skinnende, Tresoden kom for Dagens Lys, som gjennem Aarhundreder havde ligget skjult paa Havets Bund. "Vor Lykke er gjort!" jublede begge Kjøberne. — "Sagte, sagte, mine Herrer! afbrød den gamle Fisker: I har kjøbt Fiskene af mig, som jeg drog op i Garnet, men hvad der forresten befandtes i sam-

me, er min lovlige Eiendom." — „Hvad? Du gamle uforfammede Knark! udbrød Philotas: Har vi ikke betalt Dig for Alt hvad Du fangede, uden Hensyn til, om det var Fisk eller Andet?" — „Ingenlunde, dyrebareste Ven! gjenmælte Fiskeren med et listigt Blik paa den Forbittrede: Trefoden er min, Fiskene maae I gjerne beholde, og gid de maae smage Eder vel, jeg ønsker god Appetit; men Guldet, ja Guldet, som I spidser Eders Næse efter, faaer I ikke, om I saa var Neptun selv." Nu vare gode Raad dyre; Fiskeren værgede sig med Arme og Been paa det mandhaftigste, da Philotas med Magt vilde berøbe ham Klenodiet. Endelig fik hver af dem fat i sin Side af Trefoden, og nu trak de hinanden frem og tilbage, til stor Gammen og Glæde for Deboerne, som allerede begyndte at strømme sammen, nysgjerrige for at erfare Sagens Beskaffenhed. De tre Kæmper nappedes om Guld: foden, som om det var tre Hunde, der sloges om det samme Stykke Kjød. Folket jublade og klappede i Hænderne. Adskillige af Pøbelen søgte at ægge de Stridende til forøget Kamplyst. En af dem gik hen til Fiskeren, knæpsede ham paa Næsen og udbrød: „Nerr, nerr! Grift, gamle Bavian! Lad de Andre ikke vippe Dig af Pinden!" — „Nerr, nerr!" gjentog som Ekko den forsamlede Folkesmasse, og hele Pladsen gjenlød af stingrende Latter og Jubelskrig. Endelig bemærkede Philotas, hvorlunde Pøbelen havde dem til Bedste, han sagde derfor til sin Rejsesælle: „Hvad! Skal denne gamle arrige Mand berøbe os vor lovlige Eiendom? Nei, saalænge der er Rejsfærdighed til paa Jorden, skal Ingen fratage os den. Afsted til Dommeren!"

Med disse Ord greb han fat i Fiskeren, og trak ham ved Skjægget efter sig. Folket ledsagede dem til Dens Magistrat, men de høivise Herrer vidste hverken ud eller ind i denne fortviede Casus. Den første Øvrighedsperson, som i tyve Aar havde stude- ret til juridisk Embeds-Examen under den vise Solon's Manuduction, stirrede med fortvilet Blik paa de Stridende. Forgjæves søgte han at tilbagekalde i sin Erindring alle de Forordninger, Rescripter og Mandater, hvilke i denne forviklede Qvæstion kunde bidrage til Sagens Oplysning. Al hans Stræben var til ingen Nytte; Tankerne løb sammen til Klum- per i hans Hjerne, ligesom Fløde i Tordenveir, og ikke en fornuftig Idee vilde opstige i hans Forstands Hækkelse. Omfider gav han den Kjendelse, at Trefoden skulde files i tre lige store Stykker, og hver af Parterne nøies med sit, Fødderne skulde for- inden skæres af og gives som Salarium til Dom- meren; men Klagerne vare ingentunde tilfredse med denne Kjendelse, ihvor skarpsindig den end syntes at være udtænkt. Der var derfor intet andet til- bage, end at henvise Parterne til Areopagiternes Domstol i Athen. Men selv disse Grækenlands berømteste Dommere vidste ikke at rede sig ud af Sagen paa anden Maade, end ved at indstille den til det delyphiske Orakels Afgjørelse. Apollo's Præst, hvis Svar, som en umiddelbar Indskydelse af Gud- dommen, maatte ansees her infallibelt, gav den my- stiske Kjendelse: „at Trefoden skulde tilfalde den Vise.“ Da nu ingen af Parterne med Rette kunde gjøre Fordring paa nogen betydelig Rang i Wiisdommens Tempel, var det en Selvfølge, at baade Kjøbmændene og Fiskeren fik en lang Ræse,

istederfor den attraaede Skat. Den stakkels Mand, som ved sin Drøm havde givet Anledning til det Hele, hængte sig af lutter Fortvivlelse, og da hans Ven kom til ham, før han endnu var rigtig død, tilraabte han ham med svag Stemme de indholdsrige trøstende Ord: „Gaf hen og gjør ligesaa!“ Den Anden betænkte sig imidlertid og fandt det fornuftigere, at tøve saalænge med at døe, til den lange Knokkelmand med Leen afhentede ham i hvistegen Person. Fiskeren sprang ud i Søen og blev efter Sagnet forvandlet til en Flynnder, hvilken Metamorphose allerede noksomt gav tilkjende, at hans Wiisdom ikke maa have været af stor Betydning, eftersom Guderne fandt for godt, at omskabe ham til en saa ubetydelig Fisk, hvis Evner i aandelig Forstand, efter Ordsproget, kun ere af temmelig maadelig Bestaaffenhed.

Areopagiterne vare imidlertid ikke stædte i ringe Forlegenhed ved Oraklets dunkle Svar. Rigtig nok var der ingen af Dommerne, uden at han jo ansaae sig selv for den Viseste, men hvad hjalp det? Her kom det ikke an paa, hvem der holdt sig selv for den Viseste, men hvem Andre ansaae derfor, og til al Ulykke var der dengang i Grækenland ikke mindre end syv vise Mænd, som i Wiisdom fast bleve anseete for lige. Endelig besluttede Raadet, at tilbyde enhver Enkelt af Disse den forstelige Tresod, og da at overlade samme til Den, som vilde tage derimod, og i Wiisdom give sig selv Forrangen. Derfor reiste to af Areopagiterne, Eurybates og Kleophas, som Gesandter til den vise Thales i Milet, hvem man næsten var tilbøielig til at ansee for den med Wiisdom meest Begavede

blandt Grækerne. At Barbarer og andre udenlandſke, ucultiverede Nationer bleve udelukkede fra Bæddeftriden, var ganſke rimeligt og naturligt, om end ikke billigt. Gefandterne reifte med Trefoden til Milet, men bleve ikke lidet forundrede, da Thales med Beſtemthed nægtede at tage mod Gaven. „Folk kalde mig viis, ſagde han til de to Udfendinger: men Guderne og jeg ſelv veed beſt, hvor langt jeg er fjernet fra Viisdommens Kilde og Udspring. Mangen Tvivl ængſter mig, ſom jeg ikke mægter at løſe, og kun Den er viis, der er paa det Rene med ſin egen Overbeviisning.“ Saaledes talte denne ſtore Mand om ſig ſelv, og gav ved ſit Svar tydeligt tilkjende, at han ſtod paa et langt høiere Trin af Viisdom, end alle de høivise Dommere, ſom i deres Hjerter forlængſt havde tildømt ſig ſelv den omtviftede Trefod.

Med uforrettet Sag begave Eurybates og Kleophas ſig nu til Myſon i Sparta: denne viſe Mand var iſær bekjendt for ſin Urrighed og ſit bidſke Temperament. Neppe havde han fornummet Gefandternes Tilbud, før han ſprudede Tyr og Flamme. „Hvad? udbrød han: Hvad ſkal jeg med Eders Trefod, I forkeerre Menneſker! Troer I maafkee, at jeg ikke har nok i mine to Been at gaae paa, ſiden I vil forære mig tre gratis, eller bilder I Eder ind, at jeg vil agere Spaamand og bruge Trefoden ſom Throne, hvorfra jeg dicterer mine Drakelsvar? Afſted, pak Eder! og lad mig være i Fred med Eders bagvendte Andragender! „Da nu Eurybates, med dyb og ydmyg Bøining, tog Trefoden frem og lod den spille i Solen, for om muligt at bringe den viſe Mand paa andre Tanker, blev

denne endnu mere forbittret, greb Klenodiet med Haanden og fastede det i Hovedet paa Talerne. Run ved en behændig Bsining undgik disse den til: tænkte Salve, og Cleophas hvistede til sin Reisesfælle: „Lad os gaae! Den gamle arrige Mand vil neppe lade sig nøie med at have fastet Trefoden efter os, men lader endog til, at ville slynge sine Robbertøffer i vore Hoveder. Det bliver derfor raadeligst, i Tide at undgaae Faren.“ Med disse Ord trak han sin Reisesfælle efter sig ud igjennem Deren. Neppe vare de komne i Gangen, før den vise Nyson's Løfter fusede tæt forbi deres Ører. „Sandhed! udbroød Cleophas: Folk i Grækenland maae danne sig forunderlige Begreber om Viisdommens Polshøide; jeg idetmindste har altid troet, at Viisdommens Begyndelse yttrede sig deri, at man forstod at dæmpe sine Lidenskaber. Denne gamle pedantiske Nyson skaber sig derimod snarere som en Ubekat, end som en viis Mand.“ — „Du tager feil, kjære Ven! gjenmælte Eurybates med et sarkastisk Smil: Den vise Nyson har valgt sig Minerva's Ugle til Forbillede og Mønster i sin Udfærd. Dette misanthropiske Dyr er, som Du vel veed, af en bidst og arrig Natur, naar de andre Fugle nærme sig det.“ — „Fortræffeligt! gjentog Cleophas: Han synes mig virkelig ogsaa i andre Henseender at have temmelig megen Liighed med en Ugle. Hans Dine rulle, liig denne Fugls, som to Ildhjul omkring i det surede, med Skjæg begroede Ansigt, og hans krumme Næse har en frappant Liighed med et anseeligt Uglenæb.“

Under denne Samtale vare begge Gesandterne komne ud paa Gaden. Da de bemærkede,

hvorlunde den vise Nyson stak sit Hoved ud af Vinduet, for at see efter dem, udbrød Begge eenstemmig: „O Du Pedantus, Pedanta, Pedantum! Du, hvis Philosophie gaaer ud af den sunde Menneskefornufts Centrum, ind i Peripherien af uendeligt Nonsens. O Du herlige Philosophus! som troer at herske over Wiisdommens Rige, uden at bemærke de lange Midasører, som pryde Dit ærbørdige Uglephysiognomie.“ Med disse Ord bortskjernede de sig, rystede Støvet af deres Fødder, og begave sig til Solon i Athen.

Den vise Solon sad med sin Slavinde Rhodope paa Skjødets, da Gesandterne traadte ind til ham. Eurybates forebragte i en ziirlig Tale Draklets Kjendelse, og tilbød Athenens Lovgiver Trefoden. Rolig hørte Denne paa hans Foredrag, men sukkede dybt, da det var tilende. „Mine Venner! svarte han: Jeg kan ingeniunde tage imod den tiltænkte Gave. Hvori bestaaer den sande Wiisdom? Mon ikke deri, at man holder Lidenstaberne i Lomme. Men, desto værre! Jeg kan ikke med Grund rose mig af at være i Besiddelse af denne Egenstabs. Mine Medborgere lønne ofte mine Foranstaltninger til deres Bedste med Utafnemmelighed, og dette sætter mig tidt i ondt Lune. Kun Den er wiis, som formaaer at bevare et roligt, ubøiet Sind i Nedgang, som i Modgang. Denne Pige, som her sidder paa mit Skjød, er min eneste Trøst og Støttestav paa denne Jord, naar jeg, mismodig over mine feilslagne Forhaabninger, hensynker i mørk Grublen. Men troer I, at hun altid finder sin Glæde i, at forjage Sorgens Skyer fra min Pande? Intet mindre! Thi neppe gives der

nogen mere lunefuld eller vægelsindet Skabning paa denne Jord, hun piner og plager mig idelig med de urimeligste Forlangender, og hvad der er det Værste, jeg har ikke Kraft nok til at løsrive mig fra hende, eller at unddrage mig hendes Herredømme."

Slavinden, som hidtil rolig havde lyttet til den gamle Solon's Tale, afbrød ham nu, idet hun slyngede den hvide Arm tættere omkring hans Hals og med Haanden sagte rykkede ham i Skjægget: „Vise Solon! Stakkels gamle Dreng! I Sandhed, Du er ret at beklage! sagde hun: Men vær kun rolig, Du har jo dog i ethvert Tilfælde mig, Din Alderdoms Trøst og Støttestav, tilbage." I dette Dieblik lød en forvirret Lummel ned ad Gaden; Larmen tiltog bestandig, og pludselig fløi en vældig Steenregn ind til de Forsamlede. Solon sprang op fra Arnestedet, hvor han forhen havde siddet, og rev Haaret af sig med fortvivlede Miner: „Utaf: nemmelige Folk! raabte han med qvalt Stemme: Saaledes lønner Du mine Belgjerninger! Fordi jeg vil bringe Orden og Rolighed i Staten, skal jeg mishandles med Steenkast!" Eurybates og Kleophas fandt det ikke raadeligt, at opholde sig længer paa dette farlige Sted, hvor Stenene hvinede dem omkring Dreerne, men anbefalede sig med dybe Komplimenter.

Deres Reise gif nu til Bias i Priene. Denne vise Mand modtog dem med bedrøvet Mine og lod til at være hensunken i stum Fortvivlelse. Sans hørte han paa deres Andragende, rystede med Hovedet og udbrød: „Ak! Jeg er det ulukkseligste Menneske paa Jorden! Min Hund er død af Koldfeber i Nat, den sidste Ven jeg havde her tilbage er mig

nu berøvet. Gid Draftet vilde gjøre den levende igjen og forskaane mig for sine Guld- og Klenodier, thi hvad er al Magt og Herlighed mod et dødt, levende Væsen?" Han viste nu paa en høflig Maade Gesandterne Døren og bad dem om ei at forstyrre hans Smerter og Bedrøvelse.

Mismodige over deres Sendelses uheldige Udsald begave Kleophas og Eurybates sig til Pittakus paa Lesbos, men en uheldig Stjerne syntes at hvile over deres Bestræbelser. Pittakus vægrede sig paa det Bestemteste for at modtage Treforsiden. „Jeg kan være viis nok som Hersker over mit Rige, dog, mine Venner! det er ei nok for en Konge, at han er en god Regent, han maa tillige være elskværdig som Menneske, og i denne Henseende mangler jeg alt for meget til at kunne for tjene Navn af Viis, end sige Navn af den Viseste." Med disse Ord vendte han Gesandterne Ryggen, og syntes ikke at have Lyst til at tale mere med dem.

De to Udsendinger reiste nu til Chilon i Sparta. Men neppe ankomne erfare de, at den Vise havde begivet sig til Olympia, for at bivaane sin Sønns Kamp med Atlethen Polydamas. De forføiede sig desaaarsag hen til denne Stad, hvor de ishmiske Veddelege hvert femte Aar bleve holdte. De betragtede noie den vise Chilon's Miner og Udsærd, medens hans Søn kæmpede med Atlethen. Man saae tydelig hvilken levende Andeel han tog i Brydningen, og da nu omfider Atlethen bukkede under for sin Modstanders kraftige Armetag, sank han med lufte Dine i en dyb Asmagt. Glæden over Sønnens Seier havde berøvet ham al Sands og

Samling, og da han endelig kom til sig selv igjen og fornåm de Reisendes Tilbud udbød han: „D lad mig være i Fred! Den, paa hvem Lidenfka: ber og Sindsbewægelse kunne virke i den Grad, at han glemmer Alt udenfor sig, kan neppe gjøre Fordring paa Naavn af den Viseste.“

Nu begyndte Kleophas og Eurybates for Al: vor at misroivle om deres Sendelses heldige Udfald; thi af Grækenlands syv Vise var kun Kleobulos i Lindus tilbage, og efter de foregaaende, spildte Forsøg at domme, syntes der kun at være liden Rimelighed for, at Kleobulos vilde tage imod den omtvistede Trefod. Ikke desuomindre begave Gesandterne sig til Lindus, som var beliggende paa Den Rhodus. De traf ikke Fyrsten hjemme, ved Indtrædelsen i hans Pallads; hans Datter Theone modtog dem med den Forsikkring, at hendes Fader snart vilde komme tilbage fra Folkeforsamlingen. Eurybates og Kleophas vare ganske fortryllede ved den unge Piges Skjønhed og den Aand, som lyste frem af alle hendes Svar. Timerne hensvandt umærkeligt, og da hun beredte dem paa Kleobul's Tilbagekomst, som efter Tiden ikke kunde være langt borte, ønskede de intet inderligere, end at han endnu vilde tæve en Stund med at komme hjem, for at de usforstyrret kunde fortsætte den begyndte Samtale. Endelig traadte Fyrsten ind, klædt i sin kongelige Dragt. Purpurkaaben flagede løst om hans Skul: dre og et af Diamanter funklende Baand slyngede sig som Diadem gjennem hans hvide Sollokker. I forunderlig Modfætning til denne kongelige Pragt

stod Pigens simple, men smagfulde Klædning, som i lette Folder ombølgede de yndige Former, og da Eurybates betragtede dem Begge, forekom den gamle ærværdige Hersker ham som en ærefrygtbædende Zeus, medens Theone fremkaldte Tanken om Olympens ungdommelige Hebe. Rolig hørte Kleobulos paa de to Udsendingers Andragende, og da de havde udtalt, vægrede han sig besteden for at modtage deres Gave. „Kun Den er viis, udbrød han: som bevarer Gudernes Forskrifter i et reent Hjerte, hvis Sjæleævner i harmonisk Samklang stræbe efter Fuldkommenhedsidealet. Men hvad mig angaaer, da tør jeg ingenlunde gjøre Fordring paa Navnet af en Viismand, thi min Aand flæber endnu med al sin Kraft fast ved det Jordiske, og Støvet tynger dens Vinger, naar den med dristig Flugt vil hæve sig til det Guddommelige og Evige. I denne Henseende er min Datter langt visere, end jeg. I hendes Hjerte, som banker varmt for Andres Held, forener den barnlige Tro og Hengivenhed i Gudernes Villie sig med reen og hellig Begeistring for alt det Sande og Gode. Dog forbyder Besteden hende at tage imod Gaven, som hun i Virkeligheden er langt værdigere til end jeg.“

Med denne Bested reiste Eurybates og Kleophas tilbage til Athen, hvor Arcopagiterne geraadede i stor Forlegenhed ved Sagens uheldige Fremgang. Endelig besluttede de at indbyde alle Grækenlands syv Viser til en Sammenkomst hos Perikander, Korinths Eneherker, hvor de da i Fælledsskab vilde afgjøre, hvem Trefoden skulde tilfalde.

Et Tilbud underrettede Periander om Raadets Beslutning, og Forsamlingsdagen blev bestemt, paa hvilken alle de vise Mænd lovede at ville give Møde.

Foruden disse indfandt sig det hele Arcopagus for at overvære Forsamlingen. Paa et med friske Laurbærgrene og Viinløv smykket Alter blev Tresoden opstillet og ombunden med Roser og Myrtekviste. Alle de Indbudne vare forsamlede i Periander's Kongeborg, ogsaa Kleobulos med sin Datter havde indfundet sig. Den vise Thales yttrede, at man først maatte være enig om at bestemme Wiisdommens Begreb og Væsen, før man gik over til nogen videre Undersøgelse. Da nu Philosopherne bleve adspurgte om deres Mening, viste sig en forunderlig Modsigelse mellem deres Begreber om Wiisdommens Ideal. Thales angav en uroffelig, paa faste Grundfætninger hvilende Karakter, der blev sig selv liig i Modgang som i Medgang, at være Wiisdommens Særkjende. Bias paastod, at den yttrede sig i en fornuftig Indskrænkning af Menneskets Fornødenheder. Solon bestemte dens Væsen saaledes, at den fornemmelig aabenbarede sig i Fornuftens bestandige Herredømme over Villien. Mysisen opstillede den Sætning som den øverste: „Stræb at drage gavnlige Slutninger af det Forbigangne med Hensyn paa det Tilkommende.“ Pittakus troede at finde Wiisdommens Ideal i Løsrivelse fra alt Sandseligt og Stræben efter Forening med Guddommen. Chilon yttrede, at kun Den var wiis, som havde erhvervet sig en nøiagtig Kundskab om sig selv og sine Evner; og Kleobulos forklarede Wiisdommens Begreb saaledes, at den bestod i barnlig Tro, forenet med Hjertets Eenfold og Reenhed.

Eurybates meente, at Alcobul's Datter ogsaa burde have en Stemme i disse vigtige Forhandlinger. Rødmende svarte hun: „Jeg vover ikke at fremsføre nogen Mening i denne Sag, kun troer jeg: at Viisdom bestaaer i Alt det tilsammen taget, som de Vise have anført. Ingen Dødelig fortjente nogensinde Navn af den Viiseste, Guderne forbeholdt sig selv denne Egenskab, thi kun den høieste Aand, som mægter at overskue Fortid, Nutid og Fremtid med et eneste Blik, som kjender Alt tilligemed de Midler, som paa den hensigtsmæssigste Maade fremme det Heles Bedste, kan gjøre Sordring paa Viisdom.“

„Saa er det! jublede hele Forsamlingen i eenstemmigt Chor: Kun Guderne tilkomme Trefoden. Ingen Dødelig er værdig til at modtage den hellige Gave!“

Forsamlingen skiltes ad; Hellena's Trefod blev skjenket til Apollo i Delphi.

D ö n i n g h o v e d e t.

En Novelle.

Muntert Liv og høimælet Jubel herskede i det heidelbergiske Bertshuus, kaldet „Zum faulen Pelz,“ gjenlydende i den høie, rummelige Skjenkestue, som, liig en gammel, ærværdig Reliquie fra fordums Tid, havde vedligeholdt sig og endnu vedligeholder sig den Dag i Dag.

Gjennem de smale Vinduers runde Glasruder indbrød allerede den tidlige Skumring, thi November skjulte, med sine mørke Skyer, den blaae Himmel, uophørligt nedsendende Sne, parret med Regn. Ved lange Egeborde sadde, paa Bænke og grovtudskkaarne Træstole, Borgermænd og Studenter samdrægtigt tilhøbe, og hvilede efter forrettet Arbeide, vederkvægende sig ved det kraftige Ol, der perlede som Rhinskvinn i de store Glas.

Ellers pleiede man kun at fordrive Tiden med Drik og lystig Skjemt; i Aften blandede sig mangt et Uvørsord i Glasfenes Klang og Lærernes Skjemtsomme Tale. Den Frankfurtske Tidende, som ellers neppe værdigedes et Blik, gik fra Haand til Haand, thi Preusserskongen Friths og hans Hær vare det Hjul, som satte alle Underholdningens Traade i den hurtigste Bevægelse.

Man skrev Aar 1756, og over Tydsklands Egne lyfte Krigens blodige Fakkell. Det skønne Schlesien, med sine velsignede Marker, hyggelige Enge, rige Bjerge og seilbare Floder, var af Kongen, der nys havde bestegit Thronen, erobret fra Østerrige. Kei-

serinden, Maria Theresia, kunde ikke forbinde dette Tab, og Tanken om Schlesiens Gjenerobring, var det eneste, som sysselsatte hende. Hemmeligt overtalte hun derfor Polen, Sverrig, Frankrig og Rusland til et Forbund mod den fjætte Thronhelt, og Franskmænd og Kosakker, Svenskere og Tydskere, Polakker og Siebenbürgere, Kroater og Kalmukker, rustede sig, for at angribe og tilintetgjøre Preussens, der stod indskrænket til sine egne Kræfter, og kun havde en ringe Hjælp fra Engelland at vente.

Uundgaaelig havde Preussens Undergang været, havde Kongen ikke faaet hemmelig Underretning om, at Krigens Hydra vilde vælte sig frem af sin Hule, for at beseide hans aabne Rige. Saa mange mægtige Modstanderes forenede Angreb syntes at gjøre Kampens Udfald tvivlsomt. I Prospekt viste det tværtimod en Ræd af lette, næsten blodløse Triumpher, der endtes for Preussen med en hvist ufordeelagtig Fred.

Men man glemte, at Kongen kunde byde over en Hær af tro, øvede Tropper og over et fyldt Skatkammer. Og disse Fortrin vidste han at benytte med kyndig Aand, thi neppe havde Fienderne begyndt deres Rustninger, neppe besatte de deres Standquartierer fra Pyrenæerne til det kaspiske Hav, før Preusserskongen, reisende sig som en Løve fra sit Leie, greb til Sværdet, og, selv i Epidsen, faldt ind i Sachsen med en Krigsmagt, som Hertug Sardinand af Brunsvig og Hertugen af Bevern kommanderede under ham.

I største Hast samlede sig den sachsiske Hær, og slog en Leir ved Böhmens Grændse, ikke langt

fra Pirna, ladende den preussiske Hær Weien aaben til Landets Hovedstad, som snart var besat. Kun betænkt paa, at stille sig mod Fjendens Sværd, havde man forsynet sig med Palisader, men ikke med Brød; de frygteligste Fjender, Mangel og Hunger, begyndte at rase i den sachsiske Leir, og kun Efterretningen om en østerrigsk Hærs Fremmarsch fra Böhmen, formaaede nogen Tid at opreise det dybt sunkne Mod. Desto snevrere indsluttede Preusserhæren den fjendtlige Leir, og to Hærskarer, under Feltmarskalkerne Keith og Schwerin, trængte ind i Böhmen, for at iagttage de fremrykkende Østerrigers Bevægelser og forhindre de indsluttede Sachseres Undsætning.

Midt i Octobermaaned drog den sachsiske Hær, haardttrængt af Mangel og Nød, ud af sin næsten ubetvingelige Leir, for at slaae sig gjennem Preusserne. Men Planen mislykkedes. Man saa sig nødt til at strække Gevær, og hele Hæren faldt i Krigsfangenskab. Officererne afskedigedes; de Øvrige maatte sværge Seierherren Trostabseden. Ti Regimenter forbleve uadskilte, og fik preussiske Anførere, Faner og Uniformer; de Øvrige bleve, tillige med Kavalleriet, stukne under preussiske Troppeafdelinger.

Saaledes endtes det første Aars Felttog. Østerrigerne trak dybere ind i Böhmen, men Preusserne droge i Winterquarteer i Sachsen og Schlesien.

Denne den preussiske Hærs Seiersdaad under sin Konges Anførsel, satte hele Europa i Forundring, og Mange betragtede den som et Forpil for hele Krigen. Kong Fris og hans fjæffe Hær levede i Alles Mund; de vare derfor ogsaa Gjen-

standen for de Samtaler, som førtes i det nysnævnte Vertshuus i Heidelberg.

Kun Een af Gjæsterne syntes ubekymret om Heltkongen og hans Hær. Stiltiende, tættindhykket i en mørk Kappe, den sorte Hue nedtrukken dybt i Vanden, sad han, støttende sig paa den høire Albue, eensom ved Hjørnet af et Bord, og lod de store ildfulde Dine rulle omkring; foruden dem saae man intet af hans Ansigt, uden den graae, tykke Knebelbart. Allene derfra havde man kunnet slutte til en Krigsmand, hvis ikke Sabelen, der, ved hans Side, stod lænet ved Bordet, havde bestyrket denne Mening endnu mere. Men hvo han var — en tydsk eller en udenlandsk Soldat — det vidste Ingen at angive.

Længe havde den ubekjendte Kriger siddet der, da Døren til Gjæstestuen aabnedes, og en ung, anseelig Officeer i neapolitanisk Krigsdragt treen ind. Næppe saae han sig omkring i Stuen, før hans Blik faldt paa den graae Kriger; strax vendte han sig til ham med venlig Hilsen, som Graastjæggen besvarte med et djernt Haandslag.

To ligesindede Hjerter, som stræbe og gløde for det samme Maal, have snart gennemskuet hinanden, og uden Tilbageholdenhed forretter Munden sin Tjeneste som Tolk. Det skete da ogsaa her, og snart vare begge Krigere inde i en aaben, fortrolig Samtale. Graastjæggen var en preussisk Husarvagtmester, paa Hverving for sit Regiment; den unge Officeer var en Brandenburger, som havde tilbragt nogle Aar i neapolitanisk Krigstjeneste, og var avanceret til Lieutenant i Kongen af Neapels Livgarde.

„See, Bagtmester! sagde Officeren blandt Andet: aldenstund Tydskland rugede i uvirksom Stillehed, som en Orm paa sin steile Klipperede over sine Egg, saa tænkte jeg: gik til Italien, hvor Yngelen, allerede udfloien, rører Vingerne, og hvæsser Næb og Klør. Der kommer Du tilpas, og tøver saalænge, til det samme skeer i Fædrelandet, og Liden opfyldes. Da vender Du hjem, og stiller Dig, med Bryst og Arm, i Kæmpernes Rad. Det Livsregiment, hvori jeg tjente, skulde just indskibes til Palermo, hvor Uroligheder vare udbrudte, da der indløb Efterretning om Kong Frederiks Indfald i Sachsen. Det var nok for mig. Ufortøvet bad jeg om min Afsted, og fik den. Nu er jeg her, for at byde Fædrelandet min Arm.“

„Saaledes sommer det sig en Mand at tænke, der har Hjertet paa det rette Sted! tog Bagtmesteren Ordet, strygende sig om Barten: Men her i Pfalz, Hr. Lieutenant, lader det, som Folk have Hjertet i Munden. Der snakke de syv lange og syv brede om Kongen og hans Hær, ere fulde af hans Tapperhed og kjække Mod, saa de stumme over deraf, som et Glas stærkt Ol, men — det er ogsaa det Hele. Tænk, allerede fjorten Dage har jeg været her paa Hverving; men mener I vel, det er lykkedes mig, at hverve eet eneste Hoved for hvide Haandpenge. En Knøs havde jeg vundet, men som vi rede hid, fik Skurken det Indfald, at løbe sin Bei med samt sine fem Frederiksd'or. Dog — en Pistolkugle gav ham hans fortjente Løn. Det var den Eneste; forøvrigt har Ingen meldt sig. De ville hellere lade sig stifte ind under Hanswürstchoret — jeg mener Rigsarmeen — end slutte sig

frifindet til Preussens Hær. Guden tage mig, om det ikke er en sand Gildesalat, den sammmentrommede Rigsarmee. Schweizerne ere Gulerødderne deri, Darmstädterne de grønne Salatblade, Østerrigerne de blankstrællede Vebler; men hvo Gildene ere, veed jeg min Sandten selv ikke! Thi det Pikante — jeg mener Mod og Krigssind — er skaaret meget sparsomt deri. Vore Husarer og Dragoner hugge vakkert i Fadet, uden at deres Dine løbe over derved. Folkene her ville hellere lade sig hakke i den øvrige Salat, end lade sig hverve til Preussens Hær, og derfor er jeg tilfunds, i Morgen, saasnart Dagen gryer, at bryde op til Sachsen. Vel kunde man med Magt men før jeg skulde presse Rekruter, før vorder jeg ene tilbage med min Skygge."

"Og jeg, Landsmand og Krigsbroder, følger med! tog Lieutenanten Ordet: Jeg længes meget efter Hjemmet, efter det troe Nord. Jeg er hjertes ligkjed af det høitpriste Syden med samt dets Citroner og Snigmorderdolke, dets Guldoranger og Banditer. Thi, ved Gud! Hvor man ei engang midt i Freden kan gaae sikker over Gaden, der fører man ret et Helvedsliv!"

"Tænk Jer blot! vedblev han, efter en kort Pause: Medens jeg laae i Garnison i Messina, gik jeg en Middag, som sædvanligt, op ad den smale Klippesti til Kastellet, for at hente Parolen. Pludseligt træde to Banditer frem bag et Klippestykke, lige imod mig, sætte mig deres Terzeroler for Brystet, og fordre Kaarde, Uhr og Børs. Hvad skulde jeg gjøre? Modværge vilde været Kaseri. Allerede griber jeg til Kaarden, for at levere den

fra mig, men nu bemærker jeg, at de sætte Hanen i Hvile, og samme Dieblif er min Raarde af Skeden, og sidder i den ene Bandits Bryst. Den Anden sigter, men Skudet feiler. Ogsaa ham støder jeg ned, og nu først kunde jeg, tro mit Kald, hente Parolen."

Under flige Samtaler var det bleven Nat. Gjæsterne havde fjernet sig. Lieutenanten og Vagtmesteren vare de Eneste, som endnu sadde i Gjæstestuen. Nu adskiltes ogsaa de, og da Solen næste Morgen blinkede over Neckarbjergets Ryg, saae den allerede begge Krigerne paa Veien til Darmstadt. Tætindhyllede i deres Rapper, trodsede de det onde Veir, som omstormede dem; iisnendekold hylte Vindens vinden dem imøde, pidskende dem Sneen i Ansigtet, saa at Heste og Ryttere lignede levende Marmorstatuer. Ikke destomindre vare Begge veltilmode, og Vagtmesteren smøgede saa lystigt af sin korte Tobakspibe, som om han endnu sad for den fulde Drikande i Bertshuset „zum faulen Pelz."

Det venlige Weinheim dukkede just op for deres Bine i det Fjerne, med sine sneebedækte Taarne og Tage, da de pludseligt hørte adskillige Pistolskud falde. Idet de spejdede trindtomkring, bemærkede de en Vogn, som, omringet af nogle Svende, rullede rast frem, medens et endnu større Antal Ryttere forfulgte den.

Pludseligt raabte Vagtmesteren, efter lang Stirren: „Det er Dragonvagtmesteren med sit hvervede Mandskab! Man forfølger ham. Det kommer der ud af den fordømte Pressen. Nu sidder han i Sølen, og man skal trække ham op. Men hvorledes?

Forfølgernes Tal er stort. Seer J, Lieutenant — i Bognen ere pressede Rekruter, det seer jeg tydeligt."

Da faldt atter et Pistolskud, og En af Dragonvagtmeesterens Mandskab styrtede hovedfulds ned af Hesten. „Han staar svaerkigen op igjen! raabte Husarvagtmeesteren: Ved Gud! Naar Rekruter koste Soldaterblod, ere de for dyrt betalte, helst naar slig en dygtig, øvet Dragon maa bide i Græsset, thi han er mere værd end tolv Glødestjægge, som endnu intet Krudt have lugtet."

Bognen havde imidlertid nærmet sig paa Skudvidde, og Vagtmeesteren saae nu tydeligt, at han ikke havde taget feil. — „Nu, Kamerad Vagtmeester! — tilraabte han Dragonvagtmeesteren: Mærker Han, at den Pressen intet duer? Har jeg ikke fraraadt Ham det? Hvo der ei vil høre, maa føle!"

„Hjelp mig, Broder, at affærdige det Paf! raabte den Anden tilbage: Vi allene ere for svaerge." — „Hjelpe skal jeg, saavidt jeg formaaer!" sagde Husarvagtmeesteren, og drog sin Sabel; Lieutenanten fulgte hans Exempel. De preussiske Dragoner vendte sig om, og galopperede ind paa de pfalziske Husarer. Det kom til Haandgemæng. Med vanlig, mangelund prøvet Mod kæmpede Preusserne, og Lieutenanten viste sig ligesaa kjæk; men idet han ivrigt forfulgte en Modstander, sjernede han sig ubevidst for langt fra Sine. Da traf et Sabelhug ham bag fra paa Ischakoen; bevidstløs segnede han af Hesten.

Da han vaagnede af sin Bedøvelse, troede han neppe sine Dine. Han laae paa et Straaleie; en Pige i sølsom Dragt knælte hos ham, og vaskede hans Pande med stærktlugtende Vand. „Drømmer

jeg, eller vaager jeg?" vare de første Ord, som vovede sig over hans blege Læber.

Men Pigen svarte med blidttønde Røst: „Jngen Drøm skuffer Dig, Fremmede. Du vaager, og Alt hvad der omgiver Dig, er Virkelighed.“

Suld af Forundring lod han Dinene svæve omkring. Et Tag af grønne Naaletrægrene og af Dyrehuder hvælvede sig over ham. Tilhøre blussede en lystig Jld, om hvilken en Qvindeskikkelse, ei ulig en Hex, trippede meget travlt, sysselsat med at koge. Ellers var Alt øde og mørkt omkring ham.

„Overbeviser Du Dig nu selv?“ spurgte Pigen. — Da droges Lieutenantens Blik hen til hende. Og om han end var overbevist om den Virkelighed, som omgav ham, saa havde han dog næsten tvivlet, om ogsaa den hul. Pigeskikkelse havde Kød og Blod, eller om hun var et Skuffebilled af hans Phantasie. Thi saadant Lokkehaar, saadan fin Rødme, saadanne Dine havde han endnu aldrig fundet forenede hos nogen Pige, og selv Neapels udmærkede Skjønne, som han saa utallige Gange havde beundret, maatte staae tilbage, naar han sammenlignede dem med dette vidunderligdeilige Billed. Men da hun nu streg Haaret fra hans Pande, da fornåm han, paa hendes bløde Haands Livsvarme, at Phantasien ikke skuffede ham. I aldrig følt Henrykkelse greb han hendes Haand, og trykte hede Rys derpaa.

„Hulde, uforlignelige Pige! sagde han: Nævn mig Dit Navn, at jeg kan vide det. Kan jeg kalde Dig ved Navn, da er den Skillevæg forsvunden, som endnu reiser sig imellem os.“

„Ada kalder man mig!“ svarte Pigen, idet hun, skjændt forgjæves, stræbte at trække sin Høire tilbage. „Men Du er en underlig En — tilføiede hun — at Du spørger om mit Navn, inden Du udforsker, hvor Du er, og hvorledes Du er hidkommen. Vil Du da slet ikke vide det?“

„Vel vil jeg vide det, husde Ada! svarte Lieutenanten: Nu, da jeg veed Dit Navn, kan jeg frimodigere spørge, hvilket Tilfælde, der har ført mig til Dig. Thi hvor jeg er — behøver jeg vel at spørge derom, da jeg er hos Dig?“

„Saa betro mig da ogsaa til Gjengjæld Dit Navn!“ bad Ada. — „Ludvig hedder jeg — var Lieutenantens Svar — jeg er Soldat, og —“

„O, det vidste jeg alt! faldt Ada ham i Ord: Det havde jeg strax gjettest, om end Din Uniform ikke havde sagt mig det. Thi saadant Mod, saadan Selvforglemmelse, som Du, for saa Timer siden, lagde for Dagen, kunde kun en Kriger vise. Rasende trængte Du ind paa Din Modstander; ubekymret, uden at tænke paa Dit eget Vel, forfulgte Du ham. Da galopperede en Pfalzer efter Dig, og hans Sværd traf Dig, saa Du segnede bevidstløs af Hesten.“

Da mindedes Ludvig for første Gang igjen den Kamp, han om Morgenens havde bestaaet lige overfor Staden Weinheim. „Og hvoraf veed Du alt dette?“ spurgte han. — „Jeg har jo selv været Vidne til Kampen fra første Færd! sagde Ada: Jeg stod ved Indgangen til Bjergklosten, og vilde just vende tilbage til vor Hytte. Jeg saae Alt, saae Dig kæmpe, saae Dig styrte af Hesten. Da ilte jeg hurtigt til Hytten, kaldte vor Hovedsmand

til Hjælp, og da jeg kom tilbage med ham, vare alle de Kæmpende forsvundne. Men Du laae affjelet paa Jorden; Blodet, som flød af det saarede Hoved, farvede Sneen, hvorpaa Du laae. Med mit Forklæde forbandt jeg Din Bunde; Du blev baaren til vor Hytte, og da jeg en Tidlang havde vasket Din Vande og Dine Tindinger med Lavendelvand, vaagnede Du."

"O, min Frelserinde, min Skrysaand! Hvorledes skal jeg lønne Dig! raabte Ludvig: Hvorledes skal —?"

Da nærmede den gamle Kvinde sig Ludvigs Leie, og smaaetoe: „Ja Herre, min Datter og min Søn har I at takke for Eders Liv. Rigtignok har Skjebnen soiet det saa, thi havde min Aida ikke været ude, laae I vel nu, stiv og kold, paa det iisnende Sneeleie, istedetfor at I nu, om I end kun har et Par Knipper Straa til Leie, frydes ved Eders Liv. Lær deraf, at Zigeunere ere menneffelige, og at de ei, som forsængelig Indbildning og ynkeligt Hovmod mene, fortjene at sammenlignes med vilde Dyr."

Ludvigs Træk og Miner robede uidentvivel nogen Forundring over den Gamles Ord, thi Aida sagde leende: „Ja, Hr. Krigsmand, Du er nu falden blandt Zigeunere: det kan Du takke Skjebnen for; med den kan Du gaae irecte, hvis Selskabet ikke huger Dig."

Men Ludvig sprang op, og omfavnede den Lille med de Ord: „Seer Du nu, hulde Zigeunerinde, hvor grueligt Dit Selskab mishager mig!"

Under munter Spøg nærmede sig den mørke Vinteraften; da randt det Ludvig i Tanke, at det

nu var paa Tiden at bryde op, hvis han vilde naae Weinheim før Rattens Indbrud.

Da tænkte han paa sin Hest. „Men hvorledes skal jeg komme did? spurgte han: Min Hest — —“

„ — — tager tiltakke med vort Ho!“ sagde en dyb Basstemme.

Ludvig vendte sig, og bag ham stod en vældig Ræmpeskikkelse, med en Ulvehud om sine Skuldre. Det var Zigeunerhovedsmanden, som djervt rystede hans Høire, og bød ham velkommen. Ludvig besvarte hans Hilsen. Lidt efter lidt traadte flere Zigener ind i Hytten; Aftensmaaltidet anrettedes paa en Maatte; man leirede sig trindtomkring, Lieutenanten ved Hovedsmandens Side, den hulde Ada ligeoverfor ham, og under fortrolig Samtale med Bordfjællerne, og hemmelig Blikvexling med Ada, smagte det simple Maaltid den Saarede kosteligt. Timerne fløi som Diebliske, og inden han saa sig om, var Ratten forbi, og Morgenens dæmrede alt.

Da stod Lieutenanten op, spændte Sabelen om, og sagde: „Jeg maa forlade Eder, mine gjæstmilde Benner! Ikke længer tør jeg tæve her, hvor tung end Skilsmisssen falder mig. Pligten, Fædrelandet kalder. For Alt, hvad I have gjort imod mig, have I mit Hjertes inderligste Tak, og den Forsikkring, at jeg skal tænke paa Eder, i Lyst og Spøg, i Trængsel og Fare.“

Ada nærmede sig Krigeren, med en Perletaare i det blaaie Die, bandt et mørkt Skjær af hans Hofte, og bedækkede derpaa Ansigtet med begge Hænder. Men Ludvig greb hendes Høire, stak en Guldring derpaa, trykte den til sit Bryst, og styrtede maalløs ud af Hytten. Den Gamle trippede efter ham, og raabte:

„Sønneke, Sønneke! Tag ogsaa en liden Gave af min Haand!“ Og hun fremtog en Snor, og hængte den om Lieutenanten med de Ord: „Læg aldrig denne Snor af, skjul den for Alles Øine, og — — — memento mori!“

Stum svang Ludvig sig paa Hesten, og travede bort, længe seende sig om efter den gjæsmilde Zigennerhytte. Men ved Snoren, som den Gamle havde givet ham, hang en sammenbøiet Snog, af det Slags, som Naturhistorikerne kalde *Cæcilia*.

Aaret 1757 nærmede sig sit Udløb. Preussers kongen Frederik havde tilkæmpet sig den glørværdige Seier ved Prag over en ham langt overlegen østerrigsk Hær. Men ogsaa Slaget ved Collin var slaget; Preussernes grønne Seierskrandse begyndte at visne, og Fordærvelse og Undergang truede paa alle Kanter. Under Marskalk d'Estrees toge de Franske Westphalen i Besiddelse. Russerne faldt, hundredtusinde Mand stærke, ind i Preussen, skjændende og brændende, lig en Mordbrænders bande, ikke Raanende det Helligste selv. En anden fransk Hær, under Prindsen af Soubise, forenede sig med Rigsarmeen, for at trænge ind i Sachsen, og de svenske Krigsslag vajede ved Østersøens Strand, truende Pommern. Alle Tydsklands Stater vare paa eengang i Krigsbevægelse, kæmpende for den dobbelte eller enkelte Ørn; men de fleste rustede sig mod den Sidste, og Rigsdagen i Regensburg greb den i Aarhundreder rustende Statsordenkile, for at slynge den mod Preussers kongen. Han blev erklæret i Rigets Aagt, og derved fjendt, at have fortabt alle sine Lande, saavelsom sin Chuværdighed.

Endnu for faa Maaneder siden paa Krigslykkens høieste Trin, var Kong Friths nu nedstyrtet, og det preussiske Navn, som havde været en Skræk for hele Europa, spottede man nu. Det blev en Gjenstand for den lumpneste Haan, hvori Franskmændene udmærkede sig fremfor Alle. „Den brandenburgske Marquis med sin berlinste Ragtparade!“ blev det Stereotypnavn, de tillagde Kongen og hans, i Sammenligning med Modstandernes, ringe Krigshær. Men ihvor skrækkelig end Kongens Forsatning var, forlod Modet og Munterheden ham dog ei, Kjendt Gjenderne lignede Hydra's Hoved. Thi naar han havde slaget en fjendelig Hær, rykkede strax to nye ham imøde, og hans tilkæmpede Seier baadede ham kun lidet.

I Sachsen havde han sammentrukket en Hær i en Leir ved Rossbach, en Landsby ikke langt fra Lügen, hvor den mandige Svenskekonge Gustav Adolph var falden. Faa Dage tilforn var Ludvig indtruffen i den preussiske Leir ved Rossbach; Kongen ærede hans Beslutning, at kæmpe for Fædrelandet, og lod ham Valget, hvad Regiment han vilde indtræde i. Ludvig valgte de sorte Husarer, deels formedelst deres prøvede, almeenerkjendte Tapperhed, deels formedelst Dødningsgehovedet, det synlige memento mori, som den gamle Zigeunerinde havde tilraabt ham ved Afskeden. Den sorte Husar, med det betydningsfulde Dødningshoved paa sin Hovedbedækning, var en Skræk for Fienden; han tog og gav ingen Pardon. Denne Heltestares Bedrifter grændsede til det Utrolige. I de franske Hæere førte den intet andet Navn, end „de sorte Djævle“. (les diables noirs.) Hele Korpsen stod i Leiren for Rossbach, og ligeoverfor stode, i fast Stilling,

50,000 Franskmænd under Prindsen af Soubises Befaling, forenede med nogle Regimenter Rigsstropper.

Natten var indbrudt; Himlen bredte sit Azurloft, med de tallose Stjerner, over Sletten. I Preussens Leir herskede Dødsstilhed, kun afbrudt af Skildvagternes Raab og Patrouillernes Svar. Fra Rosbachs Kirkestaarn lød Klokkens hule Slag. Ingen Vind rørte sig, intet Træ susse med sine Blade. Det var, som om Naturen var i alvorligstille Forventning af det forestaaende Slag, der skulde afgjøre, hvorledes Krigens Tæring skulde falde i det blodige Spil, om Preussens Drn, eller Frankrigs Lilie, skulde glimre som Seiersbanner. Søvnens Arm omslyngede de preussiske Krigere, at de, styrkede og med forynget Kraft, kunde gaae den skjebnesvangre Kamp imøde. Selv Kongen sov. Kun i enkelte Officeerstelte var Lys endnu.

I et af dem sadde, ved Spillebordet, fire Officere af det sorte Husarkorps, Tre af dem fulde af kjæf Foragt for Død og Evighed, kun opfyldte af Løst efter Guld og Livsnydelse. Den Fjerde var Lieutenant Ludvig, som kun havde taget Kortene i Haanden, for, efter gammel Krigerovertro, at slutte fra Spillet's Gang til sin Skjebne i det forestaaende Slag. Nu boiede han Kortet, og raabte: va banque! og Bankten var sprængt. Da sluktes pludseligt begge Lysene paa Spillebordet, som om de vare blæste ud, uden at nogen Trækvind sprog gjennem Telter. Spillerne undredes høilig; men deres Forundring steg til Forsærdelse, da begge Lysene, efter at være tændte, sluktes paany. Stiltiende kastede man Kortene sammen i en Hob, og lagde sig til Hvile.

Nosbach's Kirkeklokke forkyndte Midnat. Ludvigs Teltkammerader, de tre Husarofficerer, snorkede høit; men Ludvig vaagede endnu, og kastede sig urolig paa sit Leie. Da brød en klar, blændende Lysskraale gjennem Mørket; i Forklarelsens Glands svævede Ada's Billed ham hurtigt forbi; hendes Dine skinnede som Sole, og i Hænderne holdt hun en Egefrands, samt Ordenen pour le merite. — „Ada!“ raabte Ludvig, ude af sig selv, og segned de bevidstløs tilbage paa sit Leie.

Den femte November brød frem; en klar Morgenrøde var dens Herold. I Preussernes Leir ventede man Gjendens Angreb, men i den fjendtlige Leir var Alt stille. Ingen Gjende lod sig see førend henimod Middag. Da blinkede fjernt i Solens Glands den fjendtlige Bajonetskov, og det franske Rytteri begyndte at udbrede sig. Flux hvirvlede Trommerne i Preussernes Leir; Trompeter og Jægers horn lode sig høre; væbnet ilte Alt ud af Telterne. Husarerne og Dragonerne steg tilhest, Alt var i Bevægelse, og Kongens Nærværelse begejstrede Hærens Mod.

Sirailleurerne begyndte Fortræfningen; Godsfolket udbredte sig paa Gletten. Nu skete Angrebet. Liig Helvedsøelg spydede Batterierne Død og Fordærvelse, og Jorden rystede under Skydsets Torden. Da brød den preussiske General Seidlitz frem bag den venstre Fløi med det lette Kavallerie; som ledsaget af fjernt Tordenbrag, styrtede den modige Rytters Eskadron mod Gjenden, som ikke var forberedt paa dette pludselige Angreb, overskjoede det fjendtlige svære Rytteri, og kastede det, efter kort Modstand, under

føttet af nogle Batailloner Skarpskytter. Den franske Marskalk Soubise lod Reservekorpsen rykke frem, for at understøtte det af Rytteriet blottede Fodfolk, da det preussiske Infanteri trængte frem i fast Slagorden, og modtog Fjenden med en vældig Ild. Efter at det fjendtlige Kavalleri var kastet, angreb Husarerne Infanteriets venstre Fløj, og ude af Stand til at modstaae dette dobbelte Angreb, tog Fjenden Flugten.

Med en Løves uforsværgede Mod sægtede Ludvig, og blodig Odelæggelse betegnede hans Vei. Da var det pludseligt, som Krigsgudinden viste ham et umildt Ansigt: en fransk Kyraßseerofficer standsede hans Hests Løb; Tvekampen begyndte, da en Østerriger faldt ham i Siden med truende Sværd.

„Tydske Broder! raabte han høit: Lad mig tumle mig allene med Franskmanden her!“ — „For mig gjerne!“ svarte Østerrigeren, og gav sin Hest Sporerne. Og med det Udraab: „Sacre nom de Dieu!“ styrtede Kyraßseren næste Dieblisk til Jorden, truffen af Ludvigs Sabelhug.

Forvirring og Dødsstræk udbredte sine Uglebindeger over den franske Hær. Fortvivlelsen slog sin blodige Rlo i Feltherrens Hjerter, da de preussiske Trompeter med muntret Skrald forkyndte Seiren, og Trommehvirvel og klingende Spil blandede sig deri. Da begyndte hiin Flugt, som var uden Exempel i Krigshistorien; og kun ved Nattens hurtige Indbrud frelstes den flygtende franske Hær fra fuldkommen Undergang; et stort Antal Døde efterlod den paa Balpladsen, og en endnu talrigere Mængde Fanger, som faldt i Seirvindernes Hænder. Preussens Drn havde overvundet Frankrigs Liller.

Preussjerne vare igjen dragne i Leir; druffen Seiersjubel herskede deri. Ogsaa Ludvig treen ind i sit Telt, og lagde sine Vaaben fra sig. For gjæves ventede han paa sine tre Kammerader. Da rapporterede Adjutanten, at de alle Tre vare fundne paa Balpladsen, strækkeligt sønderrevne af Kartætskugler. Liigt et Tordenslag traf dette Dødsbudskab Lieutenanten. Han tænkte paa det, som forrige Nat var skeet.

„Der have de parisiske Sprader smagt, hvor appetiteligt den brandenburgske Marquis med sin berlinke Bagtparade formaaer at servere!“ raabte en Basstemme ind i Teltet. Det var Husarvagtmesteren, som i Heidelberg var bleven bekjendt med Ludvig.

„Bomber og Granater! Hr. Lieutenant, er det Eder? ju! lede den Gamle, gjenkjendende Lieutenanten, med et djervt Haandtryk: Godt, at jeg træffer Eder her. Udenfor staaer en Fremmed, som allerede over en Time har løbet fra Telt til Telt og ledt efter Jer. Han forlanger at tale med Jer i Cenrum. Underlig seer han ud; jeg troer ikke den Karl ret.“

„Lad ham kun komme ind!“ sagde Ludvig. — „Skal skee, Hr. Lieutenant! gjenmælte Graa: skjæggen: Jeg venter imidlertid ved Indgangen. Kald paa mig, om det behøves, og jeg skal komme farende, som et Lyn.“

„Jeg gratulerer, Hr. Lieutenant! Aldi og Mutter lade hilse, og sende Eder en lille Foræring. Modtag den med Velvillie, og brug den kun i største Fare. Saa vil den gjøre god Tjeneste.“

Den Indtraadte var Zigeunerkapitainen; medens han sagde disse Ord, trykte han Lieutenanten to Sølvfugler i Haanden. „Hvad skal jeg med dem? spurgte Ludvig: Mener Du, vi have Mangel paa Rugler her i Leiren?“ — „Paa saadanne Rugler vel! svarte Zigeuneren: I hele Leiren finder I ingen af det Slags. See kun, hvor de blinke. Blanke Sølvfugler! De ere støbte paa en Korsvei Balbognat; de hente Glenten ned fra den høieste Sky og finde Fienden i den tykkeste Krudtdamp. Man kalder dem i Almindelighed — Frikugler.“

„Wlaske, er det Dig? Ada's Broder? spurgte Husarlieutenanten bestrøet: Eller er Du den Onde i Menneskeskikkelse, som vil forlokke mig til syndig Jdræt?“

„Jeg — den Onde? loe Wlaske: Herre, hvor falder I paa den Tanke?“

„Nei, jeg tager ikke mod Din Forøring; jeg forsmæder den. Der, tag Ruglerne!“

Han vilde række ham dem, men Zigeuneren var allerede forsvunden, og gjennem Teltvæggen hviſtede det: „Følg mit Raad; lad dem i Eders Bøltpistoler. Hvor Rænker true, er Alt tilladt. —“

Neppe dæmrede Morgenens, da Kongen allerede, ibrigt sysselsat, stred op og ned i sit Telt, og diktterede En af sine Adjutanter Armeebefalingen, rosende det Mod, hans troe, tappre Hær havde lagt for Dagen i Gaarskampen med den overlegne Fiende. Enkelte Officerer fremkaldtes, og Kongen tak-

fedde dem for deres tappre Daad. Blandt dem var ogsaa Ludvig.

„Han har — saa tiltalte den store Konge ham — Han har i Slaget vundet sig som en dygtig Officer, gandske gjennemtrængt af en Krigers sande esprit. Som Tegn paa min estime avancerer Han til Ritmester, og her har Han Ordenen pour le merite.“ — Kongen rakte ham Ordenen; Lieutenanten takkede, og anbefalte sig.

„Guds Død!“ mumlede en Husarritmester, som, med sin saarede Venstre i Bind, just stod i det kongelige Telt. Med blussende Ansigt stampede han i Gulvet, og gik.

„Jeg har dog heller ikke hængt paa Hesten som en vaad Nathue! mumlede han hen for sig, idet han skred gennem Leiren: Jeg har ogsaa sægtet som en Mand, og min forskudte Arm her, er vel Vidnesbyrd nok. Men er den Karl — han meente Lieutenant Ludvig — ikke hug og skudfri, saa vil jeg ønske, at en Kanonkugle maa slaae mig ti Favnene ned i Jorden. Et Spil, saa forvovent, som hans med Livet, har jeg, saa gammel jeg er, endnu aldrig seet. Just hvor Gjenden var tættest, galopperede han hen; hans Eskadron fulgte efter, ligesom i Laaget, og den fjendtlige Muur var brudt. Hvor Kartæsker spydede Død og Fordærvelse, styrtede han sig i Helvedsvælget; ingen Kugle traf ham, skjøndt utallige fuste omkring ham. Sikker har han fra Italien medbragt et Middel, som gjør ham skudfri.“

„Hvad Mod man har, brummede han igjen: derpaa kommer det nu slet ikke an, naar man betjener sig af slige Trolddomskunster. Og at den

Gamle er forblindet og forgabet i den Vangel, det er jo klart nok deraf, at han tilfidesætter mig for ham, mig, der allerede har staaet i Tjenesten i tyve Aar og bivaanet alle Slag. Trods alt dette har jeg, i den lange Tid, ikke bragt det videre, end denne Landstryger, som ikke skjøttede om, at blive i Neapel, fordi han forfulgtes af Sbirrer og Stikbreve. Død og Fordærvelse ramme ham!"

Ritmester Strvolinsky havde virkeligen tjent tyve Aar i den preussiske Hær, og sægtet med mandigt Mod. Men Lykken tilsmiler ikke Alle ligemildt. Den er lunefuld i Valget af sine Yndlinger, og Strvolinsky kunde ikke rose sig af, at høre til de Udvalgte. Men ham syntes Lykkesgudinden med Rette at skye, for hans utæmmelige Uergjerrigheds Skyld, som havde forledt ham til en Ugjerning. Paa Grund af en ubetydelig Ordverling, som han havde havt med den polske Grev ***, havde han, som en Stimand, påset Denne op paa Landeveien, og fældet ham med en Kugle. For at undgaae Straffen, var han flygtet fra sit Hjem, og for at bringe sin Samvittighed til Røds, var han traadt i preussisk Tjeneste. I Slagets tætteste Brimmelse, naar Kanonerne tordnede og Bomberne hylte, var han let om Hjertet, thi da overdøvedes den indre Stemme.

Men naar Freden udbredte sine Vinger, og Alt frydede sig i dens Skygge, da førte han et Helvedsliv. Dybe Furer laae da, liig Tordenskyer, paa hans Pande; Sky og forvirret flyede han alt Samfund med Andre, og levede i piinlig Eensomhed. Sønnen flyede fra hans Leie, og uden Bederqvælgelse stod han om Morgenens op efter gjennemvaa-

get Nat. Uden Høile, som forfulgt af Dæmoner, strøg han mangen Nat gjennem Leiren. I Begyndelsen vakte Skildvagternes og Patrouillernes Raab ham af hans Tankedrøm; men siden vænte man sig til hans natlige Vandring, og lod ham gaae uforstyrret. Et saadant Liv førte Ritmester Strwoz linsky, en dygtig Kriger, men ude af Stand til at bekæmpe sin indre, evige Fjende.

Krigsguden havde atter tilsmilet sin Yndling, Preusserskongen. Slaget ved Leuthen var slagen, og af den lille Skare, som Kongen anførte, var Østerrigernes tredobbelt overlegne Hær besejret. Europa kunde ikke fatte sig; det tabte sig i Beundring, og Frederiks Heltenavn lød fra Sibiens øde Stepper til Tajo's smilende Bredder.

Følgen af denne for Preussen lykkelige Dag, var Breslau's Beleiring; den slagne fjendtlige Hær havde kastet sig ind i denne Fæstning.

Forberedelserne til Fæstningens Bestormelse vare allerede gjorte, da den overgav sig, og den hele talrige Besætning strakte Vaaben. Den overgivne Stad blev besat af preussiske Tropper, og Dødningshovedernes Regiment drog her i Winterquarteer.

Sjeleglade, at Preussens Heltefaner atter vajede paa deres Mure, ophøede Breslau's Indbyggere Alt, for at lade Garnisonen glemme Felttogets Lidelser. Den ene Fest afløste den Anden.

Med livsmuntert Die saae Ludvig sig omkring. Hvor Spøg og Glæde herskede, var han gjerne med. Alle elskede ham; især saaes han gjerne i Qvindernes Kreds.

Det var isinesfaldende, at han, fremfor Alle, udmærkedes af Grevinde Strvolinsky, som havde levet i Breslau en Tidlang, og med uimodstaaelig Magt drog Alle til sig, i samme Grad, som hendes Broder, Ritmesteren, ved sin sælsomme Udsærd fra: stødte Alle. Hun var udstyret med alle en blom: strende Ungdoms Yndigheder. Overalt, hvor hun viste sig, fordunklede hun alle Andre, saavel ved sine udbortes Fortrin, som ved Aand og Phantasi.

Men alle disse Fortrin bedækkede et sort, ufjærligt Hjerte, som aldrig slog Noget imøde med Oprig: tighed, aldrig brændte for høiere Meed og blide Fø: lelser. Udbortes fortryllende, indbortes fuld af Gift, bar Helena et undslukkeligt Had til det andet Køn, fordi en Usling engang havde spottet hendes Kjæ: lighed. Al hendes Digten og Tragten gik kun ud paa Hævn. Enhver uden Forskjel betragtede hun som sit Offer. Ludvig var hende velkommen; han skulde kjole den Dybtkrænkedes Hævnlyst. Alle sine Yndigheters Trylleries opbød hun, for at hilde Hel: teynglingen i sit Garn; hun hyllede Følelser, som vare hende gandske fremmede.

Til Alles Forundring syntes Ritmester Strvo: linsky, siden Regimentet var kommen til at garni: sonere i Breslau; at have forandret sig gandske. Furerne vare forsvundne af hans Pande, og et muntert Smil stoi som Morgenrøde over den før saa mørke Skyhimmel. Han søgte nu Selvfab, som han før havde skyet, og gik stedse i sin prunk: de Officeersuniform, istedetfor at han før havde baa: ret en sort Kappe og trykt Huen dybt ned i Dine: ne. Men endnu mere paafaldende var det, at han pludseligt sluttede sig til Ludvig, som han før til:

forn havde hadet saa bittert. Hvor han var, der saae man ogsaa Strvolinsky; Denne fulgte ham, som hans Skygge, allevegne. Bekjendt med sin Søster Zelena's Stræben, haabede han ved hende at lokke sin Fiende i Fordærvsens Afgrund.

Men Ludvig befandt sig aldrig vel i hans Nærhed. Saatidt det lod sig gjøre, flyede han hans Selskab. Men nødtes han til at være ham nær, holdt han altid skarpt Die med ham, thi han kunde aldrig undertrykke den sælsomme Tanke, at Ritmesteren, liig en frygtelig Polyp, stræbte at omfatte ham med sine Arme, og at styrte ham i Fordærvelse. Men Zelena, Ritmesterens blomstrende Søster, forekom ham at være den stedse vaagende Skytsengel, som vilde minde ham, naar det var Tid, at rive ham bort fra den gabende Afgrund, der aabnede sig for ham. Enhver ledig Time, Tjenesten undte ham, var hende helliget. Og var han borte fra hende, saa var hun hans Tanke, og de skønne Drømme, som omgjølede ham i Nattens Stilhed, forøgedes af Zelena's Tryllebilled. Blinder hen fulgte han sit Hjerte, uden at ahne, at den skønne Slange bar dræbende Gift i sin Barm. Ada, den kjærlige og omhyggelige Ada, var glemt.

Saaledes svandt Vinteren hen. Længere bleve Dagene; den vilde Nord flyede for Vestens milde Aande, og Besætningen rustede sig allerede til Udmarsch i fornyet Kamp. Da stode Ludvig og Zelena i Vinduet, dybtgrebne af Bemod, som udtalte sig i bange Suk, thi Skilsmisssens Dag var nær.

Ogsaa Zelena istemte Ludvigs Suk, thi i Tidens Løb havde den bedre Natur i hende seiret, og forjaget det fordærvelige Nag af hendes Bryst. Og

i dette Dieblif, som var Skilsmisſen ſaa nær, havde Kjærlighed og Tilbøielighed overvundet Liſt og Hyfleri.

„Hvor længtes jeg før efter Vaaren, begyndte Helena: at den ſkulde nærme ſig i ſit grønne Klædebon, omaandet af Blomſternes ſøde Duft, hilſet af Fuglenes jublende Sang. Men før er ikke Nu!“ Et Suk af dybeſte Bryſt afbrød hendes Ord.

„Sat Dig, hulde Helena! ſvarte Ludvig træffende: Det er Krigerens Kald, at drage ud, naar Mark og Skov vaagne til nyt Liv. Da kalder Trompeten, overtonende Fuglenes Sang, kalder ham mod Fjenden, ſom truer hans Fædreland! Da ſammles Krigſſkarerne med fornyet Kraft; Hærene nærme ſig, Læningerne falde, og Krigsgudinden rækker den grønne Seierskrands, eller Tilintetgjørelſens tørre Tornekrone.“

„Og blodige Roſer ſpire paa Balpladsen, og forjaget af Skudſets Tordenbrag, flyer Fuglenes Skare, og de Døendes Jamren og de Saaredes Stønnen blander ſig i Seierherrernes Jubel, i de Befæledeſes Forbandeſer!“ ſaldt Helena ham i Ordet.

Helena's Broder traadte, i fuld Ruſtning, ind i Salen. „Broder Ritmester! tiltalte han Ludvig: Winterdandsene ere forbi, og den lyſtige Krigsvals begynder igjen, hvortil Kartæſſer og Kanoner opføre Muſiken. I Overmorgen afmartschere vi — ſaa lyder Dagsbefalingen. Den Gamle har Die paa Mähren; et forſtilt Tog mod Böhmen vil lette Indfaldet i Mähren.“

Selena var sunken paa en Stol; Ludvig stirrede hen for sig, og Ritmesteren lagde Sabelen fra sig, idet han, lumst betragtede Begge, nærmede sig Vinduet.

„For Satan! raabte han pludseligt: Hvad er der paa Færde histnede paa Gaden?“ Han rev Vinduet op, og vedblev leende: „Haha, en Zigeunerbande bringer man. Ved Gud! Det Folk gjør Rosakpakket Forrangen stridig. See blot den kæmpe mæssige Kolos i Spidsen — sikkert Hovedsmanden. Men den haltende, puffelryggede Hæx, som kryber ved Siden af ham, kommer vist lige fra et Blocksberggridt. Man kan see, hun er endnu gandske echaufferet af den forgangne Nats Hopsavals. Men — Guds Død! Hvorledes har da det allerkjæreste Ansigt forvildet sig blandt disse Galgephystognomier? Ved min Garras, et Lam blandt Ulve!“

Ludvig blev opmærksom. „Skulde det være muligt!“ raabte han, ude af sig selv, og styrte til Vinduet. — En Menneskeevrimmel bølgede frem dernede; En Zigeunerbande, omringet af Soldater, bragtes ind, og Ada's hulde Ansigt dukkede op af Hoben.

„Det er hende! Ada! Ada!“ raabte han. Men neppe vare disse Ord over hans Læber, før Ada saae op til ham, og, i hurtigt Løb, deelte Trængslen. Fløidøren gik op, og aandeløs styrte Ada for Ludvigs Fodder.

„Ada, gjengjelde vil jeg, hvad Du har gjort imod mig!“ raabte Ludvig, opløstende den hulde Pige, som nu skulde sit Ansigt ved hans Bryst.

„Ei, ei! sagde Strwolinsky forundret: Hr. Broder, et artigt, og tillige sælsomt Bekjendskab.

Slig dog, for Fanden, hvor J kommer til den høie Ære! En Zigeunerinde og en kongelig Ritmester i den bedste Forstaaelse, saa gandske og aldeles sansgêne!" — Ioe han haanligt. „J Sandhed, Hs. Majestæt vil ikke kunne undertrykke sit allerhøieste Velbehag; som høieste Raadesbeviisning for denne christelige Menneskekjærlighed vil han idetmindste tilkjende Hr. Zigeunnerritmesteren den sorte Orneorden, ligesom Høistfamme nys har behaget at hædre hans krigeriske Fortjeneste med Ordenen pour le merite. Allertjæreste! Skade, at jeg ikke er Maler! — "

„Men — vendte han sig til sin Søster Helena, som ikke kunde fatte sig af sin Bestyrtelse — Helena, Du maa føre Penslen. Mal denne phantastiske Gruppe, men hurtigt, blot paa Væggen hist, at den kan worde foreviget, saa hele Officeerkorpset kan beundre in effigie, hvad vi nu beundre in natura."

„Spar Eders daarlige Bid, Hr. Ritmester! svarte Ludvig, endnu holdende Ada i sin Arm: Eller min Klinge skal — — "

„Haha! haanloe Strvolinsky: For Tøsens Skyld der?" — „Tøs? foer Ludvig rasende op, og Sabelen lynte i hans Høre: Træk, usle Sladderhant, og værg Dig!"

Da greb Ada, med begge Hænder, om Ludvigs Sværdsfæste. „Aldrig! raabte hun: For mig skal ingen Blodsdraabe flyde. Skal Blod forsone Eder, da udgyde mit Hjerte det!"

„Djævel og Helvede! raste Ludvig: Ritmester, vi mødes vel!" Han stødte Sabelen i Skeden, og fløi ud af Salen, idet han drog Ada med sig.

„Selena! raabte Strvolinsky: Min Plan er strandet!“ — Han styrtede ud. Da vaagnede Selena af sin bedøvende Forfærdelse. Alle qvindelige Jøelser vare, som ved et Trylleslag, vegne af hendes Bryst. Det gamle Nag vaagnede paany.

„Hykler! raabte hun opfarende: Ogsaa Du har skuffet mig? O, usigelige Skjændsel! Endnu engang skuffet? Selena, rust Dig, at udslette den dobbelte Forsmædelse. Enhver qvindelig Jøelse være forviist af mit Bryst, for evigt! — Run for Hævn banke mit Hjerte!“

To Aar vare henrundne; Ludvig havde imidlertid deelt Lyst og Nød, Geir og Tab, med den preussiske Hær. Hans Mod havde erhvervet ham hans Konges Naade og hans Kameraders Agtelse. Han var bleven Eskadronschef, og da Felttoget gjenaaabnedes i Aaret 1760, drog ogsaa han mod Tjenden. Den preussiske Krigsmagt var i Besiddelse af Schlesien og Sachsen. Nu vilde de Forbundne tvinge Kongen til, at give et af disse Lande til Priis. Den russiske Armee skulde trænge ind i Schlesien, og beleire Breslau; paa samme Tid rykkede en østerrigsk Hær, under Feltmarskalk Laudon, ind i Schlesien, som kun var svagt besat af Preusserne. General de la Motte Souqué dækkede Provindsen med 13000 Preusser, og stod i en forskandset Leir ved Landshut. Ogsaa Ludvig stod, med sin Eskadron, i dette Korps.

En lys Foraarsmorgen udbredte sig over Sletten. Man havde just forrettet sin Morgenbøn i den preussiske Leir, da det Budskab kom, at Laudon

var i Anmarsch. Pludseligt lod Generalmarschen gjennem Leiren, og da der i Vest reiste sig en mægtig Støvsky, forkyndende Fjendens Komme, stod det preussiske Heltekorps allerede beredt til Leirens Forsvar.

De fjendtlige Fortropper kom tilsonne; een Skare fulgte en Anden, og under det grove Skrydes Lørden angrebes Leiren paa fem Steder. Preusserne vare for faa til at modstaae dette femdobbelte Angreb; snart vare nogle Skanser bestegne af Fjenden, og den østerrigske Feltmarskalk lod den preussiske Feltherre formeligt opfordre til at overgive sig. Men General Souquès svarte med Rugler, og idet han gav Leiren til Priis for de stormende Fjender, drog han, under bestandig Fægtning, fra Høi til Høi, indtil han, paa alle Kanter, omringedes af Overmagten. Godfolket overgav sig; men Rytteriet samlede sig, og begyndte at bryde sig en blodig Vej gjennem Fjendernes Skarer.

Et frygteligt Myrderi begyndte, da Rytteriet kastede sig ind i det fjendtlige Godfolks tætte Rader. Paa deres kraftige Gangere raslede Kyrdsererne foran; de lette Husarer fulgte efter. Skrækeligt raste den lille Skare, som i høieste Fortvivelse fægtede for sit Liv. Det fjendtlige Godfolk veeg til begge Sider; det preussiske Rytteri brød igjennem, og naaede den aabne Mark. Neppe undvegen den Fare, at worde omringet og fanget af Godfolkets talrige Mængde, troede det sig sikket, da Fjendens overlegne Kavalleri galopperede frem, og det grove, i store Rækker, opplantede Skryds aabnede sine frygtelige Svælg. De afkræftede Preusser maatte vige for Overmagten, for svage til at mod-

saas det dobbelte Angreb, og snart var den grønne Bælg en blodig Liigmark.

Ludvig sægtede som en Løve i Spidsen for sin Eskadron. Rastløs sporede han sin Hest mod Fjenden; da segnede den, truffen i Boven af en Kugle.

„Skulde Krigslykken saaledes vende mig Ryggen! klagede han i dyb Smerte: O, hvi traf Ruglen ikke mit Hjerte!“

Da galopperede en ungersk Husar mod ham, høitfvingende sin Sabel til et sønderknusende Hug. Men ved øvet Klinge asparerede Ludvig det. Endnu et Unfald prøvede Hiin, men atter gled Hugget af mod Ludvigs Damascenerklinge, og alt iilde Mogle af hans troe Svende ham til Hjelp. Rasende fremtog den fjendtlige Husar en Pistol. Skudet gik af — Ludvig stod utruffen. Men for hans Fødder segnede Noget ned, og en Klynken naaede hans Øre. Han saae hen, og Forfærdelse greb ham: Ada laae, blødende og jamrende, for ham!

„Ludvig! stammede hun, med svag, hendsende Røst: Du er frelst! Gjerne dør jeg for Dig. Men hævn mig og min Død. I mit Livsbelte finder Du en Terzerol. Ruglen deri træffer sikkert. Tag den — sagde hun, rækkende ham Terzerolen: Ungaren falde!“

Ludvig nyste. — „Du vil ikke hævne mig? sagde Ada med sin Stemmes sidste Kraft: Saa gjør jeg det selv!“ — Hun foer op, trykte løs, og Ungaren styrtede af Hesten.

„Der ligger den Djævelske! jublede Ada sammentrykkende: Der ligger hun, som, i Forening med sin skjændige Broder, der alt har høstet sin Løn,

søgte at lokke Dig, min Elskte, i sit falske Garn, og at tilintetgjøre Dig. Det er den polske Dame Strvolinsky, Du seer hist i Ungardragten. Hendes Terzerol var Wlasco's Gave. Hemmeligt havde hun, Dig til Fordærvelse, fravendt Dig den. Talismanen mod Sværd og Kugle havde hun ogsaa berøvet Dig. Halvt lyffedes det mig, at frarive hende Byttet — Terzerolen i mit Belte. Grisflugler træffe sikkert, det har Du seet."

Ludvig vaagnede af sin Bedøvelse. „Alda! raabte han: Min Skrytsaand! Togange reddede Du mit Liv, og falder nu for mig, af, et tidligt Offer! Bent mig ved Himlens Port — jeg følger Dig!"

Hastigt svang han sig paa Helena's ledige Hest, rev Standarten fra en Fændrik, og styrtede, i Spidsen af sin sammensmeltede Skare, ind i de fjendtlige Rydserers tætte Sværm. — Et Sværdslag traf hans Pande. Han sank af Hesten. Rytter-sværmen raslede over ham. — —

Endt var Kampen. Gravstilhed herskede paa Balpladsen, kun afbrudt af de Saaredes Jamren og de Døendes sidste Stønnen. Tilhyllet af mørke Skyers Sørgeslor, stuede Maanen ned paa Liigmarken. Nu slog Uhret i Landsknecht's Kirkeetaarn Tolv. Da rørte sig en dunkel Skikkelse paa det Sted, hvor Alda's og Ludvigs Liig sov den evige Slummer. Det var den gamle Zigeunerinde, som knælede hos de Døde. Grædende og hænderbridende sukkede hun: „Memento mori!"

Sr. Steinmann.

V a r s e l e t.

Medens Napoleon opholdt sig i Paris, pleiede han meget ofte at ride til St. Denis, deels for at besøge den store og pragtfulde Kirke sammesteds, hvor han lod sit Gravmæle bygge, deels for at monstre den i Kaserneerne liggende unge Garde. Ved en af sine Excursioner, hvor han blot var ledsaget af nogle Stabsofficerer, og sildigere end ellers var redet fra St. Denis, bemærkede En af hans Adjutanter ved Siden af Chausséen, henad hvilken de red, en hvid Gjenstand. Han berettede Napoleon dette, og Denne befalede ham, at see efter hvad det var. Medens Officeren var borte, holdt Napoleon stille paa Chausséen, og blev ikke lidet forbauset, da Adjutanten bragte den Efterretning, at det var et lille udsat Barn, som, villet i linnede Tørklæder, laae i et uldent Dække. Napoleon befalede, at tage det med. Da det allerede var temmelig mørkt, og Tørklæderne, som vare bundne om Barnet, begyndte at slagre i Vinden, bleve Hestene urolige, hvisaarsag Adjutanten tog Barnet paa sin Hest fra den anden Officeer, som han først havde leveret det; men ogsaa hans Hest blev sky, steilede og gjorde Sidespring, saa at han usejlsbarlig var styrtet med Barnet, dersom Napoleon ikke havde grebet det og taget det i sine Arme. Medens han bar det, var hans Hest fuldkommen rolig, og da de vare temmelig nær ved Paris, blev han ved at holde det til Barrieren, hvor han befalede, at bringe det op paa Slottet. Her tog han det paa

Armen og bragte det til Marie Louise, med den Forsikkring, at det var et heldigt Bærsel for at hun skulde føde en Søn, da Hittébarnet var en Dreng. Keiserinden loe og lod Barnet opdrage. Napoleon troede imidlertid fuldt og fast, at hans Søns Fødsel var forud betegnet ved Barnets Opdagelse, saameget mere, som hans Hest var den eneste, der havde forholdt sig rolig, medens de Andres bleve skye. Saaledes findes ofte smaae Fordomme hos store Mænd.

En Anekdote af Theodor Körners Digterliv.

Medens Theodor Körner levede som Theaterdigter i Wien, pleiede han ofte om Aftenen at besøge et Privathuus, hvor i Almindelighed et aandsrigt Selskab forsamlede sig. Man søgte veyelsviis at underholde sig med Musik, Læsning, Declamation o. s. v. Mellem en Capitain v. G. og Körner opstod jævnlig smaae Disputer, men den Sidste blev i Almindelighed anseet for den aandsfuldeste i Selskabet, medens den Første gjaldt for en stor Stymper, og saaledes endte sig Begges Mundhuggerier altid med, at man loe paa den stakkels Capitains Beføstning. En Aften reciterede Körner en nydelig Charade, som, uden just noie at betegne Capitainen, dog i den Grad persisterede ham, at

hele Selskabet brast i lydelig Latter. Det varede længe inden Officeren kunde begribe Vittigheden, men da det omsider lykkedes ham, blev han rasende og svor, at han den næste Aften nok skulde hævne sig. Til den Ende skrev han Navnet: Körner, paa et Blad Papiir, lagde en Daler inden i, og befalede sin Tjener at opsøge en Poet, som, for det vedlagte Honorar, paa det betegnede Navn skulde digte et Epigram. Tjeneren gik, spurgte flere Steder om, hvor der boede en Poet, og blev endelig uheldigviis henvist til Körner selv. Denne glædede sig overordentligt ved dette Sammenstød, satte sig ved Bordet og skrev følgende Charade:

Mit Schlägeln dreschen Flegel
Das Ding aus Stroh hervor,
Das Ganze ist der Nahme
Von einem jungen Thor.

Om Aftenen var Selskabet atter forsamlet. Man mindede Capitainen om sit Løfte; med triumpherende Mine stod han frem, rømmede sig, og begyndte:

Aus Körnern schlagen Schlägel
Das Ding — das Ding — das Ding —

Iængere kunde han ikke komme, da Körner smilende faldt ham i Ordet: „Tilgiv, Hr. Capitain! Saaledes skal det være:

Mit Schlägeln dreschen o. s. v.

Og Charadens Røgle er mit Navn. For Resten duer Charaden intet, thi den er jo bestemt til Dem selv, da Deres Ridestreg uheldigviis henvendte sig til den Urette og bestilte Digtet hos mig selv.

Der har De Deres Blad tilbage, hvorpaa de egenhændig har skrevet mit Navn, ogsaa Deres Daler giver jeg Dem hermed igjen; thi for Penge skriver jeg ingen Leilighedsdigte."

Hvilken bedrøvelig Rolle Capitainen maa have spilt ved denne Catastrophe, lader sig let skjønne.

Synderligt Tilkælde under Svangerskab.

(Af Mad. Montespans Fortællinger.)

Paa mange af det 17de Aarhundredes Familier stykker, især paa franske, af Watteau, Banloo, Mignard og Bourdon, seer man afbildet en Neger. Snart rækker Denne Damen en Tallerken med Frugter, snart bærer han en Papagøie efter hende, snart holder han hendes Slæb. Hvoifra kommer denne Særegenhed hos den Tids Malere?

I den sidste Fjerdedeel af det syttende Aarhundrede kom en Gesandt fra Landet Orda i Afrika til Paris, og medbragte Ludvig den Sjortendes Gemalinde en sort Dverg til Foræring, og denne lille Person, sin Babiannatur uagtet, vandt dog Dronningens Yndest. Han sad paa Gulvteppet ved hendes Fodder, og legede som en Abbe. Snart stod han paa Hovedet, snart sprang han op paa Ottomanen, eller endog paa Dronningens Skjød. Han bar hendes Slæb, og gjorde imidlertid tusinde Spilopper bagved hende; imellem snoede han sig ind i

Sløbet, og en anden Gang trak han Dronningen igjen til sig. Han var dertil pragtfuld pyntet, med Turban, Armbaand, Halsbaand, o. a. d. At alle andre Damer nu ogsaa maatte have en Neger, var en Selvfølge. Det var blevet Mode, og denne Mode udartede, ligesom det næsten altid pleier at gaae, til halvt Galenskab.

Men denne Mode fik snart en styg Ende. Dronningen mærkede, hun var frugtsommelig. Allerede blev der bedt for hende i Kirken, dog var Dronningen i meget slet Humeur. „Jeg forstaaer mig slet ikke paa, hvorledes det er med mig! sagde hun: Snart gad jeg staae paa Hovedet som min Osmin, snart spise raae Frugter, o. s. v.“

„Skil Dem dog ved den Patron! sagde Kongen: Der kunde ellers deraf stude flere Ubehageligheder.“ Kongen havde Ret. Dronningen fødte en allerkjæreste lille Pige, men hun var fulsort. Man lod Hds. Maj. ikke strax faae det at vide, men kaldte Læggerne sammen i et Bærelse, Geistligheden i et andet, for at afgive deres Betænkning. Læggerne trak paa Skuldrene, og disse vilde ikke, i det ringeste ikke uden visse Betingelser, tillade, at Barnet døbtes. Den sorte Pige skulde indføres i Kirkebogen uden Faderens og Moderens Navn, og derved blev det.

Noget efter sendtes Barnet til Gissorkysten for at opdrages, og blev det virkelig som en Negerpige. Den franske Uois bekendtgjorde, at Barnet var død strax efter at det var døbt. Men Pigen levede, og maatte, da hun var fuldvoksen, tage Sløret i Benedictiner Klosteret Moret. Hen-

des Portrait findes endnu paa Bibliotheksalen i College de Henri IV.

Den lille Osmin blev rimeligvis stiftet bort, thi Dronningen forklarede, at han en Dag pludselig var sprunget frem fra en Komode, bag hvilken han havde skjult sig, hvorover hun var blevet overmaade altereret, og hvilket havde havt til Folge, at hun maatte have forset sig paa ham. Den maatte ogsaa alle store og smaae Negere bort fra Paris. Men Mændene tillode sig, efter Sædvane, allehaans de Fortolkninger angaaende denne Maade at forsee sig.

En næsten utrolig Historie.

Hr. Mitchell havde, i en Kolonie ved det gode Haabs Fjorbjerg, sin unge Kone og sin Søn, ved Navn Vilhelm, hos sig. Vilhelm var elleve Maaneder gammel, da Kolonien blev overfalden ved Nattetid af en Hob Orang-Utanger, som paa deres Retirade mistede en ung Bavian. To Dage efter bar en Orang-Utang, som havde skjult sig i Haven, den lille Vilhelm bort, svømmede gennem Floden, og naaede, trods den viebliklige Forfølgelse, Skoven med sit Rov. Tre Maaneder efter blev ogsaa Hr. Mitchell's Kone savnet, og en stærk Mistanke faldt desaaarsag paa en indfødt afrikansk Høvding, som tidligere, efter Landets Skik, havde tilbudt Hr. Mit-

hell en betydelig Gave for hendes Besiddelse. Just skulde tre Kompagnier af det 72de Regiment bryde op, for at straffe den formeentlige Røver paa en exemplarisk Maade, da en Kafferslave, som tilhørte En af Kolonisterne, berettede, at han havde seet, hvorlunde Mitchell's Egtfælle var bleven røvet af en Hob Bavianer; han havde imidlertid fortiet dette saalænge, for ikke at bedrøve Manden endnu mere.

To Aar vare forløbne, uden at Mitchell havde erfaret det mindste om sin Agnes eller sin Søn. I det næste Foraar (1825) hørte man af to gamle Koner i Kolonien, at de havde seet en hvid Dreng mellem en Flok Bavianer. Strax skeete et Opbud, og efter en Uges Forløb kom man i det betegnede District. De derværende Indfødte klagede meget over en Kolonie af Bavianer, som snart vilde lægge Beslag paa hele Landet, thi den store Aand havde sendt dem en Dronning fra de over Solen værende Lande, som underviste disse Uhyrer i alle mennesskelige Forretninger. De Indfødte omringede Plantagen, og snart var den hele Bavianleir indsluttet fra alle Sider. Alle Bavianerne vare strax paa færde med Baaben i Hænderne og dannede en tæt Kreds om deres Leir og Dronning. De Stærkeste af Hunkjønnet posterede sig forrest, de Svagere af Hunkjønnet bleve opstilte bagved.

Hr. Mitchell, som, i det Haab at giensee sin Gemalinde, havde bestegt en Høi, hvorfra han kunde overse det hele Land, kaldte flere Gange paa hende med hendes Navn. I en Tid af fem Minuter kastede de brutale Krigere deres Baaben bort, trak sig tilbage, og gjorde Plads for ham, saa at

han kunde nærme sig deres Dronning — hans savnes de Hustru! Denne Sidste ilte ham imøde med sin Søn Vilhelm ved den ene Haand og en mindre Datter ved den anden. Begge Børnene havde et frisk og muntret Udseende, og bare Ekjorter af Pelsværk; dog vare de saa frygtsomme ved Synet af de fremmede Mænd, at de søgte Beskjærmelse hos deres Venner, Bavianerne.

Fru Mitchell paalagde sin Mand, at staae visse, og saavidt muligt, at lade dem drage bort i Fred. Efter at hun nu havde uddeelt sit hele Forraad af Frugter og Rødder paa lige Maade mellem Bavianerne, gjorde hun dem, i en, med levende Gebærder forsynet, Tale, sin Hensigt forstaaelig: at ville forlade dem. Et stort Hyl var Svaret, og mange af Orang-Utangerne lagde Fru Mitchell's og Børnenes Hænder paa deres Hoveder, for at modtage deres Betsignelse til Afsked. Agnes drog nu bort med sin Mand, men hver Dag bleve de endnu bestandig besøgte af nogle store Bavianer, som erkjendte sig om, hvorledes Damens Helbred og Velbefindende var.

Hendes Fortælling er endnu det Forunderligste af hele Historien. Ifølge hendes Udsagn synes Bortførelses-scenen at være bleven foranlediget ved den Omstændighed, at Bavianerne leve i affondrede Stammer, hvoraf hver er underkastet sit Overhoved og sammes Efterkommere. Ved Overskaldet paa Kolonien vare Orang-Utangerne i Færd med at plyndre Haven, da de mistede deres Konges eneste Søn, en ung, haabefuld Bavian, som efter den Gamles Død var bestemt til at følge ham i Regjeringen. Den gamle Konge var utræstelig, og snappede Barnet bort

istedetfor den tabte Thronarving. Vilhelm blev bragt til Bavianernes Dronning, som opammede ham i tre Maaneder ved sit moderlige Bryst. I kort Tid lærte han at gaae, og prøvede paa at tale, ved at efterligne Fuglenes og Dyrenes Stemme.

Bavianerne, som vare bedrøvede over, at den Lille ingen Begne kunde komme med Sproget, fattede nu den Beslutning, ogsaa at stjæle Barnets Moder, for at det kunde faae en Lærer i Talekunsten. Denne Plan blev udført med stor Snildhed og Behændighed; Fru Mitchell blev bortsnappet og med stor Omhyggelighed forsynet med Frugter og Vand. Bavianerne gavede hende at forstaae, at hendes Willie herefter skulde være Stammens gjældende Lov og Rettefærdighed, imidlertid blev hun nøie bevogtet, og kunde ikke undslippe, trods flere gjentagne Forsøg. Fru Mitchell kunde ikke noksomt berømme Drang; Utangerne Lærevillighed, Hvemod og Menneskekærlighed; ogsaa Hr. Mitchell fandt det samme ved sit Ophold hos Kolonien; mange af Hunaberne vare, efter hans Forsikring, langt tækkeligere og nettere end Negerflavinderne, og løe, spogte og smilte ligesom fornøftige Mennesker. Ogsaa syntes den lille Vilhelm at have indsuget mange af Bavianernes roesværdige Egenskaber med Modermelken, skøndt rigtignok af og til enkelte Unoder bleve kjendelige hos ham, som røbede en mindre godartet bavianagtig Natur. Drang; Utangerne vilde, efter Hr. Mitchell's Forsikring, være de lærevilligste, godmodigste Slaver paa Plantagerne, naar de fra Smaa af bleve opdragne, og fra Hjertets og Forstandens Side erholdt en passende Dannelse. Imid-

lertid naaede de kun sjeldent nogen høi Alder, og døde for det meste tidligere end Menneffene. De nære sig ved Frugter, Rødder og Vegetabilier, og bære Afsty for enhver animalsk Spise.

D y r n e s S p r o g.

Vi overlade til Læseren selv at bestemme, om et Dyr kan udkaste en Plan og ved et Slags Sprog meddele Andre den, og anføre kun af flere Anekdoter, som have Hensyn hertil, følgende: En Spurv fandt et Svalerede, og tog det i Besiddelse, da det syntes den beqvemt til sine Eggs Udrugning. Neppe havde Svalen opdaget Usurpatoren, før den skreg høit om Hjelp. Tilsluttet kom en Mængde Svaler flyvende til og angreb Spurven. Men da Denne var dækket fra alle Sider og kun ragede frem med sit tykke Næb af Nabningen, kunde den, uden selv at saares, lykkelig slaae sine Fjender paa Flugt. Efter en haard Kamp vendte disse tilbage med en Smule Leerjord i Næbbene, hvormed de pleiede at mure deres Nester op, gik løs paa Spurven og tilklinede Hullet, hvoraf den rakte Hovedet frem. Var det muligt, at Svalerne kunde blive enige om denne Plan, uden et Sproget lignende Middel?

D a n d s e m e s t e r e n .

Da Napoleon i Aaret 1809 var vendt tilbage til Paris fra sit østerrigiske Felttog, læste han i Aviserne en Annonce fra en Professeur de grace, saaledes som flere Pariser; Dandssestere paa den Tid pleiede at benævne sig. Denne latterlige selvvalgte Titel morede Keiseren, men at denne Professeur de grace forlangte 12 Francs for en Times Information, ærgrede ham; han lod denne Mand komme for sig, og spurgte ved Indtrædelsen: „Er De Professeur de grace?“ hvilket Dandssesteren bekræftede. Derpaa spurgte Napoleon, hvilket Universitet han havde sin Professortitel at takke, hvorpaa Hr. Dandssesteren, efter nogle Omsvøb og Undskyldninger, svarte: at dette blot var en paataaen Titel, men at han dog vistnok fortjente den, da han i en Tid af to Maaneder, ved en Times daglig Information, var i Stand til at lære det meest flodsede Menneske Dandskunsten, hvilket Ingen i hele Frankrig, uden han, formaaede.

„Er dette virkelig saa, gentog Napoleon: da vil jeg egenhændig undertegne Deres Diplom, men jeg maa forinden have bedre Beviser i hænde. Jeg vil desaaarsag i Morgen sende Dem otte Skolarer, med hvilke De maa bevise Sandheden af Deres Udsagn.“ Derpaa lod han Dandssesteren gaae, og sendte den følgende Dag otte Trainsoldater, fra et til Spanien bestemt Batterie, hvilke han havde hørt beskrive, som yderst stibenede og flodsede Militærpersoner, til Dandssesteren, tilligemed den Bemærk-

ning, at, da disse Folk stode i Begreb med at gaae til Spanien, maatte de først øves i alle mulige Con- tre: Dandse og Francaiser, for at kunne bevæge sig med Anstand og Ynde hos de poleerte Spanioler.

Jorgjæves anstrengte den uheldige Dandsemeister sig for at bibringe sine Elever nogen Smidighed og Politur. Al hans Umage var spildt paa disse plum- pe Folk, som tildeels vare baade frumbenede og skjævnædede, formedelst idelig Riden. Da den bestemte Tid var udløben, lod Napoleon Manden komme til sig med sine Skolarer. Skjælvende og bævende faldt han ned for Keiseren, fremstammende en Hob Und- skyldninger. Napoleon dadlede hans latterlige Ind- bildskhed, og gjorde ham opmærksom paa, hvorledes en ubehøvlet Trainfoldsat, som svarte til sin Bestem- melse, var langt mere værd end en taabelig Dand- semeister, som vilde paatage sig en ham ikke tilkom- mende latterlig Titelglorfe. Han raadte ham der- for til at give Slip paa Professorestitelen i Fremtiden, og aldrig mere at komme med pralende Løfter og Paas- stande.

Dandsemeisteren fortalte sit Eventyr til sine Med- colleger, og fra den Tid af blev Paris befriet for et Par Dussin Professeurs de grace i mindre end en Maaned. Af hiint Train vilde i øvrigt vistnok Flere gjerne have taget Information i Dands, da de otte Ovennævnte, som ingen Vej kunde komme med Fran- caiserne, rigeligt bleve begavede af Napoleon for deres spildte Umage.

En gammel Billedhugger : Regning.

(Afskrevet efter Originalen.)

Regning paa forrettet Billedhuggerarbejde i Borreby Kirke.

Taget vor Herre ned af Korset, dertil brugt 4 Karle, og oppudset ham vel baade for og bag	5 r 1 m 2 b
Limet den hellige Apostel Paulus en Tand i Munden	: — : — 10 —
Repareret hans Underdeel og forbe- dret hvid deraf af Alderdom var gaaet Bræk paa	1 — : — 4 —
Gjort den hellige Stephan en Arm, og pudset hans Næse	2 — : — : —
Forbedret Faderbor	: — 2 — : —
Gjort nye 10 Bud : Ord	: — : — 12 —
Vel oppudset den hellige Jomfru Maria baade for og bag, og gjort hende et Barn, derfor	16 — : — : —
For Strikke at hænge de hellige Eng- le i	1 — : — 12 —
Sat en ny Kumppe paa den Hellig- aand	2 — : — 12 —
Vasket de 12 Apostlers Dren	1 — : — : —

Summa 29 r : m 4 b

p. Stauenmacher,

den 17de April 1704.

S j æ l e n.

Draabe! som fra Himlens Urne trilled'
 Og som i en jordist Skæl forvildet
 Dunkelt kun affpeiler Ethrens Blaa,
 O min Aand! hvi sank Du ned i Støvet,
 Hver en sød Erindring af! berøvet
 Om den Herlighed Du Hisset saae?

Mens Din Attraa higer mod det Fjerne
 Blinker Du, en himmelfalben Stjerne,
 Mat bag Sandseligheds Taageslør;
 For den mindste Luftning svag Du skjælver,
 Aldrig sig Din Kugle rolig hvælver,
 Al! og snart Du synker ned og — døer.

Døer Du? — O min Aand, skal Du i Havet,
 Dybt af Tidens Bølgestum begravet
 Aldrig naae Din Længsels skjulte Kyst?
 Var det falske Drømme kun herneden,
 Som Dig foregsøglede Ewigheden
 Hvor Du smelter hen i salig Kyst?

Naar Du i en hellig Lue gløder,
 Naar Du et beslagtet Væsen møder,
 Som med Dig ned sank fra Wanders Vælb,
 Og naar Døden grumt det fra Dig vrister,
 Mon da Tankens Himmelsjæde brister,
 Som usynlig knytter Sjæl til Sjæl?

Nei! det er umuligt — thi Du stammer
 Med fra Himlen — Dødens Lyn kun rammer
 Svøbet, som Du her var viklet i,
 Men til Perle luttret i det Høie,

Hist Du fluer nær Algodheds Die,
Naar Din Provetid er her forbi.

Stand's Din Klage! vær ei meer bedrovet!
Ei for stedse sangsles Du til Støvet,
Hist Din Glands fordunkles aldrig meer;
Fortid, Nutid, Fremtid skal Du flue,
Naar Du reen, liig Stjernen paa sin Bue
Fra Din Æther ned til Jorden seer.

Sr. Sneedorff Birch.

C h a r a d e r.

Hvad er det som hæver,
Hvor Buen sig hæver
Om Ufhyld og Dyd?
Hvad er det, som skjælver,
Hvor Templet sig hvælver
Om Kjærligheds Fryd?
Mit Første er Buen,
Der hvælves om Luen,
Som brænder i Løn.
De Evende, som følge,
Medlidende bølge
Bed Elfferens Bøn.
Han bad om det Hele;
Svartalerne flede
Til Silken den blaae.
Dog hjalp det dem ikke;
Mod elsende Blikke
De lidet formaae.

Flux — Skjoldet paa Armen
 Og Mindet i Barmen,
 Han holder sig brav.
 De flye for hans Landse,
 Men spottende dandse
 Dog snart paa hans Grav.

Det Første er en fornem Mand
 Som eier ingen Folk og Land,
 Men kommanderer dog en Flok
 Af sex og tyve troer jeg nok.
 Det Andet kjender Du ret godt,
 Det er hans første Undersaat,
 Som sidder paa hans høire Haand,
 Og hjælper os at gjøre Baand.
 Det Tredie, det bruge vi
 Snart til at glemme Penge i,
 Snart til at liste sig omkring,
 Og dræbe mange slemme Ting.
 Det Fjerte er en moersom Een,
 Som kaster efter Folk med Steen,
 Skjøndt mange mange fleer end han,
 Det samme Navn fortjene kan.

